

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hasret Kardeş
e-kitaphane

YENİRUH

JODI MEADOWS

DE
X

KARANLIKRUHLAR, YENIRUHLAR ve AŞK

Ana yapayalnızdı, farklıydı, tekti. O kopmuş bir yeniruhtu. Karanlıktapınaktan sonra Kalp'teki pek çok kişi kaybolunca, kimileri, karanlıkruhlar ve yeni doğan ruhlar için Ana'yı sorumlu tuttu.

Ana'ya ruhsuzların asla âşık olmayacakları söylenmişti. Peki ya yeniruhların? Kalp'te yaşayan diğer vatandaşlar gibi, Ana da her şeyden çok yaşamak, sevmek ve sevilmek istiyordu.

Serinin *Ruhsuz*'dan sonraki ikinci kitabı *Yeniruh*'ta Ana, reenkarnasyonun arkasındaki gerçeği keşfediyor ve hem genç yaşamını daha anlamlı kılmak hem de aşkını yaşayabilmek için bir yol bulabileceğini fark ediyor.

Bir kez daha Jodi Meadows, sıra dışı güzelliği ve karanlık dehlizleriyle bir ruhun hikâyesini epik bir romantizm ve etkileyici bir fantastik kurguyla okurlarına sunuyor.

ISSN 978-605-09-1876-2

096111 11111111

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

23

Yeniruh

Özgün adı: *Asunder*

© 2013, Jodi Meadows

Yazan: Jodi Meadows

İlk olarak İngilizcede *Asunder* adıyla yayınlanmıştır.

Çeviri: Derya İmer Aydınlik

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın yayın hakları The Strotham Agency, LLC ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2014

ISBN: 978-605-09-1876-2

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel. (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

YENİRUH ODI MEADOWS

Hasret Kardeş
e-kitaphane

*Babama, fantastik Şeylere olan sevgimi desteklediği i in.
Seni  zl yorum.*

1

HAFIZA

Hayatım bir hatadan ibaretti.

Yaşadığım ilk andan beri, neden doğduğumu merak ediyordum. Nedense, beş bin yıldır aynı ruhlar yeniden doğarken, benim ruhum varoluş kurallarını delmiş ve Kalp halkının omzuna böylesine bir *yeniliğin* yükünü bindirmişti.

Kendimi kapıları olmayan tapmakta Janan diye adlandırılan varlığın yanında hapsettiğim geceye kadar kimse bana nasıl var olduğumu söyleyememişti.

Janan, “Hata,” demişti. “Sen hiçbir sonucu olmayan bir hatasın.”

Hep bildiğim gibi o anda da biliyordum ki kopmuş bir ruhtum.

Tapmağın dışını saran gece, kaos içinde çalkalanıyordu. Hava perileri yakıyor ve gök gürültüsüyle yankılanan havada ejderhalar asit yağdırıyorlardı. Tapınağın kutsal ışığı sönmüştü. Bildiğim tek babam karşımda belirmiş ve bana Janan’ın söylediklerini söylemişti: Ben, hatalı bir deneydim.

Hayatım bir hata olarak başlamış olabilirdi ama hata olarak sona ermesine izin vermeyecektim.

Bahar, yeni yaşamla örülü yeşil bir battaniye gibi Sınır'ı kuşatmıştı. Ağaçlar çiçek açmıştı, genç hayvanlar ormanın kenarından gizlice bakıyordu ve kış, dünya üzerinden elini çekerken, şehrin kuzeyinde fokurdayan gayzerler ile çamurlu çukurların ilerisinde kalan bir alanı Kalp halkı temizlemişti.

Toprağa ekin ekmek yerine üzerinde sevgi dolu sözcükler, başarılar ve Karanlıktaşınak savaşında yok olan, yeniden doğmayacak karanlık ruhların adlarıyla dolu düzinelerce siyah obeliskler yerleştirmişlerdi.

Kalp'te yaşayan her vatandaş bir görev üstlenmişti. Obelisklerin yanına yerleştirmek üzere anıtlar topluyor, arşivden karanlıkruh arkadaşlarına dair videoları buluyor ya da Karanlıktaşınak Anıtı'nın kurulmasına yardım ediyorlardı.

Sam ve Konsey üyesi Sine güçlerini birleştirip müzik besteliyor ve ağıtlar yazıyorlardı. Her bir karanlıkruh için farklı melodiler ve şarkı sözleri yaratıyorlardı. Karanlıkruhların çoğunu iyi tanımasam da yardım etmek istiyordum.

Bahar yerini yaza bıraktığında ve anıt tamamlandığında Kalp'teki herkes Kuzey Bulvarı'nda buluştu ve iki sıra halinde dizildi.

İkişer ikişer, Kuzey Kemeri'nin altından geçtik. İkişer ikişer, beyaz şehirden dışarı çıktık.

İkişer ikişer, Karanlıktaşınak Anıtı'ndan içeri girdik.

Sıramız orada bozuldu ve çitin demirlerini takip ederek ilerledik. Rüzgâr hızla esiyor, her yeri güllerin ve yakınlardaki bir gayzerden gelen kükürtün kokusuyla dolduruyordu. Buhar, masmavi gökyüzünde süzülüyordu.

Geçit töreni bir ömür gibiydi. Hepimiz oraya vardığımızda insanlar yüksek anıtların dibinde dikildiler. Ağlayanların nefeslerini ve sallanan yaprakları saymazsak, her şey sessizdi. Hemen yanımdaki en iyi arkadaşım Sarit, elimi iyice sıktı ve

gözlerini kırparak siyah kirpiklerine değen gözyaşlarının akmasına mani olmaya çalıştı. Biz öylece beklerken elbiselerimiz de rüzgârda dalgalanıyordu.

Anıtın ortasında bir çan sesi duyuldu, kaybolan her ruh için bir kez çınılıyordu.

Ölümden sonra ne oluyordu? Nereye gidiyordunuz? Ne yapıyordunuz? *En korkunç ihtimal-öylece-durmaktı.*

Acı verici sessizlik biraz daha sürdükten sonra, Sine beni çemberden uzaklaştırdı ve eline bir mikrofon aldı. “Bugün, Karanlıktapınak’ta ölenleri anmak için buraya toplandık. Hayatlarını ve ölümlerini onurlandırmak ve sadece şehri değil, ruhlarımızı da iyileştirme sürecine sokmak...”

İnsanların çoğu başlarını eğmişti, tuttukları yasın yükü iki büklüm duruşlarından öylesine belli oluyordu ki her an yıkılabileceklerinden korkuyordum. Diğerleri acılarını yansıtmadan, boş gözlerle dikiliyordu, sanki zihinleri buradan çok daha uzak bir yerdeymiş gibiydi.

Fakat ara sıra gözlerimi arayan gözler görüyordum; neredeyse arkadaş olarak sayabileceğim insanlarla üzgün üzgün bakışıyorlardık. Çoğu da Karanlıktapınak’ta ölebilecekleri yönünde uyardığım insanlardı. Bu konuda söylenecek pek bir şey yoktu ama bana karşı naziktiler ve karşılaşmalarımız daima ümit vadediyordu.

Sine konuşmasını bitirdi.

Sırayla birileri çıkıp karanlıkruhlardan birinin hayatını ve hatırlarını anlattı. Sam ve Sine, yarattıkları müziği çaldılar. Obelisklerin altına, her bir karanlıkruha ait video görüntülerini göstermek ya da yaratılan müzik kaydını çalmak için ufak ekranlar yerleştirilmişti.

Sonra, dikkatimizi sıradaki karanlıkruha çevirdik.

Günün sonunda, anma törenine geldiğimiz şekilde geri dön-

duk. Arkadaşlar, Sam'in evinde bizimle kaldılar ama herkes öylesine üzgündü ki birlikte olmak neşelendirmiyordu insanı ve bir sonraki sabah, tekrar Karanlıktapınak Anıtı'na yürüdük.

Yaklaşık seksen ruhu anmak için dört gün gerekti ve son kez siyah obelisklerin olduğu alanı terk ettiğimizde insanlar dönüp arkadaki boş alanlara bakıp durdular: Daha fazla karanlıkruh için yer vardı, çünkü insanların tam olarak ne zaman öldüğünden emin olamıyorduk. Bazıları hâlâ geri gelebilirdi.

Sonraki birkaç hafta, insanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşamlarına devam ettiler ama pazarda yattıklarıyla ve evlerindeki her şeyi yakıp yıktıklarıyla ilgili dedikodular dolanıyordu. Varsayımlara göre, geriye kalanlar da haftalarca evlerinden çıkmıyorlardı.

Derslerime geri döndüm –bana sunmaya devam ettikleri derslere– ve arkadaşlarım ile müzik arasında mutluluğu bulmaya çalıştım ama halkın davranışlarındaki gariplik beni rahatsız ediyordu. Sanki hiç kimse yaralarını saramıyordu.

Yaz, yerini sonbahara bırakmaya başladığında melankoli iyice avutulmaz bir derde dönüşmüştü ve duvarların zonklaması katlanılamaz bir hale gelmişti. Şehir duvarları. Konsey binasının duvarları. Hatta insanların evlerinin dış duvarları bile. Taşın içinde usulca atan yaşam enerjisi tüylerimi diken diken ediyordu.

Artık dayanamıyordum.

Sam'e, "Dışarı çıkmam lazım," dedim. "Uzaklaşmam gerekiyor. Benimle gelir misin?" "Hem de her yere," dedi ve beni öptü.

Yaz, hatıralar arasına karışırken Kalp'i terk ettik.

Sam, gayzerler ile çamurlu çukurları, fümeroller ile kırağı kaplı ağaçları geride bıraktığımızda bana, "Sessizsin," dedi.

"Sorun yok." Tüh. Sorgulamanın o kısmına daha gelmemiş-tik bile. Homurdandı. "Pekâlâ. Aklından geçen nedir?"

Sam ile çantalarımızın çoğunu taşıyan *Babası Kadar Tüylü Değil* isimli midilliye yetişmek için bacaklarımı iyice uzatarak adım atıyordum. Ona kısaca *Tüylü* diyorduk. Sırt çantamın askısı omzuma batıyordu ama içinde sadece gerekli şeyleri –ayrılırsak ne olur ne olmaz diye– ve tapmak kapısı cihazı ile defterimi taşıyordum. Sam defterin günlüğüm olduğunu söylüyordu ama ben günlerimin kaydını onda tutmuyordum.

“Mühim bir şey değil sanırım.” Kalp’e dönüp baktım, buradan bakınca sadece plato üzerindeki sonsuz beyaz dalgalar ve kıvrımlar gözüküyordu. Devasa merkez kulesi, yaz sonunda ağaçlarda kalan yapraklar nedeniyle kısmen gölgelemişti. Uzaktan bakınca şehir huzur verici gözüküyordu. “Buradan uzaklaştığım için kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Duvarlardan mı?” Bunu, sanki anlıyormuş gibi söyledi ama duvarlar benden başka kimseye kendini kötü hissettirmiyordu.

“Evet.” Başparmaklarımı sırt çantamın askılarının altına soktum; omzumdaki yükü biraz azalttı. “Gardiyan istasyonundan çıktığımızda Corin’i gördün mü?”

“Corin’i mi?” Sam tek kaşını kaldırdı. “O hiçbir şey yapmadı.”

“Hayır, yapmadı.” Düşmüş dallardan birine tekme attım. Kozalak kaldırım taşına sürtündü. “Sadece masasının başında oturdu. Hiçbir şey söylemedi. Bizi görmezden geldi. Neredeyse hiç kıpırdamadı.”

Sam nazikçe, “Yas tutuyor,” dedi. “Kendisine çok yakın olan bazı ruhları kaybetti.”

“O halde, neden her gün gardiyan istasyonuna gidiyor?”

“Başka ne yapacaktı ki?”

“Bilmiyorum. Evinde oturabilirdi. Bir arkadaşıyla kalabilirdi.”

Sam’in gözleri gece kadar karanlıktı ve sesi yüzlerce hayatın yüküyle doluydu. “Her zaman mantıklı gelmeyebilir, yani yas tutmaları. Seni kaybetseydim durumum ne olurdu hayal bile

edemiyorum ama muhtemelen diğerlerine çok garip gelecekti.”

Çünkü ben bir yeniruhtum ve neden birileri benim için o kadar yas tutacaktı ki?

Yine de Karanlıkta pınak süresince nasıl davrandığımı biliyordum. Sam'in hayatından endişe ederek ejderha asidi kaplı tarlalarda koşup, hava perilerine ve lazerlere göğüs germiştim. Kendimi farklı biri gibi hissetmişim, sanki Sam'i bulamasam çığınca bir şey yapacaktım. O olmadan dünyam nasıl olurdu?

Sonunda, “Yas tutmak hoşuma gitmiyor,” dedim. “Ve diğer insanların yas tutması da hoşuma gitmiyor.” Bu dediklerim, kulağa sanki sırf ben rahatsız oluyorum diye insanlar duygularından sakınmalıymış gibi geliyordu. Hayır, tam olarak neyi kastetmişim? “Ejderhalar pazara saldırdıktan sonra kendini daha iyi hissetmeni istemişim. Yardımı dokunacak, acını dindirecek şeyleri yapabilmek istemişim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Denedim ve...”

Sam başıyla onayladı. “Kendini faydasız görmene neden oluyor.”

“Bu hiç hoşuma gitmemişti.”

“Benim de.” Gözlerine düşen siyah saçlarını geri ittirdi. “Ben de sana karşı kendimi böyle hissetmişim; kendini iyi hissetti-recek bir şeyler yapamayacak kadar faydasızmışım gibi.”

“Gerçekten mi?”

Zoraki bir tebessüm gönderdi. “İlk tanıştığımızda. Bir hava perisini yumurtaya hapsetmiştin, beni kurtarmak için ellerin yanmıştı.”

Hava perisi. Sadece bu adı duymak bile titrememe ve doğal görünmeyen gölgeler var mı diye ormanı kontrol etmeme neden oldu. Kolayca, ellerimden bileklerime doğru uzanan cehennem gazabını ve siyahla kırmızı arası bir renkte kabarcıkla kaplı deriyi hatırlayabiliyordum.

Sam, “Ondan sonra çok güçlü olmaya çabaladın,” dedi. “Ve güçlüydün ama canının ne kadar yandığını biliyordum. Acını senden söküp almak istedim ama yapamadım. Faydasızmışım gibi hissettim.”

“Henüz tanışmış olsak dahi mi?”

Sam sadece gülümsedi ve elime dokundu ve öğrenmemi istediği müzikle ilgili güvenli konulara geçiş yaptık ve Kalp’e kış gelmeden önce dönmezsek, gerçekten Sarit’in peşimizden geleceği yönündeki tehdidini gerçekleştirme ihtimali hakkında tartıştık.

Yaz sonunda, Sınır yeşilin tonlarına büründü. Bulutlar gökyüzünde dolanıyor, dağların üzerinde tüller gibi salınıyordu. Bir şahin, yukarıdan dalışa geçip kendi alanını belirledi ve bir gelincik ailesi bu sestten irkildi. Şahin çok uzakta olmasına rağmen, çalıkların arasında saklanmak için düşe kalka ilerlediler.

Gece olduğunda bir çadır kurup uyku tulumlarımızı yerleştirdik ve akşam yemeğimizi yerken müzik hakkında tartıştık, sonrasında yanında getirdiği flütü çalmak için dışarı çıktık. Çadırda onunla uyanmak hoşuma gidiyordu; ilk önce karman çorman saçını ve uykulu tebessümünü görmek, sürekli devam eden korkularımı ve üzüntümü uzaklaştırıyordu.

Sınır’ın ötesinde epey yol aldık ve sonunda son durağımıza geldik: Mor Gül Kulübesi.

Mor Gül Kulübesi’ni en son gördüğümde çatıda yığınla buz vardı, yolu da kardan kayganlaşmıştı. Li kapıda dikilmişti, uzun boylu, güzel ve acımasız görünüyordu; bana bozuk bir pusula vermişti, yolumu kaybedip hava perilerine yem olayım diye.

O anda, Sam ile ormandan çıkmış, tepeye tırmanıyorduk. Güneş yüzümü ve kollarımı ısıtıyor; kulübenin kahverengi tonlarda parlamasını sağlayarak, neredeyse tanınmayacak ka-

dar davetkâr görünmesine neden oluyordu. Gül çalısı duvara dolanmıştı, yaz bitmek üzere olduğundan üzerindeki çivit mavisini tomurcuklar ise neredeyse solmuştu. Bahçedeki sebzeler, yarı yenmiş ve çürümüş halde duruyordu; hiç kimse buraya gelip onları toplamamış, kış için bir köşeye koymamıştı.

Birkaç günümüzü kulübeyi temizlemekle, eşyalarımızı mutfığa ve yatak odasına yerleştirmekle ve sabahları kimin kahve yapmaktan sorumlu olduğu konusundan daha ciddi bir şeyleri tartışmaktan kaçınarak geçirdik. Nabız gibi atan duvarlar bizi içeri hapsedmiyorken Sam ile birlikte yaşamak güzeldi.

Mor Gül Kulübesi'ndeki üçüncü gecemizde Sam, kendisini dışarıda beklememi söyledi.

Soğuk hava tüylerimi diken diken etse de çivit mavisini tomurcukları olan çalılığın bitişiğindeki çimenlikte bekledim. Alçalmış güneş ışıkları, kulübenin çevresine vuruyor, ormanın gölgede kalarak altın-yeşil tonlarında güz yaprakları gibi görünmesine neden oluyordu. Kapı çarparak kapandı ve Sam, elinde büyük bir sepetle yaklaştı.

"Yardım eder misin?" diye sordu. Oturabilmek için çimenlerin üzerine birlikte bir battaniye serdik ve loş ışıkta gözleri parıldadı. "Sana bir şey vermek istiyorum." Sepetten uzun, tahta bir kutu çıkarttı. Pencereden sızan hafif ışık, kutunun cilasının parlamasına neden oldu. Bunu ne zaman hazırlamıştı ki? "Bu, senin için."

"Bana hiçbir şey almak zorunda değildin. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Gülumsedi ve kutuyu kavradı, elleri kutunun altın yaldızlı kilidini kapatıyordu. "Bu, bir hediye, aynı Tera ile Ash'e arkadaşlarının verdiği yeniden birleşme töreni hediyesi gibi."

O, özel bir durumdu, ölümsüz aşkları kutlanıyordu. Bugün önemsiydi, hatırlayabildiğim kadarıyla. Yine de hediye alma

fikri beni neşelendirdi ve bakabilmek için parmaklarımı parmaklarının altından geçirmeye çalıştım. Tahtaya kazınmış motifler vardı ama göremiyordum. “Nedir bu?”

Kilidi açarken parmakları titredi ve kapağını açarken kutudan hiç ses çıkmadı.

Işık, iki uzun gümüş parçanın üzerinde parlıyor, bir sıra deliğin ve metale işlenmiş zarif kıvrımların üzerinde dolanıyordu.

Bu bir flüttü, daha önce hiç görmediğim bir flüt.

Aniden esen rüzgâr ağaçları salladı ve sessizliğimi bozdu, “Ah,” dediğimde Sam de kabından çıkarttığı flütü birleştiriyordu. Gözleri kopkoyuydu, beklentiyle açılmıştı ve müzik aletini iki eliyle tutup uzattığında gözlerinde başka şeyler de vardı. “Çok güzel,” diye fısıldadım.

“Beğeneceğini ummuştum.” Flüt, ellerinde neredeyse gözükmüyordu, gerçi parmaklarımı soğuk metalin üzerine koyduğumda göze normal boyutlarda gibi görünüyordu. “Al,” diyerek flütü sundu. “Senindir.”

“Neden?” Sorum, parmaklarımı flütün üzerine koymamı, dudaklarıma götürmemi engellemedi. Parmaklarım delikler üzerindeki yerlerini bulurken, nefesim ağızlıkta dolaştı.

Yaklaştığımda vücudunun sıcaklığı beni ısıttı. “Buraya.” Sağ başparmağımı flütün alt kısımlarına doğru itirdi. “Ve çenen.” Yüzümü hafifçe yukarı kaldırdı, parmakları tenimde gezindi.

Gözlerimiz buluştu, aniden ikimiz de diğer elinin kaburga kemiklerimin üzerinde durarak hiç düşünmeden vücudumu dikleştirdiğini fark ettik. “Daha iyi mi?” derken nefesimi verdim.

Dudaklarıma baktı ve başıyla onayladı. “Benim için çal.”

Neyi çalayım? Yanında müzik notası getirmemişti. Fakat güneş batmaya başlayıp çivit mavisi gülleri mürekkep karası

renge boyarken ve dağ tepelerinde erkenden yağan karı ısılatırken çıkarttığım uzun, alçak sesli nota, tüm kulübeyi akıl çelen bir yankıyla doldurdu.

O nota, etrafımıza bir sıcaklık köpüğü yaydı. Asmaların etrafında dolandı, gül çalılarına takıldı ve çok uzaklardaki duvarlara benzeyen dağların tepesine doğru çıktı. Nefesimi düzenledim ve parmaklarım biraz daha yukarıya kaydı.

Flütün sesi yayılarak değişti. Sanki bir zamanlar vücudumun bir parçasıymış ve şimdi tekrar kavuşuyormuşuz gibi vücuduma tamamen uyum sağladı. Ellerim, ağzım ve ciğerlerim bu flütü tanıyordu ve ben de flütün istediğim her şeyi ve daha fazlasını yapabileceğini biliyordum.

Ortaya flütün sesi kadar tatlı ve akıl çelen bir motif çıkana kadar notaları çaldım. Melodi şekillendi ve emin, sağlam kanatlar üzerinde uçtu. Patlayacak raddeye gelene kadar müzik içimi doldurdu.

Flütü indirdiğimde Sam bana doğru uzandı, dudaklarında tatminkâr bir tebessüm vardı. "Sana uyum sağlıyor."

"Mükemmel." Gümüşü okşadım, üzerindeki şekiller parmaklarımın altında sert ve yeni bir his uyandırdı. Fildişi gibi görünüyordular ya da zarif ve kıvrımlı başka bir şey gibi. "Sen mi yaptın?"

"Bir kısmını. İşin çoğunu bir arkadaşşıma yaptırdım. Yoksa senden nasıl saklardım?"

Çaldığım için metal ısınmıştı ve ellerimdeki görüntüsüne bakmaktan kendimi alamıyordum. *Mükemmeldi*. "Sürekli çalmak istiyorum."

"İyi." Sam, kocaman gülümsedi. "Çünkü çalacaksın." Ses tonu, bir şeyler planlıyormuş gibi çıkıyordu. "İkimiz için bazı düetler yazdım." Kalbim kendini aşarak gümbürdedi. "Gerçekten mi?"

"Bu anı sonsuza dek saklamak istiyorum; bu şekilde gülümseyişin anı."

“Saklayabilirsin.” Flütü kucağıma yerleştirdim ve elimle ağzımı tuttum, sanki kumaş ya da bulut parçasından ibaret gülücüğümü yakalıyormuş gibi yaptım. “İşte.” Hayal gülücüğümü ellerine bıraktım. “Bu, senin için.”

Yumruğunu kalbine götürdü ve kahkaha attı. “İşte her zaman istediğim şey.”

“Ne zaman istersen, daha fazlası bende var.”

“Tek yapmam gereken sana yeni müzik aletleri vermek mi?”

Omuz silktim. “Gülümsemeye değer başka şeyler de bulabiliriz.”

Yanağını avucuna aldı ve beni öptü. “Ana, ben...” Ses tonunun yumuşaması, duyguyla dolması beni titretti. Geri çekildi. “Sana bir ceket getireyim.”

Demeye hazırlandığı şey, soğuk gecede yok oldu. “Hayır, beni neyin ısıtacağını biliyor musun? Diğer flütü ve nota kâğıdını alırsan, ısınırım.”

“Şimdi başlamaya hazır mısınız?” Tek kaşını kaldırdı.

“Bana güzel, yeni bir flüt verip bir kenara kaldırmamı bekleyemezsin.” Müzik aletini göğsüme bastırdım.

“O halde, hemen geri gelirim.” Beni tekrar öptü, sonrasında ayağa kalktı ve kulübenin içinde gözden kayboldu, kapıyı arkasından kapattığında ön odadaki ışık yandı. Nota okuyacaksak, bu iyi bir fikirdi.

Ağaçları, gülleri ve yerlerine kurulan birkaç kuşu saymazsak yalnızdım, flütümü kaldırdım ve basit bir melodi yakaladım. Ormanda bir yerlerde, bir kuş notalardan birkaçını taklit etti. Gülümsedim ve tekrar çaldım, kuş da tekrar şakıdı.

Tuhaftı ama bu kuşun türünü bilmiyordum. Örümcekkuşu ya da alaycı kuş değildi. Bir ardıc kuşu muydu? Hayır, sesi fazlasıyla başka bir dünyaya aitmiş gibiydi.

Karanlığa bakarak menüetimin¹ –Karanlıktapınak’tan kısa süre önce yazdığımın– bir kısmını çaldım ve kuş... Bir şey... Tekrarladı. Kuş değildi.

“Ne yapıyorsun?” Sam dışarı çıktı, kollarının arasında bir sehpa, bir nota kitabı ve flütü vardı. “Orada bir şey var.” Göremiyordum. Ön odanın ışığı sadece yolun bir kısmını aydınlatıyordu ve ağaçlara yetişemiyordu. Gül çalıları serin rüzgârda titreşti ve ormanda birisi yas tutar gibi, uzun uzadıya inledi.

Midem alt üst oldu. Bu sesi tanıyordum.

“Hava perisi.” Işık, Sam’in suratını gölgeledi. “Hava perisi mi? Burada mı?”

“Önceden sesi hava perisi gibi gelmiyordu. Bir kuş olduğunu sanmıştım. Ben çalarken taklit ediyordu.”

Sam gözlerini kısarak karanlığa baktığında suratından bir şok ifadesi geçti. “Kesinlikle Sınır’dan bu kadar uzakta bulunmazlar. Ya da seni taklit etmezler.”

Dudaklarımı yaladım, dört nota çaldım ve taklidi daha yakın bir yerden geldi. Işığın ötesinde, sağ tarafta bir gölge titreşti. Sonra bir tane solda ve üçüncüsü de hâlâ ormandaydı. Sayıları çok fazlaydı, belki de beni Sınır Gölü’nde uçuruma doğru kovaladıklarında oldukları kadar kalabalıktilar.

Hava perileri yakıcıydı; kül ve ateş püskürürlerdi ve cisimsizdiler. Hava perileri hakkındaki bilgiler, karmakarışık ve çelişki doluydu. Bazıları, Sınır’ın altındaki volkanın dumanı ve ısısı nedeniyle ortaya çıkan, berbat bir tür yarı yaşam süren gölgeler olduklarını söylerdi. Şüpheciler, hava perilerinin ejderhalar ya da sentorlar veya troller gibi gezegende yaşayan dominant türlerden olduklarını, insanların dikkatli olmalarını ama onlara özel bir tarih ya da güç atfetmemeleri gerektiğini iddia ederlerdi.

1 Menüet, barok müziğin geleneksek uç zamanlı dansıdır. (ç.n.)

Her ne idiyseler, onlarla ilgili bir ömre yetecek deneyimden daha fazlasına sahiptim.

“Sam.” Kendi sesimi zar zor tanıdım, içimden yükselen korku kasırgasının zıddıydı. “Bulabileceğin tüm tuzakları getir.”

Birkaç hava perisi daha notaları yakaladı, ahenksiz bir müzik tutturdu. Sesler yükseldi, yakınlaştı ve aniden kesildi.

Bir tür *bekleme* havası etrafı kapladı. Nabız atışı kadar kısa bir süre sonra, bir hava perisi ıslık öttürdü.

Sam dirseğime dokundu. “İçeri girmelisin. Duvarlar korumalı.”

“Korumalı ama hava perisine karşı değil.” Flütümü kaldırdım. “Sanırım...” Nefesim ağızlıktan içeri girdi ve tüm hava perilerini gerdi, iyice yakınlaştırdı. Eteğim gül çalılarına takılana dek geriledim; dikenler kumaşın içinden geçti. “Sanırım, ben çalarken dikkatleri dağılıyor. Yumurtaları al. Tuzakları kur. Hava perileri saldırırsa, içeri geçerim.”

Ve onlar beni canlı canlı yakmadan önce kapiya ulaşacak kadar hızlı olacağımı um.

“Acele edeceğim.” Sam, kulübeden içeri girerek gözden kayboldu.

Hava perileri sürü halinde yaklaşırken, her taraftan sıcaklık dalgası yayıldı. Kalbim küt küt atarken çalmaya başladım.

2 GÖLGELER

Kara burun delikleri, ışıktaki yanıp söndü. Majör gamı çaldığımda inlemeler daha yumuşak bir hal aldı; benden sonra tekrarlıyorlardı.

Çaldığım her gam, her arpej ve titreşen notada hava perileri tekrarlıyor ve daha da yaklaşıyorlardı. Gölgelele yaklaşlıkça ısı tenimde nefes gibi geziyordu ama saldırmıyorlardı. Gerçi etrafı temiz hava dalgası kaplamıştı ve ön odadan gelen ışık solmaya başlamıştı.

“Janan aşkına!” Patikanın sonundan bir ses geldi.

Her bir hava perisi, kaskatı kesilip çığlık attı ve bir sıcaklık dalgası kulübeye doğru yol aldı. Kül tadı alınca öğürdüm ve ter tenimden aşağı süzöldü.

“Dur!” Bağırmanın ne kadar akıllıca olduğunu düşünemeden kelime ağzımdan çıkmıştı ama hava perileri de donmuştu. İçimden bir adrenalın dalgası geçince başım dehşetle sarsıldı ve sesim fazlasıyla yüksek ve tiz perdeden çıktı. Gelen kişiye, “Olduğın yerde kal,” dedim. “Yollarından çekil.”

Sessizlik. Ya koşarak kaçmıştı ya da dediğimi yapıyordu.

Isı nedeniyle nefes alamıyordum. Kolaylıkla hava perileri-

nin ellerimi yaktığında duyduğum hisleri hatırlayabilirdim. Yakıcı alevler, hızla gelen acı ve sonrasındaki hiçlik.

Beni yakanlar bu hava perileri değillerdi –o ana kadar– ve müzik onları denemekten alıkoyduğu için onlara istediklerini verecektim. Sam, yakında hava perisi yumurtalarıyla dışarı çıkmış olacaktı. Öyle umuyordum.

Isı arttıkça ter çenemle flüt arasında birikiyordu ama nefes aldığımda, odaklanmak için zorlandığımda ve tekrar ağızlığına bir hava dalgası üflediğimde dikkatlerinin tekrar bana yöneldiğini *hissedebiliyordum*. Endişeyle, öğrendiğim ilk sonatlardan birini çaldım. Sam'in beş ya da altı yaşam önce Sarit'e ve onun arı çiftliğine ithaf ederek adını "Bal" koyduğu tatlı, mütevazı bir şeydi.

Ellerim ve çenem titriyordu ama birkaç dakika sonra hava perilerinin ısısı yok oldu. Bir ya da iki tanesi, müzikle beraber şakımaya çalıştı ve ben çalmaya devam ettikçe diğerleri de katıldı.

Hava perileri, karanlıkta kara şekiller yaratarak dans ediyorlardı. Kara kumaşlar, ortaya tek bir dolambaçlı şekil çıkaran dek birbirine dolanıyor, yıldızlara kadar uzanıyordu.

Müzikten... keyif alıyor gibiydiler. Kendime biraz daha güvenerek, bir adım yaklaştım ve onlar da gerilediler; sanki yakınımdaya durmaya dayanamayacakları bir aydınlıktan ibarettim. Fakat şakımaya ve birbirlerine dolanmaya devam ettiler. Kulübeden uzaklaştığımızda bile *dans etmeye* devam ediyorlardı.

Hava perileri daima korkunç gölge yaratıkları olmuşlardı ama bunlar, benim tanıdığım hava perileri gibi davranmıyorlardı. On sekizinci yaş günümde beni kovalayanlar gibi ya da ertesi gün ellerimi yakanlar gibi değillerdi. Karanlıktapınak'takiler gibi bile değillerdi, gerçi onlar da garip davranıyor, babamdan kaçıyorlardı.

Fakat bu. Dans. Bu, kesinlikle hava perilerine özgü bir davranış değildi.

Sonat, sona erdi. Bir anlığına panikledim –sinirlenecekler miydi?– ama hava perileri, melodinin bazı kısımlarını mırıldayarak tekrar ettiler, sanki yankı yapıyorlardı ya da doğru notaları kullandıklarından emin olmaya çalışıyorlardı.

Sırayla, patikadan ayrıldılar, giderken mırıldanıyorlardı.

Çalılar hışırdadı ve gelen kişi patikadan çıkarken bir el fenerinin ışığı alanı aydınlattı. Hava perileri gidince, çocuk devasa sırt çantasının altında ezilip bükülerek tepeyi tırmandı. “Ne yaptın?” diye sordu.

Flütümü göğsüme yasladım, nabzımın normal ritmine ulaşmasını bekledim. Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Müziği duymuş, birlikte şarkı söylemiş ve uzaklaşmışlardı. Çok garip bir davranıştı.

Çocuk bir cevap beklemedi. Sırt çantasını çıkarttı ve yere bıraktı. Hava perileri fikirlerini değiştirir diye omzunun üzerinden baktı. Onların düşünceleri var mıydı ki? Cisimsiz gölgelerden ibaretlerdi, dünyaya sadece ısılarıyla etki ediyorlardı. Ellerim, aylar öncesinde hava perileri tarafından yakılmanın ve anka kuşu gibi yeniden doğmanın anısıyla karıncalandı. Acı dayanılacak gibi değildi ama bittiginde yaralarım da yanarak yok olmuştu.

“Senin peşinde miydiler?” diye sordum.

Kafasını sağa sola salladı. “Sanmam. Buraya doğru yürüdüm ve müziği duydum. Düşündüm ki sen belki...” Omuz silerek diyeceklerini yarıda kesti. “Sonra, patikaya vardığımda hava perilerini gördüm. Hepsi bu.”

“Hu.” Arkasında kalan ormana baktım ama gece vakti her şey gizleniyordu, özellikle de hava perileri.

“Üzgünüm,” dedi, elini uzattı. “Kaba davrandım. Bu hayatta tanıştığımızı sanmıyorum. Adım Cris.”

“Cris.” Sam’in aceleyle attığı adımları ön kapıda belirdiğinde kulübeye bir bakış fırlattım. “*Mor gül Cris.*”

Yüzünü ekşiterek bir tebessüm gönderdi. “Evet.”

“Üzgünüm, mavi demek istemiştım.” Herkesin dediğine göre, Cris genetik olarak imkânsız olduğu düşünölen mükemmel mavi gülü yetiştirebileceği konusunda iddiaya girmişti. Dört ömür boyunca gül yetiştirdikten sonra, herkes sonucun mor olduğunu söylemişti ve Cris kulübesini terk etmişti. Bu kulübeyi, yani insanların Mor Gül Kulübesi diyerek çabasıyla dalga geçtiği kulübeyi.

“Önemli değil.” Bir diğer yüz ekşitme tebessümü. Cris uzun inceydi, elmacık kemikleri ve çene kemikleri belirgindi, saçları ise kısaydı. Fiziksel olarak, Sam ile ikimizden birkaç yaş daha büyük olabilirdi. Gerçekte ise...

Hepsi çok, çok daha yaşlıydı.

Ön kapı ardına kadar açıldı ve Sam, kucak dolusu hava perisi yumurtasıyla orada durdu. Alanı gözden geçirdi, nefes nefeseydi. “Neredeler?”

“Uçup gittiler.” Flütümün üzerindeki nota anahtarları, üzerine sıkıca bastırdığım kaburgalarıma battı. “Onların yerine elimizde Cris var.”

“Cris.” Sam fısıldıyordu, bu çocukların birbirlerine bakışlarında bir şeyler vardı; benim anlayamadığım bir şeyler.

“Dossam, duydum ki sen...” Cris bakışlarını bana çevirdi. “O halde, sen de Ana olmasın.”

“Evet.”

Her yandan gariplik dalgası yayılıyordu: Varlığımın yarattığı, yeniruh olmanın verdiği gariplik; şakıdıktan sonra uzaklaşmaktan mutluluk duymış gibi görünen hava perileri; Sam ile Cris’in paylaştıkları geçmiş. Dostluk mu? Nefret mi? Bir tür düşmanlık mı? Sam pek Cris’den bahsetmemişti ve Cris’in

yazdığı ya da hakkında yazılan şeylerden okuduklarım –çoğunlukla bahçıvanlık notları– onu içine kapanık biri olarak göstermişti.

Sam, toparlanarak “Pardon,” dedi. “Hava perileri gitti mi?”
Başımın onayladım.

“O halde, onlar tekrar geri gelmeden önce içeri girmeliyiz. Cris, kalıyor musun?” Sam, kulübeye doğru geriledi ve hava perisi yumurtalarını bir sepete koyarken metalik bir patırtıya neden oldu. Sonrasında, aceleyle müzik kitabını ve battaniyeyi almam için bana yardım etti.

Cris’e baktım, kafamı kapıya doğru uzattım: Bir davet daha. Sonuçta bu onun kulübesiydi. Kulübeyi, özellikle güller için mi yapmıştı yoksa çok uzun zaman önce mi inşa etmişti bilmiyordum ama kulübe güllerin adını taşıyordu.

Sırt çantasını kaptı ve güllere bakarak peşimden geldi. “Birileri onlarla ilgilenmiş.” Tek kaşını kaldırdı. “Sen miydin?”

“Senin umduğun gibi çıkmadılar diye yok sayılmayı hak etmiyorlardı.” Kelimeler ağzımdan niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı ve içeri girdiğimizde hem Cris hem de Sam gergindi. “Üzgünüm,” diye geveledim.

“Çay yapacağım.” Sam, kapıyı kapattı. “Hâlâ kahveyi tercih ediyorsun, değil mi Cris?”

“Lütfen.” Cris, gülümsedi –denilebilir– ve hava perileri yumurtalarının durduğu sepetin yanına sırt çantasını bıraktı. “Burada birilerini bulmayı ummuyordum.”

“Burada kalacaksın, tabii ki. Yatakları düzenleriz.” Sam, Cris’in ceketini aldı ve bir askıya astı, Cris ise ikimize bakarak sanki bir şeyleri ölçüp tartıyor gibiydi. Sam ile ortak bir odayı paylaşmadığımıza şaşırmış mıydı? Ya da ortak bir yatağı?

Birkaç dakika sonra. Cris yıkanmış, Sam de mutfakta su kaynatıp bardakları hazırlamıştı. Cris ile birlikte öndeki odada

oturduk, ben lime lime olmuş koltuktaydım ve o da alçak masanın karşısındaki sandalyede. İkimiz de suskunduk ve benim düşüncelerim, hava perileri ile garip davranışlarına geri dönmüştü. Ne yapıyorlardı öyle?

Cris, “Daha iri olacağını sanıyordum,” dedi.

“Ne?”

Suratı kızaracak kadar düzgün biriydi. “Üzgünüm. Yeniruh olduğun için diyordum. Dört senedir uzakta olmama rağmen, herkesin yarattığı kargaşa kulağıma geldi. Senin bir dev olabileceğini ya da antenlerin olacağını düşünmüştüm ama öyle değilsin. Bir nevi güzelsin.”

“Ah.” Keşke ellerimde uğraşabileceğim bir şeyler olsaydı. Herhangi bir şey. Sam ile Sarit hariç kimse güzel olduğumu söylememişti. Sam’in arkadaşı Stef, sevimli olduğumu söylemişti ama bu pek aynı şey sayılmazdı. “Teşekkürler. Sanırım.”

“Peki, Dossam ile müzik mi çalışıyorsun?”

İçimden bir ürperti dalgası geçti ve masada duran flüt ile müzik notalarına bakıp sırtıtmaktan kendimi alamadım. Dossam ile birlikte çalışmak hep hayalimdi. Sam ile. İlk duyduğum andan itibaren müziği arzuluyordum ve Sam bana her gün istediğim müziği sunuyordu. Fakat Cris’in benimle ilgili bu kadar çok şey bilmesine gerek yoktu. Sadece başımla onayladım.

“Güllere ne oldu peki? Kimse onları istemediği halde sen ilgilendin.”

“İnsanlar birçok şeyi istemiyor ama yine de bu şeyler ellerine geçiyor.” Yeniruhlar ya da renklerine karar veremedikleri güller gibi. “Gülleri oldukları gibi sevdim.”

Cris abartılı bir şekilde gülümsedi, sanki muhteşem ya da derinliği olan bir şeyler demişim gibi. “Birilerinin, onları kıymetli bulduğuna sevindim.”

“Hıı.” Sam keşke çay konusunda acele etse diyordum. Son-

rasında ben de dökmemek için tüm dikkatimi çaya veriyormuş gibi yapabiliirdim. “Ortak noktalarımız var, güllerle yani. Hepsi bu.” Kabalaştığım için kendime tekme atmak istiyordum ama Sam elinde bardakların bulunduğu tepsiyle odaya girdi ve beni daha fazla küçük düşmekten kurtardı. Bana bakış şekli, bunu bildiğini gösteriyordu.

“Nerelerde geziyordun Cris?” Sam yanıma oturdu ve bana bir bardak çay ikram etti. İki elimle tuttum, dikkatimi dağıttığı için memnundum.

“Birçok yerde. Kıtayı aştım, farklı türde bitkileri, büyüme hızlarını not alıyor, Kalp’te yetiştirebileceğimiz daha fazla yenilebilir bitki arıyordum...”

“Tüm yol boyunca yürüdün mü?” diye sordum. “Dört sene boyunca?”

Başıyla onayladı. “Yemek isteyebileceğin bitkileri görebilmenin en iyi yolu bu.”

Dal gibi incecik olmasına şaşmamak gerekiyordu. Fakat formda ve güçlü görünüyordu, sanki tüm dünyayı yürüyerek geçebilecekmış gibi. Sınır’ın dışındaki toprakları pek bilmiyordum ama bu kıtanın, dağlar, ovalar, çöller ve bataklıklarla dolu devasa bir yer olduğunu biliyordum. Doğudan batıya doğru fersah fersah yol alabiliirdiniz ama yine de birçok şeyi kaçırabiliirdiniz. Tabii, Sınır’dan dışarıya adım atar atmaz bir şeyler sizi öldürmediği sürece.

“Yalnızlık çekmedin mi?”

“Bazen ama SED’im vardı.” Göğüs cebine vurdu. “Böylece, Karanlıktapınak diye bir şey olduğunu da duydum. Neler oldu?”

Titredim ve Sam de güçlü elini sırtıma dayadı. “Karanlıktapınak’ı babam yarattı,” dedim. Gerçi belki de Menehem’dan bahsetmemeliydim. Onu tanıımıyordum; sadece günlüklerini ve adı geçtiğinde insanların gözlerini deviriyormuş gibi görün-

düğünü biliyordum. Sadece kısa bir süreliğine, Karanlıkta-pınak gecesinde ölmeden önce onunla tanışmıştım. “Menehem, Janan o gece ölenleri diriltemesin diye tapınağa bir şey yaptı. Sınır dışından yüz tane hava perisi yakalayıp Kalp’te serbest bıraktı. O gece ejderhalar da geldi.”

Cris bakışlarını, ejderhaların lafı geçince kaskatı ve solgun bir hal alan Sam’e dikti. “Ve sen...” Cris, şaşkın surat ifadesini yumuşattı. “Paçayı kurtardın. İşte bu, iyi bir şey.”

“Beni Ana kurtardı.” Sam’in eli, belimi kavrayıp bizi birbirimize yaklaştırdı. “Beni iki kere ejderhalardan kurtardı.”

Soru, Cris ile aramızda havada asılı duruyordu, sanki ne-redeyse kopacak kadar gergin bir tel gibiydi. Cris, “Yani, Ana,” dedi, “Dossam ve ejderhalar hakkındaki şeyi biliyorsun, ha?”

Başım la onayladım.

Sam’in suratı hâlâ bembeyazdı. “Peşimden geldiklerini ona anlattım. Biliyor.”

Çok düşününce oluşan o çizgi, Sam’in kaşlarının arasına yer-leşti; bazen o çizgi endişe çizgisine ya da stres çizgisine dönüş-e-biliyordu. Elimi dizine koydum ve bana bakmasını sağladım ve gözlerimiz buluştuğunda o çizgi eriyip gitti. “Sorun değil,” diye mırıldandım. “Seni ejderhalardan koruyacağım.” Bir tür şakaydı, onu güldürmek içindi. Sonuçta ben ejderhalara karşı ne yapabi-lirdim ki? Onu tam otuz kez öldürmüşlerdi.

Otuz.

Sam parmaklarını benimkilere doladı ve gülümsedi. “Koru-yacağımı biliyorum.” Hiç de şakalaşır gibi değildi.

“Büyüleyici.” Cris, ellerinde bir bardak tutuyor, ses tonu ise sakın ve neşelenmiş gibi geliyordu ama içinde mutsuz bir tını da barındırıyordu. Kahvesini, sanki duygularını gizlemek is-termişçesine yudumladı. “Tek bir yeniruh gelir ve Sam’in ejder-halarla olan problemi çözülür.”

“Ben böyle söylemezdim.” Sanki o anda içeriye hava perileri ya da ejderhalar bakacakmış gibi pencereye doğru bir bakış fırlattım.

“Geldiğimden beri iki kere ejderha saldırısı oldu.”

“Daima çifte saldırılarla gelirler.” Cris, kupasını dizine koydu. “Uzun zamandan sonra geri geldiklerinde, sadece orada olacak kadar şanssızdın.”

“Karanlıktapınak’ta geldikleri için de hepimiz şansızdık.” Sam gözlerini devirdi, Karanlıktapınak’ın anısı hâlâ taze ve yoğundu. “Hava perileri ve ejderhalar gereğinden fazlasını kanıtladılar. Herkes panikledi. Menehem’in ne yaptığını herkes anlayana kadar çok fazla şey kaybetmiştik: Menehem, tapınağın ışığını söndürmüştü.”

Gözlerimi kapattığımda hâlâ tapınağın yanardöner ışığının olması gereken yerde duran tuhaf karanlığı görebiliyordum. Fakat *parıldamaması* gerekiyordu. Nasıl bir bina karanlıkta parlardı ki?

İçinde Janan olan bir bina.

“*Reenkarnasyonu* durdurmak. Ne garip bir iş.” Cris, başını sağa sola salladı, sonrasında ise gözlerini bana çevirdi. “Peki, Menehem önceden de mi? Seni de mi?..”

Ah, demek Cris hızlıydı. “Kazayla. Bundan dolayı on sekiz sene önce çekip gitmişti; ne yaptığını anlamak için.” Omuz silktim, umursamıyormuşum gibi yaptım. “Neden bu kadar çok insanın sonunu getirmek istediğini sadece Menehem bilebilir. Belki yeniden dünyaya geldiğinde bize kendisi söyler.”

Bu tam olarak doğru değildi. Fakat Cris’in Janan hakkındaki nasıl hisler beslediğini bilmeden –bazı insanlar gerçekten umursuyordu ama bazıları bin yıldır inanmıyordu– daha fazla konuşmadım. Menehem bana iki farklı açıklama sunmuştu. İlki, kulağa sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi geliyordu:

Daha fazla yeniruh dünyaya gelsin diye uğraşıyordu.

Menehem'in bana sunduğu diğer sebep ise daha gerçekçiydi: Janan'ın varlığının gerçek ya da yalan olduğunu kanıtlamak istemişti. Bilimsel meraktan kaynaklanıyordu, başka bir şeyden değil.

Cris bakışlarını kahvesine dikti. "Konsey'in, nasıl Karanlıkı tapmak'ı yarattığını öğrenmek konusunda çok istekli olacağından eminim, böylece birilerinin bunu tekrarlamasını da önleyebileceklerdir."

"Eminim öyledir." Sesim titremiş miydi yoksa? Menehem'in araştırma notları sanki odamda parlayan bir ışık kümesi gibiydi. Öldükten sonra onları bana bırakmıştı ve ben de onları Kalp'te bırakmak istememiştim. Klasörler ile günlükler, kapı cihazı, taptaktan çaldığım gizemli kitaplar; sırf suratımdaki suçlu ifadeye bakarak herkesin bunları keşfedememesi mucizeydi.

Fakat insanlara tapmağa yaptığım ziyaretten ya da Menehem'in araştırmalarından bahsetmeye hazır değildim ve Sam de bunu onaylıyordu. Konsey'in nasıl davranacağını bilmiyordum ama kesinlikle iyi bir şekilde olmayacaktı.

Sam, Cris'e baktı, ses tonunda tuhaf ve garip bir umut tınısı vardı. "Şimdi Kalp'e geri dönüyorsun demek?"

Cris, "Sanırım, dönsem iyi olur," dedi. "Sine'in mesajı, artık birçok kişi geri dönemeyeceğine göre, soy ağaçlarını düzene sokma noktasında yardıma ihtiyaçları olduğunu ortaya koyuyordu."

Sam, "Yardıma minnettar kalacaklarına eminim," dedi, bir bahçıvanın soy ağaçları konusunda nasıl bir fayda sağlayacağını bana açıklamadı.

Tüm bardaklar boşalana kadar, Kalp'e giden en iyi rota ve ormanın belirli yerlerinde çıkabilecek ayılar ile kurtlar etrafında dönüp sohbetlerini basit bir şekilde devam ettirdiler. Kimin diğer yatak odasında kalacağı ile ilgili nazikçe tartışarak ko-

nuşmalarına bir son verdiler ve Sam kazandı ki bunun anlamı kanepede uyuyacağıydı.

Çayımındaki yatıştırıcı bitkilerin etkisi ortaya çıkarken çocuklara iyi geceler diledim ve hava perilerini düşünmemek için umutsuz bir çabayla odama girdim.

Rüzgârın uğultusu, beni ürpertici rüyalarımдан uyandırdı.

Yatak odam, her zamanki gibi görünüyordu, tozlu parke-ler ve karanlığa gömülmüş duvarlardan ibaretti ama bir şey farklıydı. Gölgeler değil ama sesler. Rüzgâr, on sekiz yıl Mor Gül Kulübesi'nde yaşadığım sırada hiçbir zaman böyle sesler çıkartmamıştı.

Pencereye doğru gittim ve panjuru iterek açtım.

Yıldızlar uzakta alev gibi parlıyordu, ağaçlar toprağı ve gökyüzünü kucaklıyordu ve gül çalıları, kül kokusunu pek bastırmayan bir koku yayıyordu. Gece tamamıyla sakindi ama uğultu devam ediyordu.

Bir gölge hareket etti.

Kulübeye kadar olan yolda iç içe geçip ısıklık çaldılar, mırıldandılar, şarkı söylediler. Daha önce benim çaldığım bir melodi ortaya çıktı ve garip bir şarkıya dönüştü. Bir an sonra, bildiğim bir nağme daha yükseldi ve diğer sesler, bu yeni nağmeyi el birliğiyle bir melodiye dönüştürdüler. Dünyevi olmayan bir müzik geceyi kapladı, öyle zekice oluşturulmuştu ki kulübeye vuran rüzgârla karıştırılabilirdi. Beni uyandıracak kadar garipti.

Yatak odamın dışında bir düzine kadar hava perisi olmalıydı ve gözleri olmasa da bana *baktıklarını* hissedebiliyordum.

Boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Girişteki odadan kesik bir nefes duyuldu ve battaniyeler yere yığıldı. Usul adımlar, yatak odamın kapısına kadar geldi. Sam. Adımlarının ritmini biliyordum.

Koştum ve kapıyı iterek açtım.

Loş ışıkta, Sam gözlerini bana dikti, sanki kanamam olmadıgından emin olmaya çalışıyor gibiydi –neden kanım akacaktı ki?– ve sonrasında beni sıkıca sarmaladı. “İyi misin? Seni duydum...”

Dışarıdaki hava perileri, bestelediği müziği şakıdığında kaskatı kesildi.

“Ah.” Beni bıraktığında nefesi saçımı havalandırdı ve birlikte pencerenin yanına gittik. İçinde bir tutam kül barındıran temiz, ılık hava içeri süzüldü.

Hava perileri, teker teker şarkılarına son verdiler.

Hava perileri, arkalarında bir şarkıdan daha tehditkâr bir şey bırakmadan, teker teker kulübe yolundan süzülüp gittiler.

Sam, “Ne anlama geliyor bu?” diye fısıldadı. Cris’in yatak odasındaki kıpırtılarını dinliyormuş gibi kafasını kaldırdı ama sakinleşti. Cris’in uykusu derin olmalıydı ya da her yere yürüyerek gitmekten yorgun düşmüştü.

“Bu, Menehem’in araştırmalarını görmezden gelmeye bir son vermem gerektiği anlamına geliyor. Karanlıkta pınak’ta hava perileri ondan korkuyordu ve hava perileri üzerinde yaptığı araştırmalar sayesinde Janan’ın tapınağını etkilemişti. Nedenini anlamam gerekiyor. Ve niçin pencereimin önünde şarkı söylediklerini de.” Gerçi, Menehem’in bu soruya cevap vermesi pek mümkün görünmüyordu. Bildiğim kadarıyla, asla başka birinin düşünceleri, hisleri ya da motivasyonu onu ilgilendirmemişti; bunları kafası almıyordu.

Sam, pes ettiğini belirten bir şekilde kafasını geriye attı. Huzurlu günlerimiz kısa sürmüştü. “Ne yapmak istiyorsun?”

Gözlerimi karanlığa diktim ama hiçbir şey kıpırdamadı ve hava perisi kokusu hafifledi. “Keşke Kalp’in dışında kalıp sürekli müzik yapabilseydik. Ama evlerimizde. Cris gibi dört sene boyunca yürümek istemem.”

“Piyanolar, sırt çantasında taşımak için fazla ağırdır zaten.” Alnımı öptü, uzamış sakalı yanağımı çizdi. “Biliyorsun, orada seni sevenler de var.”

“Sarit, Stef, Sine; isimleri S harfi ile başlayan diğer insanlar.”

Güldü. “Armande, Lidea, Wend, Rind, Orrin, Whit. Birçok kişi. Karanlıkta pınak berbattı ama insanlara umursadığını gösterdi. O gece kaç kişiyi kurtardın?”

Cevap vermedim, çünkü bilmiyordum. O gece olanlar deli saçması gibiydi ve genellikle Sam’i aramıştım. Ilık parmaklar yanağıma dokundu ve bakışlarımı kendine çekti. “Senin hakkında fikirlerini değiştirirler diye mi endişeleniyorsun?”

Nasıl oluyordu da her zaman gerçek korkularımı bilebiliyordu? “Artık kimse bana ruhsuz demiyor ama hava perilerinin artık beni kovalamadığını öğrendiklerinde ne olacak? Cris, ben çalarken gösterdikleri tepkiyi gördü.”

“Kimseye söylemeyecektir. Cris’e güvenebilirsin.”

Keşke insanların, varlıklarına son verme amacı gütmediğimi hatırlayacaklarına Sam kadar güvenebilseydim. Belki de bu yüzden Menehem’in araştırmalarına göz atmadan çekiniyordum ama sırf korkuyorlar diye kendime daha fazla engel olamazdım.

“Pekâlâ. Sınır’ın doğusuna gideceğiz, Menehem’in deneylerini yaptığı yere.” Panjurları kapatıp sabitledim. “Oraya gittiğimizi kimsenin bilmesini istemiyorum. Konsey’in hoşuna gitmeyecektir.”

Sam neşesiz bir şekilde, “Hayır,” diye fısıldadı. “Gitmeyecektir.”

“Cris gider gitmez yola çıkarız.” Ve daha sonrasında umuyordum ki Menehem’in hava perilerine ne yaptığını ve Janan ile alakalarını keşfedebilecektim. Benden ne istediklerini öğrenmem gerekiyordu.

3 YANIK

Güneş doğar doğmaz Cris kulübeden ayrıldı. Dağınık yatağıma uzandım, birinin yan odadaki hareketlerini dinledim, çamaşır odasından geçti, girişteki odadan geçti. Bu evin içinde Sam'in çıkardığı seslere hâlâ alışmaya çalışıyordum; o Li değildi ve Cris'in çıkardığı sesler de farklıydı. Adımlarını Sam'in adımlarından daha uzağa atıyordu ve... Daha ağır değil ama bir şekilde daha sabit adımlardı.

Onu uğurlamam gerektiğini fark ettiğim anda girişteki odadan kısık sesler geldi. "Ana'ya benim yerime hoşça kal der misin?"

"Uyumuyor, eğer kendin söylemek istersen." Sam'in sesi boğuk geliyordu, muhtemelen Cris ayağını zemine değdirir değdirmez uyanmıştı.

"Uykusuna devam etmeyi tercih edeceğinden eminim. Sizinle Kalp'te görüşürüz." Cris tereddüt etti. "İnsanlardan ders aldığını söylemiştin. Belki bahçıvanlığı da denemek ister."

"Belki." Kanepenin rayları, birinin üzerine oturduğunu belirten iniltileri çıkarttı ama Li böyle hareket etmezdi. Bu hareketler, bir daha Li'ye ait olmayacaktı. Sam'in sesi neredeyse özlem doluydu. "Seni tekrar görmek güzeldi Cris."

"Seni de." Bir an sonra ön kapı gıcırdadı ve kapandı.

Yolculuk yaparken pratik yapacak vakit bulmak zordu ama Sam, ısrarla müziğin sadece müzik aleti çalmaktan ibaret olmadığını söylüyordu. Teori de bir o kadar önemliydi ve konuştuğumuz kadar müzik dinledik, SED'lerimiz aynı şeyleri çalmaya ayarlıydı.

Sonatlar, menüetler, ariyalar, senfoniler: Bu şeyler, Sınır'ın kuzeydoğusuna doğru yürürken, altın-yeşil örtüsüyle yaklaşan sonbaharın ateşini taşıyan tüm orman boyunca bize eşlik etti.

Sam'e bir defasında, "Hava perilerinin müziği duyup peşimizden geleceğinden endişe ediyor musun?" diye sordum.

"Hayır." Duraksadı. "En azından, Sınır'da olduğumuz sürece aşırı derecede endişelenmiyorum. Ve hava perisi yumurtalarımız var. Mor Gül Kulübesi, Sınır'ın ucunda, yani onlarla aramızda kalan yolda o kadar fazla tuzak olmayacak. Bizi takip edeceklerini sanmıyorum."

Sanmıyordu ama bu imkânsız da değildi. Hava perileri son zamanlarda tahmin edilemeyecek pek çok şey yapıyordu. Birkaç ısı-dedektörü tuzaklar pek bir fark yaratmazdı. "Menehem'in laboratuvarına gittiğimizde ne olacak?" diye sordum. Günlüklerine dâhil ettiği harita, binanın Sınır'ın hemen dışında olduğunu, trol topraklarına değdiğini belirtiyordu.

"Orada daha dikkatli olmak zorunda kalacağız ama eminim ki bina çok iyi korunuyordur."

"Hımm."

Endişelenmemem gerekiyordu gerçi. Menehem'in bıraktığı koordinatlara uyduğumuzda, ahır genişliğinde, çirkin, demirden bir bina bulduk. Çatısını güneş ışığı alan paneller kaplamıştı ve kenarlara su depoları yaslanmıştı.

Etrafta ağaç kütükleri vardı, bazıları yemek masası kadar büyüktü. Çimenlerin sağında solunda kara yanık izleri vardı. Şimşekten dolayı değildi. Hava perileri yüzünden miydi? Ama nasıl?

Eğildim ve parmaklarımı güzel, gece yarısı rengindeki toza buladım. Kül. Rüzgâr esince uçup gitti, parmaklarımda gün batımı renginde lekeler bıraktı.

Sam yanımda durdu. “Sence ne olmuş?”

Sanki bir fikrim vardı da.

“Emin değilim.” SED’imi çıkarttım ve hızlıca tüm alanın videosunu çektim. “Ürkütücü,” diye mırıldanırken, Stef’in öğrettiği yöntemi kullanarak videoyu gizli, korumalı bir klasöre kaydettim. Gizlenmeyi öğrenince tam olarak ne yapabileceğimi fark ettiğini sanmıyordum; sanırım, sırlarımı içlerinden birinin keşfetmesi riskine girmeyeceğimi düşünmüştü, çünkü ben diğer herkes gibi günlük tutmaya henüz başlamamıştım.

Ekranımın kenarında bir mesaj belirdi. Sarit, üzerine yeşil-mavi tonlarda bir kurdele bağlanmış ve üzerine el yazısıyla “Ana İçin” yazılmış bir kavanoz balın fotoğrafını göndermişti.

“Neye gülüyorsun?” Sam beni dirseğiyle dürttü.

“Sarit.” Ona fotoğrafı gösterdim. “Sanırım, bu bir tür rüşvet.”

“Seni özlüyor. Ben de olsam özlerdim.” Sam, kafasını kaldırıp binanın devasa yapısına bakarken, ben de Sarit’e bir mesaj göndererek, yanımda ufak bir kavanoz bal getirmeseydim rüşvetinin daha etkili olabileceğini belirttim. Bal tükendiğinde tekrar deneyebilirdi. Sam, “İçeri girmeye hazır mısın?” dedi.

“Aah. Kalp’e geri dönmeden önce ne kadar rahat yaşayabileceğimizi tahmin edebiliyorum.”

Kıkırdadı ve bulut dolu gökyüzünü işaret etti. “En azından üzerimize yağmur yağmayacak. Ben Tüylü’yü ahıra götürürken, sen de çantaları içeri taşımak ister misin?”

Çantaları sırtıma aldım ve kapıya doğru yönelirken Sam’e bir öpücük attım. Menehem, bana bir anahtar ve kod bırakmıştı; gerçi bu kod, deneyecek kadar umursayan herhangi biri tarafından kolayca kırılabilirdi. *Ruh-tarayıcı* daha güvenli bir se-

çenek olurdu ama belki de beni buraya sürüklenme planı vardı; veritabanında yer almıyordum ve içeri giremezdim. Ve Sam'in yanımda olacağını da tahmin edemezdi.

İçerisi, sanki aylar öncesinde bir şeyler ölmüş gibi kokuyordu. Bina kesinlikle tüm o demirlerin sayesinde hava perilerine karşı korunuyordu ama tozdan, ufak hayvanlardan ya da genel pislikten korunmuyordu.

Çantaları sırtımdan indirdim ve dolaplar ile oturma odası, yatak odası ve mutfaka uyan çürük mobilyaların bulunduğu girişe adım attım. Bir diğer odanın –banyo olduğunu umuyordum– girişi engellenmişti.

Binanın ön kısmını geçince, tanımlayamadığım araç gereçlerle dolu bir laboratuvar buldum, cam ve çelikten oluşan devasa kaplar ve diğer şeyler vardı. Sanki Menehem bir hayat boyunca uğraşıp laboratuvar için ıvır zıvır toplamıştı.

Üst kata çıkan merdivenin ucunda siyah bir *data konsolu* ve araştırmalardan oluşan ufak bir kütüphane vardı. Buraya ayrıca sezon dışı kıyafetler ve araç gereç istiflediği de belli oluyordu, çünkü sandıklar dolusu ceket, kayak ve pek çok şey buldum. Sedir ağacı kokusu –böcekleri uzakta tutmak için– her yanı sarmıştı.

“Ana?” Sam'in sesi aşağıdan geldi ve merdivenlerden aşağı paldır küldür indim. “Heyecan verici bir şeyler var mı orada?” Onu bulduğumda laboratuvara göz atıyor, muhtemelen paspas ya da tozu ve pisliği mucizevi bir şekilde ortadan kaldıracak bir tuş arıyordu. Menehem gideli henüz bir sene bile olmamıştı ama doğanın bir şeyleri ele geçirmesi için fazla zaman geçmesi gerekmemişti.

Muhtemelen temiz bir insan da değildi zaten.

“Sadece tonla araştırma materyali ve ıvır zıvır.” İç çektim. “Bu, kulübeyi tekrar açmak gibi ama daha da beter olacak, değil mi?”

“Her şey bu haldeyken burada uyumak istiyor musun?” Tek kaşını kaldırdı.

“Dışarıda uyuyabiliriz. Hava perisi riskini göze alırım.”

“Bugün yaşam alanını temizlesek de diğer şeyler için daha sonra endişelensek, nasıl olur?”

“İyi.” Lafı ağzımdan zorla çıkarttım ama daha çok sızlanmış olmak için sızlanıyordum. Sam yakınlarda olduğu sürece temizlik yapmayı sorun etmezdim. “Ama işbirliğimin bir maliyeti var.”

“Neymiş o?” Vücudu rahatladı, sesi sanki şimdiden biliyormuş gibi ılımlıydı. Ve ben gülümseyip başımı uzattığımda beni öyle tatlı bir şekilde öptü ki tüm vücudum tapınma hissi ve arzuyla doldu. Eksiksiz bir parçaymışım gibi hissettiren başka biri olmuş muydu hiç?

Hayır. Sadece Sam'di.

Hep Sam'di.

Neredeyse bir hafta sonra, çürümeye başlamış bir rakunu dışarı fırlatmış ve koşarak Kalp'e dönüp duş alma isteğimize karşı koyabilmek için yaşam alanını ve laboratuvarı ovarak temizlemiştik. Sam, sarnıçtan dal parçaları, ölü böcekler ve bir yılan çıkarmıştı –su arıtıcısının filtresinin ve solüsyonunun yenilediğinden emin olmak için iki kere kontrol etmiştim– ve sonunda buraya gelme amacımız olan araştırmaya başlayabilmıştık.

Yıpranmış mutfak masasına oturduk, günlükler ve evraklar ile kuşatıldık. Bir not defterini işaret ettim. “Bu günlük, hali hazırda bildiklerimizle örtüşüyor: Hava perilerini durduracak bir yöntem bulmaya çalışıyormuş. Demir ile işe başlamış ve hava perilerinin kendi yaşam enerjilerini yumurtalara aktarmasını sağlayacak yollar aramış; böylece, bataryalar bitse bile hava perileri hapis kalacakmış. Fakat bu işe yaramamış, o da kimyasallara geri dönmüş.”

Sam, "Daima kimyasallarla arası iyiydi," diye onayladı.

"İlk Karanlıktapınak olayında –yani Ciana öldüğü gece– deneylerini pazarda yapıyormuş." Sonrasında, Ciana doğamamış. Onun yerine ben geçmişim.

"Çünkü orası deney yapmak için mantıklı bir yerdi."

"Menehem'i tanıyorsun." Kalbim bir anlığına sızladı –Menehem bu kadar sorumsuz olmasaydı, burada olamayacaktım– ama Sam elime dokundu. Dizi, dizime çarptı. Yorumu sadece Menehem hakkındaydı ve olayların sonucuyla ilgili pişmanlık duymuyordu, her ne kadar Ciana dünyadan yok olmuş olsa da. Gülümsemeye çalıştım.

Güçlü parmaklar, parmaklarıma dolandı ve kaşlarını kaldırıp bir şeyleri beklemeye başladı. Kabullenmemi. Diğerlerini değil ama Sam'i okumakta yol kat ediyordum.

Tekrar gülümsedim, elini sıktım ve ikimiz de rahatladık. "Yani, pazarda her ne yaptıysa," diyerek devam ettim, "ufak bir patlama olmuş ve buhar havaya karışmış. Bu olunca da tapınak karanlığa gömülmüş."

Sam, "Gaz nedeniyle," dedi. "Sonrasında, buraya gelerek nasıl tekrar aynı hatayı yapabileceğini öğrenmeye çalıştı, çünkü tam o reaksiyonu alabilmek için ne yaptığını bilmiyordu."

"Doğru." Birkaç sayfa çevirdim ve bir listeyi işaret ettim. "İşte kullandığı kimyasallar." Uzun bir listeydi. "Ne olduklarını bilmiyorum."

"Hormonlar, yani bazıları. Bazılarını Micah'nın biyoloji derslerinden biliyorum."

Arkamızda kalan laboratuvara bir göz attım. "Orada yığınla kimyasal var. Çoğunun üzerinde etiket bile var. Ve sonunda bulduğu formülü de yazmış, gerçi öncelikle çalışmalarını biraz daha incelemek isterim."

"Öncelikle mi? Yani denemeden önce mi?" Sam kaşlarını

çattı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

İrkildim. “Yeni bir Karanlık tapınak yaratmaya çalışacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, bunu araştırma adına *yapacağını* biliyorum ama ya Konsey öğrenirse? Ne düşüneceklerini ikimiz de biliyoruz.”

Omuzlarımı düşürdüm ve çenemi yumruğuma dayadım. “Haklısın.”

“Ayrıca, bana hava perilerinin Karanlık tapınak sırasında Menehem’den kaçtığını söylemiştin. Bu bana canlarını acıttığını düşündürüyor.”

“Hava perilerinin canını acıtmaktan mı endişeleniyorsun Dossam?” Tatsız bir gülücük gönderdim.

Nazikçe konuştu. “Sadece, senin herhangi bir şeyin canını acıtmak isteyeceğini düşünmüyorum, hava perisi bile olsa.”

Gözlerimi devirdim. “Hayır, hava perileri bile olsa.” Hava perileri yaktıktan sonraki haftalarda ellerim iyileşirken olsaydı, bunu umursamazdım. Fakat Karanlık tapınak gecesinde, Meuric beni tapınağa yönlendirip hapsedmeye çalıştığında onu gözünden bıçaklayıp tepetaklak olmuş bir çukura ittirmiştim. Vücudu yukarı doğru çekilirken, tavandaki çukura girmişti. Nefsi müdafaa olabilirdi ama hâlâ içimde suçluluk duygusu barındırıyordum. Sorunumu farklı bir şekilde çözmüş olmam gerekiyordu ama artık çok geçti.

Sam, beni kollarının arasına aldı.

“Canlarını acıtmak istemiyorum,” dedim, “ama bu konuyu anladıkça Janan’ı da daha iyi anlıyorum. Menehem her ne yaptıysa, bir süreliğine Janan’ı durdurdu. Hiçbiriniz hissetmiyorsunuz ama o beyaz duvarlar bana kendimi *berbat* hissettiriyor. Ve tapınak da bana...” Gözlerimi kırparak gözyaşlarıma engel oldum. “İyi biri değil Sam. Janan her ise, kötü bir şey. Şeytani bir şey.”

“Pekâlâ.” Sam, sanki beni Janan gibi bir şeyden koruyabilecekmiş gibi yanıma iyice sokuldu. Janan’a karşı beslediğim korkuyu anlayabiliyor olsa bile o Janan’dan hiç korkmuyordu. Muhtemelen, dediklerim ona çılgınlık gibi geliyordu, duvarların ısı yayıp zonkladığını düşünmek doğru değildi. Dış duvarların yanında uyumak konusunda yaşadığım mantıksız sıkıntı, özel bir durumdu ama ben duvarlara yaslanamıyordum bile. Bu, midemi alt üst ediyordu.

Haklıydım gerçi. Janan’da *garip* bir şey vardı. Tapınağın içindeyken, benim hata olduğumu söylemişti ki bu da bir planı olduğunu ima ediyordu. Bir de benim “sonucu olmayan” bir şey olduğumu söylemişti ki bu, beni tehdit olarak algılamadığını gösteriyordu.

Ben de tehdit oluşturmayı amaçladım.

Sam, ensemden aşağıya doğru parmaklarıyla saçımı taradı. “Senin için nasıl olduğunu keşke anlayabilsem. Keşke düzeltebilsem.”

Beni düzeltmek istemiyordu. Janan ile ilgili durumu düzeltmek istiyordu.

Yanıldığımı düşünmemesi hoşuma gitti. Bana inanması hoşuma gitti. Dışarıdan nasıl göründüğüme aldırmadan bana güvenmesi de.

Gece olduğunda, rüzgâr binaya çarparken gıcırtilar çıkıyor ve saçımda Sam’in sözcükleri dalgalanıyordu. “Menehem’in araştırmalarıyla ilgili çok ileri gidersek, niyetimiz ne olursa olsun, birilerinin yeni bir Karanlık tapınak yaratacağımızı düşünecek olmasından endişeleniyorum sadece.”

“Bazı insanlara, sadece onun araştırmalarını elimizin altında bulundurmamız bile çok fazla gelecektir,” diye fısıldadım. “Belki şimdi daha fazla arkadaşım var ama Meuric’in yeniruhlara karşı hissettiklerini başkaları da hissediyordu. Pek yalnız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sayılmazdı.” Kafadan, hoşnutsuzluklarını gizlemeyen beş kişi sayabilirdim ve beni görmezden gelen daha fazla kişiyi de.

Sam başıyla onayladı, bakışında hayal kırıklığının izleri vardı.

“Kimsenin yeni bir Karanlıkta pınak istediğimi düşünmesini istemiyorum ama Menehem’in zehri bildiğim kadarıyla Janan’ı etkileyen tek şey. Ben sadece... sadece bir silahım olsun istiyorum Sam. Bir gece birilerinin beni takip ettiğini söylediğimde bana bir bıçak vermiştin. Bir bıçak, Janan karşısında etkisiz kalacaktır. Onu etkileyen tek bir şey biliyoruz, o da bu. Nasıl olduğunu anlamak istiyorum. Kendimi korumanın başka bir yolu varsa, bunu öğrenmek istiyorum.” Kendimi güvende hissetmek istiyordum ama bu asla Kalp’teyken olmayacaktı ve Sam’den hayatını sırf benim için tozlu bir kulübede geçirmesini isteyemezdim.

Sam, “Haydi, Menehem’in araştırmalarının kalan kısmını da gözden geçirelim,” dedi. “Videolar çektiğinden ve çalışmalarının farklı sonuçlarını kaydettiğinden eminim. Bir yararı dokunur mu?”

“Başlangıç olarak.”

**Hasret Kardeş
e-kitaphane**

4 İZLEYENLER

Gürültüler başladığında Sam çoktan kanepede uyumuştı, rüzgârın usulca uğuldaması göğsüme bir korku dalgası saldı. Pencereye doğru koştum.

Akşam karanlığı çökmüştü ve yatağımın yanındaki pencereden bakınca sadece yıldızların ışığında sıradağlar ve aralarındaki ağaçlar görünüyordu. Narin yapraklar rüzgârda kırırdanıyordu. ben de rahatlamıştım. Gerçek rüzgâr. Garip bir yerde esen gerçek rüzgâr. Bu binadaki sesleri, Mor Gül Kulübesi'ndeki sesleri bildiğim kadar bilmiyordum. Kuzey doğu kısmındaki demir köşeye vuran rüzgârın uğultusunu ya da hangi ağaçların ses çıkarttığını bilmiyordum. Seslerini tanı mıyordum.

Ses kesilmedi ama sonbaharda yarı çıplak kalmış dallar kıpırtısızdı.

Sam, yanındaki lambanın tuşuna bastığında pencereme bir ısıklık dalgası düştü. "Ne oldu?" Yatağın ucunda durdu, esnedi.

"İzliyorlar." Başucu sehпасından el fenerimi aldım, birkaç kere sertçe salladım ve yakıp ışığını ormanlara doğru tuttum.

Gölgeler dağıldı, ciyakladı ve inledi ama yaklaşmadı. Işığı tekrar laboratuvara doğrulttuğumda ise gölgeler rahatladı ve tekrar ağaçlara doğru gitti.

“İzliyorlar mı?” Sam omzuma dokundu ve ardından gözlerini dikti. “Kaç tane var?”

“Çok.” Pencereyi kapattım ve perdeleri çektim. Demir binanın içinde muhtemelen güvendeydik. Muhtemelen.

“Doğum günümde bana saldıran hava perileri de aralarında mıdır sence?”

“Bilmiyorum.” Sam, ışığı söndürdü. “Öyleyse bile neden şimdi farklı davranışlar ki?” Gizem üstüne gizem.

O gece, hava perileri bir yere gitmediler, sonraki geceler de. Asla yakınlaşmadılar, asla tehdit etmediler ya da saldırmadılar ama hep oradaydılar. İzliyorlardı. Sonraki haftalarda, neden Menehem’in Karanlıktapınak’ı tekrar yaratması ve sonuçları mükemmelleştirmesi için aradan sekiz sene geçmesi gerektiğini öğrendim.

Zehri yaratmak ve yaymak kafa karıştırıcıydı. Sam ile birlikte, Menehem’in farklı teorilerini ve testlerini anlattığı birçok video izledik. Sonunda Menehem istediği sonucu alana kadar yüzlerce farklı kombinasyon denenmesi gerekiyordu.

Sam ile birlikte kanepeye kıvrıldık, kolu omzumdaydı. Kafamdan geçen düşünceleri yazabilmek için dizime bir defter yerleştirmiştim. Menehem’in duvara gizlediği ekran, babamın laboratuvarındaki bir makinada yarattığı kutular dolusu zehirli dumanla bahçede koşuşturmasını gösteriyordu.

Kameraya yüzüncü kez “Duman,” diye açıklıyordu, “en etkili sevkiyat yöntemi olduğunu kanıtladı. Hormonların havaya yoğun bir şekilde yayılmasını sağlıyor. Cisimsiz olan ya da olmayan hava perileri için neredeyse bir paradoks gibi; onlarla aynı şekilde davranan bir maddeyle, onlara karşı savaşmak en makul yöntem gibi görünüyor.

“Sorum, ihtiyaç duyulduğu kadar hormonu bulmak ve patlama anının zamanını ayarlamaktaydı ama inanıyorum ki so-

nunda işe yarayacak bir kombinasyon buldum. İşe başlarken...”

Bir süre daha konuşmaya devam etti, daha önce söylediği şeyleri tekrarlardı. Sonrasında, binanın yanındaki büyük bir hoparlörün yanına gitti ve bir tuşa dokundu. Müzik, cızırdarak başladı, akıl çelen bir piyano sonatı küçük alana yayıldı ve yakınlardaki dereye doğru aktı. Müzik, dağlara doğru uzandı ve tüm alanı melodisi sardı.

Neredeyse diğer tüm videolarda olduğu gibi hava perileri uzakta bir yerde belirdiler.

Gölgeler, hoparlöre doğru süzöldüler, havada aleve benzer dalgalar oluşturdular. Göğe uzanan eller gibi karanlıktan ibaret uzuvlar belirdi. Sam'in piyano çalarak çıkardığı o tanıdık sesle birlikte hava perileri de şarkı söylemek için seslerini yükselttiler.

Sam'e bir bakış fırlattım. “Garip mi? Yani, müziği bu kadar çok sevmeleri?” Aynı benim keşfettiğim gibi Menehem de müziğe verdikleri tepkiyi kazara keşfetmişti. Sonrasında ise bunu tuzak olarak kullanmaya başlamıştı.

“Belki. Hava perileri ile ilgili ne denilebilir ki?”

Belki de Menehem'in aralarından birini kaçırdığını düşünmüşlerdi. Menehem bir hava perisi daha yakalamış olsaydı, bu umurlarında olur muydu?

Ekranda hava perileri etrafta dolanıyor, sağda solda duran kutuları umursamıyorlardı. Neredeyse bir düzine kadar hava perisi sonatı söylediğinde Menehem bir başka tuşa bastı.

Kutulardan gaz püskürdü, tıslamaya benzer şiddetli bir ses yükseldi. Hava perileri bunu umursamadılar; eğer bunlar, bir önceki videodaki hava perileri olsalardı bu kısma da alışkın olurlardı. Gaz onların üzerinde asla bir etki bırakmamıştı.

Bu sefer, hava perileri yere kapaklandılar.

İlk seferde iki ya da üç tanesi. İrkilip etrafa bakıyormuş gibi

görünüyorlardı –gözleri yoksa nasıl *bakabilirlerdi?*– ve sonra karanlık deryasının içine düştüler.

Bir diğer hava perisi daha titredi ve düştü. Ve bir diğeri de.

Kısa süre sonra, Menehem hoparlörü kapattı ve alan sessizleşti.

“Başardım,” dedi. “Sonunda, başardım!” Menehem havaya sıçradı ve haykırdı, onun adına garip bir şekilde utanmama neden oldu.

Menehem'm ekranda kendine gelmesini beklediğimiz sırada Sam rahatsız olup kıpırdandı ve ben de defterimin kenarına güller çizdim.

Sam, “Sanki aniden uykuya dalmış gibiler,” dedi.

“Müzik onları çekiyor ve gaz da uyutuyor.” Başımla onayladım ve Menehem hava perilerinden birine ait yerdeki gölcüğe yaklaşırken ileri uzandım. Üzerlerinde deney yapıldığı için neredeyse onlar için üzülmüştüm. Sam haklıydı. Canlarını acıtmak istemiyordum; gerçi pek *canları acımış* gibi görünmüyorlardı.

Menehem, en yakınındaki hava perisinin yanma çömeldi ve cebinden bir alet çıkarttı. “Bir hava perisi için ısısı anormal derecede düşük.” Uyuyan hava perisine elini soktu. “Ilık ama rahatsız edici değil.”

Kalbim gümledi ve hızlandı. “Sam.” Neden birileri gidip bir hava perisine *elini sokardı* ki?

“Gördüm.” Ellerime dokundu, sıktı. “Şimdi iyiler. Tamamen iyileştiler, hatırlıyorsun ya?”

Başımla onayladım ama yanma hissi unutabileceğim bir şey değildi.

İzlediğimiz sırada bir çift hava perisi irkildi ve uyurken kıpırdandı. Hava perileri rüya görebilir miydi?

Aniden, Menehem'in dokunduğu hava perisi havaya fırladı, kimyagerin tepesine dikildi.

Çimenler hışırdadı ve hava perisi öylesine yüksek sesle çığlık attı ki Sam ile kulaklarımızı kapattık.

Diğer hava perileri de uyandı, eşit derece sinirlenmişlerdi. Çimeni yaktıkları yerden duman çıkıyordu. Menehem'a doğru yöneldiler ve...

Ve bunu *düşünüyor*muş gibi göründüler. Hava perilerinin arasında bir etkileşim oldu. İletişim mi? Bilemiyordum. Çok hızlı olmuştu ve hâlâ feryat ediyorlardı...

Aniden, bir düzine hava perisi alana doluştu, arkalarında yanmış toprak parçaları bıraktılar. Menehem yere kapaklandı, elindeki kullanılmamış hava perisi yumurtası kaydı. Öldürülmesine ramak kalmıştı.

Neredeyse canlı canlı yakılıyordu ama hava perileri bunu yapmamaya karar vermişlerdi.

"Ne..." Menehem ciddi bir şekilde ayağa kalkıp deneyinin bu kısmının bittiğini bildirene kadar ekrandan gözlerimi ayırmadım. Video durdu. "Hava perilerinin onu öldürmemeyi tercih ettiklerini fark etti mi?"

"Söz konusu Menehem olunca, söylemesi zor." Sam, bir diğer videoya geçti ama çalıştırmadı. "Çok uzun sürmedi, yani hava perilerine yaptığı şey. En fazla birkaç dakikadır."

Menehem'm günlüklerinden birini kontrol ettim. "Burada, başlangıç dozunun düşük olduğu yazıyor. Sonunda dozları artırmış ama onlar da dayanıklı hale gelmişler."

Sam başıyla onayladı. "Peki, Janan'a verdiği doz?"

Ah. Eğer hem hava perilerini hem de Janan'ı aynı şekilde etkilediyse, Janan'ın da tolerans geliştirebileceğini öne sürmek mantıklı olurdu. Menehem'in notlarını kontrol ettim, sonlara doğru birkaç sayfayı çevirdim. "Devasa bir dozmuş. Hava perilerine verdiği en yüksek dozdan en az yüz kat daha fazlamış."

"Yani, KaranlıktaPınak'ta yaptığı şey tekrar işe yaramayacak."

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, yazdıklarına bakılırsa, hava perilerinin toleransı hızla ve katlanarak artıyormuş. Bir şeyler tekrar Janan’ı etkileyecekse eğer; bunu aklım almıyor. Çok fazla şey gerekli ve arkadaki makina her şeyi yapacak olsa bile hazırlaması aylar sürecektir. Sevkiyatı inanılmayacak kadar muazzam olmak zorunda.”

“Evet.” Sam, bir an için düşündü, sonrasında dirseğine dokundu. “En azından, bu işin iyi bir yönü var.” Kötü bir şey miydi? İyi ya da kötü bir yana nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum.

“Herhangi biri tutup da seni yeni bir Karanlık Tapınak yaratmaya çalışmakla suçlayacak olursa, mümkün olmadığına dair elimizde kanıt var.” Yeniruhların var olması imkânsız olmalıydı ama ben doğmuştum.

Tapınağa girmek imkânsız olmalıydı ama girmiştim.

Janan’ı tekrar zehirlemek *imkânsız* değildi. Daha yüksek bir doz ve daha büyük bir sevkiyatla yapılabilirdi. Sadece nasıl olacağını bilmiyordum. Ya da yapmam gerekip gerekmediğini.

Tapınağın içinde Meuric, Ruhlar Gecesi’nde korkunç bir şeyin olacağı hakkında bir ipucu vermişti: Ruhlar Yılı’nın güz dönümünde. Bu tehdit, düşüncelerimi böldü.

“Yine de kimseye zehirden bahsedemeyiz,” dedim. “Konseyin –ya da herhangi birinin– buraya gelip baktığımızı bilmesini istemiyorum. Yanlış yorumlayacaklar. Menehem gibi olduğumu sanacaklar ama öyle değilim.”

“Biliyorum.” Sam, koltuktan kalktı ve odada volta attı, omuzları ve sırtı kaskatıydı.

Zeminde yürüyüp durmasını bir süre izledikten sonra sordum. “İyi misin?”

“Evet.” Durdu ve iç çekti. “Hayır. Üzgünüm.”

Hayır demesi gereken yerde evet dediği için mi üzgündü?

Yoksa iyi hissetmediği için mi? Devam etmesi için bekledim.

“Asla münakaşalara kapılmadım. Hoşuma gitmiyor. İlk başlarda bile tartışmalardan uzak durdum.” Yüzünden çeşitli duygular geçti ve bana baktı. “Ben, senin yanındayım Ana. Her zaman. Önceleri, soyutlanmak kolaydı çünkü umursamıyordum. Sadece müzik yapıyordum ve kimse benden bir şey beklemiyordu. Fakat seninleyken, umursuyorum.”

Ve benimle birlikte olarak, tartışmalara yol açan yeniruhla birlikte yani, hayatı değişmişti. Eskiden olduğu şey –sadece müziği için dikkat çeken kişi– artık yoktu. Artık kendisini taraf tutmaya zorlayan yeniruhla birlikte yaşadığı ve sık sık öpüştüğü için dikkat çekiyordu. Benimle.

“Ben, senin yanındayım,” dedi tekrar. “Fakat bir şeylere dâhil olmanın göz korkutucu olduğunu da belirtmeliyim.”

Defterlerimi kanepeye ittirdim ve Sam’e doğru gittim. Avuçlarımdaki yanakları ılıktı ve sakalı cildime sürtünyordu. Bir şey yapmak istedim. Ona teşekkür etmek istedim. Ona güvene vermek. Ona ne kadar değer verdiğimi ve onu ne kadar önemseddiğimi bilmesini sağlamak. Hissettiğim her şeyi dile getirmek istedim ama dilimin ucuna gelen hiçbir şey yeterli değil gibiydi. Ben de dudağına bir öpücük kondurup sustum. Elleri, kalçalarını sıktı.

Söylenmemiş sözlerle dolu dakikalar geçti ve sonunda geri çekilip, masada çalışmak için defterlerimi topladım. Biraz rahatladı; istediğim de buydu.

“Hava perisi nedir?” Yığının arasından bir kitap kaydı ve küt diye yere düştü.

“Gölgeler mi?” Sam, eğildi ve rahat hareketlerle kitabı yerden alıp önüne koydu. “Ateş mi? Ne sorduğundan emin değilim. Onlar sadece hava perileri.”

“Fakat onlar...” Sandalyeye yığıldım. “İnsan gibiler mi? Dü-

şünüyorlar mı? Duyguları var mı? Toplulukları?”

Az önce izlediğimiz videolarda mantıklı yaratıklar gibi görünüyorlardı. Seçim yapıyorlardı.

Anlamadığım seçimler.

“Bilmiyorum.” Sam yan gözle bana baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Yani, sentorların kendi toplumlarında yaşadıklarını biliyoruz, değil mi? Dilleri, gelenekleri ve hiyerarşileri var. Birlikte ava çıkıyorlar.”

Başıyla onayladı.

“Peki, troller? Onlar da aynı mı?”

“Farklılar ama evet. Onlar da kendi toplumlarında yaşıyorlar.”

“Ejderhalara ne demeli?” Yaşanan her şeyi hesaba katınca, ona ejderhalar hakkında soru sormak istemiyordum ama bir noktaya ulaşmak üzereydim. Bir fikre. Bir soruya.

“Söyleyebileceğimiz kadarıyla evet. Ve anka kuşları da eşleri ile yaşarlar ve büyüyene kadar yavrularına göz kulak olurlar, aynı kartalların yaptığı gibi. Tek boynuzlular, sürüler halinde yaşarlar. İnsan değildirler, hiçbiri değil ama göründüklerinden fazlası gibiler.”

O kara gözleriyle beni süzdü. “Hava perilerini anlamaya çalışıyorsun.”

“Sen çalışmıyor musun?” Pencereden dışarıya, hâlâ bir tabur hava perisinin kuşattığı binaya baktım. “Sınır’ı çevreleyen diğer her şey hakkında çok fazla şey biliyoruz ama hava perileri hakkında değil. Onları bazen sürü halinde, bazen de tek başlarına görüyoruz ama aynı grupla mı kalıyorlar yoksa rastladıkları diğer hava perilerinin arasına mı katılıyorlar bilmiyoruz. Yemek yiyorlar mı bilmiyoruz, nasıl düşünüyorlar ya da çoğalıyorlar mı bilmiyoruz. Sınırlı bir sayıları var mı? Biz, onları öldüremedik ama ya diğer yaratıklar? Sentorlar zekidirler. Hava perilerini öldürebilirler mi?”

Sam, sanki boynumdan bir baş daha çıkmış gibi bana baktı. “Bilmiyorum. Hava perileri dünyanın her yerinde var, bizim gibi ya da ejderhalar, *sentorlar* ya da troller gibi tek bir bölgede durmuyorlar.”

“Dünyanın her yerinde ayıyla sinek de var ama hava perisi ayı ya da sinek gibi değil.”

“Hayır,” diye kabul etti. “Fazlasıyla farklılar.”

“Ama *nasıl*? Lütfen, en azından sorduğum soruyu anladığını söyle, cevabı bilmiyorsan bile.”

“Tabii ki.” Sam, kaşlarını çatı, kaşları birbirine yaklaşınca düşünme çizgisi oluştu. “Neden soruları anlamayacakmışım ki?”

Göğsümün içinde bir şimşek çaktı. Bazen anlamadığını hatırlamıyordu bile. Sorun değildi gerçi. Çoğu insan, tapınakla ya da Janan’la ilgili şeyleri hatırlamıyordu veya neden bu kadar çok soru sorduğumu anlayamıyordu. Nazikçe, “Tapınağın içinde ne var Sam?” dedim.

“Hiçbir şey. İçi boş.”

“Bunu nasıl bilebilirsin? İçine girdin mi?”

Başını sağa sola salladı, aklı karışmıştı. “Kapısı yok.”

Parmaklarım, tapınağa girdiğimde Meuric’den aldığım gülmüş kutunun üzerinde dolandı. Kapı cihazı geride bırakılamayacak kadar tehlikeliydi. Kapılar yaratılabiliyordu ve tapınak boş değildi; tamamen boş değildi. Tapınakta Meuric’e bıçak saplamış ve onu orada bırakmıştım ve içeriden bir yığın kitap almıştım; daha fazlası da vardı.

Sam, elimle yaptığım hareketleri takip etti. “Ne bu?”

“Bir anahtar, sanırım.” Bir sonraki sorusunu geçiştirdim. Bu konuşmayı, halihazırda birkaç defa yapmıştık. Sadece hatırlamıyordu. “Ve bundan önceki hayatında kuzeye mi gitmiş-tin?”

“Evet. Ejderhalar vardı.” Üstünden bir titreme dalgası geçti. Keşke bunu gündeme getirmeseydim dedim.

“Fakat ejderhalardan önce, devasa, beyaz bir duvara rastladığını söylemiştin.”

Usluca başıyla onayladı. “Her yerde kar vardı. Duvar, hava şartlarından dolayı lekelenmişti. Tanıdık geliyordu ama garipti de.” Gözlerindeki puslu bakış yok oldu. “Hava perilerinden bahsediyorduk.”

Hayır, neden sorularımı anlayamayacağını konuşuyorduk.

Ve yeniden doğmakla ve buna neden olan şeyle ilgili bildiklerimden yola çıkarak, neden Sam’in –ve diğer herkesin– bazı konularda zorluk çektiğine yönelik iyi bir tahminde bulunabilirdim.

Janan, bilmelerini istemiyordu.

Janan, sorgulamalarını istemiyordu.

Janan, o tapınakta, o kitaplarda büyük bir sır saklıyordu ve bu, bir şekilde hava perileri ile bağlantılıydı. Sadece, ne olduğunu keşfetmem ve ona karşı kullanmam gerekiyordu.

5 KELİMELEK

Kaldırabileceğimden fazla araştırma ve not paylaşımından sonra SED'imi kontrol etmek için eski püskü yatağıma uzandım. Tüm sabah boyunca mesaj iletim sesleri çıkartıyordu; gönderen Sarit'ti, onu aramamı istiyordu.

İletişim fonksiyonunu çalıştırdım.

"Ana!" Sarit neşeyle cıvıladı. "Tüm gün ne yapıyordun? Bekleyip durdum."

Kıkırdadım. Sarit muhteşemdi. Başka hiçbir eskiruh beklemekten şikâyetçi olmazdı. Diğer herkes, Sam de dâhil, gülünç derecede sabırlıydı. "Sam'i bilirsin. Onunlayken daima yapacak daha fazla iş olur."

Sam, günlüğünü yazarak oturduğu kanepede doğrulup bana baktı. Bir şeyler yüzünden neden suçlandığını anlamadığı için suratı tapılası bir asabiyet içindeydi ve ben de ona göz kırptım.

"Uuu." Sarit, bu sesi iyice uzatarak çıkarttı. "İş. Eminim tek yaptığınız şey budur."

"Eh." Aklıma, öğle yemeği için mola verdiğimiz ve sonrasında öpüşmekle çok meşgul olduğumuz için ocakta unuttuğu-

muz yanmış pilavla sebzeyi yemek zorunda kalmamız gelince tekrar güldüm.

“Ben de böyle düşünmüştüm.” Sarit bir kahkaha attı. “Eve gelmeni dört gözle bekliyorum. Flütü görmek ve düetleri dinlemek istiyorum. Bunu düşününce bile elim ayağım titriyor.”

“İşte bu nedenle en sevdiğim insanlardan birisin.” Yastığıma yaslandım. “Ama bana bıraktığın elli bin mesajdan bahset. Bu kadar önemli olan ne?”

“Pekâlâ, iki şey var. Bir, depremi hissettin mi?”

“Deprem mi? Hayır.” Sam’e baktım, kaşlarım kendiliğinden kalkmıştı. “Sen depremi hissettin mi?”

Başını sağa sola salladı.

Sarit’e, “İkimiz de hissetmedik,” dedim. “Büyük ölçekte miydi? Herkes iyi mi?”

“Eh, evet.” Sesi sakindi. “Herkes iyi. Küçük çaptaydı, gerçekten. Sınır’da daima deprem olur, gerçi bazıları hissedilemeyecek kadar önemsizdir. Ama insanların nasıl olduğunu bilirsin. Hepsi, keşke Rahel hâlâ burada olsaydı diyor; Sınır’ı, jeolojik ve jeotermal yönlerden inceliyordu. Sadece, böyle birinin olup da tehlike yok demesi insanlara kendini daha güvende hissettirir.”

“Ah.” Yerimde kıpırdandım, birilerinin bir karanlıkruhtan bahsetmesinden nefret ediyordum. Sanki hiç var olmamışlar gibi davranmalarını istemiyordum ama arkadaşların çektiği acı bana çok keskin geliyordu. “İkincisi neydi?”

Ses tonu neşelendi. “Eh, yeniden doğumda neler olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun?”

“Evet...”

“Ama kimse seni davet etmiyordu ve sen de çat kapı gelmekten rahatsızlık duyacağını söylemiştin?”

“Evet?” Karanlıktapmak’tan sonra, birkaç eşleşme Konsey tarafından onaylanmıştı; ruhları geri kazanmaya başlamaları

gerekiyordu ama o gece ölen *herkes* karanlıkruhlardan birine dönüşmemişti. Birçoğu geri dönecekti, tıpkı Menehem gibi.

“Lidea, dün gece seni soruyordu. Sam ile birlikte ne zaman geri geleceğinizi öğrenmek istiyordu, çünkü doğum yaptığında senin burada olacağını ümit ediyor.”

“Gerçekten mi?” Havaya sıçradım. “Kalp’e erkenden geleyim diye beni kandırmıyorsun, değil mi?”

“Hayır!” Sarit, sesini alçalttı, sanki bana bir sır veriyordu. “Sen olmasaydın, bugün hayatta olmayacağını söyledi. Ve *seni* soruyordu, gerçekten. Sam’i bile değil ama sen geliyorsan, o da muhtemelen bekleniyordur.”

“Vay be. Tamam. Ne zaman olacak?”

“Birkaç hafta içinde olacağını düşünüyorlar” –ses tonu sinsi bir hal aldı– “yani muhtemelen hemen şimdi eve gelmen gerekiyor.”

Homurdandım. “Bir amacın olduğunu biliyordum.”

“Ve bir rüşvetim. Eve gel de sana bir kavanoz daha bal vereyim. Daha büyük bir kavanoz. Küçük kavanozu şimdiye kadar tükettiğine eminim.”

Doğruydu. “Kalbime giden yolu biliyorsun. Sam’e, böyle bir teklifi görmezden gelemeyeceğimi söyleyeceğim.”

“İyi! Tamam, haydi git de söyle. Yakında görüşürüz küçük güvem!”

“İyy. Cidden mi?”

“Aklımda seninle ilgili dolu böcek var. Hoşça kal!” Kapattı.

“Sana bu sefer nasıl hitap etti?” Sam, günlüğünü kaldırdı ve gerindi.

“Güve.” Diğer mesajları kontrol ettim ama sadece Sarit’den gelenler vardı. “Sanırım kelebek konusunda beni yıldırmaya çalışıyor.”

“İşe yarıyor mu?” Ayaga kalktı ve pencereden dışarı baktı.

Bakışları değişmedi gerçi, bu da hava perilerinin hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

“Yok. Bana istediği böcek türüyle seslenebilir. Ben bir kelebek değilim.”

“Hayır.” Sam yarım yamalak bir tebessüm gönderdi. “Değilsin.”

Tanışmamızdan kısa süre sonra, Sam hayatımı bir kelebekinki ile kıyaslamış, diğerlerine kaybolup gideceğimi, önemsiz olduğumu söylemişti. Uzun zaman önce hakaretini affetmiştim ama sene başında düzenlenen bir yeniden birleşme törenine bir kelebek kostümü giyerek katılma hatasını da yapmışım. Lakap üzerime yapışmıştı, çoğunlukla sevgi sözcüğü olarak kullanılıyordu, gerçi hoşnutsuzluğumu bildiği için Sarit alternatifini sürekli arayıp duruyordu.

“Kulağa, Kalp’e planladığımızdan daha erken döneceğiz gibi geliyor, ha?” Sam tereddüt etti, sonrasında yatağın ucuna oturdu. Sadece birkaç adım ötede kalan kanepede uyuyordu ve bundan rahatsız olmadığını belirtmişti ama burada olsaydı ikimiz de daha rahat etmez miydik diye düşünüp duruyordum. Benimle birlikte. Gerçi hiçbir şey söylemedim.

“Evet.” SED’imi ufak başucu sehпасına, özel defterimin yanına koymak için uzandım. “Bir yeniden doğuma davetliyiz ve ben gerçekten gitmek istiyorum. Zaten burada işimiz bitti sanırım.”

Sam hislerime odaklandı, ben tekrar yastığa yaslanırken gözlerinde derin ve tam olarak adlandırılmayacak bir şey vardı. “Biliyorsun, seninle her yere giderim Ana.”

Gülümsedim. “Bunu demeye devam edersen, sana inanmaya başlayabilirim.”

“Gerçekten.” Daha da yaklaştı, dip dibeydik. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“Aya mı?”

Sırttı. “B y k Şeyler d Ő nmeni seviyorum.”

“Okyanusun dibine ne dersin?” Okyanusun tepesini de hi  g rmemiŐ tim ama neden o noktada durmalıydık ki? “En dibe dalıp keŐ fe  ıkabiliriz. Onca suyun altında nasıl yaratıkların yaŐ ayabileceğini hayal edebiliyor musun?”

“Bence sen hayal edebiliyorsun ve ben de...” Nefes aldı. “Sana bir Şey s ylemek istiyorum.”

“Ne?” Sırtımı dikleŐ tirdim ve aniden birbirimize  ok yakında durduk ve ağırlığımızdan dolayı, altımızdaki yorgan tuhaf bir Şekilde yana kaydı. D Ő meyeyim diye kollarını belime doladıĒında ben de ellerimi indirip parmaklarımla kollarına tutundum.

“Ana...” Beni  pt , nazik ve tatlıydı ama zehirli bir telaŐ ı da vardı. Kolları v cudumu sıktı, beni kendine  ekti. Boynumdan aŐ aĒısını, g mleĒimin yakasına kadar  pt  ve sonrasında orada durdu. Hızla nefes aldı.

Neredeyse bana ne sormak istediĒini tekrar soracaktım ama belki de  Ērenmek istemiyordum. Belki de k t  bir Şeydi ve bu nedenle beni b yle  pm Ő tu. Belki de onunla bir daha konuŐ mak istemememe neden olacak kadar korkun  bir Şey olduĒunu d Ő nm Ő tu ama kesinlikle benim i in her Şeyden deĒerli olduĒunu biliyordu.

“Sam?” Parmaklarımla, yumuŐ ak, kalın telli ve siyah sa larımla taradım. Sa ını bu Şekilde, zar zor  nlenebilen bir felaket gibi Őekillendirmesi hoŐ uma gidiyordu. “Ne oldu?” diye fısıldadım.

Kendini topladı, beni tekrar  pt  ve dudaklarıma doĒru konuŐ tu. “Seni seviyorum Ana.”

Nefesim g Ēs mde sıkıŐ tı.

O kelimeler. Kalbimin daha hızlı atmasını saĒladı. Ona,

nasıl hissettiğimi ve duymak için beklediği şeyleri söylemek istedim ama kelimeleri düşünmek bile beni terletti.

Ruhsuzlar sevmeydi. Bu, annemin bana on sekiz sene boyunca söylediği şeydi ve lafını bile etsem bana tokat atardı.

Fakat ben ruhsuz *değildim*. Yeniruhtum, evet. Yine de gerçekten sevebilir ve sevgiyi hak edebilir miydim?

“Sorun değil,” diye fısıldadı ve endişesi anlayışa dönüştü. Tabii ki anlıyordu; her zaman anlardı. “Bana söyleyemiyorsan, sorun değil. Ya da aynı şeyleri benim için hissetmiyorsan. Sadece, seni sevdiğimi bildiğinden emin olmak istedim.”

O kelimeler içimi titretti. “Teşekkür ederim.” Ona güvence verebilmek için gülümsemeye çalıştım ama olmuyordu.

“Seni seviyorum.” Sanki tekrarladığında beni ikna edebilecekmiş gibi söyledi.

Gerginliğim boğazıma kadar ulaştı, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

“Ana.” Yüzümü kaldırdı, ıslak yanaklarımı başparmaklarıyla sildi. “Neden ağlıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Ağzımdan bir hıçkırık tüm çirkinliğiyle kaçtı. Artık nefes alamıyordum.

Sam, beni kollarına aldı, göğsüne sıkıca bastırdı. Gözyaşlarım gömleğini ıslattı ve burnum akmaya başladığında elime temiz bir mendil bastırdı. Beyaz, kare bezi elimde tuttum. Sam'e tutundum. Bir yanımdı, gitmesini ve böylece rahat bir şekilde ağlayabilmeyi diliyordu ama gitmesini gerçekte istemiyordum.

Hıçkırıklarımdan kesildikten sonra burnumu çekmeye başlarken kadar beni kucağında salladı, tekrar *nedenini* sormadı. Ve söylediklerini geri almadı.

O kelimeyi. Geri almasını istemedim. Benim için böyle hisler beslemesini istedim.

İstedim. Geri alsaydı, buna katlanamazdım.

“Uzan,” diye fısıldadı.

Uzandım, yüzüme mendilin kuru kalan bir köşesini bastırdığımda battaniyeyi üzerime örttü.

“Bir bardak çay ister misin?”

“Hayır.” Ağlamaktan sesim mahvolmuştu. “Seni istiyorum.”

“Pekâlâ.” Ayakkabılarının bağını çözmek için eğildi, sonrasında tekmeleyerek ayaklarından çıkarttı ve dar yatakta yanıma uzandı. Can acıtacak kadar yakındaydı. Fazlasıyla yakındaydı, çünkü dizlerimiz ve dirseklerimiz birbirlerinin yoluna çıkıyorlardı, battaniyenin içinde bile olsa. Yeterince yakın değildi.

Endişeli bakışını, aklının karıştığını ya da incindiğini göstermek için gözlerimi kapattım. Bir şekilde açıklayabilseydim, açıklardım ama bir açıklamanın olması gereken yerde hiçbir şey yoktu.

Nemli yüzüme yapışan saç tellerini geriye ittirdi ve sonunda huzursuz bir uykuya dalıp çıkmaya başladım. Fakat ne zaman gözlerimi açsam oradaydı, hareket ettiğimde uyanıyordu. Sessizce yüzümü yıkamak ve mendili kirli sepetine atmak için kalktığımda karanlık dünyayı bir battaniye gibi sarmıştı. Gece olmuştu. Dışarıda hava perileri yarı-tanidik şarkılarını şakıyorlardı, duraksamama neden oldular.

“Ana.” Sam, bana bakmak için döndü ve o kanepeye gitmeye karar veremeden tekrar yatağa fırladım. Yatak örtülerinin üzerine yatmış olsa da battaniye hâlâ vücudunun ısısı nedeniyle ılıktı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ne için?” Dirseğinin üzerinde doğruldu, karanlıkta yüzü benimkinden sadece biraz daha yukarıdaydı. Alnıma ve yanaklarıma opücükleri kondu.

Ağladığımda kaçmadığın için. Söylediklerini geri almadığın için. Öncelikle o kelimeleri söylediğin için.

“Bilmiyorum. Her şey için.”

Şafak, pencereleri altına boyayarak doğudan yükseldi. Sam mutfakta kahve yapıyordu ve tüm çantalarımız ön kapıda duruyordu.

Boş bal kavanozunun kenarlarını ovup kahvemi karıştırdı, sonrasında gülümsedi.

“Hey.”

“Dışarıda hâlâ hava perileri var mı?” Gözlerimdeki uykuyu elimle sildim ve yataktan kalktım. Yatak örtülerinin geri kalan kısmı soğuktu; yolculuğa hazırlanabilmemiz için uzun süre önce kalkmış olmalıydı.

“Sorun çıkartmadan geçmemize izin verirler mi sence?”

“Bizimle şu ana kadar uğraşmadılar.” Bardaklarımızı aldı ve oturmak için yanıma geldi, elime kahvemi tutuşturdu.

Doğruydı. Temizlenmek, temiz hava almak, Tüylü ile ilgilenmek için dışarı çıkıyorduk ve hava perileri, bizi incelemekten daha kötü bir şey yapmamışlardı.

Acı-tatlı dumanı içime çekerken seramik ellerimi ısıttı.

“Sam, dün gece hakkında...”

Başını bana doğru çevirdi, siyah saçları gözlerine değiyordu.

Onu tanıdığım bunca ay boyunca, hiçbir zaman duygularıma aptalca dememişti. Asla kendimi *hatalı* ya da aptal gibi hissettirmemişti. Beni daima ciddiye almıştı. Ona güvenebilirdim.

“Neden o şekilde tepki verdiğimi bilmiyorum, sen söyledikten sonra...” Gözlerimi kahveme dıktım. “Ağlamaya başlamak istememiştim. Utanç verici bir şey. Üzgünüm.”

Yanaklarımı, boynumu okşadı. “Utanacak ya da üzülecek bir şey yok. Sorun değil. Sanırım... Sanırım, ben anlayabiliyorum.”

“Bana da açıklayabilir misin?” Kahkahamı boğulur gibi yuttum. “Çünkü ben hiç anlamıyorum.”

“Hayır, çünkü eğer haksızsam, gerçekten utanacak olan *benim*.”

“Teşekkür ederim.” Omzuna doğru eğildim.

Başımı öptü ve güneş yansıması zeminde ilerlerken sessizce oturduk.

“Seni birileri evine kadar takip ettikten sonra sana bir bıçak verdim.”

“Evet.” Titreyerek ona sokuldum.

“Sana kendini daha güvende hissettirdi mi?”

Düşündüm. İlk başlarda bıçaktan çekinerek uzak durmuş-
tum ama güzel bir şeydi ve daha sonra beni Meuric'den kur-
tarmıştı. Artık her yere yanımda götürüyordum, gerçi birini
bıçaklamak yerine daha çok kâğıtların üzerine ağırlık olarak
koyuyordum.

Sonunda, “Evet,” dedim.

“Pekâlâ.” Sesi, soğuk ve rahatsız olmuş gibi bir tona büründü.

“Ne oldu?”

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil.” Sam, kurallara
uyan biriydi. Başını belaya sokacak şeyler yapmazdı. Belayı dü-
şünmezdi bile.

Fakat o anda aklından her ne geçtiyse, dışarıdaki hava peri-
leri gibi Sam ile alakasız bir şeydi.

6 MİNNET

Birkaç saat sonra biz giderken, hava perileri de bizi izlediler. Rüzgâr estiğinde acı acı inleyerek ağaçlarının yanında birbirlerine sokulup beklediler ama bizi takip etmeye kalkışmadılar. Ne olur ne olmaz diye cebimi hava perisi yumurtasıyla doldurmuştum.

Sam ile birlikte, yanımda midilli ile ormanda batıya doğru yol alırken, hava perileri geçen akşam dinlediğimiz bir senfoninin bir kısmını seslendirdiler.

Montumun içinde titredim. Ne istiyorlardı? Laboratuvardaki hiçbir şey bir açıklama sunmamıştı. Zehri bir yana bırakırsak, aklım önceden olduğu kadar karışık.

Sam, korku dolu düşüncelerimden beni nazikçe uyandırırken “Haydi,” dedi. “Çok önemli bir konuda karar vermeliyiz.”

Şapkamı kulaklarımı kapatacak kadar çektim ve parmaksız eldivenlerimi düzelterip, içeri olabildiğince ısı doldurmaya çalıştım. “Neymiş o?”

“Sarit için ilk olarak hangi düeti çalacağız? Tercih ettiğin bir tane var mı?”

Sırıttım ve birkaç saat boyunca müzik sohbetiyle dikkati-

mi dağıtmasına izin verdim, gerçi ikimiz de bedenlerimize ait olmayan gölgeleri kontrol etmek için arkamıza bakıp duruyorduk.

Mor Gül Kulübesi'nden Menehem'm laboratuvarına kadar olan yürüyüşümüzde sonbahar sadece yapraklarda kendini göstermiş, kırmızı, altın, kahverengi tonlarını yeşile bulaştırmıştı. Biz Kalp'e doğru ilerlerken botlarımızın altında sonbaharın örttüğü kilim çıkırdıyordu.

Derinden gelen bir kükreme duyuldu, uzun ve gümbür gümbürdü. Dikkat kesildim ve bıçağıma uzandım –sanki karşımıza bir ayı çıkacak olsa işimize yararmış gibi– ama Sam sadece bileğimi tuttu ve beni yola sürükledi.

“Burada dur.” Kükreme sesi daha yüksek perdeden ve kuvvetli gelmeye başladığında Sam bir eliyle beni diğeriyle de Tüylü'nün koşum takımını sıkıca tuttu.

Bu gürlemenin sahibi bir ayı değildi; ses fazlasıyla uzun ve hatta mekanikti. Alçaktan uçan bir hava aracı yaprakların arasına ilişti. Metal yüzeyi güneşte parladı, yaprakların yarattığı karmaşada tek görebildiğim buydu ve ses öylesine tiz bir hal aldı ki kulaklarımı kapattım.

Sonrasında, hava aracı gitti, yolda ilerleyip gözden kaybolduğunda sesi de azaldı. Yapraklar yola dağıldı, kaldırım taşlarını neredeyse tertemiz yapan altın, kırmızı ve kahverengi tonlarında bir yağmur gibiydi.

“Artık etraf güvenli.” Sam, Tüylü ile birlikte beni de yola tekrar sürükledi.

“Yolları temizlemek için hava aracı mı?” O şeyin ardından gözlerimi dikerek baktım ama çoktan yok olmuştu. Gelip geçtiğine dair tek kanıt, sonbahar yapraklarının sağa sola yağmasıydı. “Nereye gittiğini nasıl biliyor ki? Ve neden bu kadar gürültü yapıyor?” İş amaçlı kullanılan hava araçları sessizdi.

“Yolların altında, yolun üstünde uzun süre duran şeyleri haber veren sensörler var. Yağmur problem olmuyor ve akan trafik sensörleri harekete geçirmiyor ama kar ve çok sayıda yaprak geçiriyor. Ölü hayvanlar bile geçiriyor. Taşların üzerini nasıl bir materyalin kapladığını söyleyebiliyor ve işe uygun hava araçları gönderiliyor.”

“Stef’in fikri miydi?” Kulağa, Kalp’in dışında trafik nadiren görülse de yolları temiz tutmak, inat edeceği bir konuymuş gibi geliyordu.

“Ve çıkarttıkları o gürültü.” Sam, Tüylü’nün koşum takımlarını tuttu ve midilli de homurdandı, ortadan çekilen hava aracını dinlemek için kulaklarını kabarttı. “Daha sessiz modellerde hayvanların ne yapacaklarını tam olarak bilemediklerini keşfettik. Ses çıktığında kaçmak istiyorlar.”

“Durup bir şeyin kafalarına vurmasını beklemek yerine mi?”

“Kesinlikle. Şimdi,” dedi, “flütü çalarken alacağın pozisyonu konuşmalıyız. Ucunu düşürüp duruyorsun. Fazla mı ağır?” Ses tonu dalga geçer gibiydi.

“Hayır,” diye mırıldandım, çünkü haklıydı. Sadece tembellik yüzündendi.

“Flütü düz tutarsan, daha iyi ses çıkartırsın.”

“Biliyorum, biliyorum. Geceleri uyumayıp beni düzeltebileceğin yeni şeyler mi buluyorsun?”

Kıkırdadı. “Geceleri uyumayıp dikkatimi sınamak için yeni yollar mı buluyorsun?”

“Yaptığım şey tam olarak bu işte.” Mutlulukla iç çekerek başımı sonbaharın kokusuna doğru kaldırdım. Renk değiştiren yaprakların ve solan çimenin kokusunu içime çektim; hava perileri ile laboratuvarı geride bıraktığımızda göğsümün içindeki düğüm çözölmeye başladı.

Kalp'e yaklaştığımızda ve iki gün boyunca kocaman kümelere ayrılan bulutlarla dolu gökyüzünün altında uyandıktan sonra yeni bir düğümün oluştuğunu hissetmeye başladım. Tertemiz ve heyecan verici hava, artık beklenti dolu hislerle ağır ve kapalı gibiydi. Eşyalarımızı toplamayı bitirdiğimizde yağmurluğumun içine iyice sokuldum, derhal yağmur yağsın istiyordum.

Gökyüzü gürledi ve yer sarsıldı. Bulutların içinden yağmur süzüldü, Kalp'e olan yolcuğun hatırasını çaresizliğe bürüdü.

Saatler boyunca üzerimize yağmur yağdı, sonbahar yapraklarından sızdı ve o gece kaldığımız çadırımızın üstünde minik lekeler oluşturdu. Sıcaklık iyice düşmüştü ve ertesi gün Kalp'e vardığımızda yünlü kıyafetlerim sırlıslıkmadı ve kokuyor, tenime yapışıyordu. Sıcak bir duşa dair fanteziler kuruyordum.

Sonunda, platonun üzerinde yükselen şehir duvarları parladı ve Sam rahatlayarak bir şeyler mırıldandı. Kapüşonunun altından görünen yüz ifadesi, Kalp'i terk ettiğimizde suratımda olan ifadenin bir benzeriydi.

Fakat bulutlara kadar uzanan saf beyaz kuleyi görünce, boynumdaki ve omuzlarımdaki kaslar gerildi ve tek düşünebildiğim Janan'ın bana söylediği sözlerdi: *Hata. Sen hiçbir sonucu olmayan bir hatasın.*

Bakışlarımı aşağı çevirdim, nefes aldım ve eldivenli ellerimle oynayarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Uzakta geçirdiğimiz haftalar, hava perileriyle dolu olsa da Kalp'de yaşarken nadiren farkına vardığım stresi yok etmişti. Ve geri gelmesi için tek bir bakış yeterli olmuştu.

"İyi misin?" Sam'in sesi, atıştıran yağmurun içinden geldi. "Ana?"

Başımınla onayladım. "Haydi, artık bu işi halledelim."

Gayzerler soğuk havada şiddetle buhar üretiyor, platoyu sis-

le dolduruyor ve yön bulmayı zorlaştırıyordu.

Sam, “Yoldan ayrılma,” diyerek hatırlatma yaptı, gerçi buna gerek yoktu. Zemin yer yer oldukça incedi; altımızdaki geniş ölçekli magma nabız gibi atıyor ve kaynıyor, enerjisini kaynar su ve fokurdayan çamurla dışarı vuruyordu. Yine de beni Doğu Kemerî'ne kadar götürmesine izin verdim ve elini ruh tarayıcıya bastırırken bekledim. Bir dakika sonra cihaz girişimize izin verdi.

Gardiyan istasyonunun içinde kurulandık ve Tüylü'yü de kurulayıp, karnı doyurulsun diye görevli muhafızla birlikte gönderdik. Muhafız bana gülümsedi. Onu birazcık Karanlıktaşınak'tan hatırladım. Onu ölmesin diye uyarımış mıydım? O gece, net bir şekilde hatırlanamayacak kadar kaotikti ve muhafız da ben soramadan Tüylü'yü alıp gitti.

Sam, yalnız kaldığımızda “Yağmur dinene kadar burada kalmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır, şimdi şehrin öbür ucuna kadar da yürüyebiliriz. Fırtınanın ne zaman döneceğini kim bilebilir?” SED'imi çıkarttım ve Sarit'e bir mesaj atarak Sam'in evinde bizimle buluşmasını istedim. “Ama bizi bekleyen büyük bir bal kavanozu olacak. Sarit yağmuru seviyor, değil mi?”

Sam sırtıttı ve omzuna çantalarımızdan dördünü attı, bana da iki tanesini bıraktı. Sadece bunlar bile fazlasıyla ağırdı.

Eşyalarımızın ağırlığı altında ezilerek dışarıya, Kalp'in içine yöneldik. Yağmuru saymazsak, Doğu Bulvarı karanlık ve sessizdi, biz de yolda duraksamadan hızla ilerledik. Endüstri bölgesinin değirmenleri ve ambarları, güneyden geçtiğimizde bizi izledi; yıl boyu yeşil kalan ağaçlar kuzeydoğudaki yaşam alanının önünü tıkiyordu, insanların orada yaşadığının tek kanıtı olan, sürekli kullanılan yolu açıkta bırakıyordu.

Pazar alanına –tapınağı ve Konsey binasını kapsayan geniş

taşlı yola- girdiğimizde Sam tapmak ile arama girmek için hareketlendi. Bu konuda hiçbir şey söylemedi ve tapınağı sevmediğimi biliyordu ama bunu bilinçli olarak yaptığından emin değildim.

Güney Bulvarı'na doğru döndük. Orada burada yan yollar-
dan geçtik ve sonunda Sam'in yaşadığı, ıslak yapraklar ve kırık
dallarla dolu yola geldik. Meyve ağaçları çırılçıplaktı ve evin
bir köşesindeki kümes yağmurdan dolayı zar zor görünüyordu.

Sam, "Hava şartlarından kurtulmaya hazır mısınız?" diye sor-
du, tekrar çantaları yüklendi.

Evet, kesinlikle ama birbirinin aynısı beyaz taş evlerden
birinin içine kendimi hapsetmek için pek hevesli değildim.
Duvarların kalp atışları olmamalıydı. *Olmamalıydı.* Sam'in evi,
diğer yönden bakınca ne kadar davetkâr olsa da -çam yeşi-
li panjurlar ve kapılar, pencerelerin altına uzanan gül çalıları
ve coşkun bir bahçe- o taştan yapılmıştı. Kalp'teki diğer tüm
evlerde olduğu gibi onda da aynı pencereler ve kapılar vardı.
Doğal değildi.

Yine de yağmurda ıslanarak dikilmek istemiyordum. Sam'i
içeriye kadar takip ettim ve paspasın üzerine çantalarımı attım.
Anında süzülen su, yün ilmeklere işledi, griyi bir ton daha ko-
yulaştırdı.

Sam, üstündeki fazlalıkları ve botlarını çıkartıp, oturma
odasındaki müzik aletlerinin arasında dolanırken ardında bı-
raktı. Piyanonun üzerindeki örtü, klavsen, çello -zeminde du-
ran tüm büyük müzik aletleri- şimdiden kaldırılmıştı, muhte-
melen Stef ya da Sarit sayesinde.

Tüm ıslak kıyafetlerimi ve eşyalarımı çıkarttım, kaslarım
yükten kurtulup rahatladı, sonrasında döner merdivene koş-
tum ve duşa girdim.

Tamamen ısındığımda, kuruduğumda ve kumru grisi bir

kazak ile kalın, siyah pantolonlara büründüğümde aşağı inip Sarit ile Stef'i mutfakta çay yaparken buldum.

"Ana!" Sarit, su ısıtıcısını elinden bıraktı ve beni kollarına aldı. "Geri döndün! Ve tam da vaktinde. Lidea'nın öğleden sonra yeniden doğum merkezine gittiğini bildiren bir mesaj aldım ve Wend bize ne zaman gelmemiz gerektiğini bildiren bir mesaj atacak. Gelemeseydin çok üzülürlerdi."

"Aaah ama yağmur işte." Nemli saçlarımı hızlıca topladım. "Çadırımız su sızdırıyordu. Yeterince yağmur yedim."

"Ama yine de gideceksin, değil mi?" Sarit, kara gözlerini kısararak bana baktı. "Çünkü yapmam gerekirse, seni minik çantalarımından birine sokar da götürürüm."

"Gideceğim! Minik çantada olmasın da ne olursa olsun." Sarit'i yatıştırdı ve sunduğu bir bardak sıcak çayı kabul etmeden önce Stef'e sarıldım. "Özledim seni."

Sarı saçlarını savurdu ve alnımdan öptü. "Ben de seni."

Oturma odasına yöneldik, Stef ile birlikte kanepeye oturduk ve Sarit de piyano taburesine yerleşti. "Sence farkına varır mı?" Merdivenlerden yukarısını işaret etti; Sam yukarılarda bir yerlerde yıkanıyor ya da eşyalarını yerleştiriyordu. Eşyalarımı yerleştirme fikrini düşünmek bile istemiyordum ama kapıdaki çantam beklentiyle bana bakıyordu.

"Ah, farkına varacaktır," dedi Stef. "Ama umursamayacaktır."

Sarit gülümsedi, siyah ve fildişi piyano tuşlarını okşadı. "Bunun adına 'Arı, Eşekarısı' diyeceğim. Senin için Ana."

Kahkaha attım ve arkama yaslanıp, o rastgele tuşlara basmaktan ibaretmiş gibi görünen komik bir melodiyi çalarken dinledim. Sonunda Sam aşağıya geldi ve benim yanıma, kanepenin kol kısmına oturdu ve herkes özlem giderdi.

Mor Gül Kulübesi'nde Li ile birlikte yaşadığımı onca sene boyunca aklıma bu hiç gelmemişi: Dossam'ın, görebilme ha-

yali kurduğum muhteşem çalgı aletleri ile çepeçevre kuşatılmış zarif oturma odasında oturmak ve arkadaşlarımla yaşadıkları olaylar hakkında konuşmasını dinlemek.

Arkadaşlarım vardı.

Bu, umduğumdan çok daha fazlasıydı.

Stef, ateşli ve baskın karakterliydi, bu zarafetini nesiller boyunca üzerinde taşımayı alışkanlık haline getirdiğinden, bir süre sonra bilinçsizce ortaya çıkmaya başlamıştı. Onun yanında oturduğumda daima kendimi sıkı ve tuhaf hissediyordum. Ve Stef güneş ışığı gibi görünürken Sarit de dramatik siyah saçları ve gözleriyle gece gibiydi. İkisi de can acıtacak kadar güzellerdi.

Fakat onlar arkadaşlarımdılar. Benim arkadaşlarım. Nedense benden hoşlanıyorlardı. Ve Sam... Sam, beni sevdiğini söylemişti.

Geriye yaslandım, mutluluğumu not defterime karaladım ve arkadaşlarımla sesleriyle yarattığı melodiyi dinledim. Sam üzerime eğilerek baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Günlük mü?"

Omuz silkip gülümseyerek not defterimi kapattım. Hazır olduğumda içindekileri ona gösterecektim.

Yarım saat boyunca konuşup çay içtikten sonra, yağmurun sesi kesildi ve Sarit, SED'ini kontrol etti. "Görünen o ki Lidea bizim için hazır. Solungaçsız dışarıda yürümek hâlâ güvenliken gitmeliyiz."

Montlarımızı giyip yanımıza şemsiye alarak, dördümüz birden dışarı çıktık, Sam ile Stef yan yana yürüyordu, Sarit de benimleydi. Dünya, nemli çimen ve yaprak kokuyordu, kış geldiği için her şey ölüp gitse de koku taptazeydi.

"Uzun bir yolculuktu," diye mırıldandı. "Sadece sen ve Sam. Romantik bir hediye olarak flüt. Yani, siz" –imalı bir şekilde tek kaşını kaldırdı– "bilirsin işte?"

Ben, ne?.. Sam ile birlikte bir şey mi yapmıştık? Tek kaş kal-

dırmaya neden olacak bir şey... Bu konuda konuşmaktan utanacağımı düşünmüş olmalıydı, ki bu her ne idiye, yapmamıştım. “Hayır.” Dudağımı ısırdım.

“Gerçekten mi? Yeniden birleşme törenindeki halleriniz, yani ben aylar öncesinde oldu sanıyordum.”

Maskeli baloyu, örümcek kuşu kılığındaki Sam'i ve benimle dans etme şeklini düşündüğümde boğazımı ve yanaklarımı ateş bastı. Balodan sonra ne olduğunu, bana nasıl dokunduğunu ve adını koyamadığım bir şeye özlem duymama neden olduğunu düşündüğümde yüzüm gerçekten yandı.

Fakat sonrasında Meuric ile Lı, Sam'i hapsetmişlerdi ve beni de Karanlıktapınak'ta kaçana kadar Li ile yaşamaya zorlamışlardı. Ondan sonra ise... “Yavaşladık,” dedim. “Gerçekten yavaşladık. Yeniden birleşme töreninden bu yana, hiçbir şey eskisi gibi olmadı. O gece özeldi.”

Hem muhteşem hem de berbat anlamda.

Başıyla onayladı. “Ama onunla mutlusun yani? Yavaş ama iyi, ha?”

“Evet, çok.” Vücudum gerildi. “O, beni...” Kelime dilime takıldı ve Sarit de bitirmem için bekledi, koyu gözleri sabırlı bakıyordu. Ağzımın içindeki heceleri toparladım. “O, beni sevdiğini söyledi.”

Sarit'in yüzünden bir düzine farklı duygu akıp geçti-yüzü anlayışla yumuşayana dek şok, neşe ve şaşkınlığı görebildim. “Ve senin düşündüğün şey ise... Ne?”

Omuz silktim.

“Bilmek istiyorum.” Omzuyla omzuma vurdu ve ses tonunu alçalttı, gerçi Sam ile Stef o anda bizden oldukça uzaktaydılar. “Sen de karşılık verdin mi?”

Benim hakkımda kötü bir şey düşünmezdi. Dürüst olabilirdim. “Vermedim.”

“Vermek istedin mi?”

Montumdan el fenerimi çıkarttım ve ışığını ıslak kaldırım taşlarına doğru tuttum. İhtiyaç duyacak kadar karanlıkta değildik ama onlar, net göremeyecek kadar karanlık olsa da ilerlerdiler. Kalp'te yollarını kapalı gözlerle bile bulurlardı. Bir keresinde yapamayacağını iddia ettiğimde Sam tam da bunu yapmıştı.

Güney Bulvarı'na giden köşeyi döndüğümüzde Sarit bileği-me dokundu. “Eğer söylemek istemediyse, sorun yok. Ya da söyleyemediyse.” Sanki Sam'in yankısıydı, onun kadar tatlı ve anlayışlıydı. İki de kalbimin merakla dolup taşmasına neden oluyorlardı.

Sonunda, “Henüz bilmiyorum,” dedim. Neden Sam bana bunları söylediğinde ağlamaya başladığımı da bilmiyordum ve Sarit'i bununla yormak istemiyordum. O anda değil. Bu, mutlu bir gece olacaktı. “Ama bana ertesi gün tekrar söyledi. Ve sonraki günlerde de.”

“İyi.” Hastanenin olduğu Konsey Binası'na giden tarafa yöneldiğimizde sessizdi.

“Diğer konuda endişelenme.”

Ah, şu konuşması utanç verici olabilecek şey. Dudağımı ısırdım, bir yandan bu konuda biraz daha dikkatli davranıyordum, bir yandan da öyle davranmadığı için rahatlamıştım. “Tamam.”

“Hazır olunca o da olur. Sadece... Seni seviyor Ana. Bunu söylediye, ciddidir. Ve ben de seni seviyorum. Burada olduğuna hâlâ çok memnunum.”

“Neden?” diye fısıldadım, bunu onun da söylediğine zar zor inanabiliyordum. Basitçe dile getirmişti, özgürce sevgisini dağıtıyordu.

Sarit durdu ve bana çarpık bir tebessüm gönderdi. “Sadece

kabul et Ana. Arkadaşlarının seni sevmesine engel olamazsın. Sam'in sana karşı o şekilde hissetmesine engel olamazsın. Bir şeyleri sorgulamana hayran olduğumu biliyorsun ama bu, o şeylerden biri olmak zorunda değil."

İçimi minnet duygusu kapladı, neredeyse diyeceğim kelimeleri yutuyordum. "Teşekkür ederim," dedim ve Sam ile Stef'in arkasından koştuk.

7 YENİDEN DOĞUM

Konsey Binası, önünde uzanan yarım ay şeklindeki geniş merdiveni ile devasa bir binaydı. Çifte kapıların hemen ötesinde, kocaman bir bahçesi vardı; bu alan, bazen dış mekân konserleri, dans partileri ya da duyurular için kullanılırdı. Gerçi Karanlıktaınak'tan beri pek kutlama yapılmamıştı.

Merdivenlerden çıktık –uzun bacaklı olanlarımız basamaklardan ikişer ikişer çıktı– ve sütunlar ile parçalanmaya başlayan heykellerin etrafından geçtik. Konsey Binası'nın insan eliyle yapılan kısımları eskiydi ve yıkılmaya başlamış. Karanlıktaınak'tan sonra daha beter bir hal almıştı. Karanlıktaınak'tan bu yana hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Sam, bizim için kapıyı açtı ve biz de hastane kanadına yöneldik. Artık neredeyse vardığımız için zıplamamak adına tüm enerjimi harcıyordum. “Bir yeniden doğumu göreceğim için heyecanlıyım. Bebeğe dokunmama izin verir mi sence?”

“Muhtemelen.” Sam, Stef'in yanında yürümeye başladı, Sarıt ile arkamızdaydı.

“İyi,” dedim. “Talep etmenin kabalık olup olmayacağını söylemek için bu son şansın.”

Stef, bilerek sesini alçalttı, sadece duyabileceğim kadar yük-

sekti. “Sonra da kendine bir bebek isteyecek.”

Kendime mi? Bir bebek mi?

“Doğru.” Omzumun üzerinden bakıp Sam’in duvarın dibinde, yüzünde büyülenmiş gibi bir ifadeyle durduğunu ve Stef’in sırtıttığını gördüm.

“Çünkü tek ihtiyacım olan birilerinin sorumluluğunu üstlenmek. Çünkü bir bebeğe ihtiyacı olan her şeyi vermek konusunda çok başarılı olurdum, Li’den aldığım örnek sayesinde.” Son kelimeleri söylerken boğuluyordum. Hiç bebek sahibi olmak istedim mi bilmiyordum ama yapılacak işler listemde kesinlikle sıradaki madde değildi.

Sam’in gözleri kapkara parladı ama hiçbir şey söylemedi.

“Konsey şu anda birçok çifte onay veriyor. İddia ediyorum ki siz de onaylanırdınız.” Stef, verdiğim cevabı ya da Sam’in huzursuzluğunu dikkate almayarak hareket etmişti. “Daha sonra soy ağacı işlerini inceleyerek evet diyeceklerinden emin olabiliriz. Hayır dediklerinde utanç verici oluyor.”

Konsey, kazara çocuk sahibi olmayı ve istenmeyen genlerin diğer nesillere iletilmesini önlemek konusunda dikkatli olmak zorundaydı ve kimse de gelecek nesillerin göz bozukluğundan ya da genetik bozukluklardan çekmesinden sorumlu olmak istemiyordu. Bu uygulama beni rahatsız ediyordu ama diğer herkese göre bu, bedenlerine özen göstermenin bir yoluydu.

Devam etti. “Bence...”

Sam, cümlesini yarıda kesti, sesi derinden ve tok geliyordu. “Unut gitsin Stef.”

“İyi. Sadece hayatınızla yakından ilgileniyordum.”

Sam, upuzun bir şekilde iç çekti, sabrının sonuna geldiğini belirtiyordu sanki. Bunu, deneyimlerime dayanarak anladım.

“Pasif agresiflik sana yakışmıyor,” dedi. “Bu konuda konuşmak istiyorsan, o halde konuşmalıyız. Fakat daha sonra”

Stef, “Daha sonra,” diye fısıldadı, ses tonu acıma doluydu ve neredeyse kafamın arkasına gönderdiği delici bakışları hissedebiliyordum. “Sanırım, bu hamurumda var.”

Muhtemelen o son kısmı duymamam gerekiyordu. Yüzüm, aklıma önlenemez sonum gelince utanç ve hüznün ile yandı. Tabii ki bu yaşamımdan sonra *kesinlikle* reenkarnasyona uğrayacağım-dan emin değildik ama bana pek mümkün gibi görünmüyordu.

Yanımdaki Sarit’in yüzü allak bullak olmuştu.

“İşte geldik.” Sanki Stef’in yorumunu duymamışım gibi konuştum, gerçi muhtemelen herkes bunun doğru olmadığını biliyordu.

Hastane kanadının içinde bir kısım, metal destekler ve ipekten duvarlar ile ayrılıp doğum merkezi oluşturulmuştu, içerisi ılıktı. Işıkları yanan Ruh Vaizleri ofisinin yanından hızla geçtik, neşeli dekorasyonu ve bir dizi medikal araç gereci olan –ne olur ne olmaz diye– yeniden doğum odasına yöneldik. Araçların çoğunu yüzyıldır kullanmıyorlardı.

Kalabalık odaya girdiğimizde mırıltılar dindi ve insanlar kimin geldiğini görebilmek için dönüp baktılar. Lidea, gözleri kapalı bir şekilde yatağa yerleşmişti, çevresi doğum asistanlarıyla sarılmıştı.

Stef, montunu katlayarak, “Kısa süre içinde gerçekleşir artık,” dedi. “Kıyafetlerini bir rafa koyabilirsin Ana. Gerçi sanırım ayakta durmamız gerekecek. Tüm sandalyeler dolu.”

“Neden burada bu kadar çok insan var ki?” Onun kıyafetlerinin yanına montumu ve şemsiyemi yerleştirdim. “En azından dört düzine kadar insan var. Hepsi bebek doğururken onu mu izleyecek?”

“Evet.” Stef gülümsedi, az önceki duyarsızlığı için neredeyse özür diler gibiydi.

Böyle bir şeyin insanların dikkatini çektiğini hatırlamam gerekecekti, çünkü pek gerçekleşecekmiş gibi görünmese de

bir bebeğim *olduğunda* birilerinin kapıyı kapatmakla görevli olması gerekecekti.

Sam, elimden tuttu ve kimin geri geleceği hakkında tahminler yürüten kalabalığın arasından geçebilmemiz için bizi yönlendirdi.

Birisi, “Bak,” diye mırıldandı, “yeniruh burada.”

İçimden bir şok dalgası geçti, utanç da pek gerisinde sayılmazdı. Ben ruhsuz değildim. *Değildim*.

Çok az insan artık “ruhsuz” diyordu, yani ne değişmişti ki? Belki sebebi bu doğumdu: Karanlıktapınak’tan *sonra* Lidea hamile kalmıştı ve herkes gergindi.

Yine de yürürken, sanki kelimelerden saklanabilecekmişim gibi başımı önüme eğdim.

“Lidea’yı lanetleyecek” ve “Zaten şimdiden herkesi lanetledi. O ve Menehem. Birlikte Karanlıktapınak’ı planladılar” ve “Dossam onunla birlikte. O da ondan üstün değil.”

Sam, elimi can acıtacak kadar sıkı tutmaya başladı ama konuşmaları ikimiz de görmezden geliyorduk. Her ne kadar kendimi savunmak istesem de zamanı değildi. Belki de gelmemeliydim. Lidea’nın ihtiyacı olan en son şey benim biriyle kavga etmemdi.

Sam, “Genellikle,” dedi, bir grup insanın hakkımda konuşmasını duymamış gibi davranıyorduk, “kimin doğacağını tahmin edebiliyoruz, çünkü çok fazla seçenek yok. Belki iki ya da üç seçenek. Arkadaşları, doğan kişiye yeniden hoş geldin diyebilmek için genellikle doğuma katılırlar.”

Arka duvarın dibinde kendimize bir yer bulduk ve “Birçok insan arkadaşını kaybetti,” dedim.

Sam, ses tonunu sertleştirmeden dikkatini yatağa ve çevresindeki doğum asistanlarına yöneltti. “Evet.”

Wend, Lidea’nın partneri, kadının yanında duruyor, saçını okşuyor ve yüreklendirici sözler söylüyordu. Yakınlarda bırı, o

anda kadının bebeği dışarı itirmeye başladığını ve uzun süre geçmeden doğumun gerçekleşeceğini söyledi.

Ayak parmaklarımın üzerinde dikildim ama bulunduğumuz köşeden bakınca Wend'in kafasından başka bir şey göremiyordum. Önümüz fazlasıyla kalabalıktı, yarısı ayakta dikiliyordu. Sam'in kolunu çekiştirdim. "Göremiyorum."

Sam, kalabalığa ve görüş açımı şöyle bir baktı. "Ön tarafa git." Beni dürtükledi. "Ben burada bekleyeceğim."

Tereddüt ettim –bu insanlardan bazıları benden nefret ediyordu– ama arkadaşımı görmemi engellemelerine müsaade etmeyi reddettim. Sam'in elini sıktım ve başka bir şeyi gözden kaçırmadan kalabalığın arasına daldım. Tam zamanında davranarak doğum asistanı Micah'nın Lidea'nın bacaklarını ayırmasını ve... Iyy. O, gerçekten de kadının içinden çıkacaktı.

Sarit yanımda bitti. "Yanında birileri olsun istersin diye düşündüm." Korunma amaçlı demek istiyordu ama ben şikâyet etmeyecektim.

"Vay be." Lidea tekrar kasılıp inlerken ağzımı kapalı tutmaya çalıştım. "Bu, insana kendini iyi hissettiremez."

Birisi gözlerini dikerek bana baktı ve Sarit de kıkırdadı.

Lidea homurdandı ve –beyaz gömlekli bir asistanın ardından– odaklanmaktan çizgiler dolmuş yüzünü gördüm. Sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi gözlerini kapatmıştı. Sadece o ve bebek varmış gibi.

Doğrusu, insanların çoğu izlemiyordu ama yerinde olsaydım, çıkardığı garip seslerden utanırdım.

Kimse umursamıyor gibiydi gerçi.

Son bir kez daha ittikten kısa süre sonra bebek, ağlama sesleri ile birlikte geldi. Herkes tezahürat yapıp, "Tekrar hoş geldin!" diye bağırırken Micah bebeği Lidea'ya verdi, kadın kıpkırmızı kesilmiş ve ter içinde kalmıştı ama mutlulukla gü-

lüksüyordu. Wend, ufak bir battaniyeyi üstlerine örttü.

“Sağlıklı bir oğlan!” Micah’nın sesi, herkesin tekrar tezahürat yapmasına neden oldu. Üzerinde minik balık kartalları ve geyikler olan yeşil bir şapkayı kafasına geçirdi.

Sarit bana doğru eğildi ve “Ortalıkta sadece beş ya da altı adet yeni doğan şapkası olduğuyla ilgili bir şaka dolanıyor. Herkes o şapkaları elden ele geçiriyor.” Güldüm.

“Şüphe uyandıracak kadar tanıdık görünüyor.”

Birkaç dakika sonra tezahüratlar kesildi ve bir çift Ruh Vaizi öne çıktı. Sarit ile birlikte geri çekildik, Sam ile Stef’in yanına geri döndük.

“Muhteşemdi,” diye fısıldadım, vücudumu Sam’in göğsüne bastırdım, kollarıyla belimi sararken gevşedim. “Biraz iğrençti. Acı verici olmalı.”

“Eminim ki sorarsan, paylaşmaktan mutluluk duyar.”

Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi emin olamadım. Neden birileri doğumla ilgili konuşmak istesin ki?

Belki de bunun yerine, kütüphanede konuyla ilgili bir kitap var mı diye bakardım.

Lidea’nın bebeği sakinleştirmek için söylediği tatlı sözler hariç, Ruh Vaizlerinden biri olan Emil’in elinde ufak bir aletle yatağa yaklaşmasıyla oda tamamen sessizliğe gömüldü. Bu bir ruh tarayıcıydı, silah deposuna ve diğer gizli yerlere girişi engellemek için şehirde kullanılanlar gibiydi.

“Bebekler için ruh tarayıcı mı?” diye sordum.

Stef başıyla onayladı. “Ruh Vaizleri için bir yenilik, sadece elli yıldır filan kullanımdalar. Ondan önce, Ruh Vaizleri kan testi yapıyorlardı ki sonuçlar bu kadar güvenilir olmuyordu. Ruhun ürettiğine inandığı kimyasalları ölçüyorlardı.”

Başım ile onayladım. Sam bir keresinde bazı testlerin güvenilir sonuçlar vermediğini ve insanların şikâyet edebilecek kadar

büyüylene kadar yanlış isimlerle çağrıldıklarını söylemişti.

Stef, “Ruh tarayıcıları daha uzun süredir kullanımdaydı tabii,” diye devam etti, “ama vücudun içindeki ruhun yaydığı titreşimleri ölçerek çalışıyorlardı. Yeni doğanların ruhları genellikle kıpır kıpır ve heyecanlıdır. Bununla başa çıkabilmek için çok çalışmak gerekti.”

“Haa.” Teknoloji o kadar yeniyse, belki de ben doğduğumda tarayıcının bozulduğunu düşünmüşlerdi.

Belki de farklı farklı tarayıcılarla üç-dört kez denemişlerdi, sadece emin olabilmek için.

Emil, “Elini kıpırdamayacak şekilde tut,” dedi. “Sadece birkaç dakika içinde öğrenmiş olacağız.” Bebeğin avcunu tarayıcının yüzeyine bastırdılar ve battaniyeyi üzerine iyice sardılar. Doğmak, şiddetli bir şok yaşıyor ve insanı üşütüyor olmalıydı ama bebek sessizce Lidea’nın göğsünde durdu.

Odadaki herkes gözlerini Emil’e dikmişti, Karanlıktapınak gecesi kaybettikleri *en iyi arkadaşlarının* bu bebek olmasına yönelik beklenti ve umut doluydular. Olasılıklar pek yüksek değildi ama daha beteri altında yatan korkuydu: Bana bakıyor, Janan’a dua ediyor ve ellerindeki objeleri göğüslerine bastırıyorlardı.

Bunlar, geri döneceğini umdukları kişilere ait şeyler olmayıydı. Bir kutu, bir anahtar, ipek bir yelpaze. Emil, cihazı kaldırdı ve etrafa baktı, gözleri bir anlığına üzerime dikildi. Sessiz odanın içinde tekrar bir endişe dalgası yayılırken gerildim. “Bebekle ilgili bir sorun mu var?” Kelimeler ağızımda zar zor şekillenmişti ve Sam de sanki uyarır gibi elimi sıktı.

“O kim?”

Lidea’nın yüz ifadesi endişeyle çarpılmıştı. “Lütfen, bana söyleyin.”

Emil yüzünü ona döndü, ses tonu temkinliydi. “O, bir yeniruh.”

8 YENİRÜH

Yalnız değildim.

Bir tek ben böyle değildim.

Fenalaşacak gibiydim.

Tüm gözler üzerimde toplandı ve ilk gördüklerim sinirli ve suçlayıcı bakışlardı. Sam'in beni saran kolları iyice gerildi, beni önlenemez kasırgadan korumaya hazırdı. "Ana..."

Sam, bakışlarımın odanın diğer ucundaki iri yarı adama kaymasını izledi, adam usulca ayağa kalkarken gözleri üzerimde kenetlenmişti. Adam, Sam'in ufak tefek görünmesine neden olan geniş omuzlu, devasa biriydi. İyice kesilmiş saçları kel gibi görünmesine neden oluyordu ve birkaç günlük kirlı sakal suratını gölgeliyordu. Adı Merton'dı; anti-yeniruh tartışmalarını yönettiğini ve Konsey'e şikâyetlerde bulunduğunu görmüştüm.

Anti-Ana tartışmalarını yani, çünkü ortada bir tek ben vardım.

Bu ana dek.

"Bu, senin suçun." Kelimelerinin arkasında alevlenen tüm o öfke, daha da büyük görünmesine neden oldu. Sanki öfke bu-
laşıcı bir şeymiş gibi oda kaynamaya başladı. "Meuric haklıydı.

Li haklıydı. O, insanların yerini almak konusunda bir başlangıca imza atmış. Şimdi Lidea da bir tane doğurdu.”

Yatakta Lidea, kollarında duran bebeğe gözlerini dikmişti, sanki artık ne yapması gerektiğinden emin değildi. Terle ıslanmış yüzünden aşağı gözyaşları aktı.

Arkalarından biri, “Ruhsuzlar, herkesin yerini geçecekler,” diye bağırdı. Ses tonu panikle yükselmişti ve sonrasında şüphe dolu fısıltı dalgasının altında duyulmaz oldu.

“İstilaya uğruyoruz!” Merton bağırdı.

Onaylayan sesler yükseldi, ilk başlarda bir tedirginlik hâkimdi ama sesler hızla arttı.

Merton, “Hava perileri şehre hücum ettiğinde,” diye kükrediydi, “ne yapıyoruz? Onları yakalıyor ve Sınır dışına gönderiyoruz.”

İnsanlar anlayışla başlarını salladılar. Birkaç kişi tezahürat yaptı.

Merton, “Sentorlar ormanlarımıza saldırdığında,” diye devam etti, “vücutlarının iki kısmını bir arada tutan sınırı yok eden gazlarla birlikte dışarı atıyoruz.”

Midem ağzıma geldi ama Merton’a herkes taparcasına dikkat kesilmişti. Hepsinin duymak için beklediği şeyi söylemek için o da hevesli görünüyordu.

“Artık kendimizi bu yeni tehdit karşısında savunmayı da öğrenmeliyiz.”

Canavar olduğumuzu düşünüyordu: henüz nefes almış bu bebeğin ve benim. Çok kişi onaylarcasına gürledi. Orkestra şefi Merton olduğundan bağırsık çağrışı ve öfke kreşendoya ulaştı.

Bebek ağladı ve Lidea onu kendine bastırdı ama o da sızlanıyordu. Arkadaşlarım beni savunmak için bağırdılar ve tüm doğum asistanları, insanlara odadan çıkmalarını emrettiler. Kimse dinlemedi. İnsanlar bağırıma ve parmaklarıyla işaret

etmeye devam ediyorlardı, kükremeleri ve bakışları gittikçe yoğunlaşırken üzerime geliyorlardı. Resmen alev alev yanıyorlardı.

Yaydıkları sıcaklık içimi doldurdu, ortada inanamayacak ya da şok olacak durum bırakmadı. Bu insanlardan bazıları beni halihazırda pür nefretle yargılamak nasıl şok olabilirdim ki?

Fakat haykırışlar yükseldiğinde ve bebek çılgık attığında öfkem korkularıyla yer değiştirdi. Tıpkı bir gayzer gibi baskı içime işledi, her bir yandan gelen kakofoninin –aynı Sınır’daki volkanik patlamaların gücü gibi– yaydığı sıcaklık içimi fokur fokur kaynatı. Patlamaya hazırdım.

“Durun!” Kendimi Sam’den kurtardım ve bir sandalyenin üstüne çıktım. “Yeter!”

Hepsi bana baktı –doğum asistanları, gözlemciler ve Ruh Vaizleri– ve gözümün önüne odaya yayılan, hepsini susturan gayzer dumanı geldi. Sadece bebek ağlıyordu, Lidea onu göğsüne yerleştirdi. Sessizlik.

Eyvah. Herkes bana bakıyordu.

Yatakta Lidea, bebeğini sallıyordu. Alnından ter damlıyordu ve suratı al aldı. Oda tuz, bakır ve adını koymadığım diğer şeyler gibi kokuyordu.

Gayzer gibi şekillenen hisse, herkesin bebeği korkutmasına, sanki bir tür canavarmış gibi onu öldürmekle tehdit etmelerine ne kadar kızdığımı odaklandım.

Onu *incitmeyeceklerdi*. Onlara izin vermeyecektim.

“Bir bebeğin yanında nasıl davranılması gerektiğini bilen mantıklı insanlar olduğunuzu sanmıştım.” Sesim titriyordu. Gayzer gibi güçlü olma fikri buraya kadardı. “Bağırıp çağırmak istiyorsanız, gidin dışarıda bağırın. Burası yeri değil.”

Kimse kıpırdamadı; bunun, bağırmaktan daha iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

“Bebek için değilse de lütfen Lidea için biraz düşünceli olun. Yoksa artık onu umursamıyor musunuz?”

Bu, birkaç insanın utanarak odadan gitmesine neden oldu. Onlar giderken, sandalyemin tepesinde durdum.

“Başka kimse yok mu?” Müzik dinlediğimi itiraf edeyim diye Li’nin yüzünde daima oluşan öfkeli ifadeyi taklit ettim. İşe yarıyor gibiydi, gerçi kendimi daha çok bir oda dolusu kurda hitap eden sincap gibi hissediyordum.

“Burada, bir doğumu kutlamak için bulunuyoruz. Sırf bir yeniruh diye bunu yapamayacaksınız, buyurun gidin.”

Daha çok kişi gitti. Önceki seferden daha çok kişi. Birkaç tanesi utanabildi. Onlardan öğrendiğimi gizlemeye çalışmadım.

Odanın bir ucunda Merton kollarını birleştirmiş dikiliyordu, yüzü öfkeyle çarpılmış ve kıpkırmızıydı. Bana doğru yürüdü.

Herkes ızlıyordu ve Sam sandalyeme yaklaştı ama Merton bana ulaştığında sadece delici bakışlar attı ve etrafımda dolandı, kapıya gitti.

Rahatladığımı belli etmemeye çalıştım. Bana saldırsaydı, arkadaşlarımla yapabileceği çok az şey olacaktı. Merton devaysaydı. Ve güçlüydü.

Fakat artık gitmişti. Nefes almaya ve doğum asistanlarının, gözlemcilerin ve arkadaşlarımla bakışları altında iki büküm olmamaya odaklandım. Düşmanlık gösteren insanların çoğu Merton’dan önce gitmişti, o halde neden kalbim *o anda* hızlanmıştı kı? Tabii kı benden tamamıyla nefret etmeyen insanların önünde tutarlı sözler söyleyebilmem gerekiyordu.

“Sanıyorum ki gelenek, yeni doğanlara hoş geldin demektir.” *Yeniden hoş geldin* demek belki de. Fakat bu bebek, daha önce burada yoktu. O, benim gibiydi. Yeniruh. “Önce ben başlayacağım.” Onun içim acı çekiyordum, kaderi benimkisi gibi olacak bu adı konmamış çocuk için. En azından, yalnız olmayacaktı.

Sam, beni sandalyeden indirmek için elini uzattı ve ben de kabul ettim. İhtiyacım olan en son şey, yüz üstü düşmektir.

Lidea'nın yatağına vardığımda Li beni doğurduğunda ve Ruh Vaizlerinin kimse olmadığını söylediğinde de bu sahnenin yaşandığını hayal ettim. Odada muhtemelen daha az insan vardı. Ve Ciana'nın tüm arkadaşları da burada olmalıydı.

Yerine geçtiğim Ciana'nın.

Bu dünyaya geldiğim için bana hoş geldin diyen birilerinin varlığından şüpheliydim.

Lidea'mın yatağının ucunda durdum. Birisi üzerindeki tüm çarşafı çekmiş ve yüzündeki teri silmişti, gerçi cildi sıcaktan, öfkeden ve doğumun yükünden dolayı yanıyordu.

Siyah saçları omzuna tutam tutam yayılmıştı; bebeğin eli öylesine havaya kalktı, parmakları dolaşmış saç tellerinin içinde kayboldu.

Sam, yanımda durdu ve herkes arkasında sıraya girdi. Lidea'nın partneri Wend hariç; o yanından ayrılmadı.

Doğru kelimeleri aradım ama dünyaya henüz bir yeniruh getirmiş birine ne diyebilirdiniz ki?

Üzgünüm demek yanlış gibiydi, çünkü bu kötü bir şey değildi ve benim bir payım yoktu. Beni üzen tek şey, şimdiden herkesin ondan ne kadar çok nefret ettiğini bilmektir.

"Teşekkür ederim." Lidea çabalayarak tebessüm etti. "Onları durdurduğun için. Onları gönderdiğin için."

"Devam etmelerine izin veremezdim." Ya bebeği incitselerdi? Minicikti, kahverengi teni kırmızı lekelerle kaplıydı ve yüzü doğmanın yarattığı stresle büzülmüştü.

Bakışlarını indirdi. "Bir yeniruh sahibi olma fikri... korkunçtu. Ve" –ses tonu itiraf eder gibi bir hal aldı– "utanç vericiydi. Fakat şimdi ona sarılırken, burada olduğu için memnunuzum. Onu tepeden tırnağa seviyorum "

Gözyaşlarımı bastırırken boğazım düğümlendi. “Sana sahip olduğu için şanslı.”

“Mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onu güvende tutacağım.”

Ben de. “Ona hoş geldin demek istiyorum. İsim koyacak mısın?”

“Senin ismini ona vermeyi düşündüm, onun adına savaştığın için.” Gözlerini bebekten ayırmıyordu. Ağzımın nasıl da açık kaldığını görmedi. “Fakat bu kafa karıştırıcı olur ve tüm yeniruhlara Ana denmesi modasını başlatmak istemiyorum.”

Umuyorum ki denmez. Li, bana bu ismi seçtiklerini, çünkü Ciana'nın isminin bir parçası olduğunu, onun elinden aldığım hayatın sembolü olduğunu söylemişti. Bu isim ayrıca “yalnız” ve “boş” demekti.

“Cömert bir düşünce ama gerekli değil.” Ve bu şekilde onurlandırılmayı hak etmemiştim.

Lidea, bebeğin tombul yanaklarını, küçük burnunu sevdi. “Bu, aklıma bir başka fikir daha getirdi.” Odaya daha tatlı bir bekleyiş hâkim oldu. “Anid de oldukça yakın.”

Uzandığımda, Lidea'nın iznini beklediğimde ve sonrasında Anid'in minik eline dokunduğumda kalbim hızla atmaya başladı. Fark etmemiş gibiydi. “Selam Anid. Dünyaya hoş geldin.” Sesim, fısıldarken titriyordu. “Burada olduğun için gerçekten memnunum.”

Artık bu işte birlikteydik. İkimiz de tek başımıza değildik. Kopmamıştık.

Bana, büyük, koyu mavi gözleriyle baktı. Güzeldi ve ben hareket etmeye hazır değildim ama arkamda insanlar bekliyordu, ben de Lidea'nın eline dokundum, sonra da Wend'in eline ve sıramı Sam'e verdim. Kuyruk ilerledikçe diğer herkesi bebeğin yanındayken izledim, geride kalan bu insanların yüz-

lerini ezberlemeye çalıştım. Dost canlısı mı yoksa sadece kibar mıydılar?

Doğum asistanları hariç herkes gittikten sonra tekrar parmağımı Anid'e uzattım. Anında parmağımı kavradı.

Ona, "Kimsenin bir daha sana ruhsuz demesine izin verme," diye fısıldadım. "Eğer derlerse de bana söyle ve senin için icabına bakayım."

Lidea eğleniyor gibiydi. "Şimdiden onu yoldan mı çıkartıyorsun?"

"Birazcık." Ciddi olmadığımı anlaması için gülümsedim.

Lidea, "Endişeliyim," diye itiraf etti. "Az önce olanlardan, onca bağırış çağırıştan sonra." Gözlerini sımsıkı kapattı ve kirpiklerinden gözyaşları aktı. "Ya onu gerçekten incitmeye kalkışarlarsa?"

Wend yanında belirdi, elini omzuna attı. "Ona hiçbir şey olmayacak." Lidea, Wend'e döndüğünde, adam ona sarılmak için eğildi.

Sam bileğime dokundu ve "Gitmek için hazır mısınız?" diye mırıldandı. Başımınla onayladım ve hoşça kal dedik, kıyafetlerimizi topladık ve dışarı yöneldik.

Dışarı çıktığımızda yine yağmur yağıyordu ve artık etraf tamamen karanlıktı. Sadece tapınak parlıyor, pazara doğru ıslak, göz alıcı bir ışık dalgası gönderiyordu. Konuşmadan şehrin güneybatı kısmına, evlerimizin bulunduğu tarafa yöneldik. Sarit ile Stef, sokağımızın yakınındaki sokaklarına gittiler.

İçeride üstümüz başımız kuruyunca düşünmeden. "Sam," dedim.

Piyanoya giderken durdu, bana döndüğünde tek eli kalçamın üzerine kayd.

Yüzü gölgedeyken, Sam'in gözleri daha da koyu renkli,

daha gizemli ve yüzyılların yüküyle dolu görünüyordu. Milenyumların.

“Bir keresinde, bana kelebek demiştin, çünkü Kalp'teki diğer herkese kıyasla varoluşum çok geçici görünüyor.”

Gözlerinin arasında bir çizgi oluştu. “Ana...”

“Beni incitmek için söylemediğini ve bin defa özür dilediğini de biliyorum.” Boğazımı düğümleyen kasları yutkunarak yatıştırmaya çalıştım. “Bu, varlığımı potansiyel olarak daha az gelip geçici bir hale sokmuyor. Ölebilir ve asla yeniden doğmayabilirim.”

“Lütfen böyle deme,” diye fısıldadı.

“Sen, Stef, Sarit –diğerleri– siz Açlık Yılı'nı katlanılabilir bir hale soktunuz. Siz bana yanıldığımı gösterene kadar arkadaş edinebileceğimi düşünmüyordum.” Omzuna doğru uzandım, ellerimi kollarından aşağı kaydırdım. “Fakat hayatımın ilk yılları korkunçtu ve halkın yarısı hâlâ bana sanki Karanlıktapınak'tan ve olan biten tüm korkunç şeylerden sorumluymuşum gibi davranıyor.”

Sanki onu diğerlerinin davranışları yüzünden suçluyormuşum gibi önüne baktı. “Üzgünüm.”

“Olma. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Tek demek istediğim, Anid'in de benim gibi büyümesini istemediğim.”

“Lidea ile Wend ona göz kulak olacaklar. Biz de öyle.”

Başımla onayladım. “Ama bu yeterli değil. Orada ne olduğunu gördün. İnsanlar bir arkadaşları aralarına yeniden katılacak diye heyecanlıydılar ve sonra her şey *berbat* oldu. Dakikalar içinde insanlar bebeği öldürmekten bahsetmeye başladı. Eğer bu, şehrin diğer kısmının doğumuna vereceği tepkinin habercisiyse, diğer yeniruhlar geldiklerinde güvenli bir yer kalmayacaktır şehirde. Güvenli olmasını sağlamam gerekiyor. Bir şekilde.”

“Ana.” Sam öyle yakına geldi ki gözlerine bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kaldım ve ismimi söyleme şekli, Janan’a dua ederken insanların kullandığı ses tonuydu. Çeneme dokunup beni öptüğünde içim burkuldu. Usulca, nazıkçe, esaretin acısıyla. “Benden istediğin herhangi bir şey olursa, sadece söyle. Söz veriyorum, yenirühlara senin asla sahip olamadığın şansı vereceğiz.”

Bu kelimeleri duymak her şeyi öylesine netleştirmişti ki. Sam beni, kendimi anladığımdan daha iyi anlıyordu ve en başından beri neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

**Hasret Kardeş
e-kitaphane**

9 GÖL

Kalp'te sonraki birkaç haftada gerçekleşen değişim hakkında yanılmamıştım.

Tam iki defa, tek başıma dışarı çıktığımda birileri üzerime taş attı. İnsanlar beni yuhaladılar ve çeşitli lakaplar taktılar. Pazarda, yanımda arkadaşlarımdan biri yoksa insanlar bana hiçbir şey satmıyorlardı. SED'imde garip aramalara şahit oldum, yanıtladığımda sadece yüksek sesle nefes alıp veriyorlardı. Stef, benim için arayanları tespit etti ve tekrar aramasınlar diye numaralarını engelledi. Sonrasında Sam'e telefon etmeye başladılar. Görmezden gelmeye başladım. Taş atmalar ve SED'den aramalar yeniydi ama Kalp'e ilk geldiğimde yaşadıklarımdan pek de farklı değildi. Korku ve öfke aynıydı.

Her sabah, Sam ile birlikte müzik derslerimiz oluyordu ve pratik yapıyorduk. Öğleden sonraları Konsey'in zorunlu tuttuğu dersleri alıyordum –bu dersleri almazsam, beni şehirden atarlardı– ve aylık gelişim raporu vakti yaklaşıyordu. Sam ile Mor Gül Kulübesi'ne yaptığımız uzun yolculuktan sonra kaybolan zamanı telafi etmek için daha fazla çalışmalıyım ama Lidea aradı ve Sam ile ikimize, arkadaşlarla beraber göle gitmek ister miyiz diye sordu.

Kesinlikle evet.

Sam, “Jeotermal enerji tarihi ile ilgili hazırlayacağın makale ne olacak?” diye sordu, Lidea’nın evine doğru yürürken sırtıttığını gizlemiyordu.

“Yılın son sıcak gününde göle gideceğim için nasıl da derbeder olduğumu gördüğüne eminim. Seninle, arkadaşlarınla vakit geçirmek.. İy. Öğleden sonrası nasıl geçecek bilemiyorum.” Güldüm ve elini tuttum.

Lidea, Wend, Anid ve birkaç arkadaşla birlikte Güney Kemerî’ne, Sınır Ortası Gölü’ne doğru yola çıktık. Sınır’daki en büyük göldü ve çoğunlukla şehrin balık ile su ihtiyacını gidermek için kullanılıyordu ama keyif çatmak için de kenarında birkaç kumsal vardı. Yaz boyunca Sam ile birkaç kere gitmiştik.

Gayzer dumanı, şehir duvarı ile orman arasında kalan boş araziye doldu, kükürt kokusunu yaydı. Rüzgâr yolumuzdan kokuyu alıp götürene kadar burnumu tıkadım.

Sam’e yaslanıp, Stef ile Orrin’in bebeğin sağlığı hakkında bilgi alışverişi yapmalarım ve Whit ile Armande’in Kalp’te Karanlıktaapınak sırasında yıkılan bölgelerin yeniden inşası hakkındaki tartışmasını dinledim.

Armande, “Konsey uğraşmıyor bile,” diye yakındı. “Konsey Binası’ndaki heykeller dikkatini çekti mi? Ve ön kısımdaki kabbartılara ne demeli? Merdivenlerden bahsetmiyorum bile.”

“Bu şeyler, değirmenleri ve tarım alanlarını yeniden yapılandırmak kadar önemli değil.” Whit kafasını sağa sola salladı. “Birçok özel bahçe ve hayvan sürüsü yok oldu, sebebi hava perisi ya da ejderha asidi değilse de ateş ve nötrleşen kimyasallardı. Mahsulleri,” –ses tonu değişti– “karanlıkruhlardan kalanları paylaşırsak da kış zor geçecek.”

“Çünkü Konsey, erzakları ejderha asidine karşı dayanıklı olmayan binalarda stokladı.”

Whit nazikçe, "Armande," dedi, "her şeyi Konsey Binası'na koymuş olsalardı bile hepsi kolayca yok edilebilirdi. Karanlık-tapınak, hatırlıyorsun ya? Duvarlar işe yaramıyordu."

Janan uyandığında beyaz taşlar kendiliğinden onarılmıştı, böylece bazı insanlar çatlayan tapınağın sadece bir kâbus olduğuna inanmayı tercih etmişti.

Whit, "Her neyse," diye devam etti, "konuyu tamamen değiştirdin. Heykeller ve merdivenler yüzünden moralin bozulmuş ama bunun, onarılması *gereken* diğer tüm şeyleri hesaba katınca biraz sığ bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

Armande homurdandı. "Belki öyledir ama onlara her gün bakmak zorunda kalan da benim."

"Tezgâhını kurmak zorunda *değilsin*. Eğer zarar görmüş heykellere bakmakta o kadar zorluk çekiyorsan, insanların kendi hamur işlerini yapmalarına izin vermelisin."

Armande avucunu göğsüne bastırdı. "Daha fazla insanı açıklık çekmeye mahkûm ediyorsun. Ya da en azından, kahvaltıdan mahrum bırakıyorsun. Ayrıca, sanatımız toplumumuza bıraktığımız mirasımızdır. Sam'in müziği gibi başarılarımızın sembolüdür. Gurur duyulacak bir şeydir ve göz kulak olmamız gerekir."

Kökner ağaçlarının gölgesine çekildiğimizde ve botlarımın altında tok bir ses çıkartan pürüzsüz patıkaya yöneldiğimizde bunu düşündüm. Volkanik patlamanın oluşturduğu göçüğün en ince bölgesinden geçmiştik.

Sam, benim için eğik bir ağaç dalını kaldırdı ve altından geçti.

"Teşekkürler." Arkama baktım; dal kolum kadar büyüktü. "Eğer kaldırmasaydın, alnımızda birbirine uyumlu morluklar oluşurdu."

Kahkaha attı. "Birbirine uyumlu şapkalar ya da kemerler kadar romantik değil."

“Onlar da hiç romantik değil. Bunu gerçekten yapan insanlar var mı ki?”

“Bazıları yapıyordu. Bin yıl kadar önce.” Gözlerini devirdi ama yüzündeki gülümseme büyüdü. “Bir moda akımının geçip gittiğini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Şapkalar her sene daha berbat bir hal alıyordu. Daha geniş, daha büyük tüyleri olan, gülünç şekillerde. Berbatı.”

“*Sen hiç uyumlu*” –bunun gerçek bir şey olduğuna inanamıyordum– “şapka ya da kemer taktın mı?”

Sorarak nefesimi boşa harcadığımı belirten bir bakış fırlattı. Tabii ki takmamıştı. Ruhların yeniden birleşme törenine katılmaktan bile hoşlanmıyordu.

Ses tonum, dalga geçer bir hale büründü. “Moda anlayışını sorgulamamam gerektiğini bilmeliydim.”

Sam elimi sıktı, muzip bir şekilde gülümsedi. “İsteseydin, muhtemelen gidip ikimiz için uyumlu şapkalar bulurdum.”

“İnsanı baştan çıkartıyorsun.”

Bir on dakika daha geçti ve kumsala vardık; tamamen kum ve köpüklü suyla kaplıydı, her mevsimde yeşil kalan ağaçlar tarafından gölgeleniyordu. Ufukta devasa, karla kaplı dağlar duvar gibi yükseliyordu; dağlar, bu havada mavi ile gri tonlarındaydı. Duvarlar, şehirdekilerin aksine kendimi güvende hissettirdi. Korunuyormuşum gibi.

Sam, kumsala giden tek yöndeki dar patikadan geçtiğimizde, “Kumsal bugün daha büyük görünüyor,” dedi.

Orrin güneye baktı ve surat astı. “Öyle. Su seviyesi daha düşük.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Muhtemelen hiçbir anlama.” Orrin ile Whit birbirlerine baktılar ve Orrin omuz silkti. “Birçok ufak ölçekli deprem oluyor. Hissedebileceğin bir şey değil ve depremler illa bir şeylerin

habercisi olmuyor. Volkanik bir bölgede yaşamının getirdiği bir şey sadece.”

Bunu biliyordum. “Ama ufacak bir deprem gölün su seviyesini değiştirebilir mi ki?”

“Belki.” Suya baktı, muhtemelen Rachel’in –böyle şeyleri gözlemlemekten sorumlu olan ruhun– hâlâ hayatta olmasını diliyordu. “Gölün dibinde bir yarık oluşmuş olabilir. Burada ince bir kara parçasının üzerindeyiz. Fakat eminim ki endişelenecek bir şey yoktur.”

“Eğer öyle diyorsan.” İnsanlar gölü su ve balık için kullanıyordu, yani su seviyesi düştüyse, kesinlikle Kalp’teki yaşam üzerinde bir etkisi olurdu. Fakat böylesine güzel bir günde tartışmaya girmek istemiyordum. Grup kumsalın ortasında durduğunda Sam’in battaniyeyi yaymasına yardım ettim ve sonrasında abur cubur dolu sepetin yanına oturdum. Kesinlikle Armande ballı çöreklerden hazırlamış olmalıydı.

Orrin, “Volkanik patlamaları kafana takma,” dedi, yanıma çömeldi. “Whit ile birlikte, Rachel’in işlerinden bazılarını devraldık. İlgin çekiyoorsa, istediğin zaman bize katılabilirsin.”

“Teşekkürler. Belki katılırım.”

Gülümsedi ve sepetin içine bir göz attı. “Küçük kekleri gördün mü?”

Kısa süre sonra, herkes sohbet ediyor, kahkaha atıyor, kumsala çarpan dalgaların sesini dinliyordu. Birkaç turna ve balıkçıl kuş güne renk kattı ama su kuşlarının çoğu güneye göç ediyordu. Bebek ağladı ama Lidea, ekstra sıcak olması için tarçın renkli, buffalo yünüyle örülmüş yumuşak battaniyelere sarılı bebeğe iyice sokuldu.

Wend, Lidea ile flört ederken, diğerleri de birlikte çalmayı umdukları müzikten ve projelerinden bahsettiler. Anid’in minik parmakları, burnu ve kulaklarına –sanki ben fark edemiyor-

muşum gibi Lidea tek tek bahsetmişti– hayran kaldıktan sonra saatlerce battaniye üzerinde uzandım, gizli defterime bir şeyler yazdım ve öğleden sonrasında kışın yaklaştığını belirten incecik güneş ışıkları ile arkadaşlarımla mutlu seslerini içime çektim.

Sesler kesildi.

Aniden değişimin farkına vararak diğerlerinin bakışlarını görmek için omzumun üzerinden baktım. Ormanda gölgeler güneşe doğru dolanıp duruyordu. Beş tane hava perisi. On tane. Ormandan fırladılar, kumların üzerinde sessizce ilerlediler.

İçimi dehşet kapladı, ardından da korku geldi. Buraya nasıl gelmişlerdi? Ne istiyorlardı?

Stef, “Hava perisi yumurtamız var mı?” diye fısıldadı, en yakınındaki çantaya uzandı.

“Hayır.” Bakmama gerek yoktu. Kalp’e bu kadar yakinken neden yanımızda hava perisi yumurtası olsundu ki? Sınır Ortası Gölü güvenli bölge olmalıydı. Ormandan geçen, burası ile Menehem’in laboratuvarı arasında kalan yerde yüz tane hava perisi tuzağı olmalıydı.

Hava perisi yumurtası yoktu. Elimizde ne vardı?

“Anid’i koruyun,” dedim, ayağa kalktım. “Onu buradan uzaklaştırabildiğiniz zaman hemen harekete geçin.” Sınır’ın kenarındaki hava perileri bize şarkı söylemekten daha tehditkâr hiçbir şey yapmamışlardı ama burada bu kadar insan varken... Anid varken...

Onu incitmeleri riskini göze alamazdım.

Armande, “Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda herkes ayağa kalkmış ve Lidea ile Anid’in çevresinde koruyucu bir çember oluşturmuştu. Sanki bu hava perilerini durduracaktı da.

Hava perisi yumurtası yoktu. Ceketimin cebinde bıçağım, tapınak anahtarı ve SED’im vardı.

SED’imi çıkartıp Konsey üyesi Sine’e göle muhafız ve hava

perisi yumurtası göndermesini belirten hızlı bir mesaj gönderdiğimde bu dünyaya ait olmayan çılgınlık kumsal boyunca yankılandı. Sonrasında müzik çaları açtım.

“Arkama geçin.” Sesim titredi ve kalbim hızla çarpı ama ormanın yakınındaki hava perileri durup bana *baktılar*. “Dikkatleri dağıldığında patıkaya yönelin. Koşmayın, yoksa peşinizden gelirler. Onlar avcı. Ellerinde olmadan peşinize takılırlar.” Kimse hava perilerinin yaktıkları şeyleri yiyip yemediğini bilmiyordu ama *kovalayacaklardı*.

Stef, “Aptal olma,” dedi. “Kimse seni bırakıp gitmiyor.”

“Lütfen.” Ona umutsuz bir bakış gönderdim. “Lütfen, sadece bana güven.” Belki bunlar aynı hava perileriydiler. Belki de değillerdi. Denemek zorundaydım.

“Ben seninle kalıyorum.” Sam omzuma dokundu, planıma pek güvenemiyor gibiydi ama yanımda kalmaya niyetliydi.

Varlığına minnet duyarak SED’imin sesini iyice yükselttim ve bir noktürnün² yaydığı melodi havayı kapladı.

Önceleri meraklanmış gibi görünen hava perileri hepten pür dikkat kesildiler. Sağa doğru adım atıp patikadan ayrıldığında birden dikkatlerini üzerimde yoğunlaştırdılar. Arkadaşlarımda üzerinde değil.

Hafifçe esen rüzgâr, melodiyi alıp kumsalın karşısına, hava perilerine doğru sürükledi. Onlar da sesi tek tek takip ederek müziği keserim korkusuyla bana doğru yaklaştılar.

SED, boyutuna göre iyi hoparlörlere sahipti –Stef her şeyi tasarlamış, müzik kalitesi için Sam’e danışmıştı– yani ben hava perilerini gruptan uzaklaştırırken, müzik yüksek sesle ve temiz bir şekilde çıkıyordu. Gölgele beni takip ediyor, uzatılan notalar ve arpejlerle büyüleniyorlardı.

² İtalyanca gece müziği, serenat anlamına gelen 18. yy.’da kullanılan Notturmo kelimesinden türemiştir. (ç.n.)

“Gidin.” Ses tonumu alçak tutmaya çalışıp, Stef’in, Lidea’in ve diğer herkesin beni duymasını umut ettim. “Dikkatleri dağılmışken.”

Orrin ile Armande, Lidea’ya bebekle birlikte kumsaldan ayrılan patikada önden gitsin diye işaret verdiler. Çam dalları titreşti ama hava perileri geri dönmediler. Eğilip SED’i yere bıraktığımda yaklaşarak beni izlediler. Geriye çekildim ve cihaza yöneldiler, sanki cihaza bakıyor gibiydiler.

Çıglıkları kanyonlardaki rüzgâr gibiydi: Yankılı, melankolik, tüyler ürpertici. Üzerlerinden dalga dalga ısı akıyor, kül ve ölüm hissi yayılıyordu. Etten kemikten yaratılmış, aklı başında her yaratık hava perilerinden uzak durması gerektiğini bilirdi.

Benim de planım buydu. Arkadaşlarım şehre giden patikaya koyulur koyulmaz, Sam ile birlikte peşlerinden gidecektik. Hava perilerinin dikkatini dağıtmak için SED’i bırakacaktım ama tabii ki Konsey yenisiyle değiştirecekti. Fakat bunu nasıl açıklayacaktım? Bir kaza oldu mu diyecektim? Stef ve diğer herkes, belirli bir niyetle SED’imi çıkarttığımı görmüştü.

Arkadaşlarım kaçarken hava perileri cihazın etrafında dans eder gibi dolandılar. İnemeleri, gri tonlarına bürünen kumsalda yankılandı ve sonrasında aynı noktürnde olduğu gibi çıgıllıkları yüksek bir notada birleşti. Kakofoni kesildi, aynı kalabalık bir odaya girince ve aniden bireylere ait sesler ile kelimeleri anlamaya başlayınca hissedilen o duygu gibiydi. İnler gibi çıkan tek bir haykırış melodiyi oluştururken, diğerleri karşılığı olan melodiyi şakıdılar. Sanki Sam’in orkestralarının üyeleri gibi her biri kendi bölümü seçiyordu.

Patikanın ucunda Stef –kaçan en son kişi– arkasını döndü, ağzı bir karış açıldı. Acele etmesi için işaret ettim ve o da tekrar patikaya döndü.

Noktürn tüm kumsalda, dalgaların ve sallanan çam dalla-

rının sesini bastırarak dolandı. Güzeldi, her biri şakiyordu. Bir yanım, bu akıl çelen müzikte kaybolmak istedi ama yapılması gerekeni biliyordum.

Noktürn bitti.

Hava perileri, SED'in etrafında uçuştular, bekliyorlardı. Ufak cihazın üzerinden bir gölgenin uzantısı geçti ama hiçbir şey olmadı.

Omzumdan geriye baktım. Stef ile diğerleri hâlâ ağaçların arasında görünüyordlardı ve gardiyan istasyonundan birileri geliyor olsa da ben duyamıyordum.

Sam ile kumsaldan ayrılan patikaya yeterince yakın değildik. Patikaya ulaşmak bizi mucizevi bir şekilde güvende tutacak da değildi gerçi. Hava perileri, ağaçların arasından uçup vakit geçirmeden bizi yakalayabilirlerdi.

Sam'e yalvaran bir bakış fırlattım, hava perileri ile SED'imın yanına yönelirken olduğu yerde kalmasını sessizce ima ettim. Başıyla tek bir kez onayladı, beni yoğun bir koruma duygusu ile izledi. Fakat yapmam gereken şeyi yapmama izin verecekti. Her zaman verirdi. Ve tek yapmam gereken, SED'i biz Kalp'e dönene kadar yetecek süre boyunca çalmaya programlamaktı.

Hava perileri ısıklık çaldılar ve inlediler, yaklaştığımda sanki onlara saldırabilirmişim gibi beni izlediler. Güneş dağların ardında battığında kalp atışlarım kulaklarımda yankılandı. Altın ışıklar kumsala değdi ve gri sular ile hava perileri daha karanlık göründüler. Daha uzun. Botlarımın kumda çıkardığı hışırtıya karşılık mırıldandılar.

"Geri çekilin," diye fısıldadım ve sanki onları itebilirmişim gibi avuç içlerimi havaya kaldırdım. "Geri çekilin."

Bir dizi mürekkep karası gölge, titreşerek SED'den uzaklaştı, aramıza mesafe koydu. Sam'in ağzı açık kaldı.

Yaratıklardan gelen ısının aksine titreyerek eğildim ve SED'i

yerden aldım. “Geride durun,” diye mırıldandım, SED’in ekranına dokunup Sam’in tüm müzik parçalarını seçtim. Alışılmış bir şekilde, kaydedilmiş parçalarını satarak beslenmesine yetecek kadar krediyi kazanmıştı ama onun öğrencisi olarak –ve diğer şeyleri– tüm müzik parçalarına erişimim vardı. Daha önce de minnettardım. Artık müziği hayat da kurtaracaktı.

Sam’in Anka Kuşu Senfonisi’nin notaları hoparlörlerden taşıtı. Cihazı tekrar kuma koydum. Hava perileri hep birlikte titreştiler, ellerimi havaya kaldırdığımda duraksadılar.

Panikleyerek cılız bir kahkaha attığımı fark ettim. *Ellerimi mi kaldırıyordum?* Bir seneden az bir süre önce hava perilerinin yaktığı ellerimi. Bazen ahmaklığım beni bile şaşkına çeviriyordu.

Önceden olduğu gibi hava perileri, karanlık alevler gibi dans etmeye başladılar. Birbirlerinin içine girip çıkıyor, ben dikkatle uzaklaşırken SED’e yaklaşıyorlardı.

Az sonra, bir tanesi melodiyi kavradı, piyano, keman ve flütten sonra notaları seslendirdi. Yakında. Çok yakında. Sam, ben arkama baktığımda bana uzandı. Cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ettim. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu ama hava perilerine korktuğuma dair daha fazla kanıt sunmak istemiyordum.

Sam’e neredeyse yaklaştığımda hava perilerinden biri titredi ve gözsüz bakışlarını üzerime çevirdi.

Gün batımı kumsalın üzerine iyice vururken hava perisinin dikkati omzuma yük gibi bindi.

“Ne?” Laf ağzımdan fısıltıyla çıktı.

Hava perisi tekrar titredi, döne döne yanıma yaklaşırken tekrar kendi bölümünü seslendirdi.

Şarkı söylememi mi istiyordu? Olduğum yerde kaldım, botlarım kuma gömülüydü ve Sam’in arkamda olduğunun bilin-

cindeydim. Fakat hava perisi tekrar titreşince, melodinin ilerleyen kısmındaki birkaç notayı mırıldandım.

Sanki hava perilerinin içinden bir elektrik akımı geçmiş gibi titreyerek dikleştiler, boyları uzadı ve bana doğru yaklaştılar. Hevesli ve –davetkâr gibiydiler.

Bu kulağa, kendi kafamın içinde bile gülünç geliyordu ama yapmak istediğim en son şey onları sınırlandırmektir. Ellerimi sanki bir şeyi itiyormuşum gibi havaya kaldırdım, ileri adım attım ve mırıldanmaya devam ettim.

Geriye doğru savruldular, şakırken tüyler ürpertici bir şekilde dikkatliyidiler.

Sam'in kesin bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ve ormanda kısık sesle emirler verildiğini duyabiliyordum. Kurtarma ekibi diye umdum, çünkü görünen o ki hava perileri gitme izin vermeyeceklerdi. En azından bir tanesi kaçış planımı fark etmişti. Tekrar deneseydim, saldırabilirlerdi.

Ben öne doğru ilerlediğimde hava perileri de geriye çekildiler. Aramızdaki müzik, ılık ve neşeli dalgalarla, flüt düeti ile kalp gibi atan bas ritmiyle yükseliyordu. Hepimiz –hava perileri ve ben– tınıya göre adım atıyorduk.

“Janan aşkına?” Bir erkek çocuğunun sesi, alacakaranlıkta kalan kumsala ulaştı, hava perilerini şaşırttı, beni de şaşırttı.

Biri küfür etti. “Ne yapıyor o?”

“Hava perilerini kontrol ediyor.”

Dondum, cevap veremeyecek kadar şoktaydım ve aniden hava perileri sanki bir tür muhafız ya da kopkoyu kanatları olan, ısıdan ve külden ibaret bir ordu gibi etrafıma toplandılar. Haykırdılar, sesleri öylesine yüksekti ki kulaklarım acıdı ve iki tanesi davetsiz misafirlere saldırmak üzere ileri atıldı.

“Durun!”

Ben bağırınca hava perileri aniden durdular ve haykırıışları

yok oldu. Bu kasvetli ortamda nefesler dolanıyor, Anka Kuşu Senfonisi'nin melodisi arasında tek ses olarak nefesler duyuluyordu.

"Bunu nasıl yaptı?" Kükreyen ses tanıdıktı. Merton muydu? O herif her yerdeydi.

Birisi, "Janan bizi gerçekten korudu," diye mırıldandı. "Sonumuz ruhsuzların elinden olacak."

"Kapa çeneni," derken tısladım. "Hava perilerini kontrol etmiyorum, aynı sizin havayı ya da kendi reenkarnasyonlarınızı kontrol edemediğiniz gibi. Müzikten hoşlanıyorlar. Hepsi bu."

Değil miydi?

Konsej üyesi Deborl öne bir adım attı, iki yumruk büyüklüğündeki pirinç bir yumurtayı tutuyordu. "Şimdi onlarla biz ilgileneceğiz Ana." Fiziksel anlamda benden daha gençti ama rütbesinin sağladığı önemle kendini kasiyordu. Ses tonu bile gerçek yaşının kanıtıydı.

Karanlık çevremde titreşiyordu: Hava perileri. Isı çıplak yüzüme ve ellerime vuruyordu; ceketimin içinden bile hissedebiliyordum. Fakat hava perileri asla fazla yaklaşmadılar, beni diri diri fokurdatarak yakacak kadar yaklaşmadılar yani. Zaten herhangi bir hava perisi nerede durursa dursun, hep fazlasıyla yakında olurdu.

Ve müziğe cevap vermişlerdi. O anda, arkamızdaki SED'de başlayan müziğin ikinci bölümünde hava perilerinden biri bas ile uyumlu bir şekilde mırıldandı.

Sam'e bir göz attım; hava perilerine bakışı, onun da bunu duyduğunu gösteriyordu.

"Yumurtalar hava perilerini incitiyor mu?" Dudağımı ısır-dım, anında sorduğuma pişman oldum. Artık Deborl ve muhafızlar, hava perilerine anlayış gösterdiğimi düşüneceklerdi.

"Bir önemi var mı?" Deborl öne doğru davrandı ve bir du-

zine kişi de peşinden geldi. Hepsinin elinde yumurta vardı. “Hava perileri seni canlı canlı yakacak. Daha önce bunu neredeyse yapmışlardı, hatırladın mı? Ve Lidea ile diğeri yeniruha saldırmak üzereydiler. Onları önemseydiğini sanıyordum.”

“Önemsiyorum!” Fazla tiz perdeden, fazla umutsuzcaydı ama yine de Deborl, Merton ve diğeri yaklaşırken hava perileri arkamda beklediler. “Önemsiyorum ama bak, kimseye zarar vermiyorlar. Bıraksak da kendi başlarına kalsalar ne olur?”

Sam başını sağı sola salladı, bu bir uyarıydı.

Deborl, kıpırdayan ilk gölgelerin yanına yaklaştığında “Ana,” dedi. Hava perileri hareket etmedi. Neden kaçmıyorlardı? Tuzağı düşürüleceklerdi. “Ana, belli ki hava perileri seni dinliyorlar. Sen özel bir ruhsun.”

Hah.

Fakat ben Mor Gül Kulübesi’ndeki geceyi ya da Menehem’in laboratuvarının dışında nöbet tutmalarını unutamıyordum. Neden her yere peşimden geliyorlardı?

Devam etti. “Bu haber yayılacaktır. Bu yeteneğini bize yardım etmek için kullanırsan, belki de yeniruhlara yönelik popüler bakış açısı değışebilir.”

Ah. Hava perilerine yumurtaların içine girmelerini söylememi istiyordu, gerçi sırf ben dedim diye neden böyle bir şey yapacaklardı ki? Her neyse, zaten kelimeleri anlayamamaları gerekiyordu. Sınır’ın içine de girememeleri gerekiyordu. İçeri girebilmek için oldukça zeki ve oldukça azimli davranmış olmalıydılar. Neden? Bana tekrar şarkı söyleyebilmek için mi? Anid’e saldırmak için mi? Gerçi ona saldırmamışlardı. Ona doğru yönelmişlerdi, evet ama onu öldürmek isteselerdi, bir grup yetişkin herhangi bir bariyer oluşturmazdı. Hepimizi öldürebilirlerdi.

Ama öldürmemişlerdi.

Deneyleri sırasında Menehem'i da öldürmemeyi tercih etmişlerdi.

"Ana?" Sam yakınlaştı, gerçi hava perileri aramızda duruyordu ve yüzü darmadumandı. Benim yanımda durabilmek için hava perisi riskini göze al ya da olduğun yerde kal.

İlk iki hava perisinin yanında Deborl ve Merton yumurtaları aktifleştirmek için çevirdiler, saniyeler içinde her iki gölge de yumurtaların içine çekilmiş olacaktı.

"Koşun!" diye bağırdım. "Uçup gidin. Gidin!"

Obsidiyen karası gölgeler, tiz perdeden çılgınlarla ormana daldılar, insanların ve onları tuzağa düşürmekte kullanılan yumurtaların *etrafından* geçtiler.

İnsanlar bağıırken Sam yanıma koştu ve kısa süre sonra Deborl ile muhafızları etrafımı sardılar. Hedef belirten mavi ışıklar ceketimde parladı: Muhafızlar lazerlerini göğsüme yöneltmişlerdi.

"Ne yapıyorsunuz?" Sam önüme geçti, bana dokunmak, ölmediğimden emin olmak için ellerini arkaya uzattı. "Ona *ateş edemezsiniz*."

Deborl bir işaret verdi ve herkes silahlarını indirdi. Işıklar söndü. "Kimse kimseyi vurmuyor."

Henüz.

Konsey üyesi, "Ana," dedi, "neden hava perilerine kaçmalarını söyledin?" Sesinde korkudan eser yoktu, sadece ölçüp biçen bir merak vardı.

Sam'in arkasından çekildim. İnsandan kalkana ihtiyacım yoktu. O vurulsaydı ne yapardım? "Yapılması gereken buydu." Sesim titriyordu. Yutkundum ve tekrar denedim. "Kimseyi incitmemişlerdi ve beni dinliyorlardı. Nedenini bilmiyorum."

"Böylece, sen de onların tarafını tuttun yani?" Deborl dıkleşti.

"Onların tarafını tutmadım. Sizin yapmaya çalıştığınızı yaptım ama bunu, onları yumurtalara hapsedmeden ve kazara birilerinin yanmasını önleyerek yaptım. Artık uzağa giderler." Umuyordum.

"Hımm. Belki." Deborl bana Meuric'i, Konsey'in eski Sözcüsü olan, tapmakta öldürdüğüm çocuğu hatırlattı. İkisi de kısa boylu ve sıskaydı, fiziksel olarak benden daha gençtiler ama Janan'a adanmışlardı; gerçi Deborl'un adanışı mevsime, ayın durumuna ya da duyabilecek mesafede kimin durduğuna göre şekil değiştiriyor gibiydi.

Meuric'e güvenmemiştim; Deborl'a da güvenmiyordum.

Durabileceğim kadar dik durdum, akşam serinliğinde sistemimden akıp giden adrenalinin eksikliğinde titrememeye çalıştım. "Şimdi buradan gideceğiz." Sesim zangır zangır titredi.

"Pekâlâ." Deborl, pasifleştirmek için hava perisi yumurtasını elinde çevirdi, daha sonra da bu soğuk nesneyi elime tutuşturdu. "Burası ile Güney Kemerı arasında başını belaya sokmamaya çalış. Ve" –bakışları Sam'e kaydı– "sabah ikinizi de Konsey odasında görmeyi umuyorum. Onuncu saatte."

"Fakat bizim..." Müzik çalışmamız vardı ama Sam elime dokundu ve kafasını sağa sola salladı. "İyi." SED'imi yerden almak için arkamı döndüm, cihaz hâlâ ısrarla Anka Kuşu Senfonisi'ni çalıyordu. Deborl, Merton ve muhafızlar yokuş yukarı çıkmaya başladıklarında kumlar hareket etti.

"İyi misin?" Sam omzuma, yanağıma dokundu. "Seni vurmakla tehdit ettiklerine inanamıyorum."

Deborl ve muhafızlar nedeniyle iyi olup olmadığımı bilmek istiyordu. Hava perileri nedeniyle değil. Hava perileri, ne kadar çılgınca görünürse görünsün, beni korumaya hazırdılar. İnsanlardan.

Ah, hayatlarımız nasıl da değişmişti. "Ben iyiyim." Sam'e sıkıca sarıldım, yanağıma hızla çarpan kalbini dinleyebilmek

için göğsüne bastırdım. “İkimiz de iyiyiz.” Çünkü lazerleri ona da doğrultmuşlardı.

Sonra sessizce, arkadaşlarımızla birlikte geçirdiğimiz öğleden arta kalanları topladık ve Kalp’e doğru yola koyulduk.

Biz yaklaşırken devasa dış duvar gökyüzünü bloke ediyordu. Güneş enerjisiyle çalışan paneller ve antenler, ay ışığında iğne ucu gibi parlıyordu. Şehrin merkezindeki tapmak, o parlayan fener, bulutlara uzanıyordu.

Gözlerimi Güney Kemerî’nden ayırmadım, neredeyse bir ejderhanın içinden uçarak geçebileceği kadar genişti ama tapınak, ben ne kadar bakmamaya çalışsam da beni izliyor gibiydi.

Janan’ın varlığı, şehri kül gibi yoğun bir tabakayla sarmıştı. Eriyen kayaların ve fokurdayan çamurun yarattığı ısıyı, ayaklarımın altında hissedebildiğimi hayal ettim. Janan insanlarını bir nebze olsun önemsediyse, neden Kalp’i evrendeki en güçlü yanardağın tepesine inşa etmişti ki? Sınır’da patlama olsa, tapınak bile kesinlikle kurtulamazdı.

“Konsey’e ne diyeceğiz?” Sam, avucunu ruh tarayıcısına bastırdı ve kapı ardına kadar açıldı.

“Emin değilim.” Dudağımı ısırđım, aklım karışmıştı; öfkeliydim ve yatağa yığılmaya hazırdım. “Artık hava perilerini sevdiğimi düşünecekler. Ya da Menehem gibi olduğumu.”

Bir şeyden emindim: Yeniruhlar için hayatı çok daha beter bir hale getirmiştim.

10 SORULAR

Sabah olunca Sam ile birlikte Konsey Binası'na yöneldik, aklımızda net bir plan vardı: İnkâr. Menehem'in bana bıraktığı araştırma hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceklerdi ve Sınır'ın doğusundaki laboratuvar hakkında ellerine bundan daha azı geçecekti.

Güney Bulvarı'na yöneldiğimizde defterimle oynadım, Menehem'in bıraktığı klasörler ile günlükleri ve tapınaktan çaldığım kitapları saklamak konusunda iyi bir iş çıkartıp çıkaramadığımı düşündüm. Tapınak kitaplarını nasıl okuyacağımı hâlâ öğrenememiştim, gerçi denemiştim.

Sam, "Haydi, sağ taraftan dolanalım," dediğinde pazara varmıştık.

Neden Konsey Binası'na farklı bir kapıdan gireceğimizi merak ederek boynumu uzattım ama tek görebildiğim ileride yürüyen, konuşan, ellerindeki bardaklardan Armande'in kahvesini yudumlayan insanlardı. "Neler oluyor?" Kalabalığın ardını görebilmek için fazla kısıydım.

Sam hızla "Hiç," dedi ve ona sorgularcasına bir bakış attığımda ırkildi. "Merton'ın halka sunduğu laf salatalarından biri. Merdivenlerde durmuş insanları topluyor."

“İyy.” Şükür ki Konsey Binası’na açılan başka kapılar da vardı. Dün olanlardan sonra, gerçekten Merton’ın yakınında bulunmak istemiyordum.

Merton, “Daha dün akşam yeniruh Sınır Ortası Gölü’ndeki hava perilerini serbest bıraktı,” diye haykırdı. “Onları kontrol ediyordu. O ne diyorsa yapıyorlardı. Ben oradaydım. Janan korusun, ya her yeniruh bu güce sahipse?”

Haykırışlar yükseldi, ses tonları korkmuş, sınırlenmiş, isyan eder gibiydi.

Merton daha da yüksek sesle kükredti. “Yeniruhlar Kalp’i bölecekler! Hayat tarzımızı mükemmelleştirmek ve yeteneklerimizi geliştirmek için beş bin sene uğraştık ve şimdi başımıza gelen *bu*.”

İç çektim ve kaldırım taşma baktım. “Üzgünüm Sam.”

“Neden?” Merton ile arama girerek yürüdü, beni kalabalığın arasındaki ince boşluktan geçirdi. Belki de Merton’m dediklerine büsbütün inanmıyorlardı. Kulağa fazlasıyla *hayal* geliyordu.

“Seni bu belaya iyice bulaştırdığım için.” Sam benim için kapıyı açtığı anda, kapıdan içeri daldım.

“Yolculuğumuzdan” –birileri kulak misafiri olabilir diye nereye gittiğimizi tam olarak belirtmedim– “ve orada öğrendiklerimizden sonra epey gerilmiş olmalısın.”

Gözlerinden bir karanlık dalgası geçti, bana söylemediği bir şeyler vardı ama o bakış hızla yok oldu. “Güvende hissetmeni istiyorum. Sen kendini güvende hissettikten sonra ben asla pişman olmam.” Beni içeri kadar takip etti. “Senin için bunu sağlayamazsam, en azından elinde cevaplar olsun isterim. Elimden geldiğince cevapları bulmana yardım edeceğim.”

“Stef, beni aramalarını engelledikten sonra insanların senin SED’ini arayıp bağırırmaya başladıklarını biliyorum.” Onu da perişan etmeye çalışmalarından nefret ediyordum.

Omuz silkti. "Sorun değil. Ben, onlarla baş edebilirim."

Neden? Neden benim için bunca şeye katlanacaktı ki? Birini sevmenin anlamı bu muydu? Birini seviyorsan, sevgi seni by-lesine güçlü kılar mıydı?

Bu kadar gl olabilmeyi umdum.

Konsej Binası'nın süslü püslü koridorlarından yürüyüp geçerken, Sam avucunu sırtıma dayadı. Duvarlara resimler sıralanmıştı; çoğu uçurumları ya da sonsuzluğa uzayan kumları olan çok uzak diyarlara dairdi. Kütüphaneye doğru bir yerde mercan kayalıklarındaki tropik bir balığın resmi vardı; böyle bir yere hiç gitmediğim halde buna bayılıyordum. Gidecektim. Umuyordum.

Konsej odasına vardığımızda beklememiz söylendi. Not defterime bir şeyler yazarak vakit geçirdim. Sam duvara gözünü dikti durdu. "Piyanonun biraz bakıma ihtiyaı var, sence de öyle değil mi?"

Kafamı kaldırıp baktım. "Belki."

"Sesi garip çıkıyor. Eve vardığımızda bir göz atacağım."

Piyanonun sesi bana muhteşem geliyordu ama bende onun kulağı yoktu, sadece gülümsedim ve omzuna yaslandım.

Bizi ağırdıklarında Konsej odasına kadar peşinden gittim ve oda boyunca uzayan masanın üzerine not defterimi bıraktım. Bir düzine farklı ağaçtan yapılmış, hoş metal kakmalı antika bir mobilyaydı. Ayda bir kere, Konsej beni gelişim raporu için çağırıyordu; zaten bildiğim matematiğin önemi üzerine uzun uzadıya konuştuklarında masanın pürüzsüz yüzeyinde herhangi bir motif arayacak kadar bol vaktim oluyordu.

On Konsej yesi, Sam ile karşımıza oturdu, yüzlerden bazıları tanıdık. bazıları Karanlıktapınak'tan beri yeniydi. Dört Konsej yesinin, o gece öldüğü duyurulmuştu ve beşincisi, yani Meuric... Onu asla bulamayacaklardı. Yerlerine geçenler

genellikle gençti, bir tanesi ilk *quindéc*³’ini henüz geçmişti, yani insanların tekrar çalışma izni aldıkları yaşı.

“Merhaba Dossam. Merhaba Ana.” Konsey üyesi Sine, topuzundan kaçmış bir tutam gri saç eliyle geriye ittirdi.

“Bu oturum halka kapalı ama daha sonra kaydı arşivlere geçecek ve erişime açılacak, tamam mı?”

Bu gerçek bir soru değildi, ben de cevap vermedim.

Devam etti. “Konsey’e, dün gerçekleşen olay hakkında bilgi verildi. Lütfen, bize anlat.”

“Tamam.” Oturup herkesin bana baktığını görmezden gelmeye çalışırken kalp ritmim değişti. “Dün grup halinde kumsala gittik. Hava perileri geldiler. Sana mesaj göndermek için SED’imi çıkarttım.”

Sine, “Hatırlıyorum,” dedi. “Devam et.”

“Sonra müzik açtım.”

Deborl, “Neden?” diye sordu.

Ben berbat bir yalancıydım. “İıı.” Gerçekten berbat bir yalancı. “Sanırım Menehem, Karanlıktapınak sırasında bana bir şeyden bahsetmişti. Müziğin hava perilerini sakinleştirdiğinden.”

“Ve sen bunu bize daha önce hiç söylemedin?” Konsey üyesi Frase, tek kaşını kaldırdı. “Çok yararlı bir bilgi olabilirdi.”

“Unutmuşum. Sadece gölde aklıma geldi.” Bu yalanı daha ne kadar derinleştirebilirdim? Kirlendiğimi hissettiriyordu. gerçi doğruları bilseler beni Kalp’ten atarlardı.

Konsey üyesi Antha, “Sonrasında hava perileri, emirlerine itaat ettiler,” dedi. “Dün, gölde. Raporlarda haykırarak kaçmalarını söylediğin ve onların da kaçtıkları belirtiliyor.”

“Bunu neden yaptıklarıyla ilgili herhangi bir fikrin var mı?” Sine parmaklarını kavuşturdu, hiç de ilk tanıştığımızdaki o dost Konsey üyesi gibi değildi. Artık bir Sözcüydü. sürekli

³ Bu evrende ömrün ilk 15 yılı anlamına gelir. (ç.n.)

insanların zırhlarında delik arıyor ve yalan söyleyip söylemediklerini anlamaya çalışıyordu. Üzerime yönelttiği dikkat beni allak bullak etti.

“Ben...” Hazırladığım sözler, o anda başka birine aitmiş gibi göründü. Herkes yalan söylediğimi anlayacaktı ve yardım et-sin diye Sam’e de bakamazdım, çünkü sorular ona yöneltilmemişti. “Hava perilerinin aptal olduğunu düşünmüyorum,” diye patladım.

“Aa?” Sine bekledi.

“Eh, dün herkes gördü: Hava perileri, müzikle beraber şarkı söylüyorlardı. Müzik olduğunu anlayacak ve daha önce –sanıyorum ki– hiç duymadıkları halde şakiyacak kadar seçebilmişlerdi.”

Konsey üyesi Finn, dalga geçer gibi, “Büyüleyici,” dedi. “Sen de kaçmalarını şakiyarak mı söyledin?”

Sindim. “Hayır. Demek istediğim, eğer müziği anlayabilecek kadar zekiyseler, insanlar arasındaki benzerlikleri de seçebilirler. Karanlıktapınak sırasında Menehem’dan kaçtılar. Ona benzediğimi düşünmüş olamazlar mı? Ya da beni, o gece onunla birlikte gördükleri için hatırlamış olamazlar mı?”

Konsey üyeleri, çatık kaşlarla birbirlerine baktılar.

“Menehem’in hava perilerine ne yaptığını bilmiyoruz.” Yalanım, kulağa biraz daha tutarlı geliyordu. “Ve tekrar doğmadan da öğrenemeyeceğiz.”

Kendi aralarında mırıldandılar ve Sam, bana cesaretlendirici bir bakış gönderdi. Onun rolü de buydu. “Onlara Karanlıktapınak’la ilgili hatırladığın diğer şeyi de söyle,” dedi.

Dudağımı ısırdım –gerçekten gergindim, yalan değildi– ve oda tekrar sessizliğe büründü. “Onu da unutmuşum. Üzgünüm, o gece çok...”

“Sorun değil.” Sine, neredeyse eski hali gibi görünüyordu, sanki beni umursuyor gibiydi. “İnsanlar, travmatik şeyleri unut-

ma eğilimi gösterirler. Bu, zihninin kendini koruma yoludur.”

Bu yalanlar yüzünden daha beter hissedebileceğimi sanmıyordum ama onlara *bir şeyler* söylemezsem, bana baskı yapmaya devam edeceklerdi. Onlara bazı şeyleri *nasıl* bildiğimi söylemediğim sürece, onlara huzuru biraz tattırabilir ve benden bu kadar çok şüphe etmemeleri için bir neden verebilirdim.

“Menehem’in bana söylediği diğer şey, Janan’a her ne yaptıysa tekrar işe yaramayacağıydı. Kimse bir daha Karanlıktapınak yaratamayacak.”

Birkaç kişi, nefesini bıraktı ve geri oturdu. Başka yeniruh olmayacaktı. Eskiruhlar da yok olmayacaklardı. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilememekten nefret ediyordum, sanki ben de rahatlamalıyım ama bir yanımda hayal kırıklığına uğramış ve suçlu gibi hissediyordu. Ben neden yaşayabiliyordum ki? Neden diğerleri de yaşayamıyordu?

Sadece yetmiş üç kişi mi olacaktık ve öldüğümüzde kendi neslimizden sonra unutulacak mıydık?

Deborl, “Yani, senin teorin bu mu?” diye sordu. “Menehem, on sekiz yıl boyunca hava perileriyle ilgili deneyler yaptı ve onlar da senin bu işe dâhil olduğuna karar verdiler. Bu nedenle, orada senin sözünü dinlediler?”

O söylediğinde kulağa aptalca gelmişti. Ve *aptalcaydı* da. Fakat Menehem’in laboratuvarına gittiğimi ve tüm araştırmalarını bildiğimi söylemekten ya da bu konuda bir fikrim olduğunu belirtmekten daha iyiydi.

“Bu işin peşini bırak Deborl.” Sine, ona bakmadı. Çizgiler, örümcek ağı gibi yüzüne dağıldı. İlk tanıştığımızda kırıksıklıkları bu kadar derin değildi. Sözcü olmanın verdiği gözle görülür stres. “Ana, bize değerli bilgiler getirdi ve artık hava perilerine yumurtaya girmelerini söyleyip söylememiş olması önemli değil. Zaten söz dinlemeyebilirlerdi.”

Deborl, "Problem," dedi, "Ana'nın bir seçim yapmış olması. Onları seçti."

Sine, gözlerini bana dikti, yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. "Bu, doğru."

Sam, "Onu suçlayabilir misiniz?" diye sordu. "Hava perile-rini seçtiyse, insanların ona nasıl davrandığını da hesaba ka-tarak, onu suçlayabilir misiniz? Deborl, eminim ki arkadaşın Merton'm yeniruhların da sentorlar gibi öldürülmesi gerektiği-ni önerdiğini hatırlayabilirsin."

Deborl ve diğer Konsey üyeleri utanabildiler.

"Anid'in doğumundan beri insanların Ana'ya taş attığını ve Konsey'in de cevap olarak karşılık vermemesi gerektiğini söyle-diğini de unutmayalım. Kendini savunmamasını söylediğini." Sam, yumruklarından destek alarak masaya eğildi. "İnsanca davranılmaya layık olduğunu düşünmeseniz bile onun canına kasteden insanları önlemek için koyduğunuz yasaya ne oldu? Kendi yasalarını koruyamayanlar, oldukça kötü liderlerdir."

Frase ve Deborl ayağa dikildiler. Deborl, "Bence, bu kadar yeter," dedi. "Dossam, öfkelenmeni anlayabiliyoruz..."

Öfkelenmek mi? Sam sırtını dikleştirdi. "İnsanların, Ana'ya sanki Karanlıktapınak onun suçuymuş gibi attıkları bakışlar-dan kurtulmak için Mor Gül'e gittik. Lidea, yanında birkaç arkadaşı olmadan Anid'i şehre bile çıkaramıyor. İnsanların Anid'i öldürmeye kalkışmayacağından emin olamıyor."

Finn, "Herkesin davranışlarını kontrol edemeyiz..." diye söze başladı.

Sam, sesini yükseltti. "Ana'nın bir seçim yaptığını söylü-yorsunuz. Konsey de bir seçim yaptı. Ben de hava perilerini seçerdim."

"Pekâlâ." Sine, uzun, kırıksık parmaklarıyla masaya dokuna-rak kendini topladı ve ayağa kalktı. "Bu kadarı yeterli."

Sam'e sokuldum, benim adıma sesini yükseltmek zorunda kaldığı için utanıyordum ama bunu yapabilecek kadar cesur olduğu için de minnettardım.

"Konsey, şehirdeki tamiratlar ve sismik çalışmalarla meşguldü. Korkarım ki istediğimiz kadar çok şeye odaklanamayacak durumdaydık." Sine, herkese sırayla baktı. "Fakat bu konuya öncelik tanınmalıyız. Daha fazla yeniruhun gelmesi artık bir olasılık değil; kesin bir bilgi."

Sam, hâlâ biraz sert bir tonla, "Şimdi bunu tartışacaksınız yani? Ana ile birlikte, siz yasalarınızı yürütürken bekleyebiliriz. Çok vakit almasa gerek."

"Hayır, şimdi değil." Sandalyesine yayıldı. "Şimdi, Ana, üzgünüm ama odadan ayrılmanı isteyeceğim." Sine'in sözcüklerinden bezginlik akıyordu. "Senin için uygun olmayacak bazı şeyleri tartışmamız gerekecek."

Sanki yaşadıklarından daha da beter olacaktı. Suratımı astım. "Bununla başa çıkabilirim."

İç çekti ve Deborl ile diğer Konsey üyelerine bir bakış attı. "Başa çıkamayacağını düşündüğümüzden değil. Bu... Birkaç sene önce koyduğumuz yasayı hatırlıyor musun?"

İh. Kalp'te yüz sene boyunca ev sahibi olmayan birinin vatandaşlığa kabul edilmemesini öngören yasa. Sam, vasi olmayı kabul etmeseydi ve uygun bir şekilde eğitileceğini garanti etmeseydi, beni şehre bile almayacaklardı. Sam ile Konsey'in istediği her şeyi yaptık, bunlara insanların bana öğretebileceği her tür işle ilgili dersler, aylık gelişim raporları ve belirli bir saatte eve girme kuralı da dâhildi.

Finn, "Toplantımızın sıradaki bölümü, sadece vatandaşlara yönelik," dedi.

Sam'in parmak boğumları, masanın kenarını kavradığında bembeyaz oldu. "Yani, *bu* yasayı umursuyorsunuz ama diğeri..."

Dirseğine dokundum. “Buna değmez.” Onları çok fazla kıştırsaydık, Sam’i vasi görevini elinden almakla tehdit edebilirlerdi.

Öfkeyle gölgelenen gözleri, benimkilerle buluştu ve ağzı gergin bir çizgi halini aldı. Yüz ifadesi rahatlayana kadar elimi dirseğine bastırdım. “Dilediğin gibi olsun.”

“Seninle dışarıda buluşurum.” Sandalyemin sırtından ceketimi, masadan da defterimi aldım ve diğerlerini görmezden gelerek dışarı çıktım.

11 MAVİ

Yan kapıdan dışarı çıktığımda pazar, hâlâ sağda solda yürüyen, sohbet eden ve SED'leriyle müzik dinleyen insanlarla doluydu ama önceden olduğu kadar kalabalık değildi. Merton'ın grubu dağılmıştı, gerçi konuşmasının etkisi hâlâ sürüyordu. İnsanlar bana iğrenerek bakıyorlardı ve bazıları da ufak dedikodu çemberleri oluşturmuşlardı.

Bir banka oturdum ve parmaksız eldivenimle oynadım.

“Hey Ana.” Armande, yanıma oturdu ve bir kâğıt bardak içinde kahve sundu.

“Teşekkürler.” Bardağı dizime koydum ve pazarda birbirini kovalayan bir grup çocuğu izledim. Gerçekten çocuk sayılmazlardı gerçi. Beş bin yaşında çocuklardı, yaşlarının sağladığı fazla enerjiyi yakıyorlardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu, tekrar bir çocuk olup şu anda yaptığım her şeyi hatırlamanın nasıl bir his olduğunu bilebilecek miydim? Bir şansım olsun istedim –hem de çok istedim– ve kabul görmeyi de istedim.

“Kafana takma Ana.” Armande, garip bir şekilde yan taraftan kavrayarak bana sarıldı, nasılsa ne düşündüğümü biliyordu. Yüzümden bu kadar kolay anlaşılıyorsa, Konsey odasında söylediğim yalanlar da kesinlikle anlaşılıyordu.

“Dün Lidea ile Anid evlerine güvenle ulaştılar mı?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Senin sayende. Wend, Lidea’nın yanında tabii ve Stef de her şeyin yolunda olduğunu görmek için birkaç saat yanlarında beklemişti. Sanırım kendini Anid’e kaptırdı.” Armande, sırtıttı.

Bu hayatında Sam’in babasıydı, yani aralarındaki fiziksel benzerlik çarpıcıydı: Kafalarındaki koyu renkli saç, mükemmel derecede dağınıktı, ikisinin de büyük gözleri vardı ve yapıhydılar. Fakat benzerlikleri bu noktada sona eriyordu. Sam, sakın ve zarıftı; Armande ise dışadönük ve... Daha az zarif.

Hangi özelliklerin genetik olarak el değiştirdiğine ve hangi özelliklerin alışkanlık olarak kazanıldığına kafa yormak hoşuma gidiyordu.

“Orada işler nasıl gitti?” Çenesiyle Konsey Binası’nı işaret etti.

Kahvemi yudumladım, sıcaklığın içimden akıp gitmesine müsaade ettim. “Konsey bana kızgın.”

“Konsey daima kızgındır.”

“Deborl, hava perilerini kontrol edebildiğimi düşünüyor.”

Armande, homurdandı. “Bu, ejderhaları kontrol ettiğini söylemek gibi bir şey. Gülünç.”

Gülümsemeye çalıştım ama hava perilerinin sesime, jestlerime ve kaçmalarını belirten haykırışlarıma verdikleri tepkileri unutamıyordum. Belki de sırf ben haykırıyorum diye kaçmışlardı.

“Sayıca bu kadar fazla olmaları ilginçti gerçi. Karanlık-tapınak’ı saymazsak, yüzyıllardır böyle bir saldırı ile karşılaşmamıştık.”

Saldırı bile değildi. Belki de. Kimse yaralanmamıştı –itibarımı saymazsak– ama yine de sayılır mıydı? Düşününce, hava perileri sadece bize bakmak istemişlerdi.

Sam'i beklerken öylece oturduk ve Armande... Kimsenin taş atmadığından emin oldu. Gözlem yapmak ve bana göz kulak olmak için tezgâhı yeterince yakın bir konumdaydı. Bundan nefret ettim ama karşıdaki kızın bana bağırmasını ya da Konsey Binası'nın merdivenlerindeki herifin bana lakap takmasını istemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Anid için endişeliyim." Kahvemi, bankta yanıma yerleştirdim. "Onun ve diğer yeniruhların nasıl büyüyeceği konusunda. Konsey hiçbir şey yapmayacak."

Konsey üyeleriyle yaptığım ilk konuşma, ister istemez aklıma geldi. Sam ile birlikte Kalp'e henüz varmıştık ve beni şehre sokmuyorlardı. Ana-karşıtı yasaları konusunda ısrarcıydılar, çünkü şehrin yeniruhları destekleyeceğinden emin değillerdi. Bizi kim besleyip eğitim verecekti? Fakat söz konusu sadece bendim.

Artık iki kişiydik.

Yakında daha fazla olacaktık.

"Her iki taraftan da ateşli tartışmalar bekliyorum, sadece değişimden korkanlardan değil. Birçok insan seni seviyor ve daha fazla yeniruhla tanışmayı dört gözle bekliyor." Armande, içtenlikle omzuma dokundu. "Hiç değilse, önümüzdeki birkaç aylık süre, sana kimden uzak durman gerektiği hakkında bir fikir verecektir."

Sadece kendim için değil, diğer yeniruhlar için de gerekli olan bu şeyi yapmak zorunda olduğumu bilmekten nefret ediyordum.

"En azından, yönergeler sonunda açıklığa kavuştuğunda ne tarz bir şeyden sakınmamız gerektiğim öğreneceğiz. Bize taş atmanın yasal olduğunu belirtmeleri gibi. Sanırım hâlâ en son atılan taşın yarasını taşıyorum."

Armande, kakhaha atmadı.

“Ana!” Cris, uzun boyuyla kalabalığın tepesinde belirdi, bize doğru yöneldiğinde fiziksel özellikleri sonbahar güneşinde belirginleşti. El salladım.

Armande, “Cris’i tanıdığını bilmiyordum,” dedi, sesi kısık ve içinde adlandıramadığım bir şey gizliydi. Hatıralar mı? Geçmiş mi? Kesinlikle bana söylemek istemediği bir şeydi.

“O, buraya geri dönmek için yola çıktığında Mor Gül Kulübesi’nde tanıştık.”

Cris, yanıma oturup dizlerimin üzerine bir gül koyduğunda ben de kahvemden bir yudum daha alıyordum. Kadifemsi, çivit mavisi taç yapraklar, rüzgârda titreşti ve uçlarını parmaklarımla okşadığımda duruldu. Mor Gül Kulübesi’ndeyken baktığım güllerden, gerçi bunun dikenleri kesilmişti. “Bunu nereden aldın?”

Kafasını dikti, bakışları gölgelendi. “Hepsini terk etmemiştim.”

Ah, doğru. Aynı onu suçladığım gibi. “Bunu duyduğuma sevindim. Gül yetiştirmeye devam ettiğini bilmiyordum.”

“Sırf diğerleri renk hakkında aynı fikirde değil diye bırakacak bir şey değil.”

Armande, “Teknoloji de aynı görüşü desteklemiyor,” dedi. “Rengin daha kırmızı –yani mordaki gibi– ya da mavi olup olmadığını görmek için test yaptılar.”

Cris gülmüsedti. “Sen ne düşünüyorsun Ana? Mavi mi mor mu?”

Ellerimi kaldırdım, birilerinin fikrimi sorması karşısında hem şaşkındım hem de minnet duyuyordum. “Ben bu işe karışmayacağım.” Kahkaham titrek ve yüksek perdeden çıkmıştı. “Bu, kesinlikle insanları birbirine düşüren bir konu ve bence, bir fikir sahibi olmamak daha güvenli.”

Cris, kahkaha attı. “Pekâlâ. Bahçıvanlık yapmaya devam

etmek isteyip istemediğini daha çok merak ediyordum. Herkesten ders alıyorsun, değil mi? Hâlâ güller ilgini çekiyor mu?”

Başımı güney batıdaki yerleşim bölgesine doğru salladım. “Sam’in evindeki güllere bakıyorum. Senin alışkın olduğun gibi içli dışlı olunamadığına eminim ama benim hoşuma gidiyor.”

“Bunu duymak güzel.” Hâlâ kucagımda duran gülü işaret etti. “Kalıtım bilimiyle ve bu güllere benzer projelere nasıl başlanacağıyla ilgileniyor musun? İşin aslı, bitki yetiştirip hangi özelliklerin aktarıldığını görerek, insan genetiği ile ilgili birçok şey öğrendik.”

İşte *bu* duymak istemediğim bir şeydi: Konsey’in ve kalıtım bilimiyle uğraşanların kimin çocuk sahibi olup kimin olamayacağı ile ilgili ne kadar titiz olduğu yani. Belki sırf yeni olduğum için hassasiyet gösteriyordum ya da onlar milenyum boyunca bu gariplikle yaşayarak hassasiyet gösteremez olmuşlardı.

Fakat ilk kısımla ilgilendiğimden –yeni gül türleri ve daha fazla bahçıvanlık bilgisi gerektiren şeyler üretmekle– “Tabii. Takvimime bakıp hangi günler müsait olduğumu kontrol etmem gerek. Geçen hafta otomatik kanalizasyon bakımını öğrenmek zorundaydım. Yakında bozulmuş bir hava aracını kurtarmak için Stef ve birkaç kişiyle birlikte bir madene gideceğim. Onlar tamir ederken yardım etmem bekleniyor,” dedim. Suratımı astım. Kuvvetle muhtemelen, bir el feneri tutacaktım.

“Bahçıvanlık pek o kadar da fiziksel anlamda yorucu olmayacaktır.”

“Beni kandıramazsın. Daha önce de otlarla boğuştum.” Gü-lün taç yapraklarını sevgiyle okşadım, parmaksız eldivenimden çıkan parmak uçlarımda yumuşacıktı. Aynı kulübedeki güller gibiydi, tatlı kokusu bile. “Genellikle öğleden sonra ders yapıyoruz, tabii senin için başka bir zaman uygun değilse.”

"Siz mi? Sam de mi geliyor?" Tek kaşını kaldırdı.

Kaşlarımı çattım. "Sorun yaratır mı ki? Konsey, her şeyi raporlamasını sağlıyor." Ayrıca, Merton gibi birine rastlama ihtimalimize karşı yanımda olması iyiydi, bunu yüksek sesle belirtmek istemesem de.

"Sorun değil." Bakışları gölgelenmişti gerçi. "Sam'in sana eşlik ettiğini bilmiyordum sadece. Ama lütfen, gün almak istediğinde beni ara."

"Teşekkürler. İple çekiyorum." Çivit mavisi gülü vermek istedim ama kafasını sağa sola salladı.

"O, senin için." Hızla gülümseyerek uzaklaştı, neredeyse tekrar kalabalığın arasında kaybolmuştu, tabii herkesten çok daha uzun boylu olduğunu göz ardı edersek. Kapılardan içeri girebilmek için başını eğmesi mi gerekiyordu? Bir insan, nasıl bu kadar uzun boylu olabilirdi? Birilerini at sırtında betimleyen, yıkık dökük bir heykelin arkasında kaybolduğunda ardından hasetle bakıyordum.

Armande, ağırlığını diğer tarafına verdi ve mırıldandı. "Bu, biraz garipti."

"Katılıyorum. Neden herkes parayla satın alırken bana bir gül verdi ki?" Belki ders sırasında ödeme talep edecekti ya da daha sonra Sam'e söyleyecekti, çünkü benim tabii ki hiç kre-dim yoktu.

Konsey Binası'nın çevresinde karanlık bir figür belirdi, durgunlaşan kalabalığın arasında beni ararken saçları dağıldı.

Kahveyi ve gülü banka bırakıp yolun yarısına varan Sam'e gittim. Bana öyle sıkı sarıldı ki ayaklarım yerden kesildi ve sonrasında dudaklarını boynuma bastırdı.

"Her şey yolunda mı?" Ceketinin yakası, sesimi bastırmıştı.

"Sana tekrar kavuştuğum için şimdi yolunda." Fakat sesi pek mutlu gibi gelmiyordu ve pazarın karşında duran biri,

bana eşlik edenler hakkında kaba saba yorumlar yapıyordu. Bir yeniruhla birlikte olmanın ne kadar sıkıcı olduğuyla ilgili bir şeyler. Sam irkildi ve parmaklarını ceketime gömdü. "Onları dinleme. Senin sıkıcı bir yönün yok."

Kıpkırmızı bir suratla, yanağından öpmek için parmak ucumda yükseldim. "Konsey odasında beni savunduğun için teşekkür ederim."

"Herhangi bir fark yaratır mı bilmem ama sessiz kalmaktan iyidir." Sesi daha ılımlıydı. "Elinden gelirse, Merton'dan uzak dur."

Yine o herif. Ben çıktuktan sonra Konsey odasına mı gitmişti? Belki de bu nedenle Sine gitmemi istemişti. Belki de Sine ona hastanedeki davranışları için ve halka açık konuşmalar yapıp durduğu için bağırıyordu. "Yeni en iyi arkadaşım olmasını istemek gibi bir niyetim yok."

Sam gülümsemedi. "Maskeli balodan sonra bize saldıran sanırım oydu. Li ile birlikte."

İrkildiğimde beni daha da sıkı sardı. "Elimde kanıt yok ama Sine'den, birilerine o adamı gözetletmesini istedim. Şimdilik, yapabileceğimiz en iyi şey ondan uzak durmak."

"Anladım." Tapınağa bir göz attım, öylesine yüksekteydi ki çevresinde dolanan bulutları izlemek başımı döndürdü. "Artık eve gidebilir miyiz?" Ben fark edince bina daha sağlam, daha yüksek, daha geniş ve daha aç bir hale büründü. Benden nefret ediyor gibiydi ve bir bina nefret edebiliyorsa, bu Janan'ın içine yerleştiği bina olmalıydı.

Sam, alnımdan öptü. "Ev, kulağa hoş geliyor." Armande'e iyi günler dilemeye davrandığımızda elimi tuttu.

"Selam Sam." Armande, ayağa kalktı ve gözleri öncesinde oturduğum banka kaydı. Sam de onu takip etti. "Sana biri gül mü verdi?"

Bunun Armande'e değil de bana yneltilmif bir soru olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. "Cris verdi. Mor Gl Kulübesi'ndekileri yüz üstü bıraktı diye onu sulamıştım. Sanırım, aksini kanıtlamak istedi." Banktan gl aldım. "Bahçivanlık dersleri önerdi. Onu arayacağımızı söyledim."

"Tamam." Sam ile Armande aralarında sessiz bir iletişim kurmaya devam ettiler; başı Armande çekiyordu ama bu, birbirini ezelden beri tanıyan insanlara özeldi. Ben anlayamıyordum.

Armande'i hamur işi tezgâhının başında bıraktığımızda kahve bardağımı geri dönüşüm kutusuna fırlattım ve "Neler oldu öyle?" diye sordum. Sam, cevap vermedi.

Tamam. Soru sonraya kalsın, yleyse. "Ben çıktıktan sonra Konsey odasında ne oldu?"

Kafasını sağa sola salladı ve sanki eve giden tüm yol boyunca kelimeleri kafasında bir sıraya diziyormuş gibi sokağına giden yola sapana kadar konuşmadı. "Yeniruhlar ile ilgili gerçeği hatırlamamı istediler."

12 SİRAL

“Yeniruhlar ile ilgili gerçeği mi?” Nefes alamıyordum.

Sonunda, “Kimse Karanlıktapınak’a nasıl bir anlam yükleyeceğinden emin değil,” diye belirtti. “İlk başlarda toplum şoktaydı. Savaş karşısında her zaman nasıl davrandıysak, öyle davrandık: Yaralıları iyileştir, şehri yeniden kur. Bunu uyku-muzda bile yapabiliriz. Fakat sonunda uyandık ve neler olduğunu anladık.” Sam’in sesi çatladı ve yürümeyi kesti. “Birçok ruh sonsuza kadar yok oldu. Onları bir daha asla göremeyeceğiz. Öylece öldükten sonra neler olacağını kimse bilmiyor.”

Neredeyse bir sene önce düşünebildiği en korkunç şeyin, artık var olmamak olduğunu söylemişti. Gerçek ölüm.

Kalp’te yaşamak ve Karanlıktapınak’a şahit olmak, bu düşüncenin ne kadar korkunç olabileceğine yönelik bana yeni fikirler vermişti. Hâlâ öldüğümde bana ne olacağını bilmiyordum.

Var oluşumun sonlanmasını da istemiyordum.

“İnsanlar, belirli motiflerle doğarlar. Benim için bu, genellikle erkek olmak ve Şarkılar Yılı’nda doğmaktır. Özel bir şey değil. Ama diğerlerinin sıklıkla aynı anne babaya sahip olmaları ürkütücü. Çoğu kişi, nesiller boyu dostluklarını koruyor.”

Bunların hepsini biliyordum. Sam ile Stef, en başından beri arkadaşlardı –beş bin senedir– ve Whit ile Orrin, resmen Ciltleme Yılı'nda kütüphaneyi birlikte kurmuşlardı.

Sam, devam etti. Alev renkli yapraklar, arkasında kalan yeri kapladı. “En iyi dostlardan bazıları ve kimi daimi ebeveynler yok oldular. Düşünüp duruyorum da ya Stef onlardan biri olsaydı? Ya da Sarit, Armande veya Sine? Binlerce yıldır arkadaşız.”

Hayal edemiyordum. Hayal etmek *istemiyordum*. Sadece, artık canının yanmasını istemiyordum.

Tekrar yürümeye başladı, sanki acısını dindirebilecekmiş gibi ani, hızlı adımlar attı. “İnsanlar, intikam almak istiyorlar.” Sözleri, rüzgâr, kozalaklar ve yaprakları dökülmüş çıplak dalların sesleri nedeniyle zar zor duyuluyordu. “Ama Menehem yok oldu, en azından şimdilik. Cezalandırarak biri yok.”

Geri dönmesini beklemek, tatmin edici olamazdı. Sıradaki mantıklı seçim bendim.

“Konsey, Menehem herhangi bir şey bıraktı mı diye odanı aramak istiyor.”

“Neden?” Oturduğu sokağa dönerken, defterimi göğsüme bastırdım. Esen rüzgâr, avucumda tuttuğum güle çarptı ve gülün yaprakları, kaldırım taşlarına döküldü.

“Menehem’in sana ipuçları bırakmış olabileceğinden ve Janan’ı nasıl uyutabileceğini öğrendiğinde neler olabileceğinden korkuyorlar.”

“Ah. Hem de onlara bunun mümkün olmadığını henüz söylemişken mi?” Belki de yalanımı yutmamışlardı. Bu düşünce, midemi bulandırıp başımı döndürdü. “Her neyse, arkadaşlarımı kurban etme riskine gireceğimi nasıl düşünebildiler? Ya da seni?”

Bir anlığına, arkadaşım olmadığını söyleyip şakadan darılmış gibi yapacağını sandım ama sadece kafasını göğe çevirdi ve iç çekti.

“Seni asla riske sokmayacağımı biliyorsun.” Rüzgâr neredeyse sözlerimi alıp götürmüştü. Bir adım atarak ona yaklaştım, kalbim sızlıyordu. “Menehem gibi olmadığımı biliyorsun. Kimsenin canının yanmasını istemiyorum. Onun yaptığını ben asla yapmam. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.” Uzaklara baktı, normalde sakın olan tavrı değişmişti. İçine kötü bir tohum ekmişlerdi ve artık büyüüp baş veriyordu. “Sanırım, senin artık tek yeniruh olmamanın ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorlar. Eskiden, daha fazla kişinin olması mümkün değildi ama eğer yapmayı biliyorsan...”

“Seni *asla* riske sokmam. Nasıl hissettiğimi biliyorsun.” Biliyor muydu? Belki de ben söyleyemediğim için bilmiyordu. “Ve görünen o ki herkes nasıl hissettiğimi biliyor.” İlişkimiz hakkında ne kadar sık dedikodu yaptıkları hesaba katılırsa yani.

Taşıdığım şeyleri tek elime aldım ve omzuna dokundum. Orada, iskeleti çıkmış meyve ağaçlarının ve bulut dolu gökyüzünün altında, evinin önünde durduk. Piliçler ve gine domuzları barınaklarında tıkırtılar çıkartıyor, usulca gıdaklayıp viyaklayarak doyurulmayı bekliyorlardı.

Bana bakmasını beklerken, dünya etrafımızda döndü. Bana inanmasını beklerken.

“Nasıl hissettiğimi biliyorsun,” diye tekrarladım, kalbim kıvranıyordu. “Ama belki de Lidea’nın bebeği gibi yeniruhlar doğunca eski sorunlarımız geride kalır.”

“Halihazırdaki sorunlarımız,” diye eklemekten önce kendimi durdurdum. Biliyordu.

“Sen” –sözleri korku doluydu– “yeniruhlar doğduğu için mutlu musun? Tek olmadığın için yani?” Yüzünde gerçek sorusuna dair hiç ipucu yoktu.

“Evet mi? Hayır mı?” Ellerimi aşağı doğru saldım, defter ve gül hâlâ avuçlarımdaydı. “Yeniruhlar için ortam güvenli değil

ve asla kabul görmeyeceğiz diye de ödüm kopuyor. Yani, hayır, bu hayatın içine doğdukları için *mutlu* değilim. Ve karanlık-ruhlar yok olduğu için de *mutlu* değilim. Arkadaşlar, aileler. Birilerini kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.”

“Hatırlıyorum.” Sözleri, beyaz bir buhar dalgasına dönüştü ve bana bakmadı.

“Bazı ruhlar geri gelmiyor. Şu anda onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yani, yeniruhlar doğduğu için mutluyum. Hiç kim-senin doğmamasından iyidir.” Gökyüzüne gözlerimi dikip cevap-ları bulutlarda ararken tüylerim diken diken oldu. “Anid doğduğu günden beri –sadece burada sıkışıp kalmadığımı ya da beş bin sene geride kalmadığımı fark ettiğimden beri– bir ömür şansı elde etmek için bekleyen ruhlarla dolu bir yer olması gerektiğini dü-şünüyorum. Bekliyorlar ve bekliyorlar, asla bir şansları olmuyor, çünkü Janan başka birilerini yeniden dünyaya getiriyor.”

Ses tonu kısık ve dikkatli bir tona büründü. “Ve şimdi nere-deyse seksen tanesinin şansı olacak. Bunun adil bir değiş tokuş olduğunu düşünüyor musun?”

“Hiçbir şey adil değildir. Yüzlerce defa yeniden doğan ruhla-rın yanında bir kere bile doğmayan yeniruhlar düşünülünce de.”

“Eh, artık onlar yaşayacak ama Devon yaşayamayacak. Lar-kin ya da Minn de. Şu anda annem olan Enna ya da dört Kon-sey üyesi de.” Sesi, zar zor bastırılan hüznle titredi. “Beş bin senedir buradaydılar. Hayatlarımızın bir parçasıydılar. Julid, en iyi mucitlerden biri, sonsuza dek kaybedildi. Rahel, Sınır’ı göz-lemliyordu, asla aşırı avlanmadığımızdan ve volkanik patlama olmayacağından emin oluyordu. Yaşamamız için gerekli olan insanlar yok oldular. Menehem burnunu soktu diye tüm dünya değişti. Bunu anlamaya çalıştın, biliyorum ama anlayamazsın. Bu hayatın boyunca anlayamazsın. Belki sonraki hayatında da.”

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Defterim ile

göl yere düştü, tuvalin üzerindeki boya misali mor-mavi taç yapraklar, gri taşlarda parladı. Haykırışlar ağzımdan çıkmak için direniyordu ve neredeyse boyun eğiyordum. Eğmedim. Zaten yeterince acı çekiyordu.

Bunun yerine, çenemi oynattım, bakışlarımı ve sesimi sabit tuttum. “Menehem burnunu sokmasaydı, ben burada olamayacaktım.”

Ağzı açıldı ve gözleri kocaman oldu. “Ana...”

Yere düşenleri topladım, öfkemi yutkunarak bastırdım. İkimiz de haklıydık ve o, bunu biliyordu. İyi bir cevap yoktu. Adil bir cevap yoktu. “Haydi, içeri girelim.” Sesim gözyaşlarının etkisiyle değişmişti.

Sam bir anlığına beni izledi, sonrasında başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. Peşinden gittim ve o piyanoya oturduğunda –tamir etmek ya da pratik yapmak içindi herhalde, emin değildim– spiral merdivene yöneldim, koridordan geçip yatak odama girdim. Sam’ın piyanoyu çalmasını izlemek bile o anda ruh halimi iyileştiremezdi.

Üst kattaki her oda gibi benim odamın da iç duvarları zarif oymalı tahta destekleri olan ipek katmanlarından yapılmıştı. Yani, Sam aşağıda çalmaya başladığında her notayı mükemmel bir şekilde duyabiliyordum. Gamlardan başladı, ısınma alıştırmaları yaptı, öyle güçlü çalışıyordu ki huzursuzluğu ve şaşkınlığı tüm odaya yayılıyordu.

Öfkemi bastırmak için çenemi sıkarak tapmaktan çaldığım kitapları topladım. Kimsenin fark etmemesini sağlamak için kitapları ayrı yerlere saklamıştım, çekmecelere ya da farklı kitapların arkasına koymuştum. Konsey’in odamı arayacağı belli olduğu için artık daha iyi yerler bulmalıyım.

Fakat o an için masamın başına oturdum ve kitaplardan bir tanesini önüme koydum.

Her zaman olduğundan daha fazla bir istekle, Janan'ı anlamak ve yeniruhlara ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Kitaptaki sembolleri mucizevi bir şekilde çözmemiştim henüz ama denemezsem, muhtemelen asla onları okuyamayacaktım.

İlk kitabı açtığımda cildin sırtı çatırdadı. Soluk sayfada mürekkep lekeleri kopkoyu görünüyordu, sanki yüzlerce yıl önce yapılmışlar gibi damarlı ve kalındılar. Tanıdık bir şeyler bulabilmek için sayfayı aradığımda düşüncelerimi akışına bıraktım ve Sam'in pratik yaptığı müzik bilinçaltıma su gibi süzüldü. Sinirli, sabrı tükenmiş ve duyguları spiral gibi dalgalansa dahi yaptığı müzik güzeldi.

Spiral gibi.

Spiraller.

Salyangoz kabukları. Gül taç yaprakları. Kasırğa bulutları. Uzaktaki galaksiler. Anlamsız şekiller, aniden yerlerine yerleştiler.

Gözümü kırptığımda tekrar dağıldılar. Yine de motifi bulmuştum, aynı kendi kendime okumayı öğrendiğim andaki ya da Sam müzik çalarken, nota ölçülerini ve ölçü çizgilerini takip edebilmem gibi; ama bu durum, birkaç saniyeden fazla sürmedi. İlk başlarda.

Kitabı bir kenara ittim ve diğer kitapları art arda açtım, antik yazıları masama gökkuşağı misali dizdim. Hiçbir şeyi okuyamıyordum ve tekrar görmek için uğraşmam gerekiyordu ama her sayfada aynı yapı vardı: Bir spiral.

İlk başlarda spirali görmek zordu. Bir saat boyunca gözlerimi acıttıktan sonra problemimi fark ettim: Dizelerin, aklıma başka bir tabir gelmediği için dizelerin, nota çizgileri gibi aynı boyutta olduğunu farz etmişim.

Fakat bu, dibinde döner merdiven olan bir çukura bakmak gibiydi. İşaretler merkeze yaklaştıkça küçülüyordu. Üç boyutlu

bir şeyin iki boyutlu tasviri. Matematik çalışırken bunu görmüştüm ama ders çizelgemin bir parçası olmadığı için üzerine gidecek vaktim olmamıştı.

Bunu bir kez fark edince, spirali metnin diğer dizeleri kadar net görebildim, gerçi karakterler hâlâ hiçbir anlam ifade etmiyordu; neden okuyucuyu, kitabı döndürüp durması için zorlayacak şekilde spiral hizasında ilerlettikleri sorusu da ayrı bir konuydu.

Düz bir sıra halinde görebilmek için sembolleri bir deftere kopyaladım ama hâlâ rastgele çizilmiş gibi görünüyorlardı.

Aşağıda Sam artık çalmıyordu, sadece test edermişçesine aynı notaya defalarca basıyordu; piyano üzerinde çalışacağını daha önceden söylemişti.

SED'imın kulaklıklarını taktım ve Sam'in parçalarından rastgele birini seçmek için ekrana dokundum. Çok fazla şey vardı, burada geçirdiğim aylarda çeyreğini bile dinleyememiştım ama en sevdiklerim ve derslerde çalıştıklarım belliydi. Rastgele bir parça benim için yeterli olacaktı.

Bir flüt sesi geldi; bir nefes gibi yavaştı, toprağı çağırıştırıyordu. Sam'i, vibratosunu⁴ ve bu nazik sesin ardında yatan gücü tanıyabilecek kadar çok dinlemiştim. Bir an sonra bir ut, hafif, narin bir sesle müziğe dâhil oldu ve kısa süre sonra tanıdık gelmeyen bir minör tonda birlikte çalmaya başladılar.

Ritim, garip bir şekilde coştı, neredeyse tahmin edilemez bir hale büründü, gerçi zorla duyabildiğim bir motif vardı. Sonrasında ise kendimi kaybettim.

Müziğin acayip güzelliğinde tatlı ve sıcak bir yola sürüklendim ve hiter bitmez ekrandaki isme gözümü diktım. Mavi Gül Seranadı.

İçimden bir ürperti dalgası geçti. Müziği çalan diğer kişi...

Saplanan acıyı dindirebilirmişim gibi ellerimi ağzıma bas-

⁴ Muzikte sesi titretmektir. (e.n.)

tırdım. Neden Sam gerçekten benim yaşımda, benim kadar tecrübesiz bir çocuk olamıyordu ki? Eski hayatlar olmadan, eski aşklar olmadan.

Neden sadece bana özel biri olmuyordu ki?

Kıskançlık duymaktan nefret ettim. Âdi bir şeydi ve beni sevdiğini biliyordum. Bana söylemişti. Ve hâlâ başkaları varken beni seçmiş olmasına inanamayan halim, midemi alt üst etti.

Bir sonraki şarkı çalarken müziği kısıtım, *noktürnlerin* ve *minuetlerin*, tapmak kitaplarına odaklandığımda düşüncelerime sızmasına müsaade ettim.

“Bu, aynı bir kreşendo sembolü gibi.”

Sam’in parmak ucu, sayfaya değdiğinde yerimden zıpladım. Odama girdiğini duymamıştım ama işte buradaydı, masamın üzerine eğiliyordu.

Suratım kızarak SED kulaklıklarını çıkarttım ve omuz silktim. “Belki. Ya da büyüt, genişlet, artır, yükselt. Ya da hiç-biri değil. Bambaşka bir şey olma ihtimali de aynı şekilde yüksek.” Yine de dizelerin yanına “Kreşendo?” yazdım.

“Bu işaretleri nasıl anlıyorsun?” Şüpheli değildi, sadece merak ediyordu.

“İşte.” Ona kitaplardan birini uzattım ve bir kurşun kalem kaptım. “İzle.” Sonra silebileyim diye bastırmadan, metnin üzerine merkezden başlayan bir spiral çizdim.

Ah. Sam diğer kitaplara göz attı ve birkaç sayfa çevirdi, aynı benim daha önceden yaptığım gibi.

“Bu, muhteşem. O kreşendo sembolü dışında her şeyi tercüme etmedin, değil mi?”

“Hayır, maalesef.” Sandalyeme yaslandım, ağrıyan kaslarımı gevşettim. “Ama kaç kere bu şeylere baktım acaba? Biraz gelişme olduğuna memnunum.”

“Hiç şüphem yok.” Gülü, masamın ucunda bıraktığım yerden

aldı. Elinde ufacık, narin görünüyordu ve güle bakışı, kitaplara gönderdiği bakıştan daha gizemliydi. “Orada başka neye bakıyorsun? Merkezden dışa doğru değişen boyutları görebiliyorum.”

“Değişiyor ve içeriden dışarı doğru mu yoksa dışarıdan içeri doğru mu okunması gerektiğini bilmiyorum. Ya da neden birleminin spiral şeklinde yazı yazıp, kitabı döndürmeni istediğini de.”

“Bir dünya uğraş gerektirecek gibi görünüyor.”

“Motiflerde benzerlikler gördüğümde yazmaya çalıştım ama metnin yönünü bile bilmediğimden bunu yapmak zor.” Defterimi, görebileceği şekilde çevirdim. “Herhangi bir şey tanıdık geliyor mu?” Belki daha fazla müzik sembolü çıkarsa, bir yerlerden başlama imkanı doğardı. Fakat kafasını sağa sola salladı.

“Henüz değil.”

Kalp’le, tarihiyle ve insanların nereden geldiğiyle ilgili öğrendiğim tüm bilgileri kafamdan geçirdim. Bana, kabilelerden, insanların halihazırda kurulmuş Kalp’i keşfettiklerinden bahsetmişti.

“Bir keresinde bana, tarım bölgesinde kemikler bulunduğunu söylemiştin ya?” Gözümün ucuyla ona bakıyordum. “Kemikler, sizden önce var olan bir medeniyete ait olabilir.”

Temkinli ifadesi, yüzünü saran bir maske gibiydi. “Bu, çok uzun zaman önceydi.”

Şevkimin kırılmasına izin vermedim. “Belki Kalp’te sizden önce birileri yaşadıysa, bu kitaplar da onlara aittir.”

“Belki.”

Ne kadar da yardımcı olmuştu. Tekrar denedim. “Bir şey hatırlıyor musun? Taşlara çizilen ya da ağaçlara kazınan yazılar? Bunun gibi bir şeyler, ha?” Kimin yazdığını bilmek, ne yazdığıyla ilgili ipuçları verebilirdi.

“Ana, bu uzun zaman önceydi.” Bakışları güle kaydı, bir tutam alacakaranlık misali avucunda duruyordu. “Ve benim uzmanlık alanım değildi. Elimden geldiğince tarımsal bölgeden uzak dur-

dum. O zamanlar yapmak istediğim tek şey, en sevdiğim kuşların ötüşüne benzer sesler çıkartan düdükler yapmaktı.”

“Kimin uzmanlık alanıydı? Eski günlüklerine bakabiliriz. Ya da sadece sorarız.” İnsanlar, tuhaf şeylere ilgi duymamı bekliyorlardı ve hava perilerini kurtarmadığım sürece, kimsenin bunu umursayacağını da sanmıyordum.

Tabii ki hava perileriyle ilgili o olaydan sonra nefes almam bile onlara batıyordu.

Sam, gözlerimle buluşmaktan kaçındı. “Cris ile konuşmamız gerekir.”

“Gül yetiştirdiğini sanıyordum.” Sam’in elinde tuttuğu güle doğru başımı salladım.

“Yetiştiriyor. Güller daima aşkıydı, benim için müzik neyse öyle ama önceki nesillerde yeteneği daha çok değerlendirebilir şeylere yönelikti.”

Sanırım hiç kimse, hangi hayvanın derisinden daha iyi bir davul yapılacağını umursamıyordu, tek istedikleri kıyafet olarak giymekse yani. Gülümsemeyi ve başımla onaylamayı başardım, çünkü hiçbir işe yaramaz gibi hissetmenin ne olduğunu biliyordum.

Sam’in bakışları içimi delip geçti gerçi. O tanıdık, *başka bir zamandayım* ifadesi vardı. “Cris’in bir şeyleri yetiştirmek ve ekin ekmek için doğru yerleri tespit etme yöntemleri var çünkü volkanik patlama alanında işler zorlaşabiliyor. Zemin, her zaman kökü çimenden daha derine inen bir şeyleri destekleyecek kadar kalın olmuyor.”

Kalp’in toprağıyla ilgili bildiğim şeylerle örtüşüyordu. Kanalizasyon özellikle ustalık gerektirmişti.

“Cris, toprakta iskeletleri bulan ilk kişiydi. Ekin alanını temizlerken başka bir şeyler görmüş olma ihtimali de var. Üzerinde bu sembollerden biri bulunan bir obje.” Sam kendine geldi, tekrar şimdiki zamana dondu. “Referans olarak kullanabilece-

ğın bir şey.” Benim referans olarak kullanabileceğim bir şey mi?

Bir şeyleri keşfeden kişi olmak istemiyordum. Herkes öyle yaşlı ve deneyimliydi ki. Bunu onlar neden yapamıyordu? Neden sadece müziğe ve şehri yeniruhlar için daha güvenli kılmaya odaklanamıyordum?

“Ana?” Sesi ılımlıydı.

Farkında olmadan defterin üzerinden uzanıp yüzümü kollarına gömdüm.

Ense köküme dokundu, okşayarak sırtımdan aşağıya indi. Güçlü ve sıcaktı; işlerin, Kalp’e gelmeden önce olduğu gibi olmasını diledim. Hayat o zamanlar mükemmel değildi ama hiç kendimi böyle parçalara ayrılmış gibi hissetmemiştim.

Oyuk. Çatlak. Kanyon. Sırtımda duran avucu bile sanki Sırın’daki yanardağ aramıza girmiş gibi hissettirdi.

Geri çekildim. “Haydi, bahçıvanlık dersi için onu arayalım. Yarın öğleden sonra olsun, eğer bizi araya sıkıştırabilirse.” Temiz bir sayfaya birkaç sembolü kopyaladım.

“Bunlardan herhangi birini görmüş mü diye soracağım ve” –dudağımlı ısırdım– “seni karalama yaparken yakaladığımı ama bunları daha önce nerede gördüğünü hatırlamadığını söyleyeceğim.”

“Tamam.” Yüz hatları, emin olmadığını gösteren bir maskeye büründü.

Kitapları kapatmaya başladım ama Sam’in gülü fark ettiğinde Armande ile bakışmasını hatırlayınca duraksadım. Ve Mor Gül Kulübesi’nde Sam ile Cris’in arasında yaşanan garipliği. O anda bunu pek düşünmemiştim ama... Sonrasında bir de Mavi Gül Serenadı ortaya çıkmıştı. “Sen mi sormak isterdin?”

Başını kaldırıp sanki yüzümde doğru cevabı arıyormuş gibi beni inceledi. Bir an sonra, “Sormamayı tercih ederim” dedi.

Bunun duymak istediğim cevap olduğunu mu düşünmüştü?

Hayır. Dikkatle incelediğimde yüz ifadesi karanlıktaki gölgeler gibi değişti. Hafıza. “Ne oldu? Sana bir şey mi yaptı?”

“Hayır.” Sam, gülü masaya geri bıraktı, ses tonu derinleşti. “Bana ya da başka birine asla kötü bir şey yapmadı. Kalp'teki en iyi ruhlardan biridir.”

“O halde, ne?” Belki de bilmek istemiyordum ama soru ağzımdan çıkmıştı.

Sam, cevap vermeden uzun adımlarla pencereye gitti, sadece başka bir yerde olmayı tercih etmiş gibi gözlerini dışarı dıktı.

Talihsizlik. Kesinlikle bazı cevapları duymayı hak etmiştim. Peşinden gittim ama alnını dış duvara yasladığını fark edince duraksadım. Duvarın çoğu resimler ve mobilyalarla örtülüydü ama pencerenin yanında açıkta kalan bir nokta vardı. Ve ona dokundu. Rahatlamak için mi? İçimden bir tiksinti dalgası geçti ve bitip tükenmiş gibi görünen ifadesi Cris ile ilgili sorularımı yutmama neden oldu. Şimdilik.

“Cris, bu sembollerden bazılarıyla ilgili bana yardım edemezse,” dedim, “tapınağa geri dönüp ipuçları aramam gerekecek. Belki Janan bana cevap verir.”

“Hayır.” Sam kolumu yakaladı.

Kafamı öyle bir diktim ki boynum sızladı.

“Ana.” Çenesini sıktı ve sesi gergin çıktı. “Seni sevdiğimi anlamıyor musun?”

Geri çekildim. Neden bunu soruyordu ki?

“Görünen o ki anlayamayacak kadar aptalım.”

“Burada ne kadar berbat hissettiğini bana söylemiştin ve...” Duraksadı, hafızasını yoklarken kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Orada bulunduğumu hatırlayabilmek için kendini yeterince zorlamıştı, daha fazlası neredeyse imkânsızdı. “Tapınağın yanında durmayı geçtim, bu duvara bile katlanamıyordun. Nasıl içeri gireceksin?”

Şaşkınlığı gözlerine yansıdı –belki de nasıl içeri gireceğimle ilgili sorusundan dolayıldı, çünkü anahtarım olduğunu hatırlayamıyordu– ve kolumu tuttuğu elini iyice sıktı. Zorla geri çekildim.

Beni incittiğini fark etmiş olmalıydı, çünkü teslim oluyor-muş gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Üzgünüm. Üzgünüm.” Bunları yas havasında söyledi, hızla nefes alıyor ve ellerine, kime ait olduklarını bilmiyormuş gibi bakıyordu. “Gitmek istersen, seni durduramam. Denemem de. Ama ben de seninle *gelirim*.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Benim için birinin bu kadar güçlü duygular besleyebileceği hiç aklıma gelmemişti. “Çünkü tek başıma gitmemeyi tercih ederim.”

Tek elini kaldırdı, tereddüt etti ve çenemi yakalayıp yüzümü kaldırdı. Gözlerimiz buluştu ve içimdeki her şey darmadu-man oldu.

Başparmağı çenemden dolanırken işaret parmağının ortasıyla yüzümü yukarıda tutuyordu. Konuşsaydım, eli çenemden düşerdi. Gözlerimi kapattım ve avuçlarını yanaklarımdan geçirip saçıma götürdüğünde başımı geriye yatırdım. Ağzı ılık ve yumuşaktı. Keman yayı ve telleri gibi öpüştük. Kimin hangisi olduğundan emin değildim ama sadece bir nefes kadar uzun süren bir melodi yarattık.

Biraz geri çekildi. “Kavga başlatmak istememiştim.”

“Biliyorum.” Onu tekrar öptüm, parmak uçlarım çenesinin yumuşak derisini okşadı. Yanakları, boğazı, kulakları. Belli belirsiz hissedilen dokunuşlar, titremesine ve iç çekmesine neden oldu.

“Bu öpücükle tam on farklı hayat yaşadım ve hâlâ bana yetmedi.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Sen gittikten sonra Konsey odasında güçsüz düştüm. Emin olamadığım şeyleri bana karşı kullanmayı bildiler.”

“Bu bir mazeret mi?”

“Hayır.” Yatağımın kenarına oturmak için geri çekildi. “Evet, bu bir mazeret ama olmamalı. Üzgünüm Ana.” Korkunç bir şey olduğu için mi üzgündü? Konsey üzerine gittiğinde ağzını açtığı, Menehem’in laboratuvarını onlara anlattığı için mi üzgündü? Daha kötü bir şey için miydi? Özür dileyebileceği bin tane korkunç şey geliyordu aklıma.

“Neden?” Sesimin titremesine engel olamadım.

“Konuşarak aklımı çelmelerine izin verdiğim için ve” –eğildi, dirsekleri dizlerine değdi– “bilmiyorum. Karanlıktapınak’tan dolayı sinirliyim. Karanlıkruhları düşünmek canımı acıtıyor.” Yüzünü ellerine gömdü. “Menehem’i tekrar gördüğümde ne yapacağımdan emin değilim.”

Bu şekilde hisseden tek kişi değildi ama en azından, Menehem’in yaptıkları için beni cezalandırmak istemiyordu.

Sam, gözlerini gözlerime dikti, özür dileyen bir ifadesi vardı. “Ama senin aramızda olmanı sağlayan herhangi bir şeyi önlemek istemezdim. Lidea da Anid için aynısını hissediyor.” Paramparça olmuş gibiydi. “Karanlıktapınak ne kadar korkunç olursa olsun, yeniruhlara imkân tanıdı ve haklısın. Bu, hiç kimsenin doğmamasından iyi.”

Gergin bir gülümseme gönderdim. O da haklıydı: Hissettiği acıyı hissedemezdim. Bu, daha az önemsememi sağlamıyordu gerçi.

“Bazen, güzel şeyler beklenmedik yerlerden çıkar. Ölümünden hayat doğar. Hava perisi yanığından sonra yara izi kalmaz.” Ona, soluk, karakalem lekeli ellerimi gösterdim. “Ve bana bir şeyleri önemsemeyi öğreten güller gibi, hiç kimse güllerin renginin yeterince güzel olduğunu düşünmese de.”

Sam’in bakışları üzerimden geçti, masadaki çiçeğe kaydı. “Sen nasıl bu kadar bilge oldun Ana?”

“Güçlü ve sabırlı biri bana nasıl olacağımı öğretti.” Yanına oturdum, kolumu koluna doladım. “Tekrar söyleyecek misin? Menehem’in laboratuvarındaki gece söylediğini.” Ben ona karşılığını veremezken söylemesini istemek muhtemelen adil değildi ama bu, daha fazla duymak istememe engel olmuyordu.

Sesimdeki gerginliği sezmiş olmalıydı, çünkü bana bakmak için döndü, ifadesi endişeliydi. “Seni sevmeye bir son vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Ya da fikrimi değiştireceğimi?”

“Hayır.” Belki biraz.

“Bazen kavga edebiliriz ya da anlaşamayabiliriz ama bu, seni sevdiğim gerçeğini değiştirmez.”

Ne kadar güçlü bir histi; sevgi zamana, mesafelere ve anlaşmazlıklara göğüs gerebiliyordu. Bu duyguyu hissetmeyi fena halde istemem şaşırtıcı değildi. “Li’nin sana ne dediğini unutmadım,” dedi, “ruhsuzların sevmeyeceğini söylemişti.” Ellerimizi göğsüne kadar kaldırdı, parmakları parmaklarıma dolandı. “Kulubedeki o gece, kazara sevgi sözcüğünü söylediğinde kaçıp gitmeye çalıştığını unutmadım.”

Beni neyin mutlu ettiğini sorduğunu ve cevap olarak *müzik* dediğimi, ben de unutamamıştım. Ağzımdan kullanmamam gereken bir kelimeyi kaçırmıştım.

Sevgi. Dossam’i sevdiğimi, müziğini sevdiğimi söylemiştim. O zamanlar, Sam’in Dossam olduğunu bilmiyordum.

Parmaklarımı öptü. “Sevme özelliğin olmadığını düşünüyor olabilirsin ama ben olduğunu hissediyorum. Olduğunu biliyorum.” Tenime değen nefesi ılıktı. “Acele ettirildiğini ya da üzerinde baskı olduğunu hissetme. Zamana ihtiyacın varsa, bekleyebilirim.”

Bana karşı olan hislerini zar zor kabullendiğim halde nasıl bu kadar kendine güvenebiliyordu?

“Yardıma dokunuyor. Birinin beni” –cesaretimi topladım–

“sevdiğini bilmenin yardımı dokunuyor.”

Daha rahat bir şekilde gülümsedi. “Ne kadar çok duymak istersen, sana bunu o kadar çok kez söyleyebilirim, böylece asla şüphelenemezsin.” Yanağıma dokundu. “Yüz kere. Bin kere.”

“Şimdiden başla, ben yaklaştığında söylerim.” Bir yanım tekrar ağlamak istiyordu, korkudan ya da inanmadığımdan değil ama mutluluktan.

Ne kadar inanılmaz görünse de Sam –Dossam– beni seviyordu ve anlamamı istiyordu. İnanmamı da.

Ben, sevilen Ana’ydim.

Sam, parmaklarını saçımdan kollarıma kadar gezdirdi. “Pekâlâ.” Ses tonu rahat, derin ve samimi geliyordu. “Seni seviyorum, çünkü zekisin. Seni seviyorum, çünkü yeteneklisin.” Çeneme dokundu. “Seni seviyorum, çünkü mükemmel bir gülüşün var. Seni seviyorum, çünkü gerginken dudağını ısıırıyorsun ve bence, bu tapılası bir şey.”

Suratımı eğdim. “Devam et.”

“Seni seviyorum, çünkü iyisin ve dürüstsün. Seni seviyorum, çünkü cesursun.” Ses tonu değişti, içimi titreten bir melodi oldu. “Seni seviyorum, çünkü güçlüsün. Seni seviyorum, çünkü doğru olanı yaparken hiçbir şeyin seni durdurmasına izin vermiyorsun.”

Devam etti, konuşurken ellerime ve saçlarıma dokundu. Sözleri, içimde bir ateş yaktı. Her sese, her harfe alışmaya başladım. Sesindeki kadife tınıyı ve her defasında hem bambaşka hem de aynı şekilde “sevgi” sözcüğünü dile getirmesini hafızama kaydettim.

Belki de haklıydı: Sevebiliyor muyum diye bir karara varmama gerek yoktu. O anda yoktu. Tek yapmam gereken kabul etmek ve birinin beni sevmesi fikrinin keyfini çıkartmaktı.

13 ORMAN

Cris, bizi kabul etmekten mutluluk duyacağını söyledi, ben de ertesi gün öğleden sonra Sam ile birlikte kuzeydoğudaki bölgeye doğru yola çıktım.

Pazardan geçip yürürken, kaba saba el işaretleri ile fırlatılan iki taştan daha çoğuna rastlamadık –taşlardan tekini bana çarpmadan önce Sam yakalamıştı– ve en az bir düzine kişi de Sam’le ya da hava perileriyle ilişkimi pek fısıldamaya gerek duymadan tartışıyordu.

O, beni kalabalığın arasından geçirirken ben de başımı eğik tuttum, Kuzey Bulvarı’na varana kadar tedirgindim. “Bir insan nasıl bahçıvanlık yaparak geçinebilir ki?” diye sordum, çünkü insanların hakkımda söylediklerinden bahsetmek istemiyordum.

Sam bana sorgulayıcı bir bakış attı ama o konudan kaçınma da müsaade etti. “Müzikle nasıl geçiniliyorsa öyle. İnsanların istediği şeyleri yetiştiriyor. Onun tutkusu güller ama ayrıca tarım bölgesinde de çalışıyor. Söz konusu hangi mevsimde ekin ekileceğiye, hangi bitkinin nereye ekileceğiye ve ekinlerin ne zaman hava araçlarıyla toplanacağıysa, en bilgili kişi o.”

“Kulağa, o olmadan şehir aç kalırmış gibi geliyor.”

“Muhtemelen öyle.” Ses tonu gurur ve saygıyla doluydu. “Ama ders de veriyor ve birilerinin bahçesinde onarılamayacak gibi görünen bir hasar varsa yardımcı oluyor.”

Cris de genetik alanında çalışanlara, bitkilere bakarak hangi özelliklerin diğer nesile aktarıldığıyla ilgili yardım ettiğini söylememiş miydi? “Bir insanın nasıl bu kadar çok şey yapıp da hâlâ hobilerine ve arkadaşlarına vakit ayırabildiğini anlayamıyorum.”

Sam’in beni tutan eli gevşedi. “Meşgul olmak en iyisi. Kimsenin yapmak istemediği birçok şey, mesela maden işçiliği ya da çöpleri geri dönüştürmek gibi şeyler, artık otomatize edildi ama diğer şeyleri” –bakışları uzaklara kaydı– “kendimiz yapsak daha iyi, bizim için yapacak makinalarımız olsa bile. Beş bin sene, uzun bir süre ve rutin şeyleri yaparken de keyif alınabilir.”

“Bu nedenle müziğini elinle yazarak besteliyorsun, Stef bunu kolaylaştıracak bir program yaratabileceği halde?”

Başıyla onayladı. “Süreçten zevk alıyorum, hatalar yapsam ve yüz defa geriye dönmek zorunda kalsam da.”

“Son zamanlarda buna pek vaktin olmadı.” Karanlıkruhlr ve anma töreni için yazdığı müzikleri bir yana koyarsak yani. Benimle Sınır’da dolaşmakla, beni derslere götürmekle, Kalp’te kalmamı istiyorsa Konsey’in zorunlu tuttuğu tüm o işleri yapmakla fazlasıyla meşguldü. Benim için birçok şeyi bir kenara kaldırmıştı.

Sam, başını sağa sola salladı. “Bірçok şey için dolu vaktim oldu ve daima keyif aldığım işlere vakit ayırırim. Unutma, senin yanında keyfim yerinde.”

Cris’in evine doğru yürümeye devam ederken, bu sözleri içimi ısıttı.

Vardığımızı anlamak için sormama gerek kalmamıştı: Tüm bahçe yemyeşildi. Asmalar, şahin, leylek ve orman tavuğu silu-

etleriyle kaplı demir bir kemeri sarıyordu. Eve doğru uzanan, devasa ağaçların ardına gizlenmiş patika çiftlerle çevriliydi.

Diğer yönlere sapan birçok yol, camın üzerindeki çatlaklar gibiydi. Bir tanesi minik, ahşap bir köprüye gidiyordu –köprü-nün desteklerinde çiçek saksıları vardı– ve köprünün altından geçen sular o kadar sığıdı ki adım atsanız bileğiniz ıslanmazdı. Banklar, kuşların yıkanması için kaplar ve her bir yanından yaprak fışkıran kocaman taş saksılar, evin önündeki açıklıkta duruyordu. Köşelerde ve su içiyormuş gibi fiskiye havuzda pusuya yatmış, Sınır'ı temsil eden hayvan heykelleri vardı.

Rüzgârda yapraklar fısıldadı ve antik akça ağaçlar sallandı. Kumrular yas tutar gibi öttü, ala kargalar, çalıkuşları ve örümcek kuşları şakıdılar ve bir ağaçkakan, ritim tutarak gagasını ağaca vurdu. Yeşilin, suyun ve çiçeklerin kokusu, fümerolün pis kokusunu bastırdı ve gülümseyerek derin bir nefes aldım.

“Ne oldu?” Sam, dirseğıme dokundu.

Başımı kaldırıp ona baktım, parlak gökyüzünün ve yaprakların arasında karanlık bir silüetti. “Müziği duyabiliyorum.”

“Unutma sakın. Eve gidip kâğıda aktarana kadar aklında tut.” Sesi, bana doğru uzanırken kısıldı. “Benim duyduğum müzik olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

Muhtemelen benimkinden daha iyiydi ama gülümsedi. “Bu taraftan mı?” Gittiğimiz yolu işaret ettim.

Gül dallarıyla sarılı beyaz taş evin iki yanında da aynı büyüklükte cam binalar vardı. Pencereleleri buharlanmıştı ama içerideki yeşili görmezden gelmek imkânsızdı ve binalardan birinin kapısının önünde o tanıdık çivit mavisi gülü görünce kalbim yerinden oynadı.

Sam'in elini sıktım. “Sence nerededir?”

Ses tonu sakindi. Neredeyse mutluydu. “Bahçede bir yerde-dir sanırım.”

Aman, ne çok yardımcı oldu. Burası tamamıyla bir labirentti, yeşilin binbir tonunda bitkiler, gri taşlar ve taştan yapılmış nesneler, birilerinin yuva niyetine kurduğu gizli evlerden ara sıra fırlayıp bakan bir sincap ya da çizgili sincap. Bu, Cris'in yapacağı işi gibi görünüyordu, yani diğerlerinin haşere muamelesi yaptığı hayvanlara yuva yapmak.

Seralardan birinden çıktı ve el sallayarak bizi yanına çağırdı. "Siz geleceksiniz diye temizlik yapıyordum ben de," derken, biz de ona yaklaşıyorduk. "İçeri gelin. Bence bu gerçekten hoşunuza gidecek."

Ona gülümseyip teşekkür ettiğim halde adımlarıma dikkat edip bir şeylere takılmadığımdan emin olmaya çalışırken kendimi sakar gibi hissettim. Sam, tabii ki rahatlıkla geçip gidiyordu ve o geçerken bitkiler hiç etkilenmiyor gibiydi. Özenerek izledim, adımlarımı ona uydurmaya çalışarak uzun bir bitkinin—çiçek açmadıklarında ne olduklarını bile bilmediğim bitkinin—yanından geçiyordum ki ayağım bir taşın üzerinden kaydı ve dengemi korumak için omzuna tutunmak zorunda kaldım.

Cris, "Buradan geç," dedi, elini uzattı. "Orayı henüz sula-dım, yani hâlâ nemli. Üzgünüm."

Başım la onayladım, tek elimi Sam'in üzerinden ayırmadan diğeriyle Cris'in elini tuttum. Bir yığın kaygan taşın üzerinden kazasız güvenle geçtik, sonrasında seranın kapısına giden patikaya ulaştık.

Bina boyunca uzanan, sıra sıra katmanın olduğu yerde havada yeşil bir parıltı vardı. Sıcak ve nemliydi, dışarının serinliğinden sonra garip bir değişiklikti. Esinti de yoktu.

Fakat renkler muhteşemdi. Yeşil tonları kesinlikle baskındı, yapraklar, ağaç gövdeleri ve tomurcuklar yeşildi ama turuncu, sarı ve pembe dalgalar gölgelere ve cama vurarak baş döndürücü motifler oluştuyordu.

Sam ile Cris'in yanından ayrıldım, düzensiz atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken sırt çantamı yere bıraktım. Çok fazla gül vardı, tüm şekillerde ve renklerdeydiler ve tatlı gül kokusu çok yoğundu. Ağzımı açıp hepsini içime çekmek, kokuyu göğsümde, kalbimin yakınında hapsedmek istedim.

Sadece beyaz gülleri yoktu; fildişi, krem rengi, yılanmış dantel renginde olanlar vardı ve sadece kırmızı gülleri de yoktu; kan kırmızı, al ve bordo olanlar vardı. Çiçekleri tek tek koklamak için eğildim, sivri taç yapraklar burnumu ve çenemi gıcıkladı.

Doğrulup ikisinin de beni izlediğini gördüğümde yüzüm de güller gibi kıpkırmızı kesilmiş olmalıydı. Cris yanıma yaklaşırken Sam de çantamı alıp sırtına asmıştı.

"Onlar Anka gülleri," dedi, kokladıklarımı işaret etti. "Hoşuna gitti mi?"

Mükemmel kırmızılığa, spiral taç yapraklara ve neredeyse tadını alabileceğim kadar yoğun, baharatlı kokuya dikkat kesildim. "Çok."

Cris, güldü. "Bu sürpriz olmadı. Sam'in de en sevdiği onlar."

Güle bakmaya devam ederken suratım iyice yandı.

"Mavi dışındaki renklerde gülleri görmek beni hâlâ şaşırtıyor," dedim, ardından garip bir sessizlik etrafı kapladı. "On sekiz yıl boyunca, sadece Mor Gül Kulübesi'ndekileri gördüm." Li, bana renkleri öğretmekle hiç uğraşmadığı için kulübenin adında geçen mor ile mavi arasındaki farkı anlamam yıllarımı almıştı. Aynı renk için kullanılan iki farklı isim olduğunu düşünmüştüm.

"Mavi, ha?" Cris, tek kaşını kaldırdı. "Senin bu tartışmaya girmediyi sanıyordum."

"Düşünecek biraz vaktim oldu."

Cris, sanki artık en sevdiği insanmışım gibi sırıttı.

Sonraki saat boyunca, onu serada takip ettik, Sam'in elleri cebindeydi, ben de defterime ders hakkında notlar karalıyordum. Daha sonrasında her şeyi okunaklı el yazımla kopyalayacaktım.

Cris, "Bahçıvan makasları burada," dedi, boş çömlekler ve sıvı dolu kaplar olan bir rafı işaret etti. "Özellikle serada makası mikroplardan arındırmak konusunda hassas davranmalısın. Yoksa bir hastalığı, bitkiden bitkiye taşıyabilirsin."

Kurşun kalemim, defterin üzerinde duraksadı. "Hastalığı mı? Bitkilerin de hastalanabildiğini..." Hayır, bu yanlıştı. Ormandaki ağaçlarda garip mantarların ürediğini görmüştüm. "Boşver. Ama neden serada? Doğada olsa anlarım ama burada her şey güvende, öyle değil mi?"

"Nem." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Gül üretme yollarının ve elde edebileceğin sonuçların üzerinden geçmek istiyorum. Yetiştirme mevsimleri, ne zaman gübreleneceği, ne zaman budanacağı. Bu tip şeyler."

"Kulağa, bu kadarı bir akşamüzeri için fazlaymış gibi geliyor." Ona sormak istediğim sembolleri bir yana kaldırsaydık bile, tabii o konuyu açabilseydim.

"Ders günlerini ayarlayabiliriz. Her hafta ya da her ay." Bakışları Sam'e kaydı, yani bir anlığına ağzından çıkacak sözcüklerin kime yöneltileceğinden emin olamadım. "Sana hangisi uyarsa."

Sam, etrafa garip bakışlar fırlatmaya vakit bulamadan cevapladım. "Her hafta harika olur."

Cris'in gözleri parladı ve beni tezgâha doğru çekti, çiçeklerin tomurcuk dönemi ve öncesi arasındaki farkı açıkladı. Sonraki üç saati serada geçirdik, Cris bugünlük bu kadarının yeterli olacağını belirtene kadar defterimin sayfalarını doldurdum. Dışarı çıktık. Rüzgâr, ağaçların ve çalılarının arasında yılan gibi süzülüyor, alınımdaki ve ensemdeki teri alıp götürüyordu.

Cris, "Peki, her hafta geleceğin zamanı bildirmek için araya-caksın, değil mi?" diye sorarken Sam, taş bir tavşanın tuttuğu taş bir sepette büyüyen bir şeye bakmak için uzaklaştı.

Başım la onayladım. "Gitmeden önce, merak ettiğim bir şey vardı. Sam, sormak için en uygun kişi olduğunu söyledi."

Cris, Sam'e bir bakış attı, yüzü ifadesizdi ve sonra dikkatini bana verdi. "Pekâlâ."

Cebimden katlanmış kâğıdı çıkarttım. "Sam'i bunları karalarken yakaladım ve ne olduklarını sordum. Uzun zaman önce gördüğü bir şey olabileceğini ama tam olarak hatırlayamadığını söyledi."

Cris, kaşlarını kaldırdı. "Ve benim bilebileceğimi düşündü, ha?"

Tek omzumu silktim. "Eski görünüyorlar ve herkes Kalp'e gelmeden önce eskilerden kalma bir şeyler olduğunu duydum. Ve senin, tarımsal bölgeyi oluşturduğun için bunlardan çoğunu keşfettiğini de."

"Hıı." Cris kâğıdı inceledi, yana ve aşağıya çevirdi. "Bunlardan bazıları tanıdık görünüyor ama önceden görmüş olsam bile bir anlama gelip gelmediklerini sana söyleyemezdim."

"Damga gibi bir şeyse, hatırlayabileceğini düşündüm." Ağır-lığımı diğer kalçama verdim. "Biliyorum, olacak iş değil."

"Üzgünüm. Uzun zaman önceydi" –bunu aynı Sam gibi söylemişti– "ve o zamanlar şimdiki gibi kayıt tutmuyorduk."

"Ah." Sayfaya uzandığımda ses tonumdaki hayal kırıklığının önüne geçemedim. Tüm cevapların onda olduğunu düşün-memiştim ama bir ipucu bile yararlı olurdu.

"Senin için sorun olmayacaksa, bunu saklarım. Belki sonra-dan aklıma bir şey gelir ve tekrar kontrol etmem gerekir." Ben başım la onaylarken o da kâğıda baktı. "Burada bizden önce var olan medeniyetin kanıtlarını arıyorsan, biz yerleşmeden önce

Sınır'ın her yerinde sentorların ve trollerin olduğunu unutma. Hepsi parlak zekâlar değiller ama kendilerine ait yazılı iletişim yöntemleri de yok değil."

"Çizik atar gibi karalamalar yapmak gibi mi?"

"Kesinlikle. Ya da başka tür şeyler. Fakat bunu soracağın kişi ben değilim. Başlangıç için kütüphanede kitaplar var. Hâlâ soruların olursa, ismini vereceğim kişiler..."

"Yeniruhlarla sorun yaşamazlar mı?" diye atıldım.

"Evet." Gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. "Bunu *söyleme*den söylemek garip."

"Buna alışman lazım. Bana karşı açık sözlü ol. İnsanların yarısının ne düşündüğünü bilmiyor değilim. Şimdi dünyaya gelen yeniruhlar da yakında öğrenecekler."

"Tavsiye için teşekkür ederim." Bakışları tekrar kâğıda kaydı ve tebessümü yok oldu.

"Ne oldu?" Şaşkın bakışı, Sam'in hatırlamaması gereken bir şeyi aniden hatırladığındaki bakışıyla aynıydı. "Birkaç ömür önce, ekvatordaki ormanları dolaşmıştım." Ses tonu değişti, neredeyse şakıyor gibiydi. "Hava, seradaki kadar sıcak ve yoğundu ve bitkiler de inanılmazdı. Sayıca çok fazlaydılar ver her yerdeydiler, her toprak parçasını kaplıyorlardı. Hava, böceklerin gürültüsüyle ve kendi alanlarını belirleyen hayvanların sesleriyle titreşiyordu."

Hissedebiliyordum. Duyabiliyordum. Kulağa son derece yabancı gelen bir kakofoni olmalıydı.

"Ormandaki sudan bile içemezdin. Güvenli değildi." Sayfadaki sembollerden birinin üzerinde parmağını gezdirdi, kâğıt gittikçe yok olan sonbahar esintisinde havalandı. "Ve daha sonra, nereden çıktığını anlayamadığım devasa taş yığınlarıyla karşılaştım, öyle eski ve yıpranmışlardı ki bazıları çatlamıştı ama önceden neredeki duvarı oluşturduklarını görebiliyordum."

“Ne tür bir duvar?” diye fısıldadım.

Hatıralar solmaya başladı.

“Emin değilim...”

“Beyaz mıydı?”

“Ne?” Gözlerini kırtı ve hatıraları yok oldu. “Üzgünüm. Aklıma başka bir şey gelmiş olmalı.”

“Bana ormanda bulduğun taşlardan bahsediyordun. Önceden bir duvarı oluşturduklarını söyledin. Beyaz mıydı?”

Cris, başını sağa sola salladı. “Ben... O kadarını hatırlamıyorum. Üzgünüm.” Kâğıdı cebine soktu. “Ama bu akşamüzeri buraya geldiğin için teşekkür ederim. Seni tekrar görmek güzeldi.”

Nazik konuşmalara ve vedalaşmalara son verince, Sam ile birlikte bahçe labirentine yöneldik. Sesi kısık ve ılımlı geliyordu. “Hiçbir şey yok mu?”

Cris, ormandaki duvar hakkındaki konuşmamızı hatırlamıyorsa, anlattığımda Sam de hatırlamayacaktı. Ve Cris’in hatırlamak konusunda çektiği zorluk, Janan’ın bir şekilde ilgisi olduğunu aklıma getirmişti. İh. Keşke biraz daha fazlasını söyleseydi. Taştaki kalp atışlarını tarif etseydi, mesela. Duvarın parçalandığı hariç bunun anlamı neydi acaba?

Sam, kuzeydeki ejderha bölgesinde bir duvar bulmuştu. Cris de bir ormanda. Hiçbiri olayları net olarak hatırlamıyordu.

“Ana?” Sam omzuma dokundu, endişeli görünüyordu. “İyi misin?”

“Evet, üzgünüm.” Diğer şehirlerle ilgili düşüncelerimi başka zamana sakladım. “Cris, sembollere daha sonra bakacağını söyledim.”

“O halde, bakacaktır.” Bunu, kesinlikle emin olarak söyledi.

Aralarında ne geçtiğini bilmemek, beni öldürüyordu. Birbirleri hakkında çok güzel şeyler düşünüyorlardı ama yine de.

“Peki, şimdi sırada ne var?” dedi.

Tapınak anahtarının durduğu cebime, avucumu bastırdım. “Önceden ne yapacağımı söylemiştim: Tapınağa girip daha fazla ipucu arayacağım.” Kör bir bıçakla elimi kesmek konusunda ne kadar istekli olabilirim, kelimeler ağzımdan o kadar istekli çıkmıştı ama benimle birlikte gelmek istediği için hâlâ minnettardım.

“Ah, peki.” Kulağa, üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyordu. Sanki ona bir şeyleri hatırlatmıştım. “İçeri girebiliyorsun.”

“Evet. Anahtarım var, hatırladın mı? Kapıları yaratıyor.”

“Hatırladım. Gümüş rengi.”

Gözlerimi dikerek ona baktım. Daha önce hiç hatırlamamıştı. Hafızasını kilit altında tutan büyü sallantıdaydı. Daha önce hiç bu konunun üzerine gidilmemişti ve herkeste aynı hafıza kaybı varsa, söz konusu iyi niyetli bir büyü olamazdı. Fakat o, benimle çok fazla zaman geçirmişti, benim sorularımla...

İçim umutla titredi. Belki büyüü bozabilirdim.

14

DERİN ÇATLAK

Pencere camının ardında gökyüzü, güneş şehir duvarından ve ufuktan aşağı kayarken kadifemsi çivit mavisine döndü.

Çantam, içini kuru meyveler, krakerler, şişeler dolusu su ve ağır kesicilerle doldurduğumda ağırlaştı. Daha öncesinde tapınakta Meuric ile karşılaştığımda ve beni içeri hapsedmeye çalıştığında asla aç susuz kalmayacağımı söylemişti. Belki de bu doğrudu ama ben işi şansa bırakmak istemedim.

Sam, yatak odama gelip beni ufak bir battaniyeyi çantaya sokarken görünce, “Yeteri kadar şey aldın mı?” dedi. “Piyanoyu da koymak istemediğinden emin misin? İddiasına girerim ki sığdırırsın.”

Bir ona bir çantaya baktım. “Hepsini taşıyabileceğinden emin değilim.”

Elini, gücünmüş gibi yaparak kalbine bastırdı. “Taşıyabilirim. Ve tüm kitaplarını da taşıyacağım. Flütünü de. Gülünü de.”

“Ah! Gülüm!” Masadan alıp sapını saç örgümün bir kenarına iliştirdim. “Piyanoyu alamasam bile yanıma iyi bir şeyler alabiliyim. Sen hariç yani. Geldiğine memnunum.” Gül solmaya başlamıştı gerçi. Parmak uçlarıma değen taç yapraklar sertti. “Nasıl?”

“Güzel.” Sam, çantamı sertçe kapattı ve dudaklarını sıkarak ince bir çizgiye dönüştürdü.

“Ne? Saçımı böyle beğenmedin mi?” Maalesef, ben beğenmiştim. Yüz tane gül alıp saçıma takacaktım.

“Ah, beğendim.” Ceketini giydi, çantayı da sırtına taktı. “Sadece bir anlığına beni şaşırttı. Cris de eskiden saçına gül takardı.”

Kadınken.

Mavi Gül Serenadı.

“Ah. Çiçekleri göstermenin en iyi yolu olduğu kesin.” Ceketimin kollarını çekiştirdim, sonra da önemli şeyleri koydum mu diye ceplerimi kontrol ettim. SED, bıçak, su şişesi, tapınak anahtarları ve defter. Tapınakta defterime yazacak vaktim olacağından değil –ya da çok fazla vaktim olacağından değil– ama dışarı onsuz çıkmak hoşuma gitmiyordu.

Garip an geçip gitti ve Sam, aşağı inip dışarı çıkmadan önce yanığımdan öptü.

SED'im Sarit'ten gelen mesajla öttü ve ben de Kalp'in karanlık sokaklarına yönelmeden önce kahkahamı bastırdım. “Sarit, az önce eğlenmemizi ve mutlaka omuzlarıma masaj yapman gerektiğini söyledi. Gerçekten birkaç günlük romantizm yaşamak için gizlice kaçıp gidiyor olmak isterdim. Kulağa çok daha eğlenceli geliyor.”

“Bence de.” Sam yanımda yürüyordu. Ona yetişmek için koşmak zorunda kalmayayım diye ufak adımlar atıyordu.

İç çekerek SED'imi cebime geri koydum ve yerine el fenerimi çıkarttım. Ay ışıklar saçarak parlıyordu ama Kalp'te beş bin sene boyunca yürümemiş biri için pek yeterli sayılmazdı.

Yola vardığımızda şehrin tepesinde yükselen tapınağı ve şekil değiştiren motiflerin beyaz parıltısını gördüm. Neredeyse hipnoz ediciydi.

Sam, “İçinde olmak nasıl?” diye sordu. Onu şimdiden her

yeri kaplayan ışık ve sessizlik hakkında birkaç kez uyarılmışım ama bu bilgileri sürekli unutuyordu. Unutma büyüsü çatlamıştı, paramparça olmamıştı.

Pazara doğru yürürken, ona bir kez daha söyledim ve suratının rengi attı, ifadesi korkuyla doldu. "Oraya gitmek zorunda değilsin." Nazikçe konuştum; gerçekten de benimle gelmesine gerek yoktu ama gelmesini istiyordum. Oraya tek başıma gitmek istemiyordum. Orada olmak korkunçtu. Yanımda Sam olunca, her şey daha kolay olacaktı.

"Geliyorum," dedi ve tapınağın ışığı altında yüzündeki azmi ve beni severek kazandığı gücü gördüm. Onu cesur kılmıştı.

Cevaplar, pazarın karşısında duruyordu. Beş bin sene önce Sınır'daki herkesin bir gece kafasını kaldırıp garip, güzel bir ışığı gördüğünü hayal etmeden duramadım. Tabii ki şehre karşı bir çekim hissetmişlerdi. Sam, bir süreliğine kabilelerde yaşadıklarını, herkese ev sahipliği yapabileceğim anlayana kadar Kalp için savaştıklarını söylemişti. Onları rahatlatıyorsa, belki ışık için de savaşmışlardı.

Midem ağzıma geldi. Tekrar içeri gireceğime inanamıyordum. Bile isteye.

Yeniruhlar için, cevaplar için, her şeyi yapardım.

El fenerimi kaldırdım ve pazarı geçerken hızla su içtim. Bu saatte dışarıda kimse yoktu, yani biz yürürken yollar boştu.

Konsey Binası ile tapmağın birlikte bulunduğu yerde geniş bir yarık vardı: Sam, önceden bana arka odalardan bazılarında duvarların üzerinde geceleri parlayan noktalar olduğunu söylemişti, gerçi hiçbirisi kapı yaratan anahtarı kullanacak kadar büyük değildi. Bu işin, dışarıdan yapılması gerekiyordu.

"Hazır mısınız?" Anahtarı çıkarttım ve gizli bölüme soktum. Dirseğimi içine alacak kadar genişti sadece. Sam biraz geride duruyordu.

“Evet.” Derin bir nefes aldı, sanki kendisini hazırlıyordu ama bunun yerine, gerildi ve omzunun üzerinden baktı. Usulca küfretti. “Stef.”

“Sam!” Stef’in sesi, pazarın karşısından geldi. “Ne yapıyorsunuz?”

Sam, tekrar küfretti. “O öylece bakarken içeri girersek, ne olur? Unutur mu?”

“Bilmiyorum.” Gerçekten bilmiyordum ama bu iki binanın arasında sıkışıp kalmak canımı yakıyordu. “Git de ne istiyormuş öğren.”

Başıyla onayladı. “Acele edeceğim.” Sonrasında Stef’e doğru koştu ki o da neredeyse tapınağa varmış, beni elimde anahtarla kapı yaratmaya hazır halde görecektim mesafeye gelmişti.

Onlar birbirlerini selamlarken, kıpırdamadan durdum.

“Bir yere mi gidiyorsun?” Stef, sırt çantasını işaret etti.

“Ana ile birlikte Kalp’in dışında ufak bir geziye çıkıyoruz. Mesajımı almadın mı?”

“Evet ama sen burada, Kalp’in ortasındasın. Gecenin bir yarısında.” Ellerini, beline koydu.

“Sen de öyle.”

İnlemek isteyerek yutkundum. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

“Ben,” dedi Stef, “Orrin’in data konsolu üzerinde çalıştıktan sonra eve dönüyordum, o da evinde bir tane bulunsun diye ısrar ediyor. Son yedi saattir üzerinde çalışıyordum, çünkü Sınır’daki sismik hareketleri takip etmek istediğine karar vermiş.” Konuşmaya keskin, meydan okur bir şekilde ara verdi. “Ana nerede?”

“Beni bekliyor. Böylece birlikte gidebileceğiz.” Sam, ağırlığını diğer yanına verdi ve dönüp bana bakmadı ama omuzları sanki bakmak istiyormuş gibi hareket etti.

“Evinde mi? Gardiyan istasyonunda mı? Birlikte yürüyebil-

riz.” Kolunu, Sam’in koluna geçirdi. “Haydi.”

“Hayır, böyle iyi.” Sam, geri çekildi ve sanki kimse hayatında bu denli şüpheli görünmemiştir.

Binalar çevremde zonkluyor, tüyerimi diken diken ediyordu. Tapınağa bu kadar yakın olmak, boğazımdan ağızıma doğru yine asidin baygın tadını getirmişti.

Stef’in yalandan neşesi kayboldu. Duruşu dikleşti ve sesi gerçekten incindiğini belli ederek derinleşti. “Neler oluyor Dossam? Sürekli Ana ile birliktesin, kimsenin anlam veremediği özel görevlere dalmış gidiyorsun. Ana’nın uzakta vakit geçirmek istediğini söyleyerek Kalp’ten çekip gittin ki bu harika bir şey Sam. O, sevimli biri ve onunla iyi vakit geçirdiğine memnunum. İkiniz de mutluluğu hak ediyorsunuz.

Fakat Kalp’e geri geldiğinden beri, her gün biraz daha stresli görünüyorsun. Mor Gül’de ne yaptıysan, mutlaka rahatlatıcı ya da eğlenceli olmuştur. Binlerce yıldır arkadaşız. Bana olan biten her şeyi anlatmak zorunda değilsin ama bir şeyleri sakladığını biliyordumşum gibi davranma.”

Kaldırım taşlarının arasında yok olana kadar küçülmek istedim. Menehem’in laboratuvarını kastediyordu. Öğrendiğimiz şeyler, Sam’i yıpratmıştı ama sanki ortada daha fazla şey varmış gibiydi. Bana söylemediği bir şey.

“Stef...”

Konuşmasına izin vermedi. “Arkadaşların endişeleniyor. Konsey...eh, sen Konsey’i biliyorsun. Ana’yı –ve diğer yeniruhları da– Kalp’den dışarı fırlatıp atmak için bir sebep arıyorlar.”

“Böyle bir şey yapmazlar.” Sam, kafasını sağa sola salladı. “Yapmazlar, çünkü onların istediği her şeyi yaptık.”

“Bir hata yapmanızı bekliyorlar.” Sesindeki canlılığın bir kısmı yok oldu. “Keşke yardım etmeme izin verseydin. Beni hayatına dâhil etmezken, ben nasıl en iyi arkadaşın olabilirim kı?”

Sam, başını eğdi. “Birbirimizin *en iyi arkadaşıyız*. Birlikte beş bin sene geçirdik.”

“Ve o hâlâ on dokuzuncu senesiyle uğraşıyor. Biliyorum. Yani, önümüzdeki yetmiş seneyi beni dışlayarak geçireceksin. Ve tekrar doğarsa, o zaman ne olacak? Benim bir önemim kalcak mı?”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun...”

“Diğer arkadaşlarına ne olacak? Artık eskiden olduğu gibi ziyaretlerine gitmiyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Sam, sesini yükseltti. “İnsanlarla her zamanki sıklıkta görüşüyorum. Daha fazla, belki de. Ama yalnız kalmak için de biraz zamana ihtiyacım oluyor. Bunu biliyorsun.”

“Artık hiç yalnız değilsin. O, sürekli yanında. Ve insanlarla görüşmek için dışarı çıktığında, sebebi o. Tanışmalar, dersler. Yaptığın her şey, onunla ilgili.” Öfkesi, söylediği son sözlerin mideme yumruk gibi inmesine neden oldu.

Sam’in bu konuda söyleyebileceği pek fazla şey yoktu ve görünen o ki farkındaydı da. Vaktinin çoğunu bana *adamıştı*. Cevap vermek için düşündüğünde Stef tekrar konuşacak anı yakaladı.

“Ne dediklerini biliyorsun,” dedi, “Ana ve hava perileri hakkında. *Yeniruhlar* ve hava perileri hakkında.”

“Doğru değil.” Kulağa azıcık bile ikna edici gelmiyordu.

“Ben, oradaydım Sam. Ana’nın direkt SED’ine yöneldiğini gördüm. Hava perilerinin dikkatini, diğerlerinin kaçabileceği süre boyunca nasıl dağıtabileceğini hemen anlamıştı. Ve Deborl ve diğer herkes, ellerinde yumurtalarla geldiğinde hava perileriyle ilgili neler olduğunu gördüm.”

“Eminim ki buna inanmıyorsun...”

“Neye inanmam gerekiyor kı? Artık bana hiçbir şeyden bah-

setmiyorsun. İnsanlar, bana sorular sorup duruyorlar, çünkü neler olduğunu bildiğimi düşünüyorlar ama benim tek duyduğum dedikodular.” Sesi çatladı. “Seni özledim. Eski günleri özledim.”

Sam’in omuzları düştü.

Bu kavga, sonsuza dek sürecekti ve ben, daha fazla o yarıktaki kalamazdım. Geçen her dakika, bana kendimi daha kötü hissettiriyordu ve onları dinlemek...

Ortaya çıkamazdım. Stef, tüm acısını ortaya koymuştu ve kulak misafiri olduğumu öğrenirse öfkelenirdi. Beni asla incitmezdi, böyle kırılgan bir konuyu duysaydım Li’nin yapacağı gibi olmazdı ama yine de bana kızmasını istemiyordum.

Sam, buna bir son veremezdi –Stef ona müsaade etmezdi– ve ben de canımı acıtan bu duvarların arasında daha fazla sıkışıp kalamazdım. Sam nereye gittiğimi bilecekti.

Anahtarı çıkarttığımda, gümüş rengi tapmak ışığında parladı ve anahtarı, metalin üzerine oyulmuş şekillerin üzerine bastırıp çevirdim. Gri bir kapı, yoktan var oldu.

Son bir kez daha pazarda tartışan Sam ile Stef’e baktıktan sonra, tapınağın içine adım attım.

15

ACI AYANLAR

Tapınakta hiç ses yoktu, sanki yüksek bir sestten sonra gelen sessizlik gibiydi, kulaklarımın çınlaması bile duyulmuyordu. Tapınaktaki sessizlik, bilindik sessizlikten daha yoğundu, tıpkı taşın havadan daha yoğun olması gibi.

Kapı cihazını göğsüme bastırdım, gölgeye yer bırakmayan, her yeri kaplayan ışığa gözlerimin alışmasını bekledim. Beyaz duvarlardan yayılan ışık, tam olarak parlak sayılmazdı ama yansımalar ve hiçbir yerde karanlığın olmaması gözlerimi sulandırdı.

Gizem, tapınağı koza gibi sarmıştı. Herkes boş olduğunu biliyordu ama kapısı yoktu, elimde tuttuğum anahtar olmasaydı. Bildiğim kadarıyla, tapınağın içinde benden başka sadece Meuric bulunmuştu.

Hava, tapınağın kalp atışlarıyla zonkladı, tüylerimi diken diken etti. Janan, buradaydı. "Merhaba?"

Cevap yok. Sadece ölü havada yayılan kendi sesim.

Keşke sırt çantası bende olsaydı diyerek, kapı cihazını cebime soktum ve hangi yöne gideceğime karar vermeye çalıştım. Oda devasaydı, gerçi kendimi geçen sefer tapınağın içinde bulduğumda bu odada olmadığımı düşünüyordum. Kitapların

olduğu koridor ya da Meuric'i öldürdüğüm tersine dönmüş çukurun bulunduğu oda da değildi.

Dikkatlice odada yürüdüm, garip ışıktaki neredeyse görünmeyen kemere doğru gittim. Ayaklarım yerde hiç ses çıkartmıyordu, nedeni gizlice yürümeye çalışmam da değildi. Burada ses oluşmuyordu.

Duvarlardan iniltiler yükseldi.

Durdum ve bekledim ama devamı gelmedi, ben de yoluma devam ettim. Janan'ın sırf Sınır'daki herkesten daha yaşlı, güçlü ruhani bir varlık olduğu için beni yıldırmasına izin veremezdim. Sırf, söylenenlere göre, hayatın, ölümün ve yeniden doğumun hâkimiyeti elinde diye.

Doğru. Bunlardan hiçbirisi yıldırıcı değildi.

Bir önceki seferde olduğu gibi yine kemerde merdiven yoktu. Sadece bir diğer odaya açılıyordu ve eşikten geçtiğimde kemer kayboldu, geldiğim odayla aramdaki bağı kopardı.

Yeni oda daha küçüktü, duvar boyunca zarif bir perde gibi gözüken kemerler vardı. Gölgeleleri yoktu ama gözlerimden başlayarak başımı ağrıtmayı başardılar. El fenerimi çıkartıp birkaç kere salladım ve ışığını odaya yansıttım.

Mükemmel değildi ama en azından ışığın eriştiği uzaklığı göz önüne alarak, neyin ne kadar uzakta olduğunu görebiliyordum. Algıma tüm benliğimle güvenemezdim. Geçen sefer buradayken aşağı doğru iniyormuş gibi görünen merdivenler bulmuştum ama aslında, basamakları yukarı doğruydu. Burada olan hiçbir şey, görüldüğü gibi değildi.

Cebimdeki anahtarın ağırlığı, tapınaktayken işleri daha kolay bir hale sokabileceğimi söylüyordu ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Meuric'in komutlar bırakmamış olması çok kötüydü.

Sahip olmadıklarımı dilemekten vazgeçmeye niyetlenerek,

bir diğerk kemerden geçtim ve iki yöne açılan bir odaya daldım.

Acıyla haykırdım ve el fenerimi düşürdüm. Yuvarlanarak duvara –ya da zemine– hızla çarpıp parçalandı.

Yürüdüğümde ayaklarımı iyice yere bastırıyordum ama ağırlığım beni sola doğru çekiyordu, sanki duvarda duruyordum. Zemin –yer çekimine göre, bastığım yer değil– parlak ve pütürlüydü, aynı bir zamanlar yaptığım talihsiz peynir çorbası gibi el fenerimin parçaları etrafında fokurduyordu. Tüm peynir topak topak olmuştu ve süt yanmıştı; ev saatler boyu berbat kokmuştu.

Tapınakta koku yoktu, dışarıdan gelenlerin getirdikleri sayılmazsa. Garip bir şekilde en yakındaki kemere yanaştım ve yer çekimine maruz kalınca sendeledim. Midem alt üst oldu ve kusmayacağımdan emin olana kadar yutkundum.

Oda küçüktü, ancak yıkandığım oda kadardı. Boş, beyaz bir kareden ibaretti, kemerli geçit yoktu, gelirken kullandığımın bile yerinde yellere esiyordu. Sadece ara sıra inilti ve lıkırtılar odada yankılanıyordu.

Aniden hava ağır ve ezici bir hal aldı. Kalp atışlarının sesi, kulağımın içinde zonklayana ve göğsüm nefes almak için sızlayana kadar yükseldi. Sanki tüm hava çekilmişti.

“Şimdi ne oluyor Janan?” Zar zor konuşabiliyordum.

Cevap yoktu.

Kapı cihazını çıkarttım ve rastgele tuşlara bastım. Artık tuşlara mı basıyorum yoksa sadece parmaklarımı mı oynatıyorum diye emin olamadığım noktaya gelene kadar gümüş kutu, kararan gözlerimin önünde gırdaba kapılmış gibi dönüp durdu. Sağ tarafımdan tutulup baş aşağı çevrilmiş ve iki yandan da itilerek döndürülmüş gibi hissettim. Aynı anda Asit, boğazıma kadar geldi.

Sanki paramparça ediliyormuşum gibi vücudum sızlıyordu ve göğsüm, tüm itilen, geri çekilen ve dönüp duran hava akımı nedeniyle yanıyordu. Siyah beyaz görür oldum ve duyabildiğim

tek şey, hiç kesilmeyen ağlama ve inleme sesiydi.

Janan'ın derinden gelen fısıltısı, her şeyi susturdu. "O, sana ait değil." Ses, hem her yerden geliyormuş hem de hiçbir yerden gelmiyormuş gibiydi.

En yakınımdaki duvarda bir nokta, sanki taşın altında ya da içinde bir şey hareket ediyormuş gibi dalgalandı. Bakmamaya çalıştım, çünkü görüşüm daha beter oluyordu ama görmezden gelmek de imkânsızdı.

"Bırak da gideyim." İncelen hava tabakasına doğru ağzımı açtım. "Tuşlara basmaya devam edeceğim."

Duvarın içindeki yumruya, basınç uygulanmaya başlandı. Uzunlar fazla uzundu, bel fazla inceydi, kafa fazla genişti.

Sonrasında şekil, her bir yana dağıldı, parlayan taştaki dalgalanmalar dindi. Şeklin gözüktüğü yerde siyah bir kemer oluştu ve ses, dalgalar halinde geri döndü.

Fısıldıyor.

İnliyor.

Ağlıyor.

Hava, hâlâ boğucuydu ama nefes alabiliyordum. Anahtarı cebime sokup açılan alana doğru ilerlerken görüşüm normale döndü. Anahtarı kaybetmek, muhtemelen burada sonsuza dek hapis kalmamla bitecek bir hareket olurdu.

Daha önce de siyah bir kemerden geçmiştim. Bir başka odaya geçer gibi hızlı olmuştu, korkutucu görünse de diğer kemerler gibiydi.

Bu sefer, kapkaranlık, yıldızsız bir geceye adım attım. Karanlık, tenimi yağ gibi sardı ve nefes almak... Bir sıvıyı soluyup ölmek gibiydi. Burnumdan ve soluk borumdan akarak geçti ve boğuluyormuşum gibi hissettim.

Üç adım atmıştım ama ilerleyememiştim. Duvarları hissetmek için kollarımı uzattım ama hiç duvar yoktu. Kemer ya boş,

siyah bir odaya açılıyordu ya da ben ana kapı yok olmadan içinden geçmeyi başaramamıştım.

Bunun anlamı, duvarların içinde hapsoldüğümdu. Janan ile birlikte. İnleme ve sızlanma sesleri, beni hava perileri gibi kovalıyordu. Ne olduğunu ele verecek sıcaklığı ya da tuhaf şarkıları yoktu, sadece kalp atışları ile basınç ve saçımın –ya da birinin tırnaklarının– kollarıma sürtündüğünü hissediyor gibiydim.

Koştum.

Sızlanmalar etrafımı sardı, elle tutulur bir haldeydi ve Janan, kulağımın dibine fısıldadı, “Gidecek bir yerin olsun istedin. Şimdi her yer senin.”

Bacaklarımı, sesinden uzaklaşmak için daha hızlı ittim ama tenimi çizen tırnaklar yok olmadı. Dursaydım, beni daha beter yaralayacaktı. Bunu belirtmesi gerekmiyordu.

Etrafın bir şekilde aydınlanmasını dileyerek, yavaşlayıp SED’imi güçlükçe çıkarttığımda oniks renkli hava, ışığı yuttu. Hiç yoktan karanlık daha da yayıldı, gerçi büsbütün karanlığın nasıl daha mükemmel bir boyuta geçebileceğini aklım almıyordu.

Saatler geçti. Belki de daha fazlası. Vakti hesaplamak imkânsızdı, eğer burada geçen zamanın bir önemi varsa tabii ama kalçam ve bacaklarım ağrımişti; açlık ya da susuzluk çekmem gerektiğiyle ilgili belli belirsiz bir his içindeydim.

Ve sonrasında tam da öyle oldu, çünkü öyle olması gerektiğini biliyordum. Mideme dokunmak için yavaşladım. *Açıktan ölüyordum*, önceden Meuric burada yemeye ya da içmeye ihtiyaç duymayacağımı söylemişti gerçi.

Janan, “Ben de açım,” diye mırıldandı “ve leziz olduğuna eminim.”

Hiçkırıklarım, sivilaşmış havaya yayıldı. Keşke Sam burada olsaydı diyordum. Keşke Janan’ı hiç bilmeseydik. Keşke piyanonun başına oturmuş bir düet çalıyor olsaydık, bacaklarımız

birbirine yaslanmış olsaydı, çünkü aslında müziği düşünüyor olmasaydık. Bunun olmasını öyle çok diledim ki bir anlığına orada olduğumu sandım ama sonrasında bir çılgılık, karanlığı yardı; tapınağı, koşmayı ve Janan'ı hatırladım.

“Gözyaşı yok.” Janan değildi. Gerçek bir ses de değil, bir düşünceydi ama bana ait değildi. “Yutucu, ruhanidir. O, diğerine asla dokunamadı.”

Ayaklarım birbirine dolandı ve tökezledim, düştüm ve yere kapaklandım. Avuç içlerimden ve dizlerimden keskin acı dalgaları yükselirken *olmayan* sesi karanlıkta aradım. Ben değilsem ve Janan da değilse, belki ağlayanlardan biriydi.

Nefesimi düzenleyebilmek için çabaladım, sonrasında su şisesini bulmak için ceketimi karıştırdım ve suyun yarısını içtim. Tenimde gezen pençelerin yarattığı his, hiç geçmedi ama *olmayan* ses haklıydı. Bu his, sadece zihnimdeydi ve avuç içlerimle yüzümü, boynumu ve ellerimi ovuşturduğumda durmuştu.

Janan'ın sözleri ve ağlayanların sözleri, bir şey anlatmak istiyorlardı ama başım, net düşünemeyeceğim kadar dönüyordu. Ezici karanlık, olduğu gibi duruyordu.

Belki de kördüm. Gözlerimi ne kadar çok açmaya çalışırsam çalışayım asla ışığı göremiyordum. Tekrar SED'imi denedim. Beyaz bir parıltı karanlığı yardı ama ekranı yere uzattığımda sadece karanlığı yansıttı. Ve karanlık her taraftaydı.

Titreyerek, Sam'e bir mesaj göndermeye çalıştım ama SED'im *bipleyerek* hata verdi. SED'i kaldırdım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Çılgılıkların, ağlamaların ya da tenimde dolaşan tırnakların, beni ele geçirmesine izin veremezdim. Gerçek değillerdi.

Değillerdi.

Janan'ın beni engellemesine izin vermemeye niyetlenerek, öne doğru adım attım ve tüm dünya değişti.

16

GERÇEKLER

Parlak beyaz, etrafımı sardı.

Yere çöktüm, basınç yok olup ağlamalar peşimi bırakırken, yüzüme ve canımı acıtan gözlerime dokundum. Artık ortada sadece bir tıslama sesi, kumaş parçaları ve bana ait olmayan, bakır gibi pis, amonyak gibi keskin kokusuyla başımı döndüren hırpani soluklar vardı.

Yalnız değildim.

“Burada ne yapıyorsun?”

Bu kulak tırmalayan ve çatlayan ses, her ne kadar üzerinden bir döner merdiven geçse de derin bir çukurun dibinden geliyor gibiydi.

Gözyaşlarımı sildim ve kemiklerle paçavraların oluşturduğu yamru yumru karanlık şekle odaklandım. Yüzünden ve ellerinden kanlar akıyordu ve gözünü çıkarttığım yerdeki çürümüş yara, bir örümcek gibi iki bükülmüdü. Fakat diğer gözü çalışıyor gibi görünüyordu ve beni izliyordu.

“Meuric.”

“Ruhsuz.”

Yaşıyor olamazdı. Bu mümkün değildi. Onu ters yüz olmuş

çukura ittirmiştim. Düştüğünde vücudundaki her kemik parçalanmış olmalıydı. Üzerinden aylar geçmişti. Ve hâlâ.

Onu gerçekten öldürmediğimi öğrenince, kendimi birazcık daha iyi hissettim. Ve daha sonra, tüm bu zaman boyunca çıkış yolunu belli eden bu çukurun dibinde sıkışıp kalarak çektiği acıyı hayal edince, kendimi çok daha kötü hissettim, tabii kemikleri kırılmıştı ve o noktadan ayrılamazdı.

Pis kıyafetlerinden kan ve diğer sıvılar akıyordu ama zeminin diğer kısmı temizdi. Hayır, kesinlikle hiç hareket etmemişti.

“Beni öldürmeye çalıştın,” derken nefes verdi.

“O, sen beni buraya hapsedip herkese öldüğümü söylemeye niyetlendikten sonraydı.”

Gülümsemediğinde kurumuş kan çatladı ve pul pul oldu. Kapkara is dişlerinin arasındaki boşlukları doldurdu. “Ve şimdi hapsolan benim. Bu, sana kendini daha iyi hissettiriyor mu?”

“Hayır.”

Pis kokusu başımı döndürdü. Zemine kapaklandım ve dengeyi bulmak için duvara yaslandım. Başımın dönmesini durdurmamıştı ama sırtımı ve belimi rahatlatmıştı.

Çukurun bir yanından öbür yanına on adımda ulaşılabilir-di. Makul bir mesafe. Baktığımda açık alanın her yeri kaplayan ışıkla aydınlatıldığını gördüm. Tüm kemiklerini parçalayacak kadar derin olmalıydı ve ölmemesini sağlayacak kadar da sığ. Bunu hazırlayan Janan ne kadar da caniydi.

“Neden ölü değilsin?”

Kahkaha attı, aynı Kalp'teki çamur çukurlarından yükselen kabarcıklar gibiydi. Sonrasında hırıltıyla nefes alıp öksürdü, sonra inledi ve sessizleşti.

Ona neredeyse yardım etmek istiyordum ama o iki büküm olmuş, sanki ciğerlerinde ya da boğazında delikler varmış gibi

hırıltıyla nefes alırken yaklaşıyordum. Yaklaşırsam vücudu mucizevi bir şekilde iyileşecek ve beni yakalayacakmış gibi içimdeki urpertici hissin üstesinden gelemiyordum.

Bu düşünce içimde kıvranırken, sırtımı duvara yasladım ve düzgün bir şekilde oturdum, konuşabilecek gücü tekrar toplamasını bekledim. Ne kadar süre geçmişti? Dışarıda geçtiği kadar uzun bir süre miydi?

"Janan, ölmeme izin vermeyecek." Çalışan gözü üzerimdeydi. "Anahtar sende mi?"

Ellerimi dizlerime bastırdım. Ağzımdan kaçırıp anahtarın yerini belli etmek istemiyordum.

"Anahtara ihtiyacım var," diye fısıldadı, bir kolunu bana doğru uzatmayı başardı. "Ruhlar Gecesi'nden sonra yaşayabilmek için anahtara ihtiyacım var. Geri vermek zorundasın."

"Ruhlar Gecesi'nde ne olacak?" Sonuçta buraya cevaplar bulmak için gelmiştim, gerçi Meuric'in bu cevapları sağlamasını beklemiyordum.

Hırıldayarak kahkaha attı. "Durduramayacaksın."

Ayağa kalktım, kendimi yenilmesi güç biri gibi göstermeye çalıştım. "Ne olacak?"

"Bana anahtarı ver." Ona doğru yürüdüğüm sırada, delici bakışları beni takip ediyordu. "Verirsen söylerim."

Hiç şansı yoktu. Ruhlar Gecesi'nden sonra yaşaması için anahtara ihtiyacı olduğunu söylemişti, o halde anahtarı olmayan diğerlerine ne olacaktı?

Aramızda, koluyla erişemeyeceği kadar mesafe bıraktım, ağırlığını diğer yanına verdiği anda merdivenlere doğru koşmaya hazırdım. "Aylardır buradaydın," diye mırıldandım. "Çok aç olmalısın. Ve susamış. En son ne zaman bir şeyler içtin?"

Gözleri ardına kadar açıldı ve inledi.

Ona böyle eziyet ederek kendi midemi bulandırıyordum ama

onunla aynı seviyede durabilmek için eğildim. “Bana bildiklerini anlat ve ben de sana suyun geri kalan kısmını vereyim.”

Susuzluğu korkunç derecede olmalıydı, daha önce hiç düşünmemiş olsa bile. Janan her şeyi çözemezdi... Meuric'in kırıklar içindeki vücudu da bunun kanıtıydı.

“Çok susadım.” Gözü kapandı. Diğeri, çürük bir delik halinde kaldı, bakmamak imkânsızdı; pis kokusu, tapınağın sürekli çarpan kalbiyle aynı ritimde havaya süzülüyordu. Son zamanlarda hiç çığlık duymamıştım, sadece bastırılmış sızlanmalar vardı, sanki ne yapacağımı keşfetmek için bekliyorlardı.

Merdivenlerin hâlâ seçenekler dâhilinde olup olmadığını görmek için baktım. “Bana neler olacağını söylersen, suyu sana veririm.”

“Ruhlar Gecesi.”

Ruhlar Yılı'nın bahar dönümü. “Evet, ne zaman olduğunu biliyorum.”

Başıyla onayladı. O anda, vücudu sadece on beş yaşında olsa da bu kadar yaşlı görünmesi korkutucuydu. Aylarca aç susuz kalmak, inanılmaz fiziksel hasar... Eger beni Karanlıktapınak'tan önce buraya hapsetmeyi başarsaydı, onun yerinde ben olacaktım.

“İşe yarayacağını sanmıyordum.” Bir zamanlar yüksek çıkan sesi artık kısıktı. “Planı fazla fantastik görünüyordu ama bunu başaracak biri varsa, o da Janan'dı, ben de herkesi Janan'ın denemesine izin vermeleri için ikna ettim. Ve sonrasında yaptı. Gerçekten yaptı.”

“Ne yaptı?” Onu sarsmak ve açık konuşması için zorlamak istedim. Bunun yerine, tek dizimin üzerinde durmaya devam ettim, sıçramaya hazırdım.

“Kendini mükemmelleştirdi. İnsanları anka kuşu gibi yaptı.” Meuric, tekrar elini kaldırdı. “Su.”

"Bu, bir cevap değil." Anka kuşları, aynı *sentorlar* ve troller gibi egemen bir türdü ama görünüşe göre insanlar gibi yeniden doğuyorlardı.

Nadir bulunurlardı –raporlar, tüm dünyada belki de bir düzine kadar olduklarını söylüyordu– ama bir keresinde biri güney yarımküredeki bir ormanda bir anka kuşunu gözlemlemişti. Kuru çalılardan oluşan bir yuva yapmış, sonrasında da yumurtlayacakmış gibi içine yerleşmişti. Bunun yerine, bir kıvılcım yağmuru oluşturarak patlamış ve ölmüştü.

Kâşif, ağaçların arasında saatlerce durmuş, yaratığın neden bunu yaptığını çözmeye çalışmıştı. Ve sonrasında, güneş ışıkları ormandaki ağaçların gölgesinden süzölmüş ve küllerin üzerinde parlayarak kâşifin aklını başından almıştı. Görüşünü geri kazandığında minik bir anka kuşu cıvılamıştı. Kâşife, aynı diğer anka kuşundaki yaşlı gözlerle bakmış ve sonrasında uçup gitmiş, arkasında kıvılcımlar ve küllerden oluşan bir iz bırakmıştı.

"Bu bir cevap." Meuric'in kulak tırmalayan sesinden panik okunuyordu. "Su."

"Hayır. Janan ne yapmaya çalışıyor?"

"Neyi çoktan yaptı, demek istiyorsun." Çalışan gözü, sımsıkı kapandı. "Çok *aptalsın*. Zaten olan oldu. Ruhlar Gecesi artık önlenemez. Dirilecek."

"Anka kuşu gibi mi?"

"Hayır. Hayır, öyle bir şey değil. Ruhlar Gecesi geldiğinde anka kuşları umurunda olmayacak. Kimsenin olmayacak. Doğum, çok acı vericidir."

Tamam. Berbat bir şey olacaktı. Bunun üzerinden geçmiş-tık. Belki de tam olarak ne olacağını bilmiyordu. Ya da belki ne kadar feci olacağını ifade edemeyecek kadar çıldırmıştı.

Çalışan gözüne bakmak için kendimi zorladım, gerçi odaklanmakta zorluk çekiyor gibiydi.

“Önceden buraya geldiğimde kitaplar buldum. Ama kimin yazdığını bilmiyorum ve sembolleri okuyamıyorum.”

“Onları kimse yazmadı. Sadece yazılmışlardı.” İnledi ve eli ni düşürdü. “Bana su ver. Söz verdin.”

“Kitapları nasıl okuyacağımı söyle.”

“Herhangi bir şeyi nasıl okuyorsan, öyle. Dili öğren.” Mahvolmuş gözünden yağ gibi kara bir sıvı süzüldü, yüzündeki çukurlardan geçti ve çatlamış dudaklarının arasına girdi. Bunu yuttu.

“Hava perileri ile Janan arasındaki bağlantı ne?”

“Janan, hava perilerine hiç benzemez!”

“Bana yalan söyleme. Bir bağlantı olduğunu biliyorum.” Yoksa zehir ikisinin de üzerinde işe yaramazdı.

“Onlardan daha üstün. Her zaman daha üstündü ve onlar da lanetlenmeyi hak ettiler.”

Lanetlenmek mi?

“Hava perisi nedir?”

“Hainler!”

“Janan’a mı ihanet ettiler? Janan onları lanetledi mi?” Belki de Kalp’e yaptıkları her saldırının amacı intikamdı. Fakat neden benden hoşlanıyor gibi görünüyorlardı?

Meuric, “Ah, Janan’a ihanet ettiler.” dedi. “Ama onları lanetlemesi gerekmiyordu. Kimin yaptığını bilmiyorum ama tahmin etmem gerekirse, bir anka kuşu yapmıştır derim.”

Bir anka kuşu. Hayır, bu kulağa fazlasıyla inanılmaz geliyordu.

“Suyu bana ver!” Meuric’in vücudu bana doğru atıldı.

Tek bir harekette ayağa kalkıp bir adım geriye kaçtım. “Bana cevapları sunmadığın sürece hiçbir şey alamazsın. Gerçek cevaplar.”

“Gerçek cevap diye bir şey yok.”

"Bak, Meuric." İh, söyleyemeyecektim, çünkü sırtıtmıştı.

Öğürmemek için çok uğraştım. Meuric'in amonyak ve safra kokusu, başımın ağrısını artırdı. Yakında vücudum, kendini korumak için nefes almayı kesecekti.

Tekrar dedim. "İşte." Ceketimden su şişesini çıkarttım. "Yarısı dolu." Sağa sola salladım. "Sana bu suyu vereceğim ama benim için sorulara cevap vermelisin."

"Hangi sorulara?"

Suyu kaldırdım ve defterimi buldum, keşke Cris'e verdiğim liste de yanımda olsaydı diyordum. Yine de sembollerin çoğunu hatırlıyordum ve boş bir sayfa açıp çizmeye başladım.

"Bu işareti görüyorsun ya? Ne anlama geliyor?" Kreşendoya benzeyen sembolü ona gösterdim.

"Daha azı."

"Ne?"

"*Daha azı* demek. Matematik. Ya da 'daha yüksek sesle konuş' anlamına da gelir. Bilmiyorum. Bağlam içinde. Sana bir şeyler söyleyebilmem için bana daha fazlasını söylemen gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar aptal olduğuna inanmıyorum. Benim bir data konsolu olduğumu, doğru tuşlara bastığımda bilgiyi sağlayacağımı mı düşünüyorsun? Ya da görünümlü havuzu ha? Ah, onları hatırlıyorum. Eskiden yeterince uzun süre orada dikilip sıcak kaynak sularının dumanını içimize çekersek, olmuş ya da olacak bir şeyler göreceğimizi düşünürdük. Ve gerçekten de bir şeyler görürdük! Ama gelecek ya da geçmiş veya yararlı bir şeyin görüntüsünü değil. Sadece başımızın ağrıyacağını. Tıpkı şimdi bana çektiirdiğin gibi."

Gözlerimi kırptım ve sayfaya baktım, çaresizce bunun bir matematik sembolü olmadığını ve tüm kitapların matematik denklemleriyle yazılmadığını ümit ediyordum.

"Tamam, başka birini deneyelim. Belki daha az muallakta

kalacak bir şeydir.” Yukarıyı gösteren bir ok gibi duran sembolü gösterdim ama bunda bir tane değil dört tane uç vardı.

“Hıı. Diğeri.”

Sıradaki, ortasında bir nokta bulunan bir çemberdi.

“Hâlâ o kitaplardan cevap ummak...” Meuric, kafasını sağa sola salladı, sanki şaşırmamış ama hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Tabii ki.”

“Bana her şeyi söylemelisin. Detayları atlamadan. Eğer yalan söylediğini düşünürsem, sana bu suyu vermem.”

“Pekâlâ.” Meuric öksürdü, yere kan ve balgam damladı. “İkinci sembol, yükseliş ya da daha yukarısı anlamına geliyor. Arşa yükselmek. Bunu bazen Janan olarak okursun, gerçi bu onun adı değil, sadece ona yapılan bir gönderme. Üçüncü sembol şehir ya da Kalp demek ama sadece diğerinin Janan manasına geldiği şekilde Kalp manasına gelir.”

“Hangisinin ne anlama geldiğini nasıl söylüyorsun?”

Onun durumunda olan birine göre, bana sanki embesilin tekiymişim gibi bir bakış fırlatma konusunda takdire şayan bir iş çıkarttı. “Bağlama göre. Tabii ki.”

“Ah, tabii ki,” diye mırıldandım, kendim için notlar karaladım. “İlk sembol peki? O ‘daha azı’ manasındaki işaret.”

“O sadece bir belirteç, etrafındaki kelimelerin anlamını değiştiriyor.” Sembollerin nasıl diğerlerini etkileyebileceğiyle ilgili örnekler verdi.

Ona birkaç sembol daha gösterdim ve anında cevapladı, tüm bu süre boyunca sırtıyordu, sanki ileride tüm bu soruşturmadan dolayı pişmanlık duyacağıma inanıyordu. Fakat devam ettim ve bana nasıl ve neden farklı işaretlere farklı anlamlar yüklenebileceğini anlattı. Sonrasında hem de kısa süre sonrasında, diğer sembolleri unuttuğum için sormadım. Keş-

ke geldiğimde tekrar kitap yığınına bulabilseydim.

“Tamam, şimdi suyu sana verebilirim.” Defterimi kaldırdım ve şişeyi çıkarttım.

“Evet! Ver.” Meuric, kolunu kaldırdı ki kolu doğal olmayan bir şekilde sarkıyordu. Ona şişeyi verdiğimde elinden düştüğünü hissettim ve şişe yerde yuvarlandı. Uzaktaki duvarın dibine kadar gitti ve orada durdu, o da arkasından baktı, perişan haldeydi, arkasından gidemezdi.

Acıma duygusu, içime işledi ve gidip şişeyi onun için aldım. “Saldırdığını *düşünebileceğim* herhangi bir şey yaparsan, bunu da diğer gözüne sokarım. Anladın mı?”

Meuric, başıyla onayladı, ben de kapağını açtım ve şişeyi önüne uzattım. Tek yapması gereken, öne doğru uzanmaktı ama bunu yapabileceğini sanmıyordum. Ölmüş olması gerekiyordu. Kırık kemik parçaları, tüm organlarına batmış olmalıydı ve nefes alamıyor olmalıydı, konuşmayı saymıyordum bile.

Janan, Meuric’e her ne yaptıysa, bu bir iyilik değildi.

Su ağzına dökülene kadar şişeyi ona doğru uzattım. İçti, tükürükler saçtı, öksürdü ve ben de geri kaçtım. Bu ani hareketlere güvenmiyordum.

“Birkaç soruya daha cevap verirsen, gerisini de veririm.” Tekrar üzerime öksürmeye başlamayacaksa tabii. Belki de şişeyi yanında bırakıp tartışmamıza bir son verebilirdim. Fakat kendi başına içemezdi. Kendi payına düşeni alsın diye uğraşmak zorunda olduğumu hissetmekten nefret ediyordum.

“Janan’ı nasıl durdurabileceğini öğrenmek istiyorsun. Onu durdurmanın bir yolu yok, özellikle de senin için. Sen, Janan’ın yanında bir hiçsin. Önemsizsin.” Çenesinden sular aktığı halde şişeye gözlerini dikmeye devam etti.

“Senin için önemsiz değilim. Su bende.” Tekrar şişeyi salladım. Tüm bu direniş. Tüm bu önemsizliğimi vurgulama giri-

şimleri. Meuric benden korkuyordu, benim yapabileceklerimden korkuyordu, çünkü ben Janan'a karşı gelebilen, diğerleri her şeyi unutturken hatırlayabilen tek kişiydim. Çünkü ben yeniydim. Farklı. Kopmuş bir ruh.

Belki de özeldim.

Sesimi kalınlaştırdım. "Şimdi bana onu nasıl durduracağımı söyle."

"Onu hiçbir şey durduramaz. Şimdiden tüm dünya beklentiyle sarsılıyor." Çalışan gözüyle yukarı baktı ve çalışmayan gözü iyice açıldı. "Sen neden buradasın ki? Sen de bu çılgınlık gibi, bu asla doğmayan, ağlayan ruhlar gibi olmalıydın."

İçimden bir dehşet dalgası geçti ve fısıldadım, "Ne demek istiyorsun?"

"Doğmaman gerekiyordu. Sürekli araya girip duruyorsun ve senin yüzünden, daha fazla eskiruh Janan'dan sonsuza dek kopartıldı. Daha fazla yeniruh kaçtı." Meuric kıs kıs güldü, sesi sert ve genizdendi. "Ama bunun bir önemi yok. Onun üzerinde bir etki bırakabilmek için fazla geç kaldın. Senin minik parılının söndüğünü fark etmez bile."

"Ama diğerleri?" Dilim, soruyu sorduğum sırada kupkuruydu. "Eskiruhları ve onların yerine doğan yeniruhları fark edecek mi?"

Meuric, onu gördüğüm ilk pozisyonu aldı, yırtık pırtık kıyafetlerden ve kandan dolayı zar zor görünüyordu. "Fark edebilir ama onu durdurmak için artık çok geç. Denemelerin, yaramazlık yapmaktan ibaret. Kendin için birkaç kısa seneyi garantiledin ve diğerleri için de birkaç kısa nefesi. Ama yakında deneyimleyeceğin ölüm, aslında sahip olduğun kaderden yüz kat daha beter olacak."

Merdivenlere doğru giderken botlarım taşların üzerinde hışırdadı. "Aslında sahip olduğum kader ne peki?" diye sordum, o

ağlayıp sızlayan kişiyi ve Janan'a ne dediğini düşündüm. Yutucu.

Sırıttığında çatlamış ve kanla kaplanmış bir diş, kökünden sokulüp düştü. "Tüm yeniruhların ortak kaderi, bir eskiruhun yeniden doğması için yakalananların yani. Şu anda o minik cıgıllıklarını duyduğun, asla yaşanmamış hayatları olan tüm yeniruhların ortak kaderi."

"Onları yiyor."

17

ANAHTAR

Su şişesi yere düştü, su etrafa döküldü ve Meuric, ulur gibi bir kahkaha attı.

Kendimi spiral merdivenlere attım, döne döne yukarı, daha yukarı çıktım. Bacaklarım yanıyor ve başım zonkluyordu ama acıyı görmezden geldim. Bu, hiçbir şeydi. Janan, ruhları değiştiriyordu, yaşlının yaşamasına izin verip yeniyi kendine saklıyordu. Ağlayan kişi, beni karanlıktayken teselli eden o *var olmayan ses* yenilip yutuluyordu.

Tırmandıkça, hıçkırıklar ve ağlamalar yükseldi, aklıma ruhların beni geri çağırdığı geldi, gerçi onları kurtarmam için miydi yoksa onlarla birlikte ölmem için miydi emin değildim.

Merdivenin tepesinde küre biçiminde bir odaya girdim. Koşmaya devam ediyordum ve sanki devasa bir topun içinde hapsolmuşüm gibi tüm oda ayaklarımın altında dönüyordu.

Tepe taklak olmuş çukurun Meuric'i nasıl yukarı doğru çektiğini hatırlayarak, delik hâlâ odanın bir köşesindeyken durdum, sonrasında nabzım kulaklarımda atarken zorla kapı cihazını kurcaladım. Bir önceki seferde özgürlüğe açılan yolu oluşturan kombinasyona tıkladım. Beyaz taşın üzerinde sisin

gri rengi gözükte ve yakıcı gün ışığına doğru koştum.

Kapı yok olurken bile Meuric'in kelimeleri beni takip ediyordu: *Onları yiyor.*

Tüm o ağlamalar, tüm o yardım için usulca fısıldayan sesler. Yeniruhlar.

Etrafıma ışık dalgaları yağıyor ve tapınak duvarı sırtıma değip hızla çarpan kalbimi taklit ediyordu. Görebildiğim tek şey, botlarımın altındaki kaldırım taşları ve anahtarını cebime sokarken titreyen ellerimdi. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kıptım ama faydası olmadı.

Ağzımı açarak havayı; terin, yanmış kahvenin ve patlayan bir gayzerden gelen kükürt kokusunun bir karışımını yuttum. Duman, tarımsal bölgeden, meyve bahçelerinin ve tarlaların arasından geçerek geliyordu. Kuzeyde ve doğuda iki gayzer daha patlamıştı, gazlar pazarın uğultusunu bastırarak gürültüyle fıskırmıştı. Sular yükseklere sıçramış, devasa şehir duvarını aşmıştı.

İki el omzuma dokundu, beni sarsarak çekti ve çığlık attım.

Daha önce hiç görmediğim bir adam, beni iterek tapınak duvarına fırlattı. Gözümün önünde, zihnimde bir şimşek çaktı ve bu tanımadığım kişi beni duvara yapıştırırken bağırдыm. Kaçamıyordum. Tapınak sırtımda zonkluyordu ve duvara çarpan başımın arka kısmı sızlıyordu. Tanımadığım kişi, cebimi karıştırdı ve tapınak anahtarını yakaladı.

"Bu," diye kükredi, "sana ait değil." Ceketimin önünü kavradı, beni tekrar döndürüp duvara fırlattı ve sonra gitti.

Ayaklarımın üzerinde doğrulup peşinden gitmeye çalışırken başım zonkluyordu ama sendeleyerek birkaç adım atabilirdim ve yere yığıldım. Taş, avuçlarıma ve parmak uçlarıma battı, keskin ve soğuktu. Gerçek dünyaya baktım, sonsuzmuş gibi gelen yalnızlıktan sonra tam bir şoktu.

En az iki düzine insan, pazarın etrafında toplandı. Bazıları ağızlarını açarak bana baktılar. Onları daha önce görmemiş-tim, tapınaktan çıktığımda dikkatli olmak aklıma gelmemişti. Kapısı olmaması gerekiyordu. O adamın bana saldırdığını görmüşler miydi? Ortaya çıktığımı görmüşler miydi?

Birileri ruhların ağladığını duymuş muydu? Tapınak arkamda yükseliyordu, devasa ve hayal edilemeyecek kadar korkunçtu. Belki de bir kalp değil, mideydi.

Bana saldıran adamın izini sürmeye çalıştım ama gözlerim acıdan ve üzüntüden buğulanmıştı. Büyük vücudu, daha küçük bir vücut tarafından durdurulmuştu –Deborl mı?– ve yolu-na devam etmişti. Onu kaybetmiştim.

Anahtarı kaybetmiştim. En büyük avantajımı kaybetmiştim. Dizlerimin üzerine çöküp ağladım.

“Ana!” Sam, yanıma çömeldi, beni kollarına aldı. “Nereler-deydin? Ne oldu?”

“Birisi anahtarı aldı.”

“Anahtarını mı? Kim?”

“Bilmiyorum.” Yüzümü, Sam’in gömleğine gömdüm ve gözyaşlarımın akmasına müsaade ettim. Gözlerim gözyaşlarımdan dolayı ağırlaşmıştı, sanki denizleri dolduracak kadar çok ağlayabilirdim.

“Ana,” diye mırıldandı. “Ah, Ana. Artık güvendesin.”

Kendim hakkında endişelenmediğimi ona söyleyecek kadar nefesim yoktu. Konu diğerleriydi. Ben de olmalıydım aslında ama Menehem’in deneyi ters gitmişti. Burnunu sokması...

Etrafıma kalabalık toplanmasın diye hıçkırıklarımı yutmaya çalışarak Sam’in kucığına iyice gömüldüm. Bana daha sıkı sarılırken, tenindeki gün ışığının, saçındaki şampuanın ve nefesindeki kahvenin kokusunu içime çektim.

“Başına bir şey gelecek diye çok korktum ama artık burada-

sın. Güvendesin. Güvendesin.” Nemli yanaklarımdan ve boyumdan saçlarımı uzaklaştırırken, teselli edici saçmalıklar fısıldıyordu. Tuzlu, terli korkuyordum ve belki de Meuric’in kan ve çiş karışımı kokusunu üzerimde taşıyordum, çünkü Sam yaralandım mı diye kontrol ederken ellerini üzerimde dolaştırıyordu.

En kötü yaralarım içimdeydi.

Üzerimize dar bir gölge düştü. Sam, bakmak için doğrulduğunda ağırlığını diğer tarafına verdi ve sesi kulağımda gürledi. “Ne?”

“Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyorum sadece.” Konsey üyesi Deborl’un sesi kontrollüydü, sanki iyice derinden çıkartmaya çalışıyordu.

“Teşekkürler ama iyiyiz.” Sam, beni de yanına çekerek dikildi. Yanaklarımı kurulayacak vakti ancak bulmuştum ama sorun değildi. Sam’in gömleğindeki koyu lekeler, okyanuslar dolusu ağladığımı ortaya koyuyordu.

“Birisi çığlık attığında, onu pazarın ortasında bırakmak kabalıktır.” Deborl delici bakışlarını bana yöneltti. “Özellikle de onu bu kadar korkutan kişi velisiyse.”

Sam’e iyice sokuldum. “Başka biri vardı. Beni ittirdi ve cebimden...”

Deborl, başını dikti. “Ve cebinden, ne?”

Anahtarı aldı ama benim anahtarı bilmemem gerekiyordu. Kimsenin hatırlayamaması gerekiyordu ve o tanımadığım kişi, Deborl tarafından sadece durdurulmayıp bir de ona anahtarı verdiyse? Deborl’u anahtar için suçlarsam, anahtarı nasıl ele geçirdiğimle ilgili sorular sorulacaktı. Meuric’e ne olduğu ve neden böyle önemli bir nesneyi sakladığımla ilgili sorular.

Sam’e yaslandım. “O adam, beni ittirdi. İriydi...” Benimle kıyaslanınca, herkes iriydi. “Saçı kahverengiydi. Senin yanından geçti.”

Deborl, "Onu arayacağım," dedi ama gitmedi.

"Her şey yolunda Deborl." Sam, ses tonunu nötr tuttu ve sadece beni sardığı kolunun gerilmesi, bu tavrını yalanladı. "Kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Deborl, delici bakışlarını ikimize yöneltti, tıraş olurken kestiği çenesindeki kırmızı çizgileri kaşdı. "Umarım sürekli yaralanmasına müsaade etmiyorsundur. Sonuçta, Konsey ona göz kulak olman için sana güveniyor." Gülümsediğinde gözleri kısıldı. "Biliyorsun, halkın yarısı, onun Karanlıktapınak'tan sorumlu olduğunu düşünüyor ve diğer yarısı da *sorumlu olmadığından* emin değil. Ve şimdi de hava perileriyle ilgili olayı konuşuyorlar."

Sam'in elleri yumruğa dönüştü ve omuzları, Deborl'a vurmaya hazırlanıyormuş gibi gerildi. "Ana, Karanlıktapınak olaylarını hafifletmek için herkesten daha çok çabaladı. Ve o gece sen neredeydin? Arkanı dönüp yattın mı?"

Tartışma, çevreden meraklı bakışlar toplamaya başladı. Cris, sanki bir görev üzerindeymiş gibi bize doğru uzun adımlarla geldi. Çoğunluk sadece baktı.

"Durun," dedim. "İkiniz de." Sesimin nasıl titremediğini bilemiyordum. Dik durabilmek için dizlerimi iyice birleştirdim ama bu da başımı döndürdü.

Deborl, sırtıttı.

"Merhaba Cris," dediğimde Cris, Deborl'un arkasından yaklaşmıştı. Canım acıyordu ve yorgundum. Belki başka biri Sam ile Deborl'un yumruk yumruğa dövüşmesini onleyebilirdi. Sonrasında, ben de güzel bir kayanın üzerine kıvrılır ve bir sene boyunca uyurdum.

Başıyla selamladı, Sam'le aralarında sorgulayıcı bakışlar geçti. Aralarında yoğun bir şeyler gidip geldi, gerçi yüz ifadelerindeki değişimleri çözümleyemiyordum.

“Senin planın bu mu Sam? Gözü yaşlı Ana’yı sağda solda gezdirip insanların yeniruhlara acımasını sağlamak mı amaç-
cın? Çok acıklı.” Deborl, dalga geçiyordu. “Halk, asla yeniruh-
ları kabullenmeyecek. Herkes, senin gözünün” –bana baktı–
“yaptığınız her ise, o nedenle kör olduğunu biliyor. İğrenç.”

Sam’in beni saran kolu gerildi. “Yapacak önemli bir işin yok
mu?” Deborl’a delici bakışlar gönderdi. “Belki Ana’yı darp eden
kişiyi bulabilirsin?”

Konsey üyesi, gülümsediğinde dişlerini gösterdi. “Küçük
Ana, geçen gün gelişim raporu gününü kaçırdı ve sen, tekrar
randevu almadın. Bazı Konsey üyeleri, gerçekten toplumumu-
zun bir üyesi olmak isteyip istemediğini merak ediyor.”

Geçen gün mü?

“Sana söyledim, hastaydım...”

Sam, benim için mazeret yaratmak zorunda mı kalmıştı?

“Konsey’e rapor vermek için hafta sonuna kadar vaktin
var.” Deborl’un delici bakışları üzerimden uzaklaşmadı. “Bu
da iki gün demek oluyor. Onuncu saatten önce orada ol yok-
sa Dossam’ın koruması altından çıkartılır ve Sınır’dan dışarı
sürülürsün.” Bunu dedikten sonra dağılan kalabalığın arasına
karıştı. Birkaç kişi, tekmeyi yiyeceğimi duyunca memnun olup
sırtına vurdu.

Armande, hızla geldi, tek elinde kahve vardı. Kâğıt bardağı
bana uzattı ve ben de alıp göğsüme bastırdım, sıcaklığını içime
çekmeye çalıştım.

“Ee.” Cris, Sam’e döndü. “Bakıyorum da onu bulmuşsun.”

“Beni mi arıyordun?” Tam olarak nerede olacağımı biliyor-
du. Birlikte gitmeye de hazırды. Nasıl önce hasta, sonra kayıp
olmuştum? Herkese bir yerlerde öpüşüyor olduğumuz fikrini
verecek asıl planımıza ne olmuştu?

“Kayıptın.” Sam’in parmakları sırtımda kıvrıldı, sanki beni

tekrar yanına çekmek istiyordu. “Hepimiz o gece seni aramaya çıktık ve sonraki gece de. Cris ile Armande, her gece geç saatlere kadar benimle birlikteydiler ama seni bulamadık.”

O gece mi? Sonraki gece mi? *Her* gece mi? Kaç gece olmuştu ki? Uzandım ve saçıma taktığım güle dokundum ama elime aynı taktığım andaki gibi geldi: Biraz solgun ama *kesinlikle* tazeliğini yitirmemiş.

Cris, “Hepimiz endişelendik,” dedi. “Sarit, mahvoldu. Biri-leri onu aramalı.”

Başım öyle zonkluyordu ki zar zor düşünebiliyordum. Sadece uyumak istiyordum ama tapınak arkamda duruyordu, her zaman olduğundan bin kat daha korkutucuydu. Meuric’in sözleri hâlâ aklımdan çıkmamıştı. Ruhlar hâlâ aklımdan çıkmamıştı.

Dudaklarımı yaladım. “Ne kadar süredir” –orada olmazdı, Armande ile Cris yammızdayken olmazdı– “kayıptım?”

“Bir haftadır.” Sam’in ifadesi kontrollüydü, ağzının çevresinde ve gözlerinin arasında çizgiler oluşmuştu. Cildi solgundu, gözleri kan çanağı gibiydi ve altlarında siyah çukurlar vardı. “Bir haftadır kayıptın.”

Bardağım elimden kaydı ve kaldırım taşlarına çarptı. Bardağın kapağı çıktı ve kahve olduğu gibi ayakkabılara, pantolon paçalarına döküldü ama özür dileyecek kadar enerjim yoktu, her yere sıçrayan sıvıdan kendimi sakınamadım bile.

Kahve, taşlardaki çatlaklardan içeri sızdı, aynı Meuric’in çürük gözünün sızıntısı gibi; Sam, dizlerim tutmadığında beni yakaladı.

“Artık hepsi geçti. Seni eve götüreceğim.”

18

ÇARPIŞMA

Bacaklarım çalışmayı reddedene kadar Güney Bulvarı'na varabildim, sonrasında Sam beni taşıdı. Kollarında güvende olunca, gözlerimi kapattım ve seslerin yarattığı melodiye dinledim.

Cris, "Neredeydi?" diye sordu. "Bu sabah onu bulmuştundur diye düşündüm ve ikiniz de pazar alanına geldiniz..."

Sam, "Bilmiyorum," dedi. Nerede olduğumu hatırlıyor mu diye merak ettim. "Keşke Deborl kendi işine odaklansaydı."

Armande, homurdandı. "Bunu yapamayacağını biliyorsun. Nasıl ben hamur işi yapıyorsam, sen müzik çalışıyorsan ve Cris bahçeler kuruyorsa, Deborl da diğerlerinin işine burnunu sokmak zorunda. Elinden gelen tek şey bu."

Sam'in ceketine yapıştırdığım yüzümle gülmeyi başardım.

Bana daha sıkı sarıldı. "Birisi, Lidea'ya Ana'nın kaybolduğunu söylemiş. Saat başı arayıp Ana'nın kaçırıldığından ve sonrasında da Anid'in peşinden geleceklerinden endişelendiğini anlattı. Evinden çıkmayı reddediyor ve Stef'e bebek odasını gözlemlemek için her türlü sistemi kurdurmuş. Sorun teşkil ettiğinden değil, çünkü Lidea onu korumak için beşiğinin yanında uyuyor."

Suçluluk duygusu, mideme oturdu. Bir hafta. Bana bir hafta gibi gelmemişti. Gülüm...

Uykuya dalıp duruyordum ve o, beni merdivenlerden çıkarıp oturma odasına getirene kadar sanki aradan sonsuz zaman geçmişti.

Ağzıma bir bardak dayandı ve su damladı. Başlarda tereddüt ederek yuttum ama sonra boğazım bu harekete alıştı, midem ağrıyana kadar suyu hızla içtim.

Kanepenin üzerinde battaniyelere sarılmışken kesinlikle güvendeydim.

Sam, diğer iki kişiye teşekkür ederek kapının yerini gösterdi. İçinde bulunduğum durumdan ya da bulanık görüşümden kaynaklanıyor olabilirdi ama Sam, Armande ile ilgilenirken rahat görünüyordu yine de Cris'in yüzüne bakarken duruşu değişiyordu. Düşük omuzlar, diğer oğlana doğru kaydırılan vücut ağırlığı. Cris, sanki onun aynası gibiydi.

Sam, "Bu kadar çok şey yapmana gerek yoktu," dedi. "Ama minnettar kaldım. Teşekkür ederim."

"O, çok hoş görünüyor." Cris, tereddüt etti. "Eh, biraz sabırsız ama tüm o dikenlerin altında çok hoş biri yattığından şüpheleniyorum."

"İlk tanıştığımızda elleri yaralarla kaplıydı. Nasıl yaralandığını keşfetmem biraz zaman aldı." Sam, baş parmaklarını ceplerine soktu. "Ya da neden yaralarının bu kadar tanıdık geldiğini keşfetmem."

Cris, ellerini kaldırdı, kanepeden net olarak göremiyordum ya da gözlerimin önündeki buğulanmadan dolayıydı ama ikisinin de yaralarına baktığını hayal meyal gördüm. Yüzlerce sene boyunca güllerle ilgilenen birinin eldiven takmayı aklına getirmiş olacağını düşünürdüm.

"Kulübedeki gülleri gördüm." Cris, ellerini indirdi. "Onlara

iyi bakmış. Belki onu neşelendirmek için birkaç tane daha getiririm.”

“Bu hoşuna gider.” Bir dakika daha konuştular, daha fazla yardım etmek için sözleştiler ve Cris, gitmek için arkasını döndü.

“Hey.” Sam, ağırlığını diğer yanına verdi ve ses tonu yumuşadı. “Hep güllerinin mavi olduğunu düşünmüştüm.”

Soğuk parmaklar yanağıma dokundu. “Ana?”

“Hıı?” Başımı, göz kapaklarımdan sızarak gözlerimi yakan ışığın geldiği pencereye doğru çevirdim; karanlığın içine uyanmak istemiyordum.

“Nereye gittin?” Darılmış gibiydi. Darmaduman olmuş. Kanepenin ucuna oturdu. “Seni bulmak için her yere baktım.”

Kollarım, yüzüne ulaşmak için kaldıramayacağım kadar ağır geliyordu, ben de dirsekleriyle yetindim ve onu aşağı çektim. “Gerçekten hatırlamıyorsun yani?”

“Bana söylemedin ki. Birlikte bir yere gittiğimizi sanıyordum ama hatırlayamıyorum. Sırt çantam omzumdaydı. Sana telefon etmeye çalıştım.”

Yokluğumda çatlayan hafıza büyüğü, çatlaklarını doldurmuştu. İnledim.

Sam, “Sorun değil,” diye mırıldandı. “Daha sonra konuşabiliriz, istersen. Lidea ile Sarit’i aradım. Gelip seni görmek istiyorlar.”

Gözlerimi açmaya çalışmak acı veriyordu. Misafirlere gülümsememin yolu yoktu. “Şimdi olmaz.”

“Şimdi olmaz,” diye onayladı. “Sana bir şeyler getirmemi ister misin?”

Düşünmeden konuştum. Daima ihtiyacım olan bir şey vardı. “Müzik. Benim için çal.”

Sam, alnımı öptü ve oturma odasının ortasındaki piyanonun başına gitti. Uzun uzadıya, usulca çalman notalar, cilalı tahtalardan ve taş figürlerden sekerek odayı doldurdu. Bu odanın var olma sebebi müziği ve ben de sanki tüylerin üzerine serilir gibi müziğin içine girdim.

Rüyamda kara odalar ile kara gözyaşlarını ve kıl payı yön değiştiren kaderimi gördüm.

Uyandığımda beni çepeçevre kucaklayan battaniyelerin içinde hapsolmuş gibiydim. Hızla dönerek kanepeden fırladım, en yakındaki banyoya koştum ve midemdeki her şeyi çıkarttım.

Banyonun dışında Sam'in SED'ine doğru kükrediğini duydum. "Son başvuru tarihini ileri almalarını söyle. Şu anda dışarı çıkabilecek durumda değil."

"Çok hasta."

"Hayır, iyileşiyordu ama sonra birisi pazarda ona saldırdı. Deborl da hemen kızı köşeye sıkıştırdı."

"Sözcü olan sensin Sine. Onları dize getir."

"Onun hakkını savun. Tüm yeniruhların hakkını savun ve yardım etmek için bir şey yap."

Birilerinin yeniruhların hakkını savunması gerekiyordu, hem de onun bildiğinden daha fazla nedenle. Birilerinin Janan'ın yeniruhları incitmesini önlemesi gerekiyordu. Birinin bunu yapması gerekiyordu.

Benim yapmam gerekiyordu.

Tekrar rüyalara dalana kadar hıçkırarak ağladım.

Sonunda paniklemeden gözlerimi açtığımda Sam çay ile bir tabakta tereyağlı tost getirdi. Yüzündeki çizgiler ve karanlık gölgeler yok olmuştu, demek ki uzun bir süredir uyuyordum.

Tapınakta bir haftam geçmişti, kaçtıktan sonra uyurken daha fazla zaman harcamıştım. Böyle devam edersem, tüm hatıralarım kaybolacaktı. O zaman, her yeri kaplayan ışıktaki ve karanlıktaki hapsolmuş o yeniruhlardan biri gibi olurdum.

Çay kupamı, tam bir yudum almışken geri indirdim ve Sam, yanağımdaki gözyaşını eliyle sildi. Geriye elimde sadece bu kalmıştı: Birkaç gözyaşı. İyice ağlayacak kadar enerjim kalmamıştı.

“Keşke içeri girmeseydim.” Çayımı yuttum ve bardağı bir kenara koydum, avuç içlerimle yüzümü ovdum. Duş almayı gerçekten istiyordum. Gerçek uykuyla geçen bir haftayı da. Kabussuz. “Getirdiklerim nerede? Defterim?” Tapınak kitaplarını tercüme etmeye çalışmalıyım.

“Odanda. Yukarı çıkmak ister misin?”

“Bunu bitirdikten sonra.”

Sam, kaşlarını çattı ama ben tostumu yiyip ayağa kalkana kadar bekledi. Aç kaldıktan ve ağladıktan sonra sanki anılarda yaşıyor gibiydim. Bu, beni aynı zamanda hem ağırlaştırdı hem de hafifletti ve sızlayan bacaklarımın üzerinde sağa sola sallandım. Bacaklarım eskisinden daha mı inceydi? Kıyafetlerimi çıkartıp aynaya bakarsam, kaburgalarımı sayabilir miydim? İçim bomboş gibiydi.

İki büküm olmadan, Meuric’in çukurundan yukarı çıkıyormuş gibi hissetmeden yukarı kata ulaşmayı başardım. Sam beni odama kadar takip etti, ben temiz kıyafetler bulurken yanımda kaldı. Duşa girdiğimde konuşmadı.

Sıcak su, hafızamı yakarak söküyordu. Dolambaçlı yolların ve küresel odaların pis kokusu, Meuric’in ve gözünün ekşimiş kokusu, kendi terimin ağır kokusu. Delikten akıp giderken izledim.

Tekrar giyinip yatağımdaki Sam’in yanına oturdum. “Bu-

gün oturma odasında uyudun mu? Dün gece?" Pencерem, koyu mor bir gökyüzünü, yıldızların solgun parıltılarını gözler önüne seriyordu. Gece.

"Senden gözümü ayırırsam, sonrasında neler olacağından korkuyorum."

"Eğer kaçırıldığımdan korktuysan, neden herkese hasta olduğumu söyledin?"

Gözlerinin arasında düşündüğünü belirten bir çizgi oluştu. "Halk arasında sana karşı çıkan herkesi kontrol ettik, Merton gibilerini ama korktuğum şey –gerçekten ne olmuş olursa olsun– insanların gerçekleri çarpıtmak için bir yol bulabileceğiydi. Herkes senden nefret ettiği için kaçırılmıştın ya da hava perileriyle yaşamak için kaçmıştın. Bilmiyorum. Korkan insanlar, yaratıcı insanlardır. Kafalarından bir şey uyduracaklardı, yani eğer sadece hasta olduğunu söyleseydim ve kimse gerçeği bilmeseydi –kaybolduğun gerçeğini– insanların ne dediklerini kontrol edebilirdim."

"Sam." Pozisyonlarımız tam tersi olsaydı, ne kadar korkacağımı hayal etmemeye çalıştım. Beni şimdi böyle gözetlediği için onu suçlayamazdım. "Sam," diye fısıldadım tekrar, çünkü tek söyleyebildiğim şey adıydı.

Kucağımda duran elimin üzerine elini bastırdı. "Hayatımda hiç seni o gece bulamadığımda olduğu kadar korktuğumu hatırlamıyorum." Nefesi uzun uzadıya ve titreyerek çıktı. "Her karanlıkruhun evine, hem tarım hem endüstri bölgelerindeki her depoya ve binaya, Konsey Binası'ndaki her dolaba baktım. Tek seferde beş dakikadan fazla uyuduğumu sanmıyorum.

"İlk tanıştığımızda aklıma gelebilecek en korkunç şeyi sormuştun."

O gün, sorularla dolu net ve soğuk bir gündü. O zamanlar, kim olduğunu bile bilmiyordum, sadece donmuş göllerden

yabancıları çekip çıkarttığını biliyordum. Keşke şu anda da beni bu donmuş şokun içinden çekip çıkartabilseydi. “Hatırlıyorum,” diye fısıldadım. “Ölsen ve geri gelmesen, sonrasında neler olacağını bilememek demiştin. Nereye giderdin? Ne yaptın?” İçim allak bullak oldu.

“Seni o gece bulamadığımda artık cevabımın bu olmadığını fark ettim.” Elimi kaldırdı, kalbinin üzerine yerleştirdi. Kalbi, parmak uçlarımin altında hızla atıyordu. “Şimdi bana sorsaydın, aklıma gelebilecek en korkunç şeyin seni kaybetmek olduğunu söyledim.”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Keşke sana, bana hissettirdiğin tüm o şeyleri anlatabilseydim. Onları müziğe katmaya çalıştım ama o bile yeterince güçlü değildi.”

Nasıl bildiğini sormak istedim, birine âşık olmakla düşkün olmak arasındaki farkı nasıl bildiğini. Fakat ağzıma zorla o kelimeleri söylettiremedim, çünkü sonrasında parmaklarımı tek tek öptü ve odak noktam, dokunduğu her yere kaydı. Dizlerimiz, bileğimdeki elleri, parmak boğumlarımdaki dudakları.

Her bir parmağım öpülünce, elimi alıp döndürdü ve avucumu yanağına koydu. “Benim bir parçamsın, varlığımın bir parçasısın.” Parmaklarımin altındaki çenesinin kasları hareket etti. “Sen yokken, her şey daha soluk.”

Kaybolan kişi o olsaydı, bir daha asla gitmesin diye üzerine çöreklenirdim. Hayallerimde bile onu altımda hissedebiliyordum, kemikler ve kaslar ve onun elle tutulur varlığı. Hayallerimde, altımda öylece uzanıyor ve asla çekip gitmiyordu.

Aynı dürtüye sahip olmadığı için hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım. Ya da kendine benden daha iyi hâkim olduğu için. İç çekerek elimi bıraktı. “Hâlâ sana dokunmayı bıraktığımda yok olmayacağından emin olamıyorum.” O

anda dizimde kıvrılan parmaklarıma baktı. Tekrar uzanmaya çalıştı ama tereddüt ediyordu. Belki de gerçekten üzerime çöreklenmek istiyordu. “Ama sen henüz geri geldin ve yapmamız gereken çok fazla şey var ve bunun anlamı da isteklerimin beklemesi gerektiği. Ve başına ne geldiyse, berbat bir şey olmalı.”

Meuric’in yuvasının kokusu, ağlayanların etrafındaki karanlık ve kulağımda Janan’ın sesi. Nefes alırken kekeler gibiydim.

Sam, nemli saçımı kulağımanın arkasına attı. “Bana anlatabilir misin?”

“Bilmek istemezsin,” diye fısıldadım, ona hissettirmek üzere olduğum tüm o berbat şeyler yüzünden kendimden nefret ettim. “Ama bilmen önemli yine de.”

Bekledi.

“Öncelikle, bir süre için tam olarak nerede olduğumu bildiğini bilmen gerekiyor. Benimle birlikte tapınaktan içeri girecektin.”

“Bu, mümkün değil.”

“Mümkün. Bir anahtarım vardı.” Fakat artık yoktu. O tanımadığım adam anahtarı Deborl’a vermiş miydi? Onunla ne yapacaklardı? “İçeri birlikte girecektik. Sen ısrar etmiştin ve ben de tek başıma gitmek istemiyordum. Ama Stef seni gördü ve ben fırsatı kaçırmadan tek başıma içeri girmek zorunda kaldım. Bunun sebebi, Janan’ın hafızanla oynaması sadece. Bazı şeyleri bilmeye izniniz yok, siz de bunları unutuyorsunuz ve hiçbiriniz fark etmediğiniz için tutarsız olan şeyleri sorgulamıyorsunuz.”

“Bu, kulağa çılgınca geliyor,” diye fısıldadı. “Her şeyi hatırlıyoruz, ilk hayatımızda olanlardan başlayarak.”

“Hatırlamıyorsunuz.” Eline dokundum. “Her şeyi hatırlamıyorsunuz. Ve olay sadece bu da değil.” Ona, Janan’ın benim gibi ruhlara ne yaptığını söyledim.

19 DÖNÜŞÜM

Sam'e tapınakta olan her şeyi anlattıktan sonra, denemek istesem de kitapları tercüme edecek kadar enerjim kalmadı.

Bunun yerine, tekrar ağlamaya başladım ve Sam, beni merdivenlerden aşağı indirirken üzgün ve mesafeli bir hale büründü. Karanlık saatler önce çökmüş, oturma odasını aydınlatma işi sadece lambalara ve yansıma yapan cilalı mobilyalara kalmıştı. Kendimi kanepedeki battaniyelere sardım, mutfaktaki adımların sesini dinledim. Dolap kapıları açılıp kapandı, kaynayan su tıslar gibi sesler çıkarttı ve o, çayıma bal katıp karıştırırken kaşık seramik üzerinde çınladı.

Bardağı benim için bir sehpaye koydu, sonrasında piyano üzerinde çalışmaya gitti, parlak akça ağaç kapağın altındaki telleri hizaya sokuyor, perdeleri test ediyordu. Ara sıra çalmak için duruyordu, her defasında istek parçam var mı diye soruyordu ama genellikle sadece izlemek ve dinlemekten memnundum.

Noktürnler ve *prelüdler*, ninni gibi uykumu getirdi ve uyandıgımda karla kaplı bir sabah olduğunu keşfettim. Sam ile birlikte sıkıca giyindik ve çok geç kaldığımız aylık gelişim raporum için Konsey Binası'na doğru yola çıktık.

Tahmin edileceği üzere Konsey, sözüm ona hastalığım ve belirtileri ile ilgili beni acımasızca soru yağmuruna tutup yalandan anlayış gösterdi. Eh, Sine'in endişeleri gerçek olabilirdi. Konuşmayı, gelişim raporuma çekmek için çok uğraştı ama genel şüphe ortadaydı: Konsey, bir şeyler peşinde olduğumu düşünüyordu.

Öyle değil miydim ki? Menehem'in zehir üreten makinasını, Janan'ın korkunç açlığını ve Konsey üyesi arkadaşlarının tapınakta hayatta olduğunu keşfetmişim. El değmemiş tek hafıza, tapınaktaki kitaplar –ve son günlere kadar tapınak anahartarı da– bendeydi. Hava perileri, bana şarkı söylüyorlardı.

Janan'ın, Ruhlar Gecesi için daha şeytani planları olması sorun değildi. Konsey, benim gibi birine güvenemezdi. Şükür ki Sam, Konsey'in hastalığım hakkındaki sorularını öngormuş ve beni hazırlamıştı, ben de onlara burnumu akıtıp istifra etmeme neden olan ateşle yattığımı anlattım.

Sam, “Ben bir keresinde bundan dolayı öldüm,” diye eklerken Konsey Binası merdivenlerinden iniyorduk. Pazardan doğru donduran bir kar fırtınası esiyordu, gerçi bu kendini dedikoduya adayanları ve çalışanları yerlerinden etmemiştı.

“Hıı.” Ceketimin kapuşonuna sığındım, bana yöneltilen delici bakışların farkındaydım. Merton yine dışarıdaydı, insanlara göldeki hava perisi olayını ve Sam'in benimle romantik bir ilişki yaşamasının ne kadar ıgrenç olduğunu hatırlatıyordu. Konsey'in bu konudaki tavsiyesi, aynı bir önceki gibiydi: Görmezden gel. “Bu hastalık seni öldürdüyse,” dedim. “hayatta olmam mucize mi?”

Eliyle, elimi tuttu ve sıktı. “Eh, evet. Fakat bu olay, birkaç yaşam öncesindeydi. Tıp, o zamandan beri bayağı bir yol kat etti. Endişelenme. Seni tedavi ettiğini söylediğim doktor ıy bir arkadaşımıdır. Sorarlarsa, hiçbir şey söylemeyecektir.”

“Ah, iyi.”

Armande'in hamur işi tezgâhında durduk, açlıktan ölme-yeceğime ikna olana kadar birlikte kahve yudumlayıp kek yedik. Sam, sürekli SED'ini kontrol ediyordu ama bunun dışında Armande ile öğle yemeğinde ne yemeyi planladıklarıyla ilgili uzun bir sohbete de girdi. Şüphelendim ama tapınaktan ve Merton'ın topladığı kalabalıktan iyice uzakta oturuyorduk ve Armande bana abur cubur vermeye devam ediyordu. Şikâyet etmedim ama Konsey Binası merdivenlerinden gelen sesleri de duymadan edemedim.

Bir kadın, “Yeniruhlar, başımıza gelen bir bela,” diye bağırdı. “Janan'a yeterince tapmamamızın cezası.”

Kadının teorisi ile gerçek arasındaki uzaklık, denizlerle yıldızlar arasındaki mesafe kadardı ama bu, genel bir hissiyattı.

“Yeteneksizler,” dedi bir adam. “Neden kendimizi, topluma hiçbir şey sunamayan birilerini umursamaya mecburmuş gibi hissedelim? Onları barındıracak ve besleyecek kaynağımız yok. Ya sayıları sürekli artarsa? Biz –eskiden– bir milyon kişiydik. Sadece bir milyon. Var olan tek ruhlar olduğumuzu sanıyorduk ama bunun,” –adamın sesi incelmişti, sanki söylemek üzere olduğu şeylere inanmıyordu– “yanlış olduğu kanıtlandı. Şimdiyse çizilen sınır aşıldı. Bizi sayıca geçerlerse, ne olacak?”

İrkildiklerini görmek için tam zamanında Sam ile Armande'e baktım.

İyi bir soruydu. Ben de bilmiyordum. Tabii ki bu adam hemen sonuçlar çıkartıyordu. Herkesin bildiği kadarıyla, yeniruhlar da sayıca sınırlı olabilirdi. Sonunda, kaç tane yeniruh doğduğuna bakarak Karanlıktapmak'ta kaç tane eskiruhun gerçekten kaybedildiğini söyleyebileceklerdi. En azından, yetmiş iki tane. Muhtemelen daha fazla. Fakat bana öyle görünüyordu ki o sayıya ulaştığımız noktada durulacaktı.

Sonrasında ya yeniden doğacaktık ya da doğmayacaktık.

Öğle vakti Sam, Armande'e iyi günler diledi ve birlikte güneybatıdaki yerleşim bölgesine doğru yola çıktık. Sokaklara kar taneleri süzülüyordu ve gün, yeri bir kat beyaza boyayacak kadar soğuktu.

Eve vardığımızda kardaki izler ön kapıya ve tekrar uzağa yönelmişti, davetsiz misafirin birçok şeyi gördüğü haricinde bir şey söylemem mümkün değildi. Oturma odası pencerelelerinden ışık süzülüyordu. Belki de sonunda Konsey odamı aratmaya yönelik tehdidini tutmuştu. Kitaplarımı ve araştırmalarımı aldırsa ve Deborl'da da anahtar varsa...

İçimi korku kapladı. "Sam?"

"Sorun yok." Elimi tuttu ve beni, tatlı bir kokunun geldiği kapıya yöneltti. İçeri girdiğimde güller oturma odasını bambaşka bir dünyaya çevirmişti.

Kırmızı ve mavi tonları, masalardaki ve raflardaki vazolara yığılmıştı. Piyanonun nota sehpasında ve merdivenin her bir basamağında duruyorlardı. Sehpalardan, müzik aletlerinin kutularından, etrafı güzelleştiren ve akustik sağlayan dekorasyonun ardından bize bakıyorlardı.

Koku sarhoş ediciydi, öylesine zengin bir kokuydu ki tadını alabiliyordum. Sam kapıyı kapatıp, yüzünde bir tebessümle arkamda durunca daha hafif, baharatlı bir koku içime dolarak beni ısıttı. "Hoşuma gitti."

"Cris'in serada başka yeri kalmamış mı?"

Sam, güldü. "Bildiğim kadarıyla, pek öyle sayılmaz."

Odada taç yapraklara dokunarak dolandım. "Kırmızı ile mavinin, böyle bir arada olması hoşuma gidiyor. Bunlar" –tekini koklamak için eğildim– "Anka gülleri mi?" Alışkın olduğum mavi güllerde olduğundan daha çok taç yaprakları vardı; aynı kıvrılmış kalın kâğıtlar gibiydi.

"Öyle. Cris'in kaybetmeye dayanabileceği kadar çok mavi gül ve Anka gülü." Sam botlarını çıkarttı ve piyanoya yaslanıp odadaki hareketlerimi takip etti. "Uzun süredir seni bu kadar mutlu görmemiştim."

"Sanki sera oturma odamızın içine doğru patlamış ve ar-
dında..." Ellerimi sağa sola uzattım. Her yerdeydiler, dikkatimi
çeken ışığı ve tüm renkleri değiştiriyor, gözlerimi Kalp'e geldi-
ğimden beri bakmadığım yerlere yönlendiriyorlardı. Çellonun
yanındaydılar, klavsene yaslanmışlardı ve müzik sehpa-
mın etrafını sarmışlardı.

Ve yeni flütümün yanında, standma yaslanmış parıl parıl
parlayan, hayatımda gördüğüm en mükemmel mavi gül duru-
yordu, yumuşak taç yaprakları öyle kusursuzdu ki gerçek gibi
görünmüyordu. Tomurcuğu parmak uçlarımda kıvrıldı, hava
kadar hafifti.

Döndüm. "Bunu neden yapasın ki?"

Kucağına doğru yöneldiğimde gülümsedi, güçlü ve sağlam
kolları belime dolandı. "Neden yapmayayım ki?" Beni sıkıca
sardı ve gözlerim, gözlerine yöneldiğinde beni öptü.

Dudaklarının dokunuşunda, yanağımdaki, boynumdaki ve
omuzumdaki parmaklarının yarattığı heyecanda ve avcumun
altındaki kalbinin atışında kendimi kaybettim. Ağzının ağzım-
la olan uyumuna kendimi öylesine kaptırmıştım ki fermuarı
açılan ceketimin çıkarttığı sesi neredeyse kaçıırıyordum. Öp-
meye ara verdiğinde geri çekildim ve ceketimi omzumdan çe-
kip aldı; kollarımı yere indirdim ve kumaş hafif bir *pat* sesiyle
yere düştü.

"Seni seviyorum. Sen geri geldiğinden beri bunu hiç söylemiş
miydin?" Ellerini kalçama sardı ve cevap vermeme beklemedi.
"Her saat başı söylemek istiyorum. Her dakika. Sen geri geldi-
ğinden beri, tek düşünebildiğim seni kaybetmeye ne kadar yak-

laştığımdı. Ve senin..." Bakışlarını çevirdi, yüz ifadesi vahşiydi.

"Bunu hatırlıyor musun?" Gerçekten kaybolmadığımı sürekli açıklamak ya da hatırlatmak zorunda kalmamak beni mutlu ederdi. "Tapınağın içinde olmakla ilgili söylediğim her şeyi hatırlıyorsun değil mi?"

Başıyla onayladı, darmaduman olmuş gibiydi. "Hep hatırlıyorum."

"Peki, kuzeydeki beyaz duvarı? Ejderhalardan hemen öncekini yani?" Dudağımı ısırdım.

Yüzünden anladığını belirten bir ifade geçti ama kafasını sağa sola salladı. "Hayır. Birazcık hatırlar gibiyim ama hayır." Sessizleşti, saçım dikkatini dağıtmış gibiydi. Parmaklarını geçirdiği dalgaların arasından çıkan bir tutam saç, lüle halinde sarkıyordu. "Hatırlamam gereken şeyler var ama hatırlamıyorum."

"Evet."

Kalbim güm diye attı.

"Onları hatırlıyorsun."

Solgun bir tebessüm gönderdim, yeni olmam bir işe yaradığı için rahatlamıştım. "Ben yeniden doğmadım."

"Ve senin sayende hatırladığım bazı şeyler var."

"Evet." En azından, bu işte benim parmağım varmış gibiydi. Beş bin seneden sonra, hayatının ortasındaiken büyüün aniden kırılması ihtimal dışı görünüyordu. *Değişen* tek şey bendim.

İçimden, önemli olduğuma dair ufak bir his geçti.

"Burada olduğuna memnunum," dedi.

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Sana bir şeyler hatırlattığım için mi?" O anda Janan'dan bahsetmek istemiyordum. Sam'in beni öpmesini istiyordum.

"Birçok nedenden ötürü." Zihnimi okudu ya da birbirine baskı yapan vücutlarımızın dilini okudu; aramızda sadece birkaç kat kıyafet vardı.

Öpücüğümüz zamanı, düşünceleri durdurdu. Tek bildiğim ağzının bıraktığı histi, kesik ve titrek nefeslerdi ve sırtımdaki elinin sertleşmiş derisiydi. Gömleğimi soyduğu noktaya soğuk hava hücum etti, istekle yanmama neden olan hareketleriyle keskin bir zıtlık oluştuyordu. Onunla yapmak istediğim şeyi anlatacak kelimelerim yoktu ama daha yakına ve daha yakına gelirsem...

"Bunu görmüş olsalardı, kimse Ana'nın bir hafta boyunca korkunç derecede hasta olduğuna inanmazdı." Sarit'in sesi, neşeliydi, ben de mutfak girişinde onu bulmak için hızla döndüm ve Cris ile Stef'i de. "Aa, üzgünüm." Sarit sırtıttı, sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Bölmek istememiştım ama öğlen yemeği getirdiğimizi bilmek isteyeceğini düşündüm."

Utançtan suratım acıyordu ama Cris'in boş bakışlarını gözden kaçırmadım ve Stef'in de... Gergin? Sinirli? Anlayamadım.

"Ögle yemeği mi?" Sesim tiz perdeden çıktı ve Armande hamur işi tezgâhının yarısıyla beni doyurduktan sonra gerçekten yiyebilir miyim bilmiyordum ama bu garip anın geçip gitmesi için her şeyi yiyebilirdim.

Dördümüz, sonraki saati kızarmış et ve sebze dolu tabakların başında muhabbet ederek ve güllere hayranlık duyarak geçirdik.

"Stef ile Sarit'den yardım aldım. Oturma odasında dolanmalarından rahatsız olacağını düşünmedim." Cris'in tabağı boştu ama tabağımın yarısı hâlâ dolu olduğundan tabağıma bakıyordu. Hâlâ büyüyor olamazdı, zaten çok uzun boyluydu. Kesinlikle imkânsızdı. Fakat ben kalanları verdiğimde sanki günlerdir yemek yememiş gibi yuttu.

"Hem de hiç rahatsız olmam." Sam dişlerini göstererek güldü ve masanın altında elimi buldu. "Stef, zaten yarı zamanlı olarak burada yaşıyor ve son zamanlarda Sarit'i de daha sık ağırılıyor." "

Sarit, "Tamamıyla dürüst olmak gerekirse," dedi, "yeni bir müzisyen eve taşındığından beri daha sık gözükmem tesadüf eseri değil." Bana göz kırptı. "Hem siz sabahki çalışmanızı kaçırmadınız mı? Şimdi bizim için çalmalısınız. Bunu, gülleri yerleştirirken harcadığımız çabanın karşılığı olarak düşün."

Ben daha cevap bile veremedem SED'i çaldı ve bizden müsaade isteyerek oturma odasının diğer ucunda gözden kayboldu. Konuşurken ses tonundaki neşe kayboldu ve geri döndüğünde neredeyse gerçek yaşını gösteriyordu.

"Arayan Lidea'ydı. Birisi Anid'in odasının camını kırmış. Birçok şeyini alıp götürmüş. Anid orada değilmiş ama tehdit gayet netmiş. Lidea yıkılmış durumda ve Wend ne yapacağını bilmiyor." Dudakları çizgi halini aldı. "Wend'in strese dayana-bileceğinden emin değilim. Karanlıktapmak'ta kaybettiği her-kesten sonra, şimdi de bu mu? Bu aldıkları ilk tehdit değil ama kesinlikle en beteri."

Beynime kan sıçradığı için düşünemedim. Birisi Anid'e zarar vermeye çalışmıştı.

Bunu yapmak isteyen birinin varlığından şüphe etmek istesem de... Nasıl büyüdüğümü biliyordum ve Li'nin bana nasıl davrandığını ve insanların bana nasıl kötü gözle baktığını da. Anid'in canını yakmaya çalışmaya devam edeceklerdi.

"Zamanla artacak," diye fısıldadım ve herkes dönüp yüzüme baktı.

"Ana, canım." Stef'in ses tonu teskin ediciydi. "Lidea güçlüdür. Anid'in güvende olduğundan emin olacaktır. Bu konuda endişelenmemelisin."

"Hayır." Ayağa fırlarken sesim çatladı. "Bu konuda endişelenmek zorundayım. Yeniruhlar gelmeye devam edecek ve hepsi de bu tarz bir nefretle karşılaşacak. Eğer onlar için sesimi yükseltmezsem, kim yükseltecek?"

Cris, "Hepimiz yükselteceğiz," dedi.

"Senin arkadaşınız. Yardım etmek istiyoruz."

Sam, bana baktı, bekledi. Gurur duyuyor gibi görünüyordu ki bu, kalbimin hızla atmasına neden oldu.

Bir an sonra, "Ne yapılması gerektiğini biliyorum," dedim ve kafamda günleri saydım. Bir haftadan az kalmıştı ama belki...

"Bir fikrim var ama insanlarla konuşmam gerekiyor. Bu gece."

Bir yanımda, beni vazgeçirmek için söyleyeceklerini dinlemeye hazırды. Daha küçük bir yanımda, kahkahaları ve rahatlatıcı sözleri duymayı bekliyordu. Fakat Stef'in bakışları ciddi, odaklanıyordu ve SED'ini çıkarttı. "Pekâlâ. Kimi istiyorsun?"

İçim ferahladı. "Güvenilir insanlar. Siz. Lidea ile Wend. Orrin ile Whit. Armande."

Cris, "Sine'e ne dersin?" diye sordu.

Kafamı sağa sola salladım. "Bunun işlerini fazlasıyla karıştıracakını düşünüyorum." Bana karşı son zamanlarda farklı davranıyordu zaten. Muhtemelen artık Sözcü olduğu ve Konsey onu her zamankinden daha fazla baskı altında bıraktığı içindir ama onun Konsey Sözcüsü olması da kararı daha kolay vermemi sağladı.

Birkaç kış daha saydım ve herkes SED'lerini açtı, mesajlar gönderdi. Sıcaklık, Sarit'in duyurusunun yaydığı korkunun yerine geçti. Bir şeyler yapabiliyordim. Tapınaktaki ruhlarla ilgili bir şey yapamayabiliyordim ama Konsey'i, yeniruhların gerçek insanlar gibi karşılanması gerektiği konusunda ikna edebiliyordim.

Davet etmiş olsam da bazılarının gelmesi beni şaşırttı.

Bazıları, Moriah ile Lorin gibi, bana çeşitli konularda ders veren Sam'in arkadaşlarıydı. Fakat Whit ve Orrin ile arkadaş-tım ve kütüphanede geçirdiğim süre nedeniyle bana takılmak

hoşlarına gidiyordu. Birçok sefer, onların yanında arşivci olmam için beni ikna etmeyi denemişlerdi.

Lidea, Wend ve Anid en son geldiler, bebek yuz tane bataniyeye sarılmıştı. Wend'in yanında ufak bir bebek çantası vardı, Lidea'nın peşinden içeri girerken bana garip bir bakış fırlattı.

Armande, kahve ve çay yapmak için mutfığı düzenledi ve herkes sırayla Anid'i pıspışlayıp gullere hayran kaldıktan sonra sandalyelere, taburelere ve kanepeye oturarak onları neden çağırdığımı öğrenmeyi beklediler.

Eh, yerde otururken herkesi görmemin yolu yoktu ve Sam de piyanonun tepesine çıkmamı hoş karşılamayacaktı. Merdivenlere çıktım, herkese bakabilmek için elimi korkuluğa dayadım.

Stef'in yanında oturan Sam, bana güven verici bir gülümseme gönderdi. Kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Düşüncelerimi topladım ve boğazımı temizlerken herkes bana baktı. "Size, Anid doğduğu gece neler olduğunu hatırlatarak söze başlamak istiyorum.

Anladığım kadarıyla, normal bir yenidoğumdum. Birçok kişi oradaydı, arkadaşlarından birinin yeniden doğmasını umuyorlardı. Ama Ruh Vaizleri, Anid'in yem olduğunu söylediğinde her şey değişti. Bazılarınız oradaydı. İnsanların nasıl bağırıldığını, doğmak dışında hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen onu nasıl tehdit ettiğini hatırlarsınız."

İnsanlar başlarıyla onayladılar, Lidea sanki o dakikaları, kalabalığın çocuğuna zarar verip vermeyeceğini bilemediği anları tekrar yaşarmış gibi Anid'i göğsüne bastırdı. Gözleri yaşlarla parladı ve Wend, yanında kaskatı oturmaya devam etti, yüz ifadesi sertti.

"Gerçek şu ki yeniruhlar doğmaya devam edecekler ve doğum odasını korumak için muhafız konulması da gerekmeme-

li. İnsanların bunun ne anlama gelebileceğinden korktuklarını ve bazı ruhların geri dönmeyeceğinden dolayı öfkeli olduklarını biliyorum. İkisi de son derece makul tepkiler ama...”

Konseyl Sam'i bir köşeye çektikten sonra Sam'le birlikte girdiğimiz tartışmanın bir benzerine başlamadan önce kendimi durdurdum. Yeniruhların doğmasının daha iyi olduğunu düşünüyordum –kimsenin doğmamasındansa yani– fakat diğerlerinin nazarında yeniruhlar, KaranlıktaPınak'ın ve kaybedilen ruhların daimi hatırlatıcısıydılar.

“Söylemek istediğim şey...” Sesimin daha güçlü çıkması gerekiyordu, titreyen ses tellerimi yatıştırdım. “Biz bir şeyler yapmazsak, halk yeniruhların karşısına dikilmeye devam edecek. Eminim, hepiniz Merton ile arkadaşlarının pazarda hakkımda bağırıp çağırdığını duymuşsunuzdur.”

Lorin, “Anid'in hakkında da,” diye ekledi.

En azından, Merton'ın hakkımda bağırıp çağırmak için bir sebebi vardı. Hava perilerinin etrafımdaki davranışları şüphe uyandırıyordu. Fakat Anid hiçbir şey yapmamıştı.

“Size, büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatmak istiyorum. Sadece Li nedeniyle değil,” –adını duyunca homurdandılar– “farklı olmak ve henüz konuşmaya başlamadan ne kadar farklı olduğumu ve benden ne kadar nefret edildiğini anlamış olmamla ilgili bir konu. Bir yeniruh olmanın ne demek olduğunu anlamanız gerekiyor: Bu, herkesin, yerine geçtiğiniz karanlıkruh olmanızı dilediğini bilmektir.”

Tereddüt ederek bir önceki Ruhlar Gecesi'nden, neredeyse bir *quindéc* öncesinden bahsettim. Kamp ateşinin etrafındaki vaizlerin bana nasıl gözlerini diktiklerini aktarırken irkilen insanlara ve fısıldaşmalara dikkatimi vermemeye çalıştım. Onlara, nasıl kendi kendime okuma yazmayı ve ev işleri yapmayı öğrenmek zorunda kaldığımı söyledim. Yaptığımı hiçbir şeyin

yeni ya da yenilikçi olmadığını bilmenin nasıl olduğunu, daha önce birilerinin hepsini başardığını ya da daha iyi bir yoldan yapmayı akıl ettiğini bilmenin nasıl olduğunu söyledim.

“Yeni olmak, utanç verici. Yani, tek başına olmak.” Lidea’nın kollarında duran Anid’i görünce sesim kısıldı. “Ve şimdi yeni insanlar geliyorlar. Her şey olabilirler. Bilim insanı, kâşif, müzisyen, savaşçı. Fakat buraya ait olmadıklarını hissedecekler ve akılları karışacak, yaşamalarına yol açan şeyin ne olduğunu daima bilecekler. Tamamen kontrolleri dışında olan bir şey için suçluluk duyabilirler. Hata sonucu var olduklarını düşünebilirler.”

Sam gerildi, bu rahatsızlığı, bana defalarca Ciana’nın yokluğundan sorumlu olmadığını ispatlamaya çalıştığını sessizce hatırlattı. Fakat bilmek, kolayca inanmak manasına gelmiyordu; bana taş atan insanlar Ciana’ya hiçbir şey yapmadığını biliyorlardı. Merton da öyle ama hâlâ eline geçen her fırsatta hakkımda konuşuyordu.

“Çocuk bekleyenlerle konuşmak istiyorum,” dedim. “Aralarından herhangi biri bir yeniruh doğurabilir ve sizce, çoğu çocuğu için temel haklar ve korunma istemez mi?” Tabii ki hepsi Li gibi olamazdı. Lidea öyle değildi; bana umut veriyordu. “Konsey ile bir sürü anlaşma yapmadan ve birçoğunuz yardım teklif etmeden şehre girmeme izin bile verilmemişti. Hiç kimsenin, sadece medeniyetin geri kalanıyla birlikte yaşayabilmek için böyle bir savaşa girmesini istemem.”

“Doğacak olan yeniruhlar...” sesim, sanki o kelimeyi söylemeyi bilmiyormuşum gibi kesildi. Belki o ana kadar bilmiyordum. “Çocuklar, ne olursa olsun ebeveynlerini *sevecek*. Ve onların da sevmeye ihtiyacı olacak.”

Sam, bu kez dediğim kelimeyle birlikte daha dik oturdu. Kelime, ağzımda garip bir his bıraktı.

Muhtemelen, her şeye rağmen Li'yi sevip sevmediğimi merak ediyordu. Ölümü beni üzmüştü ama onu asla sevmemiştim.

"İnsanlar bilirlerse, bir faydası dokunabilir." Sesim titredi. İnsanların gözüne bakmaktansa her yere bakmaya çalışıyordum. Arpa, petek şeklindeki raflara. Belki de herkesle göz teması kurduğumu, sadece henüz onlara bakmadığımı düşünuyorlardı. "Demek istediğim, yeniruhların hakları tartışmaya değer bir konu. Lidea'nın evine zorla girmeleri affedilemez. Ona ne yapacaklardı? Öldürecekler miydi?"

Odanın bir ucunda Lidea titredi ve Anid'i kendine iyice bastırdı. Yanında, Wend kıpırdandı ve gözlerini bana dikti, sanki böyle korkunç şeylerin olabileceğini düşünmeme şaşırmış gibiydi.

"Anid ve yakında burada olacak diğerleri, kendileri için savaşan bir öndere sahip olmaya layıklar. Dünyaya yeni fikirler ve anlamlar getirecekler ama şu anda onları koruyan hiçbir yasa yok. Kimse onların hakkını savunmazsa, nasıl toplumun bir parçası gibi hissedebilirler?"

"Katılıyorum." Cris, kalabalığın arkasından dişlerini göstererek gülümsedi. "Karanlıktapmak'tan sonra kaybettiklerimize öylesine yoğunlaştık ki neler kazanmak üzere olduğumuzu hiç düşünmedik. Neredeyse yüz tane yeni insan."

Stef, "Konsey toplantılarında bundan bahsettiler," dedi, "ama tabii ki bir çözüm ya da elle tutulur bir şey sunmadılar. Sanki önümüzde dünya kadar vakit varmış gibi konunun etrafında dönüp durdular."

Başımınla onayladım. "Vaktin bizim için farklı olduğunu unutmak kolay sanırım. Sizin vaktiniz var. Yeniruhların... Biz, bunu henüz bilmiyoruz." Ve muhtemelen ben ölene kadar da bilinmeyecekti.

Armande, "Ve aynı Ana'nın dediği gibi," diye ekledi, "yeniruh-

ların kendi yetenekleri ve fikirleri olacaktır. Bunu, kucaklarımızı açarak karşılamaya ve onları yüreklendirmeye hazır olmalıyız.”

Lidea, bebeğine baktı. “Ana için hazır değildik ve doğmasının ihtimaller dâhilinde olduğunu bilmemize rağmen Anid için de hazır değildik. Fakat onlar son kişiler olmayacaklar.”

“Halâ onun için vaktimiz var,” dedim. “Onun için her saniye değerli olacak. Günler yıllar gibi görünecek ve yıllar da yüzyıllar gibi.”

Ve diğer herkes için o günler ve yıllar, kalp atışları gibi hızla geçiyordu.

Sam, gözlerini devirdi ve Stef. gözünün ucuyla onu izledi. Bir anlığına, yumuşak başlı göründü.

“Bir yeniruh olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek isteyen herkesle konuşacağım. Size bilmek istediğiniz her şeyi söyleyeceğim.” Ağzımın kendine ait bir zihni vardı. Böylesine büyük bir teklif yapmak istememiştim –yabancılar ilk kez âdet gördüğümde Li’nin kahkaha attığını mı söyleyecektim?– fakat ağzımdan laf çıkar çıkmaz sözüme sadık kalmaya karar verdim. Bu, Anid ve henüz doğmamış olanlar içindi. Asla doğmayacaklar içindi.

Lidea, “Gönlün ne kadar zengin,” dedi. “Aslında, benim birkaç sorum vardı ama sormaya çekiniyordum.”

“Elimden geldiğince yardımcı olurum.” Diğer adıma geçmek, onları buraya getirmemin asıl sebebini söylemek için kendimi zorladım. “Yapmanızı istediğim ilk şey, arkadaşlarınızla buluşup yeniruhları desteklemeye gönüllü olup olmadıklarını öğrenmeniz. Çoğunluğun gönüllü olmasını beklemiyorum ama denemek zorundayız.”

Orrin, kaşlarını kaldırdı. “Hayal ettiğin kadar çok zorluk çekeceğini sanmıyorum.”

Moriah, “Ve biz bu noktada gerekliyiz yani?” diye tahmin yürüttü.

“Kesinlikle.” Herkes yardım edeceğini söyleyince rahatladım. Fikrim demek ki aptalca değildi. Orrin, insanların açık yürekli olacağını düşünüyordu.

“Tanıdığım hamile kadınların listesini çıkarttım” –Sarit’in dedikodularından öğrendiğim bir çift dışında ama zaten bunu bilmemem gerekiyordu– “ve işe onlarla başlayabileceğimizi düşündüm.”

“Mantıklı görünüyor.” Sarit’in tebessümü masumdu, sanki bilginin çoğunu bana veren o değildi. “Birkaç kişiyle konuşabilir, onlara temel önerimizi sunabiliriz ve gerekli olursa, sizinle bir görüşme ayarlayabiliriz.”

“Sen söylediğinde kulağa çok daha basitmiş gibi geliyor.” Sırttım. “Fakat hepimiz bu işi çabucak yapmalıyız, çünkü sonraki kısım herkesin pazarda olacağı pazar gününe denk geliyor.”

Cris, bir yudum kahve içti. “Buna bir haftadan daha az zaman kaldı.”

“Evet ve bunun anlamı, herkes yardım etmeye razıysa, yapılacak çok işimiz olduğu.”

Sarit, “Herkes yardım ederken daha kolay olacak,” dedi ve tüm arkadaşlarını, başlarıyla onayladılar.

İnanamıyordum. Yardım edeceklerini *umduğum* için onlara sormuştum ama onaylamaları kalbimin minnetle dolup taşmasına neden olmuştu. “Öncelikle,” dedim, “Sine’i aramalı ve Konsey’in merdivenlerini kullanabileceğimizden emin olmalıyız. Sam, piyanosunu çalacak.”

Sam, şaşkın ama keyiflenmiş gibi görünüyordu ve birkaç kişi tezahürat yaptı.

“Herkesin dikkatini çektiğimizde yeniruhlar için bir konuşma yapacağım. Konsey’in, insanların yeniruhların haklarını desteklediğim, yeniruhların doğumunu tartıştığını bilmesini istiyorum. Sadece bizden nefret eden insanları duymalarını

değil." Sesimin güçlü çıkmasını sağladım. "Ve eğer orada tek başıma bulunmadığımı göstermek için herhangi biri bir şey söylemek isterse, gerçekten minnettar kalırım."

Sam, Sarit ve Orrin, gönüllü olmak için ellerini kaldırdılar. Diğerleri de geride kalmadı.

Merdivenlerden aşağı indim, Sam'le göz göze geldik ve dudaklarından "Seninle gurur duyuyorum," dediğini okuyunca gülümsedim.

Kimin neyi yapacağına karar verebilmemiz için elimde listeyle kanepeye oturduğumda içimi bir sıcaklık kapladı. Bu, gerçekten işe yarayabilirdi.

**Hasret Kardeş
e-kitaphane**

20 PATLAMA

Herkes, pazar günü gösterimizde kimin neyi yapacağına karar verdikten sonra daha ufak gruplara ayrıldık. Lidea ile konuşup büyüme çağındayken bilmek istediklerim hakkında detaylar verdim. Cris, Moriah ve Orrin, yeniruhlara ve ebeveynlerine eğitim verme ihtimali üzerinde tartışılar.

Seslerin melodisi oturma odasını, öğle güneşi kadar aydınlattı ve güllerin kokusu herkesin kanını kaynattı. Bebek ağladı ve Lidea onu değişiklik olsun diye odanın diğer ucuna götürdü. Geri geldiğinde tutayım diye bebeği bana uzattı.

Ağır değildi ama kollarımda irkildi. Sonrasınca sakinleşti. "O çok güzel." Onu ilk gördüğümde olduğundan çok daha güzeldi, o zaman tamamıyla ıslak ve kırmızıydı. Lidea ile Wend bunu muhtemelen duymak istemiyorlardı gerçi.

"Biliyorum." Parmak uçlarında yaylandı. "O, gördüğüm en muhteşem şey. Onu herkesden daha çok seviyorum. Demek istediğim" –yalandan dudak bükmüş gibi yapan Wend'e göz attı– "en büyük aşkımla olan biriyle eşit seviyede seviyorum."

Cris ile Sarit gelene kadar flört edip durdular. Sarit, "Aklıma harika bir fikir geldi," diye duyurdu.

"Aklımıza." Cris, gözlerini devirdi. "Aklımıza bir fikir geldi."

"Tabii ki. *Cris ile* aklımıza bir fikir geldi." Sarit, kanepenin sırtına yaslandı. "Güllerle ilgili. Biz konuşurken Konsey Binası'nın merdivenlerinde güller olmalı, aynı bu gece burada olduğu gibi diye *düşündük*. Sadece hoş görünsün diye değil; Cris, mavi olanların senin için ne kadar önemli olduğunu da söyledi."

"Bazen ortak paydada buluşuyoruz." Konsey Binası sütunlarının kırmızı ve mavi ile kaplandığını hayal ederek gülümse-dim. Eskiruhlar için Anka gülleri. Yeniruhlar için mavi güller. "Elimizde yeteri kadar gül var mı?"

Cris, "Bunlardan birkaçını çalmamız gerekebilir," dedi. "ama sanırım idare edebiliriz. Sarit, tüm ayarlamaları yapmaya gönüllü oldu ve ben de gerekirse kulübeye gidip birkaç mavi gül daha alabilirim."

"Teşekkür ederim." İçim minnetle dolunca hem Cris'e hem de Sarit'e sarıldım. Belki -umuyordum ki- diğerleri de güllerin önemini anlar ve birlikte ne kadar güzel olduklarını görürdü. Kalp de aynı böyle olabilirdi.

"Sahne muhteşem olacak! Sence de öyle değil mi?" Lidea, Wend'i dürttü, o da başıyla onayladı.

"Anid'i tutma sırası, şimdi bende." Sarit, ellerini uzattı. "Onu bana ver, yoksa sana hiç çiçek yok uğurböceği."

Kahkaha attım ve bebeği uzattım; Sarit, Lidea ve Wend pi-yanoya doğru gidince Cris kanepenin koluna oturup kısık ses-le konuştu. "Senin şu sembollerini düşünüyordum. Listeyi de getirmek istemiştım aslında."

"Ah." Kolayca Meuric'in kulede hapsediğini, sesinin tını-sını, gözünden akan sıvıyı hatırlayıp titredim. Janan'ın yeniruhları yuttuğunu söylediğinde aldığı zevki de. Midemı tuttum ve hoşuma kadar gelen asit tadını yutkunararak geçiştirmeye çalıştım.

“İyi misin?” Cris, omzuma dokundu. “Sorun nedir?”

“Sanırım su içmem gerek.”

Cris, kanepeden kayarak kalktı ve beni merdivenlere yönlendirdi. “Yoldan çekilip burada otur. Sana bir bardak getireceğim.”

Üst basamaklardan birine yerleşip sohbet eden ve güllere hayranlık duyan misafirlerime tepeden bakarken, gevşemeye çalıştım. Tapınağın dışındaydım. Güvende. Kalp'e gelecek yeniruhlara yardım edecektim. Tapmaktaki kitapları okumayı öğrenecektim. Janan ile hava perileri arasındaki bağı keşfedecektim. Yapacağım şey... Neydi?

Hâlâ Janan'ın Ruhlar Gecesi için ne planladığı ile ilgili hiçbir fikrim yoktu.

“Odaklan,” diye fısıldadım kendi kendime, parmaklarımı mavi bir gülün sapına doladım.

Yeniruhları bul. Stef'in sesi, durduğum basamağın hemen altından geldi. “Anid'i tuttuğunu gördün mü? Bebekleri tutan bebekler.” Çenemi sıktım.

Sam, “Ana bir yetişkin,” dedi. “İlk *quindec*'ini geçeli neredeyse dört sene oldu. Yeniruhlar tüm haklara sahip olsaydılar, Ana seneler öncesinde bir iş sahibi olmuştu.”

Beni savunduğu için ona minnettardım ama ileride ne yapacağımı önceden biliyor filan da değildim. Herşeyi öğrenmek hoşuma gidiyordu.

Stef, “Fiziksel olarak,” dedi, “ilk *quindec*'ini geçeli neredeyse dört sene oldu dersek, seni de tanımlamış oluruz. Fakat bu sadece fiziksel. Sevimli biri ve herkes ondan neden hoşlandığını anlayabilir ama beş bin senenin hiçbir önemi yokmuş gibi davranmaya bir son ver.”

“Bu son aylarda onun katettiği yolu, çoğumuz tüm hayatlarımız boyunca kat edemedik. Onunla tanışmadan önce bile bi-

zim yüzyıllarca öğrenmeye çalıştığımız şeyleri kendi kendine öğrenmişti. Uzun süredir çocuk değil.”

Kesinlikle çocukmuşum gibi hissetmiyordum.

Sam öyle usulca konuştu ki neredeyse onu duyamayacaktım. “Bize öğretebileceği milyonlarca şey var, sırf yeni olmanın ve işlere farklı açıdan bakmanın verdiği değerle.”

“Karanlıktapınak gibi mi?”

Sesi, keskin bir jiletti. “Ana, o gece ikimizi de kurtardı. Ve yüzlerce kişiyi de. Diğer her şeyin sorumlusu Menehem’di. Bunu biliyorsun. Sen nasıl o adamın hareketlerinden sorumlu değilsen, Ana da değil.”

“Bu konuda gerçekten umutsuz vakasın, değil mi?” Stef, uzun uzadıya iç çekti ve ses tonu çelik gibi sertleşti. “Dinle Dossam. İnsanlar, ilişkinizi konuşuyorlar. Onunla her ne yapıyorsan artık? Uygun bulunmuyor. Onunla her ne yapmak istiyorsan? Uygun bulunmuyor. O, senden beş bin yaş küçük ve bunu o anlayamıyorsa da sen anlamalısın.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, kimsenin beni göremeyeceği şekilde merdivende oturduğuma memnundum. Hızla ona doğru gidip kendi işine bakmasını söylemeyi her şeyden daha fazla istiyordum ama hâlâ etrafta birçok kişi vardı, sohbet ediyor ve iyi vakit geçiriyorlardı.

“İnsanlar bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bir gün,” diye kükredi, “kabul etmek zorunda kalacaksınız. On sekiz yaşında mı yoksa bin sekiz yüz mü umurumda değil. Onu bundan daha çok seviyorum...”

“Neyden daha çok?” Stef’in sesi, kısık ve tehlike doluydu “Müzikten mi? Benden mi? Son beş milenyum boyunca tanıdığın herkesten mi?” Duraksadı ve bu sessizlik, gök gürlemeden önce düşen yıldırımın sessizliği kadar ağırdı. “Tüm karanlık ruhlardan mı?”

Gölün sapını öyle çok sıktım ki kısmen kırıldı. Sam beni böylesine seviyor muydu? Böyle bir aşk mümkün müydü ki?

“Evet.” Kelime, neredeyse bir nefes gibiydi. “Hepsinden daha çok.”

Rahatlama ve korku dalgası içimi sardı. Stef, kendini de öne sürmüştü.

Sam, “Hislerimi sıraya sokmamı isteyerek bana haksızlık yaptın,” diye mırıldandı.

Sonrasında Cris, elinde bir bardak suyla geldi, bir basamak aşağıya oturduğu halde hâlâ çok uzun görünüyordu. “Aşağıda konuşulanları mı dinliyordun?” Sesi ılımlıydı ve ben omuz silktiğimde dirseğini bana doğru uzattı. “Canını sıkmasına izin verme. O, muhtemelen korkunç dedikodular duymuştur hatta Sam ile duyduğunuzdan daha fazlasını da duymuştur, çünkü çok uzun süredir Sam’in arkadaşı ve insanlar biliyor ki...”

Suya doğru fısıldayarak, “Sam’i seviyor,” dedim.

Cris, bakışlarını yere çevirip başıyla onayladı. “Bu, insanlara bazen garip şeyler yaptırır.”

“Sorun değil.” Elimde tuttuğum gülü yanıma koydum ve bu işin içinden nasıl çıkacağımı düşünerek sudan büyük bir yudum aldım. Cris hoş biriydi ve onunla kitaplardaki semboller hakkında konuşmayı unutmamalıydım ama o anda sadece geceyi atlatmak istiyordum. “Su için teşekkürler. Gidip birileri müzik çalmak istiyor mu bakayım.”

Cris kalkmak için davrandı, sonra da ayağa kalkmama yardım etmek için tek elini bana uzattı. Onunla birlikte aşağıya yöneldim ve flütümü standından aldım.

Bakışları üzerime çekmek için bu yeterli olmuştu. İlk önce Sam ile Stef’in bakışlarını ki ikisinin de suratı ettikleri kavgadan dolayı kararmıştı. Sonra, muhabbet mırıltıları kesildi ve diğerleri de müzik aletlerini kapmaya ya da standları bulmaya

koyuldular. Sonuçta onlar, Sam'in arkadaşlarıydılar.

Herkes seçimini yapınca Whit ile Armande koşarak üst kattaki müzik kitaplığına gittiler ve her müzik aletine uygun nota kitaplarıyla geri döndüler. Sam, herkesin okuyabilmesi için ışığı ayarladı.

Isınmak için gamlarla başladık, sonra hepimizin bildiği birkaç parçaya geçtik. İlk başlarda yeni olduğum için basit şarkılar seçtiklerini düşündüm ama Lorin'in çaldığı obuadan çıkan gıcirtılardan sonra bana kıyak geçmediklerini anladım.

Ne kadar olasılık dışı görünse de bu insanların birkaçından daha iyi çalıyordum; onlar canları çektiği zaman ve Sam grup performansı ayarladığında pratik yaparken, ben her gün birkaç saat pratik yapıyordum.

Tabii ki Moriah, Orrin ve Whit, çello, keman ve klarnet ile baş döndürücü bir şey çaldıktan sonra gururum yok oldu. Her gün pratik yapıyorlardı. Bir gün, ben de onlar kadar iyi olacaktım. Onlardan daha iyi olacaktım.

Sarit, piyano çalan Stef'e eşlik ederek bir balad söyledi. Diğerleri düet yaparak, üçlü gruplar halinde en sevdikleri parçaları çaldılar. Birçok kez üst kattaki müzik kitaplığını ziyaret ettiler ve benim de, sakladığım tüm tapınak kitaplarını bulacaklar diye ödüm koptu ama kimse onları bulacak kadar uzun süre gözden kaybolmamıştı. Zaten Sam birilerinin yanlış odaya girdiğini duyardı.

Grup olarak daha fazla parça çaldığımızda, daha küçük korolara ayrıldığımızda göğsüm kabardı. Ben nasıl bu kadar şanslı olabilmişim? Bana yeniruhlar konusunda yardım etmeye gönüllü olan ve benimle müzik yapan arkadaşlar –tabii ki artık hepsi arkadaşım sayılabilir– mı? Bu, inanılmaz bir şeydi. Fazlasıyla muhteşemdi.

Müzik oturma odasında dolaşiyor, odayı canlandırıyordu.

Bir valsın bitiş bölümüne geldiğimizde ağızlığımın içine doğru gülmek için kendimle savaştım.

"Peki," –Stef, *hımhımladı*– "Mavi Gül Serenadı'na ne dersiniz? Udu gören oldu mu?"

"Hıı." Odayı garip bir sessizlik doldururken Sam, Cris'e bir bakış attı. İnsanlar, bana, Sam'e, Cris'e, etraftaki güllere baktılar. "Tellerinden biri koptu. Henüz yenisini takmadım."

"Ana ile üzerinde çalıştığınız parça peki?" Cris, çaldığı klarineti yere uzattı.

"Ee, bilmiyorum," dedim. Flüt düetleri üzerinde pratik yapıyorduk ve Sarit ile Stef birkaç kere dinlemişti ama daha fazla kişi?

"Haydi." Sarit, gözlerini kırıştırdı. "Herkesin duymasına müsaade et."

Sam, sanki bana bağılıymış gibi bir bakış gönderdi, ben de daha çok bu garipliğe bir son vermek için başımla onayladım. Daha önce hiç Mavi Gül Serenadı'ndan bahsetmemişti. Tüm müzik parçalarını SED'ime eklemem için bana şifresini verdiğinde muhtemelen unutmuştu.

Daha sonra, diye söz verdim kendime, aralarında ne olduğunu soracaktım.

Ben notalarımızı bulurken Sam, diğer flütle ısınmaya başladı ve kalbim, herkes izlediği için hızla çarptı. Dinlediği için.

Fakat onun gözleri, gözlerimle buluşunca ve usulca geriye doğru saymaya başlayınca korkum buharlaşarak yok oldu. Daha dik durdum, yüksek notalarımın sert çıkması gereken yerlerde flütümü elimde çevirdim ve daha önce hiç çalmadığım gibi çaldım. Ne zaman es ya da tempo değişikliği için Sam'e baksam, sanki gülümsemek istiyormuş gibi bakıyordu.

Ben henüz hazır değildim ama son notaya vardık ve Sam başıyla onaylayana kadar çaldık ve düetimiz sona erdi.

Herkes gidince kapıyı kapatıp kilitledim ve ikimiz de temizlendik, kimin en sevdiği müzik aletiyle daha fazla pratik yapmaya ihtiyacı olduğunu konuştuk. Ona, Stef ile kavgasını sormak istiyordum ama insan böyle bir konuşmayı nasıl başlatabilirdi ki?

“Ne bu?” Sam, yerdeki bir şeyi almak için eğildi. Minik bir teli parmaklarının arasında sıkı. “Flütlerden birinden mi?”

“Ah.” Flütümü kontrol ettim. Tabii ki tel içinden fırlayıp çıkmıştı. Nota anahtarlarının bir kısmı acınacak durumdaydı. “Bir ara Lorin kurcalıyordu. Nasıl çalınması gerektiğini biliyor-muş gibi yaparken biraz abarttı sanırım.”

Sam, sırttı ve teli bana uzattı. “Artık flütlere dokunması yasaklandı. Bunu üst kata çıkartır mısın? Yarın sana nasıl tamir edeceğini gösteririm.”

Başım la onayladım ve flüt ile teli, çeşitli tamir aşamalarında olan bir düzine müzik aleti ile tamir araç gereçlerinin bulunduğu çalışma odasına götürdüm. Müzik aletleri yapmak ya da tamir etmek, Sam’in görevi değildi ama her müzisyenin temel bilgileri edinebilmesi için bu işlerin gerekli olduğu konusunda da ısrarcıydı. Gerçi tüm bunlar bana temel bilgilerden daha fazlasıymış gibi görünüyordu.

Flütümü tezgâha bıraktım ve tekrar alt kata yöneldim. Tam son adıma varmıştım ki kuzeyden bir şimşek çaktı ve zemin sallandı. “Deprem miydi?” Sınır, sürekli hareket halindeydi ama çoğu deprem hissedilemeyecek düzeydeydi.

“Hayır.” Sam’in yüzü solgundu, kocaman açtığı gözleriyle kuzeye doğru bakıyordu. “Sanırım bir patlamaydı.”

Hızla ceketimi aldım ve sonra soğuga çıktım. Yakınlarda turuncu bir ışık, karanlık gökyüzünden hızla geçti. Sam, beni takip ederek dışarıya çıktı, cebinde bir su şişesi vardı ve SED’ini kulağına dayadı. “Tüm muhafızlara ve doktorlara haber ver. Çabuk ol.”

İkinci patlama geceyi yararken patikadan aşağı koştuk. Patlamalar, gümbürtüler, patırtılar ve çığlıklar. Bacaklarımın el verdiği ölçüde hızla koştum. Sam, beklemeden karşı sokağa doğru koştu.

Bir sıra ağacın arkasında ateş gibi yanan parıltıdan kara gökyüzüne dumanlar süzüldü, ayı ve yıldızları görünmez kıldı. Yakıcı koku burnuma ve boğazıma doldu, ciğerlerime sızdı. Acısı gözlerimi sulandırdı ve parıltıları ağaçların arasından gelse de henüz ateşi göremiyorduk.

Yeri döven ayak seslerimi, alevlerin gürültüsü bastırdı –sadece patırtıyı hissedebiliyordum, bacaklarımdan yukarı uzanan o hissi– ve buz gibi havada nefesimin titreşmesini de.

Ağaçların arasından geçip eve yaklaşırken, parıltılı sıcaklık gözlerimi kör etti. Karanlık ve aydınlık. Göremiyordum, çünkü gözlerim nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordu.

Sam'e tosladım. Kıyafetinin kol kısmını yüzüne doğru tuttu, boşta kalan eliyle ellerime ıslak bir bez parçası tuttuşturdu. Suyu nereden bulduğunu merak ettim ama sonra cebine soktuğu şişeyi hatırladım.

“Bunu burnunun ve ağzının üstüne bastır.” Ateş, sözlerini yalayıp yutmaya çalıştı. Açıklıkta durduğumuz için artık uğultuların ve ınıltıların sesi daha yüksekti. Sıcaklık üzerime hücum ediyor, peşi sıra duman ve kıvılcımlar getiriyordu. Cehennemi yaşıyor olsak da üzerimde cildimi koruyacak ceketim olduğuna memnundum. Birçok hayata yetecek kadar çok yanımışım zaten.

“Evdekilere yardım etmeliyiz.” Alevlerin arasında hayal meyal gozüken ağaçlara doğru gözlerimi kısarak baktım. “Orada kim oturuyor?”

“Şunu suratına tutmadan hiçbir yere gitmiyorsun.” Mendili burnuma bastırdı.

Nemli ve ağır bir havayı solumaya başladım, dumanı içime

çekmekten daha zordu. Onun suratında ıslak bir mendil yoktu. "Ama sen..." Yüz ifadesini gördüğümde söyleyeceklerimi yuttum, sanki bazı parçaları söküp çıkartılmış ve alevlere atılmış gibiydi.

"İçeri girmene engel olamam," dedi, muhtemelen normal bir ses tonuyla demişti ama ateş sözcüklerini yumuşatmıştı. "Sadece dışarı canlı bir şekilde çıkmanı sağlamaya yardımcı olmaya çalışabilirim."

Mendili yüzümde sabitledim ve kısaca başımla onayladım. Eve doğru hızla koştuk. Ek binalar dalga dalga yere yığılmıştı ama beyaz taşlar kaskatı duruyordu. Janan'ın işi. En azından, bina komple üzerimize yıkılmayacaktı, gerçi içeride hâlâ sakınılması gereken mobilyalar vardı.

Ve ateş.

İçeri girdik. Tüm kapılar ve pencereler uçmuştu –botlarımın altında cam parçaları çıtırdıyordu– ve masalar ile sandalyeler neredeyse tanınmayacak haldeydi. Her şey siyah ile kırmızıydı, alev alacak kadar sıcaktı. Yünlü ceketimin içinde terleyecek kadar vaktim yoktu; berbat sıcaklıkta ve birilerinin yanan evinin kalıntılarında arama yaparken, kuru hava vücudumun ve mendilimin nemini yutmuştu.

Ateş gürleyerek hücum etti. Başka bir şeyleri duyabiliyor olmam imkânsız gibi geliyordu ama birilerinin kesik öksürükleri kulağıma takıldı. Taşa sürtünen metal parçaları.

Duman ve ateş. Üst üste yığılan döküntüler. Sesin kaynağını bulamıyordum.

Orada, devrilmiş bir kitaplık ile uzun telleri olan bir müzik aletinden geriye kalanların arasında bir kadın yatıyordu, yüzü öteki tarafa dönüktü.

Yaklaştığımda döndü. Karnı, aynı hamileyken Lidea'nın karnı gibi şişmişti. Geral. Ondandır, yol yapımı ve ek bina inşaatı hakkında dersler almıştım.

Ona doğru, adını haykırarak koştum. Ateş sesimi bastırdı ve yıkıntının üzerinden atlarken Sam görünmez oldu.

“Geral!” Ona uzandığımda duman sesimi yok etti ama yüzü şaşkınlıkla çarpıldı. “Yardım etmeye geldim.”

Neredeyse kupkuru olan mendili burnuna ve ağzına bastır-
dığım da gözleri odaklandı. Ağırlığını dengelemek ve onu dön-
dürmek biraz zaman aldı ama sonunda kolunu boynuma attım
ve onu kaldırmak için bacağımdaki her kası kullandım. Kulağımda duman yutmaktan dolayı sığlaşan ve yavaşlayan
nefesini duydum.

Geldiğimi düşündüğüm tarafa geri döndük ama oda değiş-
mişti. Kirişler düşmüş, alev alev yanıyordu. Kararan molozlar
yolumuzu kapatıyordu. Peki, Sam neredeydi?

Cigerime giren dumanı öksürerek çıkarttım ve yüzümü,
aynı Sam’in yaptığı gibi serbest kalan kolumla korudum. Ya-
rarı olmadı.

“Bu taraftan.” Belki konuşmak iyi bir fikir değildi ama baş
döndüren sıcaklığın içinde odaklanmama yardım etti ve o da
rahatladı; sadece birazcık.

Pencereler ve kapılar, her evde aynı taraftaydı ve her duva-
rın bir kısmında bir tür delik vardı. Herhangi bir yöne gitmek,
aynı yerde durmaktan iyiydi. İkimiz de öksürürken, Geral’ı
yönlendirdim. Sadece yukarı katın, evin diğer tarafına doğru
çökmüş olması bizi daha beter sürünmekten kurtarmıştı; du-
manın gidebileceği bir alan vardı.

Sam’in o tarafta olmadığını umdum.

Duvara doğru çıktığımız yolculuk, dayanılmayacak sıcaklık-
ta geçti. Gözlerim sulandı ve Geral taşıyabilmem için fazlasıyla
ağırdı ama bu, beni durdurmadı. Tekrar, tekrar tökezledik.

Kendime –belki de yüksek sesle– başıma daha beterlerinin
geldiğini, ellerimi bir hava perisinin içine geçirdiğimi hatırlat-

tım. Fakat bu şey, her taraftaydı ve ben tek başıma değildim. Geral, onu güvenli bir yere götürmem için bana güveniyordu.

Dünya, kapkara bir girdaptı. Ayağım takıldı, Geral ağırdı ama dizlerim yere çarptığında soğuk buğu yüzümü yıkadı.

Birileri Geral'ı benden uzaklaştırdı.

Onu nereye götürdüklerine bakmaya çalıştım ama aşırı aydınlık evden çıktığım için kör olmuştum. Gözlerimi ne kadar çok kırparsam kırpayım, duman ve ısıya maruz kaldıktan sonra görüşüm netleşmiyordu. Belki de gözlerim erimişti.

Soğuk, yüzüme çarptı, sonra da hava. Temiz hava. Cığerlerimin izin verdiği ölçüde, sanki bir daha hiç nefes alamayacakmışım gibi derin nefes aldım.

Güçlü kollar beni sardı, ayağa kaldırdı, sıcaktan ve gürleyen alevlerden uzak bir yere taşıdım. Yere oturduğumda tenim soğudu ve sonunda görüşüm normale döndü. Genç bir yüz önümde süzülüyordu.

“Sam?” Kulağa bu kadar tiz gelen benim sesim miydi? Maskenin içinden tekrar havayı içime çektim. Öksürdüm. Nefes aldım.

Kum rengi saçlar ve keskin hatlar. Cris, başım sağa sola salladı ve gülümsedi. “Diğer hayranın. Sam, şurada Stef ile birlikte. Orrin'i dışarı çıkarttı.”

Orrin burada mıydı? Başım zonkladı ve tekrar odaklanmaya çalıştım. Sam iyiydi. Cris bana nefes aldirmişti. Sert, soğuk zeminde oturuyordum.

“Şimdiye kadar şehrin bir ucuna varmış olabileceğini düşünmüştüm.” Sesim, kurbağa sesi gibi çıkıyordu. Pek bir gelişme sayılmazdı.

“Orrin ile Geral'ı ziyaret etmek için kaldım. Buradan ayrıldıktan biraz sonra da patlamayı duydum.” Yıkıntılara şöyle baktı. “Sam ile buraya hızlıca gelmeniz çok iyi oldu.”

"Geral'in durumu düzelecek mi?" Evin etrafındaki kalabalıkta onu seçemiyordum. Binaya hortumlar doğrultuluyor, içine battığım buğu eve fışkırıyordu.

Ses tonu nazikti ve yüzümü bezle silerkenki hali de öyleydi, bez is karası oldu. "Bilmiyorum."

Dürüstlüğünü takdir ettim.

Ateş söndü, yıkıntıları aydınlatmayı sadece elektrikli acil durum lambalarına bıraktı. İnsanlar emirler yağdırıp etrafta dolaırken, dumanlar hâlâ devasa hava perileri gibi havaya yükseliyordu. Silüetleri, aydınlıkta garip ve uzundu ama Konsey üyesi Deborl ile Sine'in konuştuklarını görebiliyordum. Tartışıyorlar mıydı? Durduğum noktadan farkı anlayamıyordum.

Maskeyi indirince –hâlâ suratıma tuttuğumu unutmuştum– açıklığın karşı tarafında tanıdık bir şekil gördüm, kopmuş ve kararmış çam ağaçlarının yanında oturuyordu. Sam.

Stef, üzerine çökmüştü, elleri Sam'in omuzlarındaydı. Konuşmalarını duyamıyordum ama Stef, bulunduğu yere baktı, yüz ifadesini karanlık gizliyordu.

Sam'e âşıktı. Muhtemelen, Cris de. Ona âşık olmayan belki altı kişi sayabilirdim.

Yer çekimine kapıldım ama Cris, dirseğimden yakaladı ve beni düşmekten kurtardı. Maske o kadar da şanslı değildi. Çamura düştüğünde zıpladı.

Dumanın pis kokusu havaya nüfus etmişti ama artık ateş söndüğünden her şey oldukça sakin görünüyordu. Kükreyen, yüksek sesler çıkartan, her şeyi yutan ateş. Her tarafta insanlar hâlâ gruplar halinde duruyor, konuşup evin çeşitli yerlerini parmaklarıyla işaret ediyorlardı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi beyaz taşlar olduğu gibi duruyordu. Gerçi Janan'dan daha azını beklemezdim. Karanlık tapınak'tan sonra tapınağın kendi kendini onardığını

görmüştüm ve beyaz taştan yapılmış diğer binalar da dayanmamaları gereken saldırılara göğüs germiştir. Tüylar ürpertici.

“Bilmiyorum.” Doğrulup denge kurmak için Cris’den destek alarak ayakta durmayı denedim. Açıklığın karşısında Sam de ayağa kalktı ve Stef’i takip etsin diye gerisinde bırakarak bana doğru gelmeye başladı. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.” Kibar davranma konusunda fazlasıyla yavaşım ama en azından, bu sefer aklıma gelmişti.

“Ne demek.” Cris, gülümsedi. “Yapacak çok işimiz var, özellikle de senin. Pazar günü bu kadar yaklaşmışken etrafta duman dolu ciğerlerle dolaşmana izin veremem.”

Işıklar, mobil tıbbiye aracının üzerinde parladı. Geral muhtemelen içindeydi. “Umuyorum ki o da bebek de iyidir.”

“Sayende bir şansları oldu.”

Bunun, bana ne hissettirmesi gerektiğinden emin değildim. İyi mi? Gururlu mu? Neredeyse tamamen harap ve bitap hissediyordum.

“Ana.” Sam’in derinden gelen sesi, içimi doldurdu; duman- dan, maskenin içinden geçen temiz hava dalgasından daha tatlıydı. İs ve kül, yüzünü ve kıyafetlerini lekelemişti.

Kollarına atıldım, sırf ona dokunduğum için rahatladım. İlık. Katı. Gerçek. Hiçbirimiz yanmamıştık.

Ağırlığımı üzerine verdiğimde sallandı ama ayakta dımdık kaldı. “İyi olduğuna çok sevindim,” diye saçlarımin arasında mırıldandı. “Dumanda izini kaybettim. Endişelendim.” Elleri, sırtıma iyice bastırıldı.

“Patlamaya neyin sebep olduğu ile ilgili herhangi bir fikrin var mı?” Cris, arkamdan sordu. Orada olduğunu unutmuşum.

Sam, başını sağa sola salladı. “Gerald’i bu konuda endişelendirmemeyelim ama Orrin de şurada. Sıradışı bir şey yapmışlar nı sorabiliriz.”

“Ana’yı evine götürmeli miyim Sam?” Bu, Stef’di. Onun da burada olduğunu unutmuştum. “Onu bu konuda yormaya gerek yok ve biraz dinlenmesi gerekiyormuş gibi görünüyor.”

Kendimi Sam’dan uzaklaştırdım. “Ben iyiyim. Ayrıca Stef, senin bilimsel zihninin, beni eve götürmektense burada daha çok işe yarayacağından eminim.”

Tartışmaya hazırmış gibi görünüyordu –muhtemelen çok genç olduğumu ve böyle korkutucu şeylere maruz kalmamam gerektiğini söyleyecekti– ama tam o anda, şehrin bir ucunda ışık parladı. Yer sallandı.

“Bu...” diye başladı ama düşüncesini ortaya koyamayacakmış gibi görünüyordu. Sanki akıl almayacak kadar berbattı.

Kelimeler, ağzımın içinde kül gibiydi. “Bir tane daha.”

Bu, bir kaza değildi.

21 DUMAN

Birer saat aralıklarla üç patlama daha oldu. Stef, her seferinde beni eve göndermeye çalıştı ama reddettim. Sam ile Cris ona bu konuda hiç destek olmadılar ve sinirden patlayacak raddeye geldi.

“O, burada olmamalı,” dedi Whit’e. “Fazlasıyla genç. Bu, ona travma geçirecek.”

Ateşi bastıran hava dalgasında alevlerin öldüğünü görmek için döndüm. Projektör ışıkları şehri yakıp geçiyor, duman gökyüzüne dalga dalga yayılıyor, yıldızları öylesine kapatıyordu ki hafızam hariç hiçbir yerde yıldız yoktu. Duman, kasvetli ve öfkeli bir şekilde havada süzülüyordu, yıkımın ve nefretin bir kanıtıydı.

Altıncı patlamayı bekledik. Herkesin suratı gergin ve endişeliydi ama beşinci evden geriye kalan yıkıntıların yanında öylece durduk ve hiçbir şey olmadı.

Evin beyaz kabuğuna gözlerimi diktim –yanmış odunlar ve tozla lekelenmişti ama tek parça halindeydi– ve Janan’dan nefret ettim. Yeniruhlara yaptıkları için ondan nefret ettim, herkesi bu kadar uzun süre kandırabildiği için ve uyanık kaldığı

sürece değerli beyaz şehrine hiçbir şey olmasına izin vermediği için de.

Elim, ceketimin cebindeki bıçağımı buldu; gül ağacından yapılmış soğuk sapı, isle kararmış parmaklarımin altında pürüzsüzdü. Menehem'in laboratuvarında olduğu gibi Janan'a karşı kullanabileceğim bir silahım olsun istedim. Onu *incitebilecek* bir şey.

Fakat bu mümkün olsaydı bile Janan, benim için değerli olan ruhları yeniden doğurtmuştu; bunu yapamazdım.

Bu, ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.

Sam, beni eve, kendi beyaz kabuklu evine doğru sürükledi. Oturma odasındaki tüm o müzik aletleri, bal peteği şeklindeki raflar ve güllerin kokusu arasında, bazen dış duvarları unutabiliyordum.

Bir noktada düş almış olmalıyım, çünkü gergin bir şekilde bir sonraki patlamayı beklerken kanepede oturduğumu fark ettiğimde kıyafetlerim temizdi ve saçım da ıslaktı. Artık duman ve kül gibi pis kokmuyordum. Yanımdaki masada bir bardak meyve suyu vardı, bardağın yarısı içilmişti.

Ürkütücü.

Sam, alt kata indi, üzerinde kış ormanlarının renginde gece kıyafetleri vardı. Gözlerinin altı çökmüştü ve bitkinliği zincir gibi üzerinde taşıyordu. "Birkaç saat içinde şafak sökecek."

Bunca dumanın içinden güneş parlayabilecek miydi ki? "Uyuyamıyorum. Belki bir daha asla uyuyamam."

Dışarıda kuşlar cıvıladı, tereddütlü gibiydiler. Sam, sanki eşlik edecekmiş gibi piyanonun başına oturdu ama elleri dizlerinde kaldı, kıpırtısızdı. "Biliyorum. Ya sıradaki bizim evimizse diye düşünüp duruyorum."

Evimiz. Bunu demesi hoşuma gitti, gerçi evimizin ormandaki kulübesi olmasını ya da Mor Gül Kulübesi olmasını dilerdim. "Olmayacak."

Tek kaşını kaldırdı.

“Hamile değilim.”

Ah. Fark ettiğim şeyi o da idrak edince vücut şekli değişti: Saldırıya uğrayan evlerin hepsinde bebek taşıyan biri vardı.

Bazıları sadece bir ya da iki aylıktı, yani Geral'inki gibi gözle görülür durumda değildi. Patlamalarda iki kadın ölmüştü ve üçüncü kadın da düşük yapmıştı. Bu üç bebek, yeniruh olabiliyordu. Eskiruh olsalardı yine de doğarlardı. Fakat yeniruhlar... Doğamadan ölmek için Janan'ın açlığından kaçmışlardı.

Sam öyle usulca küfür etti ki neredeyse kelimelerini duyamayacaktım ama tıslar gibi içimden geçtiler ve geçtikleri yerlerde umutsuz izler bıraktılar. “Biri bunu bilerek yaptı.”

Tabii ki biri yaptı.

“Kimse üç bin senedir böylesine dehşet yaşatamamıştı.” En yakındaki pencereye yüzünü çevirdi. *başka bir anda* yaşıyor-muş gibi görünüyordu, tıpkı uzak geçmişten bahsettiğinde olduğu gibi.

“Bu tür şiddet, sadece insanları öfkeliendirir. Tekrar doğacak ve adaletin yerini bulduğuna inanana kadar tekrar, tekrar öç alacaklar.”

Ve her bir ölüm ile yeniden doğum. Janan'a gidecek bir diğer yeniruh demekti.

“Dürüst olmak gerekirse,” diye mırıldandım, “birlikte yaşamak ve birilerinden ne kadar nefret etsen de savaşmaya bir son vermek daha kolay. Bir yere gidecekleri yok. Asla.” Gözlerini bana dikti, bakışları gölgeliydi. “Şimdiye kadar böyleydi.”

“Korkarım ki mesele de bu.” Yürüyüp piyano taburesine git-tim. Hâlâ gergindi, artık bana bakmıyordu, ben de bacaklarımı taburenin iki tarafından geçirdim ve vücudumu sırtına yasladım, yanağım kürek kemiğinde, bacaklarım bacaklarındaydı. “Birileri, bize bir mesaj göndermek istedi.”

Tek eli dizime düştü. “Önce Geral’ın evine saldırdılar, çünkü bize yakın yerde oturuyor. Gözden kaçırmamız mümkün olmayacaktı.”

“Orrin ile Geral’m birlikte yaşadığını bile bilmiyordum.”

Sam, gülmekten ziyade nefes verdi. “Orrin, ilişkileri hakkında ağzını sıkı tutuyor. Fark etmediğin için kendini kötü hissetme.”

Kollarımı kaburgalarına bastırdım. O anda... Tüm bunlar olurken bile benim aptalca endişelerimi gideriyordu.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” Sesi, hislerimi yansıttı. Bir nevi umutsuz. Depresif. “Bana her şeyi söyleyebilirsin.” Çünkü onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

Parmaklarını, parmaklarıma geçirdi, ellerimiz zarif bir şekilde kenetlendi. “Eskiden Janan’a tapardım. Hepimiz tapardık, uzun zaman önce. Ve şimdi eğer bir deney yanlış sonuçlar doğurmasaydı, senin ruhunu yutmuş olacağını öğrendim.”

Bunu her gün düşündüğümü bilmiyor muydu? Tapınaktan döndüğümünden beri her saat başı düşündüğümü?

“Bunun nasıl olduğunu merak edip duruyorum. Neden biz yaşıyoruz da yeniruhlar...” Vücuduma yaslanan vücudu baştan uca titredi. Gözlerindeki karanlık, öfkeli ifadeyi hayal edebiliyordum. “Kalp’e ilk vardığımızda Janan bize hiçbir kriz anında yardım etmediği, asla bizi korumadığı için kendimi ihanete uğramış gibi hissedip hissetmediğimi sormuştun.”

“Hatırlıyorum. Öyle hissettiğini söylemiştin, birazcık ve burada bir amaç uğruna bulunduğuna inandığını da söylemiştin.”

“Doğru.” Sesi kısıldı. Mesafeli oldu. “Ve şimdi öğreniyorum ki en başından beri amacımız yeniruhların yerini almakmış. Amacımız, bir canavarı beslemeye yardım etmekmiş.”

Kelimeler, beni titretti.

“İhanete uğramış gibi hissediyorum,” dedi. Sonraki sözleri,

ağzından dökölüvermiş gibiydi. “Ona taptık ve o, bizi kullandı. Umursayarak geçirdiğim zamana acıyorum, gerçi üzerinden sonsuz vakit geçmiş gibi ve ben umursamaktan vazgeçtiğimde beni ayıplayan insanlara da acıyorum. *Canımı acıtıyor*, bu ihanet.”

İtirafı ve ıstırabı içime işledi, paramparça olup dağılmak istedim. Hislerini içinden söküp almak, bana her zaman yaptığı gibi ona cesaret vermek ve rahatlatmak istedim. “Ona neden taptın?”

“Çoğumuz için bu Meuric’in tavsiyesi ile oldu. Söylediklerini dinledik. Diğerleri de sadece kendilerini yalnız hissetmek istemediler.” Kulağa melankolik geliyordu. “Tapınaktaki yazıtta bizi yarattığı, bize ruh verdiği yazıyordu. Reenkarnasyonumuzdan sorumlu olduğu yazıyordu. Bizi koruyacağı yazıyordu.”

“Reenkarnasyon ile ilgili kısmın doğru olduğunu biliyoruz,” diye fısıldadım. “Ama şu ana kadar kimse yazılı tarihi kendi çıkarlarına uydurmak için değiştirmemiş de değil. Deborl’un, Mor Gül’de okuduğum tarih kitaplarında anlatılanları çıkartıp değiştirdiğini söylemiştin.”

Sam, başıyla onayladı.

“Yani, bildiğimiz kadarına odaklanalım. Janan, beş bin senedir sizi hiç korudu mu?”

“Duvarları yıkılamayacak halde tuttu ama *kendisi* tapınakta olduğu ve kalp atışları duvarların içinden geçtiği için bu belki de başkasından ziyade kendisini koruma yoluydu.”

Ellerini sıktım. “Ona ihtiyacınız olduğunda size yardım etti mi?”

Sam, başını sağa sola salladı.

“Sizi seviyor mu?” diye sordum.

Sessizlik.

Güller, oturma odasını kaplıyordu, sevginin kanıtıydılar:

Sam'in bana olan sevgisinin, Cris'in bahçesine olan sevgisinin ve arkadaşlarımla birbirlerine olan sevgisinin. Sevgilerini nasıl ifade ettiklerini tekrar, tekrar görmüştüm ve bu, onları paylaşımcı, anlayışlı ve nazik kılıyordu. Sam'in sevgisi onu cesur, bencillikten uzak ve ihtiyacım olduğunda yardıma hazır hale getirmişti.

Belki Sam de aynısını düşünüyordu, çünkü "Görünen o ki en önemli şey sevgi. Bizi sevmeyen ve diğerlerini incitmek için bizi kullanan biri, asla ona tapmamızı hak etmiyor," dedi. Uzun uzadıya iç çekti, yıkıldı. "Artık gerçek olduğunu biliyorum ama Karanlıktapınak'tan önce de binlerce sene boyunca Janan'a inanmadım. Fakat bizi koruyan bir tür güç olduğuna inanmak rahatlatıcıydı."

"Olabilir. Ama o güç, Janan değil."

"Umudunu seviyorum. Bana da umut etme isteği aşıyor." Sam, parmak boğumlarımı öptü ve sesi bitkinleşti. "Olanlardan sonra, gerçekten iyi misin?"

"İyiyim. Gerçekten." Gerçi ısıyı ve korkuyu asla unutmayacaktım. "Şimdi ne olacak? Patlamaları araştıracaklar mı? Sağ kurtulanlara göz kulak olacaklar mı?"

Sam, başıyla onayladı. Kafamı kaldırdığımda ıslak saçları tenimde gezdi. Sabun ve şampuan gibi kokuyordu, bu geceki olayların izini taşıyordu.

"Araştırma yapılacak ama o kadar çok insanı sorgulamak uzun zaman alacak. Bu olay olduğunda zaten geceydi ve çoğunluk yalnız yaşıyor. Birkaç mazeret sunulacak, birilerine inanmak için birkaç sebep de olacak. Yeniruhların aleyhinde konuşma yapan insanlar, ilk şüpheliler olacaklar."

"Bu, iyi bir başlangıç." Yeterli değildi gerçi. "Yeniruhlardan nefret eden herkesin, patlayıcı yerleştirmeden önce planı ağızlarından kaçırarak kadar aptal olduklarından şüpheliyim."

Sam, homurdandı. Aptalca bir şey mi söylemişim? Arkama yaslanmaya başladım ama parmaklarıyla parmaklarımı sıktı, sırtına yaslanmaya devam etmemi sağladı.

“Haklısın,” dedi. “Yeniruhlardan nefret eden ama harekete geçmeden önce sessiz kalacak insanlar var.”

Bu insanların kim olabileceğini merak ederken ürperdim. “Düşmanlarının kimler olduğunu bildiğinde, her şey daha kolay.”

“Gerçekten öyle.”

Dudağımı ısırdım, sanki bu söylemek istemediğim şeylere engel olacaktı. Belki nefesimi de tutmuştum ve kalbim yavaşlamıştı ya da gerilmiştim. Her halükârda Sam her fikrimi ağzımdan kaçırmamak için kendimi tuttuğumu biliyordu.

“Ne?” diye sordu ve ben neredeyse bastırdığı gülücüğü duyabiliyordum.

Suratımı sırtına yasladım, gerçi gömleği tenine sımsıkı yapışıyordu, yani kendimi gömebileceğim bir yer yoktu. “Gerilmeyeceğine söz ver.”

Sadece parmağımın ucunu öptü. Söz yoktu.

“Bu” –en azından, *bu* derken ne olduğunu açıklamak zorunda değildim– “toplantıdan kısa süre sonra oldu, her kim yaptıysa planımızı biliyor olmalı.”

Son derece kıpırtısızdı. Bir müzisyenin heykeliydi.

“Belki de yanılıyorum. Belki de yardım istedikten kısa süre sonra olması sadece tesadüf eserdir. İnsanlar, taş atıyor ve çocuk odalarına dalıyorlar. Belki de bu, bir sonraki adımdı ve bu geceyle hiçbir ilgisi yoktu.” Sam’den sıyrıldım, piyano taburesinden kalktım. Hareket etmedi ama ben öylece duramıyordum. Bitmek bilmeyen berbat güne rağmen, içimdeki her şey koşup kaçmak istiyordu. Bır yerlere gitmek. İçimde tuttuğum yas, kaçıp kurtulmak istiyordu.

Tedirginliğim, sanki yere vuran ayaklarımın gücüyle ortaya çıkabilirmiş gibi oturma odasında usulca dolandım. Sam tekrar canlanana ve hareketlerimi takip etmeye başlayana kadar iki tur attım.

Sonunda, "Umarım haklısındır," dedi. "Umarım, sadece bir tesadüftür, çünkü arkadaşlarımızdan birinin sorumlu olması fikri, fazlasıyla korkunç."

Önünde durduğumda içim darmaduman oldu. İkimiz de bitkindik ve kalplerimiz sızlıyordu. Belki de bu konuşmayı yapmak için uygun bir zaman değildi.

Arkasındaki pencerede ışık hareket edip onu gölgede bıraktığında aynı yaştaymışız gibi göründü. Elmacık kemiklerinin yumuşak hatlarında parmaklarımı gezdirdim, yeni traş edilmiş çenesine doğru indim sonra kalm kaşlarında parmaklarını gezdirdim. Dokunuşumla hızla yutkundü ve omuzları ile ensesinde biriken gerginlik yavaşça yok oldu. Başını geri yatırdı. Dudakları aralanmıştı ve nefesi düzensizdi.

"Kalp'in dışında olmayı özlüyorum," dedim. "Hava perileri gelmeden önce Mor Gül'de geçirdiğimiz günleri geri istiyorum." Gözlerinin arasındaki çizgiyi okşadım, ne zaman bir şeyi iyice düşünse nasıl da anlayabiliyordum. Sonrasında, ağzının kenarındaki çizgiyi, gülümsediği için oluşan uzun kıvrımı buldum.

"Ben de." Elleri, kalçama buz gibi değdi. Ona yaslanma, vücudumu vücuduna bastırma dürtümle savaşmadım.

Sadece biz, oturma odasındaki müzik aletleri ve sabahın erken saatlerine has sessizlik vardı; dünyada tek olduğumuzu hayal etmek kolaydı. Patlama yok, hava perisi yok, Janan yok.

Parmaklarım, alnında dolaşmaya bir son verdi. Saçlarını geriye doğru yatırdım ve onu öptüm.

"Sam." Adını söylediğimde vücudundan bir titreme geçti. "Odamda benimle birlikte yatar mısın?"

Şeytani bir tebessüm belirdi ve elleri, belimden popoma ve bacaklarıma kaydı. “Bu, hoşuma giderdi.”

Tenim, kıyafetlerim üzerimdeyken bile dokunuşuyla yandı ve aramızda kıyafetler olmadan nasıl hissettireceğini keşfetme fikriyle içim sızladı.

Ben daha önermeden geri çekildi. Elleri dizlerine düştü ve gözlerindeki hasret kayboldu, yerini pişmanlığa bıraktı. “Ama kendi yatağında yatmalıyım.” Usulca konuştu ama bu, kelimelelerinin sızısını hafifletmedi.

Orada öylece embesil gibi dikildim, bir diğer reddedilişin, Kalp’e ilk geldiğimde yaşadığım reddedilişin hatırasına saplanıp kaldığımı hissediyordum. Mutfakta birbirimize öylesine yakın duruyorduk ki belki beni öper diye düşündüm. Öpmemişti.

Sanki aynı olayı hatırlıyormuş gibi ellerine baktı. “Ana.” Tek bir nefes. “Yapmak istiyorum ama belki de yapmamalıyız.”

“Neden?” Nedenini biliyordum. Daha önce nedenini duymuştum.

“Ben...” Maksatı sesine yansıdı. “Uygun olmaz.”

Uygun.

“Stef ile ettiğin kavgayı duydum.” İlimli konuşabilmek için sarfettiğim çabayla sesim titredi. “Maskeli balo gecesinde sen yakalandıktan sonra, Li böyle sözler söyleyip duruyordu. Dans etme şeklimizin yakışık almadığı konusunda ısrar ediyordu. Sonra Deborl da o gün tapınağın dışında söylemişti. İnsanlar pazarda bahsetmişlerdi. Arkadaşlarından da mı duyuyordun?”

“Herkesin fikirleri var.”

“Biz neden önemsemeliyiz ki? Diğer insanların ilişkimizi uygunsuz bulmasını umursadığımıza dair sana bir sebep sundum mu?”

“Onların düşündüklerini umursamamana sevindim.” Gözlerini kapattı, bundan başka herhangi bir konuşmaya dâhil olmavı

tercih edermiş gibi ifadesi deđiřti. “Fakat hissettiđin her řey bir yana, bunun gerçekten de uygunsuz olabileceđini dűřűndűn mű?”

Ağzım açık kaldı.

“Stef, bir noktaya parmak bastı. Ben yařlıyım Ana.” Kendini zorlayarak ayađa kaldırdı, tamamen ateř ve tutkudan ibaretti. “Nasıl görűndűđűműn bir űnemi yok. Gerçek řu ki diđer űműrlerimde birçok řey yaptım. Senfoni bestelemeyi ya da Sınır’m űtesindeki dűnyayı keřfetmeyi kastetmiyorum. Demek istediđim, mahrem, iki-kiřiye-űzel řeyler.”

İçim paramparça oldu. Beni *incitmeye* mi çalışıyordu?

“Bundan nefret ediyorum.” Kalbim, řimřek gibi gűrledi. Sadece yanında uyumak istemiřtim ve aniden her řey kontrolden çıkmıřtı, dile getirmediđim tűm korkular ve gűvensizlikler űylesine parlak ve kűr ediciydi ki. “Bana ne zaman daha yařlı ve daha tecrűbeli olduđunu hatırlatsan; bundan nefret ediyorum. Bilmiyor muyum sence?”

“Bence, umursamıyorsun.”

“Eh, umursamıyorum.” Yalancının tekiydim. Umursuyordum ama diğer zamanlarda olduğu kadar çok değil. “Ben, iřle- rin –ne tűrden olursa olsun– normal gitmesini istiyorum. Ne zaman olmaları gerekiyorsa, o zaman olmalarını istiyorum.”

Suratı tařlandı. “Sorun da bu. Normalde her iki taraf da tűm detayları bilir. Tecrűbeleri vardır, birlikte yařamıř olmasalar da. Bu iliřki farklı. Normal olan hiçbir yanı yok. Seninle ne kadar ileri gidebileceđimi nereden bilebilirim? Ne zaman hazır olduđunu ve ne için hazır olduđunu nereden bilebilirim? řerefli olmak ve dođru řeyi yapmak istiyorum ama ne olduđunu bilmiyorum.”

“Karar vermeme műsaade edebilirdin.” Kollarımı gűğsűmde birleřtirdim. “Her iki kiřinin de bir iliřkide oy hakkı olması gerekmiyor mu?”

Ağırlığını diğer yanına verdi, önceki taştan ifadesine bürünene kadar suratından sayısız ifade geçti. "Neye karar vereceğini biliyor musun?"

Yakalandım. Suratımı asmaktan canım acıyordu. "Ben bir yetişkinim Sam. İlk *quindéc*'imi geçeli neredeyse dört sene oldu. Sen bunu daha dün gece söylemiştin."

Tepeme dikildi, vücudu gergin ve sesi keskindi. "Cidden Ana."

Geri çekilme dürtüme karşı koydum. "Erişimime açık kitaplarda kendi başıma öğrenmem gereken birçok şey gibi birtakım aktivitelerin nasıl yapılacağı da açıklanmıyordu."

"Yani, biliyorsun. Bilinçli olarak karar veremezsin."

"Bana anlatabilirdin."

Alnına masaj yaptı. "Bunu dinlemenin ne kadar garip olacağını hayal bile edemiyorum. Nasıl açıklayacağımı düşünmek dahi bunu daha az eğlenceli kılıyor. Kulağa korkunç bile gelebilir."

"Hayır, demek istediğim bu değildi." Başımı sağa sola salladım. "Demek istediğim, bana göstermendi; seninle birlikteyken. Maskeli balo gecesinde söz verdiğin gibi." Bana göstermek istediği bin tane şey olduğunu, öpeceği ya da dokunacağı yerlerim olduğunu söylemişti.

Ellerinin altında tüm vücudum hevesle sızladı ve onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyordum. Daha ılımlı bir tonda, "İstemiyor musun?" dedim.

Evet. Sesi yoğundu. "Evet ama senden faydalanmak istemiyorum."

"Aptal şerefın beni delirtecek. Söyleyebileceğim kadarıyla Sam, potansiyel olarak kısa sürecek hayatımın geri kalanını öpüşmekten öte bir şey yapmadan geçireceğiz demek."

Emin değilmiş gibi göründü. Taşta bir yarılma oldu. "Sarıt'e sorabilirsin?"

Nasıl anlamıyordu? "Konunun özünü unutuyorsun."

Bekledi.

"Sana güvenebilmeliyim ama bana güvenmemem gerektiğini söylüyorsun."

"Ana..."

"Hayır. Bunun tuhaf olduğunu anlıyorum. Her zaman kabul edilebilir olanla bu konuda şerefli olduğunu düşündüğün şey arasında orta yolu bulamıyorsun. Doğru şeyi yapma konusundaki isteğine her zaman hayran kaldım, yani bunu takdir ediyorum. Gerçekten."

İkna olmuş gibi görünmüyordu ve bir günden daha kısa süre önce burada, piyanonun başında durmuş, güllerle çevriliyken öpüştüğümüze, ellerinin gömleğimin içinden sırtıma çıktığına inanmak zordu...

"İlişkimizin uygun olup olmadığına karar veremeyebiliriz. Duygularımız da işin içinde." Sesimi sabit tutmak için çaba sarf ettim. "Ama uygun olup olmadığını önemseme noktasında karar alabiliriz. Umursamıyorsan, o halde birlikte ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Sesi sertti. "Peki, ya önemsiyorsam?"

"O halde, sanırım hiçbir şey asla değişmeyecek." Ya da her şey. "Altmış yaşına geldiğimde hâlâ bu konularda aydınlatılmış olmak istemem."

"Eminim ki o zamana kadar..."

"Uygun mu düşecek?" Başım, bitkinlik ve üzüntü nedeniyle zonkluyordu. "Bu, ne zaman olacak? Ne zaman senin için mucizevi bir şekilde yeterince yaşlı olacağım? Daima aramızda beş bin sene olacak."

"Bilmiyorum." Bakışlarını yere yöneltti. "Sadece bilmiyorum. Üzgünüm."

Aaah. İkilemini anlayabiliyordum ama o bir karar vermeden

hiçbir yere ulaşamayacağımız gerçeğini de değiştirmiyordu. Bu bizim ilişkimizdi, yani diğer insanların düşüncelerinin bir önemi olmamalıydı. “Yatmaya gidiyorum.”

Başıyla onayladı.

Neden istediğim zamanda istediğim gibi olamıyordu ki? Neden Stef’in söyledikleri bu kadar önemli olabiliyordu? Neden Sam de benim gibi gerçekten on sekiz yaşında –neredeyse on dokuz– olamıyordu ve o çok yaşlı, bense çok yeniyim diye bu sorunlarla boğuşmak zorunda kalıyorduk ki? Umurumda değildi. Genellikle. Onun da umursamaması gerekiyordu.

Neredeyse teklifimi tekrar düşünsün diye soracaktım. Bunun yerine, sadece “İyi geceler,” dedim ve arkamı döndüm. Cesaretim ipek gibi inceikti ama üzerime kalkan gibi sardım ve kendimi üst kata çıkmaya zorladım, haysiyetimden geri kalanları peşimden sürükledim.

22 YORLUK

Birkaç saat sonra uyandığımda güne kahve ile başladım ve tüm ev işlerinin üstesinden geldim. İyi uyumamıştım –eğer uyuyabilirdiysem– ama bir kriz yaşanırken bile piliçlerin ve gine domuzlarının doyurulması gerekiyordu.

Sonra, önümde bir bardak kahve ile mutfak masasında gözlerimi kapattım ve dumanı soludum, patlamasız ve Sam ile kavgasız geçirilen sessizliği içime çektim.

Taşa sürtünen seramiğin sesi, beni huzurlu anımdan söküp aldı. Sam, tezgâha kahve döktü, yüzünde yorgunluk izleri vardı. Gözümün ucuyla onu gördüğümünden, yabancı biri gibiydi. Kıyafetleri bile buruş kırıştı.

Yüzünü bana çevirdiğinde öfkeli bir ifade takındım.

“Hastanedeki olaydan sağ kurtulan kişilerle konuşabilir miyiz diye bir bakmak ister misin?” Sesi, uykusuzluktan boğuk çıkıyordu. “Birilerini görmüşler mi diye yani?”

“Zaten bunu yapacaktım.” Kahvemini geri kalanının yuttum ve ayağa kalktım. “Gitmeye hazır mısın?”

“Sanırım.” Parmaklarıyla saçlarını taradı –pek bir fark yaratmadı– ve kahvesini bitirdi.

Buz gibi havaya uygun giyindiğimizde Konsey Binası'na doğru yola çıktık. Bu sabah olanlar için mazeret bulmaya çalışmadı ki bu iyiydi. Benimle konuşmadı bile. Aynı derecede iyi. Bu, bana kül kokusu gibi pis kokuya ya da Geral'ın arazisinin çevresindeki moloz yığınlarına dikkatimi verecek vakit sağlamıştı.

Yanmış *bir şeyler* yolu kirletmişti. Sam bunları topladı. Bir çöp kutusuna atmak içindir diye düşündüm. Ahlaki açıdan kendisini üstün hissetmesine müsaade edemezdim, bu nedenle ben de birkaç tanesini topladım.

Güney Bulvarı'na vardığımızda her şeyi uygun çöp kutularına attık, sonrasında kuzeye döndük ve tapınağı görmezden gelemedim. Gri gökyüzünde bembeyazdı, gerçi artık ortada sadece duman yoktu. Bulutlar kalınlaşmıştı, kar ya da sulusepken tehdidi altındaydık.

Titredim ve adımlarımı Sam'e uydurdum. Fark etmemiş gibi yapacak kadar kibardı.

"Bu gece," dedim, böylece ona yaklaşma sebebimin rahatlık arayışı değil de gizlilik amaçlı olduğunu düşünecekti. "Kitapları tercüme etmeye çalışacağım. Cris, ona daha önceden verdiğim kâğıdı getirmek istediğinden bahsetmişti, yani gidip o kâğıdı da almak istiyorum." Meuric'den aldığım notlar, cebimde güvenle duruyordu.

"Tamam." Sam, yürümeye devam etti.

Doktorlardan biri, bize Geral ile olaydan kurtulan diğer iki kişinin nerede bakım gördüğünü söyleyene dek Konsey Binası'nın hastane kanadında dolandık. Sürülen alkolün ve yanık etin kokusunu alınca burnumu kırıttırdım; bana çok tanıdık gelen pis bir kokuydu. Ben daha fark edemeden ellerim birleşmiş ve çenenim altında kavuşmuştu.

Sam, sırtıma dokundu. "Bu taraftan."

İrkildim ama Sam oturma odası kadar büyük bir resepsiyon alanına açılan çift kapılardan geçerken onu takip ettim; duvarları beyaz sentetik ipekten yapılmış, çelik raflarla sabitlenmişti, tüm ışıkların altında duvarlar parlıyor gibiydi. Masa başındaki insanlar girerken bize baktılar, sonra tekrar işlerine koyuldular.

“Sam. Ana.” Sine, yaklaştı, gri saçı sıkı bir topuzla tutturulmuştu. Doktor gömleği, eldiveni ve çatık kaşları vardı. “Bir sorun mu var?”

Sam, “Geral ve diğerlerini görmeye geldik,” dedi. “Patlamaya kimin sebep olduğuyla ilgili herhangi bir şey biliyor musun?”

“Neyin sebep olduğuyla ilgili demek istedin sanırım.” Odaya şöyle bir göz attı; sırık gibi bir genç kız bizi izlerken, diğer bir adam –Merton?– ayrı bir bölmenin arkasında gözden kaybolduğu sırada SED’ine bir şeyler mırıldandı. Sine, normal bir tonda konuştu. “Sadece gaz kaçağı ve paslanmış kablolardan dolayıydı. Benimle şuraya kadar yürüyün.”

Sam, başıyla onaylarken suratı taşa dönüştü ve birlikte ana odandan geçerek bir hole yöneldik. Perdelerle kapatılmış bir sürü oda, yan tarafta yer alıyordu. İyileşme odaları.

Koridorun en ucuna gittik ve son odaya girdik. İçeride kimse yoktu, tıpkı önceki beş oda gibi. Sine iyice gizlilik sağlanmasını istemiş olmalıydı.

Yatağın etrafındaki sandalyeleri işaret etti. “Yakınıma oturun ki bağlamak zorunda kalmayayım.”

Sam ile sandalyelerimizi ona doğru sürükledik.

“Şimdilik, Konsey gaz hikâyesini sunuyor.” Sesi öyle kısıktı ki duymak için çaba gösterdim. “Fakat sanıyorum ki siz ikiniz zaten gerçekte neler olduğunu çoktan çözmüşsünüzdür.”

“Birileri yeniruhlardan nefret ediyor.” Fenalaşmak üzereydim.

“Evet.” Bakışlarını bana doğru çevirdi. “Bunu araştırmanızı engelleyebilirim ama engellemeyeceğim. Tutkuyla bağlı olduğun bir şey olduğunu biliyorum Ana. Yine de düşüncesizce bir şey yapmadan önce seni uyarmak istiyorum.”

Birileri ona dün geceki toplantıyı anlatmıştı yani? Ya da sadece biliyordu?

Devam etti. “Patlayıcıları kim yerleştirdiyse, halihazırda Konsey’in tepkisini riske atıyor, intikam almak isteyecek insanların birkaç ömrünün gideceğinden bahsetmiyorum bile. İkinizden birinin canını yakmak –ya da öldürmek– sorun teşkil etmeyecek.”

“Fakat beni öldürmekle ilgili yasa...”

Kafasını sağa sola salladı. “Umursamıyorlar Ana. O doğmamış insanlardan herhangi biri yeniruh olabilir. Yasa onları da koruyor ama...”

“Daha iyi yasalar olmalı.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ne Sam ne de Sine karşı çıkmadı. “Lidea ile Anid’e ne olacak?”

“Wend, ihtiyaçları olan her şeyi evime taşıdı. Bunu kim yapıyorsa, Lidea ile Anid’in benimle birlikte olduğundan şüphelenmeyecektir, en azından birkaç gün daha. Umuyorum ki o zamana kadar elimizde cevaplar olacak.”

Sam, “Sanırım şimdiden sağ kalanları sorguladınız?” diye sordu.

Başıyla onayladı. “Elimizden geldiği kadarıyla. Bazıları feci yanmıştı ve aldıkları ilaçlar onları, ah, konuşmak için fazlasıyla ilginç bir hale sokmuştu. Fakat Geral seni soruyordu Ana. Ve bunu bilmek seni rahatlatacaktır; her ne kadar şok geçirdiği için derhal doğuma girdiyse de bu sabah doğum yaptı. İkisi de iyi.”

“Yaptı mı? İyiler mi?” Sanki ipek duvar katmanlarının içinden görebilecekmişim gibi sandalyemde döndüm. “Onu ne zaman görebilirim?”

"Şimdi, eğer istersen. Bu koridordaki ilk odada."

Yanımda olmadıklarını anlayana kadar çoktan ayağa kalkmış ve perdeye saldırmıştım. "Gelmiyorsunuz yani?"

Sam, "Tartışmamız gereken birkaç şey daha kaldı," dedi. "Kısa süre içinde sana katılırım." Ellerini dizine koyarak dimdik oturdu. Orada kalmaları gerektiğini nasıl ikisi de biliyordu? Yalnız konuşmaları gereken bir şey olduğunu birbirlerine nasıl iletmişlerdi? Kaçırdığım bir işaret olmalıydı.

Yeni olmaktan nefret ediyordum. Dışlanmaktan nefret ediyordum. "Tamam." Perdeyi arkamdan kapattım, gerçi çarparak kapandığında pek tatmin edici olmadı. Sallandı ve ürpertici bir şekilde tekrar *tapınak mükemmeliyetine* geri döndü.

Geral'ın odasını buldum. Tıklatılacak bir yer yoktu, ben de o kakhaha atıp içeri girmemi söyleyene kadar perdeyi salladım.

Yatağında doğruldu ve kollarındaki bebeği salladı. Doktorlar ve doğum asistanları onu temizlemişlerdi ama alnında bir bandaj vardı ve çenesindeki kesiğin çevresinde de dikişler. Onu daha erken, yaralanmadan önce bulmam gerekirdi.

"Giriş yolundan çekilip içeri girmek ister misin? Başka biri uğrarsa, seni ezip geçer." Çenesindeki kesik nedeniyle irkilmeseydi, huzurla gülümseyebilirdi. Odaya girerken, "Ziyaret edeceğini umuyordum," dedi.

"Ah." Ellerimi ceplerime soktum. "Evinin kimin havaya uçurduğunu gördün mü diye sormaya gelmişim aslında ama..."

"Gaz kaçağı ve paslanmış kablolardan dolayıldı."

Başımı önüme eğdim ve kaşlarımı kaldırdım. Stef, bu bakışı defalarca Sam'in üzerinde kullanmıştı ve bu, daima Sam'e gerçeği söylettirmişti.

Nefes nefese bir kakhaha attı ve bebeği daha sıkı sarıldı. Bebek uyuyordu ve ben erkek mi kız mı anlayamıyordum. "Eh, hayır, hiç kimseyi görmedim. Orrin de görmedi. Cris de bir

süreliliğine oradaydı ama o, bizi incitmez.”

“Hayır, tabii ki incitmez.” Gözlerimi duvara diktim, kundakçının neden dün geceyi seçtiğini bilmek istiyordum. Tesadüf mü? Toplantı mı?

“Bebeğimi görmek ister misin?” Geral fısıldadı, yorgundu, umutluydu, üzgündü ve ben, halihazırda hissettiğimden daha beter hissediyordum. Sadece yenidoğanını göstermek istiyordu ve ben onu diğer sorunlarla uğraştırmıştım. “Tabii ki.” Ayağa kalktım. “Üzgünüm. Her şey öyle bunaltıcı ki. Adını ne koydun?”

“Ariana.” Bebeğin örme şapkasını aşağı çekti, gerçi bir saniye önce yerli yerindeydi. “Umarım, senin için sorun değildir.”

“Neden olsun ki?” Ve sonrasında: “Ah.” Asla bir Ariana olmamıştı ki. Bu, bir yeniruh için yeni bir isimdi. Ah.

Sonuncusu, sanırım ağzımdan istediğimden daha ürkütücü bir tonda çıkmıştı.

“İyi bir anne olacağım.” Geral’ın ses tonu koruyucuydu. “Diğer tüm insanlar arasında en çok senin kabullen...”

“Kabulleniyorum!” Elimi ağzıma bastırdım. “Üzgünüm. Şaşırp duruyorum. Ben de diğer herkes gibi insanların yeniden doğmalarına alışkınım. Beş bin senem böyle geçmemiş olabilir ama yine de tüm hayatım boyunca durum böyleydi.” Ve uzun bir süreymiş gibi hissediyordum.

Birileri içeri girerken bakışları perdeye kaydı. “Sorun değil. Dün gecedен sonra, insanların ona karşı nasıl davranacağı konusunda gerginim. Onu şimdiden öyle çok seviyorum ki.”

Neden o benim annem değildi ki? Ya da Lidea? İkisinin de fazlasıyla genç olması gerçeğini bir yana koyarsak tabii. “Anlıyorum.” Ariana’ya baktım, koyu renkli ten ve ipeksi saçlar. Ona, Janan’dan nasıl kaçtığını, diğerlerinin nasıl onun kadar şanslı olmadığını söylemek istiyordum. İnsanların yeniruhla-

ra taş attığı bu hayat bile asla şansın olmamasından iyiydi.

Ve ona, onu korumak için her şeyi yapacağımı söylemek istiyordum, çünkü biz yeniruhlar birbirimize sahip çıkmalıydık.

Bunlardan hiçbirini söylemedim gerçi. Geral'ın ve odaya giren her kimse onun önünde olmazdı. Sam. Ağırlığını diğer yanına verirken kıyafetlerinin hisırtısını tanımıştım. Sonunda, "Sadece adından dolayı panikledim," dedim. "Fakat onur duydum."

"Sen, onun hayatını kurtardın." Geral, gözlerini kırparak gözyaşlarına engel oldu.

Yüzüm yandı. "Bir dahaki sefer, bir yeniruh tehlikede olduğunda Sam'i göndereceğim. Şu ana kadar adını benden alan iki kişi oldu ve onun adını alan kimse olmadı."

Yatağın ucundan, "Biraz kıskandım," dedi. "O, çok güzel Geral. Tebrikler."

Biraz daha sohbet ettik ve sonrasında gitme vakti geldi. Geral'a sarılırken, "Onu güvende tut," diye fısıldadım. "Kimseye güvenme."

Sam ile birlikte olaydan sağ kurtulan diğer iki kişiyle konuştuk ama onlar Geral'dan bile daha az şey biliyorlardı. Konsey Binası'ndan çıktık ve güneş batıdan batarken pazar banklarından birine oturduk. Pek bir fark yaratacağından değildi. Bu sabahki bulutlar sıklaşmıştı ve zarif kar taneleri spiraller oluşturarak yere düşüyordu. Parmaksız eldivenimle bir tanesini yakaladım ama eridi.

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Sam kar tanesini mi yoksa evrenin rotasını mı soruyordu, emin değildim, ben de sadece kaşlarımı kaldırdım ve neden cevap vermediğimi keşfetmesini bekledim.

"Ariana Anid. İnsanlar yeniruhlara senin adını veriyor."

Tapınak arkamda yükseliyor, şimdiden şekil değiştiren motiflerle aydınlatılıyordu: İçerideki şeytani varlığın sinyalleri. Bizi, yeniruhları yutmak istemişti. Yani, zaten ortak bir yanı-
mız vardı. Artık isimlerimiz de ortaktı. “Benim bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yok.”

“Tabii ki var.”

Benim herhangi bir şey hakkında ne hissettiğim madem önemliydi, o halde Sine ile birlikte gizledikleri şeyin ne olduğunu bana neden söylemiyordu ki? Bana, hava perilerini anlamamak ya da tapınak kitapları üzerinde çalışacak fırsat bulamamakla ilgili nasıl hissettiğimi sorabilirdi.

Bunun yerine, yeniruhlara adımın verilmesiyle ilgili ne hissettiğimi öğrenmek istiyordu.

“Sanırım, isimleri kulağa Ana gibi gelen birçok insan ismini değiştirmeyi düşünecek.”

“Yeniruhlarla ilişkilendirilmemek için yani ha?” Cevabımı gerçekten önemseymiş gibi şişedeki suyu yudumladı. Şi-şeyi elinden çekip almak ve pazar alanına fırlatmak istedim.

Dışarıda insanlar vardı gerçi. Konsey üyeleri, merdivenlere üşüşmüşlerdi –Deborl bana bakıp duruyordu– ve el ele tutuşan bir çift önümüzden geçmişti. Teki, “Hava perisi aşığı,” diye mırıldandı ve muhtemelen fırlatabileceği bir taş olmasını diledi.

Üçlü bir çocuk grubu, dilleriyle kar tanelerini yakaladılar, o yaştayken ben de aynı şeyi yapmışım ama başka birinin de yaptığını görmek şaşırtıcıydı. Bu çocuklar, beş bin yaşındaydılar. Fiziksel yaşlarının getirdiği bir özellikti belki, tıpkı an itibarıyla genç olanların diğer gençlerle bağ kurması gibi.

Konuştuğum sırada Sam’e bakmadım. “Dün gece toplantıda olan herkesle konuşmalıyız. Planlarımızı bilen herkesle. Onları herhangi bir şeyle suçlamak için değil. Sadece... sadece herhangi bir fikirleri varsa öğrenmek için ”

Sam, suyunun kapağını kapattı ve SED'inden saati kontrol etti. "Önce nereye?"

Bu kadar kolay olmasını beklememiştim. Belki de benimle tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Haydi, şehrin diğer ucundan başlayalım ve evimize doğru yol alalım."

"Bu uzun sürebilir." Ah, işte beklediğim itiraz.

"Bu gece için planın var mı?" Tapınak kitapları üzerinde çalışmak istiyordum ama bunu, o yattıktan sonra da yapabiliirdim.

Gözlerini gökyüzüne çevirdi, o anda kar daha hızlı yağıyordu ve omuz silkti. "Cris ile başlamak en iyisi. Dışarı çıkıp bitkilerin üstünü örtecektir, tabii zaten yapmadıysa."

Sam, hızla yürüyor, konuşacak nefes bırakmıyordu. Problem yoktu. Adımlarımı sıklaştırdım ama hâlâ her adımına karşılık iki adım atmam gerekiyordu. Yine de problem yoktu. Soğuğu hissetmemeye yarıyordu.

Cris'in evine ulaştığımızda karanlık çökmüştü, gerçi tapınak ışığında ve SED'lerimizin ışığında Sam'in öngördüğünün aksine, hiçbir şeyin örtülmediği ya da seraya kaldırılmadığı ortadaydı. Cris'in hareketlerini de duyamıyorduk.

Çiçek açan bitkilerin çoğu, kendilerini kış için kapatmışlardı ama yine de soğuğa karşı dayanıklı değillerdi; insanlar gibi korunmaya ihtiyaç duyduklarını fark edene kadar Mor Gül Kulübesi'nde birçok gülden olmuşum.

"Nerede?" Sam, patikada yürüdü ve seralardan birine yöneldi. "Diğerini kontrol et. Eğer orada yoksa, içeri bakarız."

Neredeyse bana emir verdiği için onu tersleyecektim ama ihtiyacımız olan en son şey, bir diğer tartışmaydı. İçten içe köpürerek dediğini yaptım.

Seranın içinde ısı ve nem banyosu yaptım, dışarının keskin soğuşundan sonra ani ve rahatsız edici bir değişiklikti. "Cris?"

Sıra sıra dizili orkideler ile bilmediğim çiçeklerin arasında

dolandığım sırada hiç cevap gelmedi. Bu ikinci seraydı, henüz içine girmediğim sera; keşke Cris burada olsa da bana bu çiçeklerin adını söylese diyordum.

Işığı söndürdüm ve kapıyı arkamdan kapattım, merdivenlerde kilidi açmaya çalışan Sam'in yanına gittim. Neden birileri kilit takmakla uğraşıyordu ki?

Önce beni içeri, yağın karın uzağına buyur etti. "SED'ini aradım. Cevap vermedi."

"O gülleri almak için Mor Gül Kulübesi'ne gitmiş olabilir. Gidebileceğini söylemişti." Darmadağınık evde ilerledim. "Cris?" Tekrar seslendim. Cevap veren sadece tüyler ürperten sessizlikti, dışarıda kümelenen beyazlıktan dolayı yoğunlaşmıştı. Mor Gül'e gitmiş olsaydı, tabii ki ilk önce buradaki bahçesini örtüp kapatırdı.

Oturma odasını ve görebildiğim bağlantılı tüm odaları bitkiler ve günlükler kaplamıştı. Raflarda saksılar ve tohum dolu tepsiler vardı. Isıtıcı lambalar iki yanda duruyordu, gerçi neyi ısıttıklarını anlamıyordum. Bu resmen seralardan biriydi ama bu bitkiler, yenilebilir görünüyordu. Tüm alan yeşillik, toprak ve çiçek kokuyordu.

Sam'i mutfığa kadar takip ettim. "Bu ne?"

Bir tohum tepsisini kaldırıp altındaki katlanmış kâğıt parçasını çıkarttı. "Bu, senin."

Nasıl anlamıştı? "Evet, bazı fikirleri olduğunu söylemişti."

Kâğıt nemliydi ve gübre lekeleri vardı ama Sam masanın üzerinde kâğıdı dikkatlice açıp, Cris'e bahçıvanlık dersimizden sonra verdiğim listeyi ortaya çıkarttı. "Bak." Toprağı eliyle sildi.

Omuzuna yasladım ve sayfadaki yeni satırlara göz attım. "Kapı ya da ana giriş mi? Kemer mi?" Cris'in yazısının yanındaki sembol, sanırım kemere benziyordu ama sadece kafamı eğdiğimde.

“Yeterince mantıklı görünüyor.”

Homurdanarak daha fazla toprağı elimle sildim. Nemli tohumlar, parmaklarıma yapıştı. “Bunu hatırlıyorum.” Dikey, dalgalı çizgilerden oluşan, aralarında gölge gibi duran kalın ti-reler olan bir sembole parmağımla vurdum. “‘Gölgeler. Karanlık. Gece vakti.’ Yanlış taraftan bakıyordum demek.”

“Nasıl yani?”

Tıpkı valsın dört değil, üç ritimden oluştuğunu anladığımda olduğu gibi kafamdaki fikirler parlayıp bağlanarak bir araya geldiler. Bu, aniden *mantıklı* geldi.

Başparmaklarımın üzerinde zıpladım. “Anladım!”

Sam, en beklenti dolu bakışına büründü. “Yazıları mı?”

“Hayır, neden kâğıt kesiklerinin bıçak yaralarından daha beter acıttığını.” Gözlerimi devirdim. “Tabii ki yazıları.”

“Pekâlâ. Ben anlamadım.”

Elim bir örümcekmiş gibi parmaklarımı ayırıp kâğıdın üzerine koydum ve kâğıdı döndürdüm, döndürdüm. “Spirali okumaya çalışırken yaptığım buydu. Spiralin en tepesine ulaştığımda kitabı baş aşağı çeviriyordum. Sembolleri de bu şekilde kopyalamıştım, buradaki gibi.” Cris’in “kapı” diye işaretlediği sembolü işaret ettim.

“Ama?”

“Neden birisi böyle bir şeyi, bir kitap gibi evirip çevrilemeyecek bir şeye yazsın ki? Tüm vakitlerini kitabı çevirip durmakla ve başlarını döndürmekle geçirirlerdi. Bu sembol” –tek-rar kapı sembolünü işaret ettim– “kopyaladığımda spiralin bir kenarındaydı. Bu nedenle, şimdi yana yatık gözüküyor.”

Sam’in yüzünden anladığı belli oldu. “Yani, sen spirale uyarak okudun ama tüm semboller özünde aynı şekilde yapılmış, nereye kondurulmuş olurlarsa olsunlar.”

“Kesinlikle.” Tekrar zıpladım ve Sam de gülümseyerek geri

çekildi. “Anladım! Bu hissi sevdim. Şimdi gidip tüm kitapları okumak istiyorum.”

Sanki iki çift gözüm varmış gibi bana baktı. “Sen sev...” Diğer tarafa bakarken ağzı ince bir çizgi halini aldı. “Eh, Cris burada değil. Sıradaki kişiyi deneyelim mi?”

O konuşur konuşmaz zıplamam yarıda kesildi. *Sevmek* kelimesini kullanmıştım. Yüksek sesle. Bunu kastetmiş miydim? Şimdi ona söylememi bekliyor muydu? Bir hissi ya da bir olayı sevmekle—bir insanı sevmek arasında devasa bir fark vardı.

Kendimi kasırğa gibi hissettim, tüm düşüncelerim ve duygularımla. Ya da belki kasırğa olan onlardı ve ben sadece bir kelebek ya da mavi bir güldüm.

“Tabii.” Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı deneyerek –ve başaramayarak— kâğıdın üzerinde kalan gübreleri silkeledim ve kâğıdı cebime koydum. Cris sadece birkaç tahminde bulunmuştu ve yanlış olabilirlerdi ama bu, başlamak için iyi bir noktaydı.

“Sırada Whit var.” Beni, saksı bitkileriyle dolu labirentten geçirip kapıdan dışarı çıkarttı. Kar kalınlaşmış gibi görünüyordu; sert, beyaz bir monttu. “Havanın yakın zamanda düzeleceğini sanmıyorum. Erkenden, etraf yürümeye engel olacak kadar karanlık olmadan önce vazgeçmek zorunda kalabiliriz. Ev şehrin diğer ucunda.”

Tekrar yola çıktığımızda güneybatıya, evimize doğru baktım ama sadece karanlık ve kar vardı. Ve tapınak ışıkları, yere düşen milyonlarca kar tanesini parlatıyordu.

Karanlık sokaklar hâlâ boştu, tek ses yürüdüğümüzde çıkıyordu. Keşke evde müzik dersleri işliyor olsaydık diyordum, çünkü dün gece bir grupla beraber çalmak bana bazı fikirler vermişti. Ve müzik, canımı, patlamaları ya da tartışmamızı düşünmekten çok daha az yakardı.

Soğuk, girdap gibi döndü ve eskiden birilerinin evi olan beyaz kabuğun yanından geçtiğimizde beni titretti. Artık içinde oturan kişi yok olmuştu, Karanlıktaapınak'ta kaybolmuştu. Birileri ek binarlardaki yıkıntıyı toplamıştı. İçeride bir şeyler var mıydı, karanlıkruha ait eşyalar çürüyene kadar orada bırakılacak mıydı diye merak ettim; sevilen ve kaybedilen birinin anısı olarak.

Yürümeye devam ettik. Sessizlik ve geçmişin yükü beni boğdu.

“Cris ile aranda ne geçti?” Kelimelerim bulanıklaştı, tapınak ışığında zar zor göründüler.

“Hiçbir şey.” Sam'in sesi sertti.

İsrar etmemem gerektiğini biliyordum ama “Ona hiçbir şeymiş gibi geldiğini sanmıyorum. Birlikteyken nasıl davrandığınızı ve sana nasıl baktığını biliyorum.”

İlk başta bir şey diyeceğini düşünmedim ama sonra: “İki hayat önceydi.” Yine o başka bir zamandaymış gibi ses tonuna sahipti. Anıları iyi miydi kötü mü? Aniden keşke sormasaydım dedim. “Cris, güller üzerinde çalışıyordu ve ben de güller hakkında bir noktürn besteliyordum; yani bir süre birlikte kalıp güllerin nasıl yetiştiğini, onlarla nasıl ilgilendiğini gözlemleyebilir miyim diye sordum.”

Sam Mor Gül Kulübesi'nde mi yaşamıştı? Cris'le birlikte? Müziğin farkına varıp, benim için ne anlama geldiğini öğrenmeden önce bile daima orada Sam'in varlığını hissettiğimi hayal ettim. “Neler oldu?”

“İyi idi. Orası ile kulübem arasında gidip geldim, güller hakkında mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazlasını öğrendim ve bir süre sonra arkadaşılığımızdan memnun olmaya başladık; sana bahsetmek istediğimden daha fazla.”

“Duyamak istediğimden daha fazladır eminim.” Gerçekten sadece on sekiz yaşındaymış ve bana söylediği her şey, aslında

başka birinin başına gelmiş gibi davranmaya çalıştım. Hayatında sadece beni sevmiş gibi davranmak istedim. “Bestelediğin o şarkı...”

“Şarkıların sözleri vardır. Her şeye ‘şarkı’ diyemezsin.”

Gülümsedim. “Şarkın sonunda serenada dönüştü değil mi? Cris için miydi?”

Başıyla onayladı, hareketi karanlıkta zar zor görünüyordu. “Düet olarak çaldık. Neredeyse tamamen unutmuştum.”

Benim için bestelediği valse de unutacak mıydı? Çoğu gece, SED’imde dinleyerek uykuya dalıyordum. Sam’ın ilk defa piyanoda çalışını dinlemek kadar iyi değildi ama beni daima mutlu ediyor, sadece Sam değil, Dossam olduğunu, o müzisyen olduğunu keşfettiğim geceyi hatırlatıyordu.

Kalbimin sıkıştığından habersiz olarak devam etti. “Ondan sonra, olanlar benim suçumdu. Farklı şeyler istedik, tartıştık ve sonunda bana daha az bencil olana dek kulübeye gelmememi söyledi. Ben de gittim. Kalıp işleri yoluna sokmayı ya da ortak bir yol bulmayı deneyebilirdim ama yapmadım. Yeniden doğduğumda bu kararımdan dolayı pişman olduğumu keşfettim.”

“Ne için kavga etmiştiniz?”

Gözlerini bana dikti ve başını sağa sola salladı. “Ben... Ben, bundan bahsetmek istemiyorum.”

Devasa bir şey olmalıydı. *Ruhları-adayacak* kadar devasa mı? Hâlâ birbirlerine garip, umut dolu bakışlar atıyorlardı, onları başka ne ayırmış olabilirdi ki? Sam’in evinde geçirdiğim ilk sabahı unutamıyordum, Stef’in *Sakin kalbini kırmasına izin verme, tatlım. Asla rahatlayamayan birisi*, dediği anı.

Artık bunu biraz da Sam’i sevdiği için söylediğini biliyordum. Cris de onu seviyordu. O ise ikisiyle de birlikte kalmamıştı.

Ve ben onu seviyor muydum? Bu kelime hâlâ beni boğuyordu. Ona karşı olan hislerimin, artık nasıl hislerse, onun bana

karşı olan hislerinden daha yoğun olabileceğini aniden keşfetmek ise daha da korkutucuydu. Sonunda Stef ile Cris gibi olmak, ömürler sonra bile yas tutmak istemiyordum.

Soğuk, tenimdeki nemi söküp almıştı. Dudaklarımı yaladım ve atkıma gömüldüm. “Yani, bir süre sonra,” dedim, “bir yolunu bulmadığın için pişman mı oldun?”

Başıyla onayladı ve beni bir köşeden döndürdü. Kar, sokakları ve ağaçları kaplıyordu, tapınak ışıklarını yolumuzu bulabilmemize yetecek kadar yansıtıyordu. “Pişmanlık duyulacak şeyler olduğunu bilecek kadar uzun yaşadım ama geçmişi değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Yine de bazen, hiç ummayacağın şekillerde kendi yolunu buluyor.”

Benden mi bahsetmişti? Soramadım. Söylemek ve yapmak isteyip de yapamadığım şeyler; aramızda bir duvar gibi yükseliyordu. “Hâlâ pişman mısın? Anlaşamadığınız artık her idiyse?”

“Onun canını bu kadar çok yaktığıma pişmanım. Ve bu nedenle, yüz yıl boyunca konuşmadık. Gülleri sunduğunda ve kimse mavi olduklarını düşünmediğinde –bu ikimizin de son jenerasyonuydu– bir şey söylemenin, işi ikimiz için de daha beter edeceğini hissetmiştim.”

Yüzüm, gülmek ile sırtırmak arası bir şey yaptı. “Ben de haksız olduğumu belirtmekten nefret ediyorum.”

Sam, SED’ini çıkarttı. Işıltısı çatık kaşlarına ve gözlerine vurdu. Bir anlık bir tereddüitten sonra, ekrana birkaç kez parmağıyla vurdu ve cihazı kulağına dayadı.

Işığa karşı gözlerimi kırpıtmı ve bir kere daha gözlerimin karanlığa uyum sağlamasına müsaade ettim. “Ondan hiç haber alamadığımız için endişeliyim. Bahçesiyle ilgilenmediği için daha da endişeliyim.”

“Ben de.” Sam, SED’ini tekrar cebine soktu. “Mavi gül mücadelesi ilk kez başladığında Cris her şeyini topladı ve kulübesini

inşa etti ki herkes onu izleyip yargılarken çalışmak zorunda kalmasın.

“Bir bahar günü, malzeme için Kalp’e geri döndü. Kış çetin geçmişti ama o yola koyulduğunda hava ılıktı. Tabii evine varana kadar kar fırtınası çıktı. Bitkilerini bahara hazır bir şekilde bırakmıştı, yani bitkiler narin bir safhadaydı. Havanın ne kadar kötüleceğini fark eder etmez atını döndürdü. Tüm yolu sadece bir buçuk günde kat etti ve son dakikada güllerini kurtardı. Tek bir yaprağı bile kaybetmedi.”

Bu, benim az ama öz tanıdığım Cris’e benziyordu ve endişem netlik kazandı. Başına bir şey mi gelmişti?

“İşte.” Sam, öndeki bir parıltıyı işaret etti. “Whit’in evi, sonunda.”

Tekrar patlamaları düşünmek, neredeyse rahatlatıcıydı. Sam’in tek-tarafli ilişkilerinin uzun tarihini düşünmeye ise, kalbim dayanamazdı.

23

DONMA

Whit'in evinde atkımı çözüp montumu çıkarttığımda sıcaklık yüzümü gıdıkladı. Tekrar giymem gerekecekti ama içeride terleyip sonra da dışarıda donma riskini göze alamadım.

"Dün geceki patlamalarla ilgili herhangi bir şey duydun mu diye merak ediyorduk." Sam, parmaksız eldivenini cebine soktu. Yanaklarında soğuktan dolayı koyu kızarıklıklar oluşmuştu.

"Herkes ne dendiye onu duydum. Jac'in evinin dün gece havaya uçtuğunu gördüm." Bana baktı, yüz ifadesi ciddiye. "O, konuşacağımız kişiler listesindeydi. Kazazedelerin çoğu da öyleydi."

"Hepsi öyleydi," dedim, "ama ben dün bahsetmedim, çünkü sadece birkaç kişinin bilmesi gerekiyordu." Sarit, gizlice bana onlarla konuştuğunu söylemişti.

"O halde, nasıl bildin?" Başını dikti.

Omuz silktim ve parmaksız eldivenimle oynadım. "Bazen, insanlar bana bir şeyler anlatır. Nedenini bilmiyorum." Büyük oranda yalandı. İnsanlar Sarit'e, Sarit de bana söylüyordu, çünkü diğer insanların bildiği kadar çok dedikodu bilmememin haksızlık olduğunu düşünüyordu.

“Anlıyorum.” Whit, odayı kaplayan solgun gri ile turuncu kumaştan yapılmış canavarımsı kanepesinin kol kısmına oturdu. Kanepenin hariç, kitaplıklar ve uzun bir masada duran eski karton oyunlar vardı. “Keşke sana verecek cevabım olsaydı ama toplantıdan sonra direkt buraya geldim. Yolun bir kısmını Lorin ve Armande ile yürüdüm ama sonunda ayrılp kendi yollarımıza koyulmamız gerekti. Orrin, Geral’ı ziyaret etmek için geride kaldı. Cris de öyle.”

Başımınla onayladım. “Bugün Cris’i gördün mü?”

Whit, kitaplık raflarının arasından baktı. “Hayır ama bu bir manaya gelmiyor. İnsanlar, en yakın arkadaşlarını bile görmeden günler ya da haftalar geçirebilir.”

Bu bana çılgınca ve yalnızlık hissiyle dolu bir fikir miydi gibi geldi. Ben, arkadaşlarımı her zaman görmek istiyordum. Fakat belki de beş bin senedir sürüyorsa, arkadaşlık sana farklı gelirdi.

“Evinde yok ve tüm bitkilerinin de üstü açık.” Sam yine endişeli göründü.

“Biraz önce oradaydık.”

“Eh, bu kötü bir işaret.” Whit, suratını astı.

“Kibarca belirtmek gerekirse tabii.” Sam, gülümsemedi.

“Ben de tam Ana’ya Mor Gül Kulübü’sine gidip donmayı engellediği günü anlatıyordum.”

“Cris, o bitkiler için her şeyi yaptı.” Whit, kafasını sağa sola salladı, ağzının kenarında sevecen bir tebessüm belirdi. Sonra yok oldu, sanki Cris’in kaybolduğunu hatırlamıştı. “Arkadaşlarından bazılarını ararım. Belki bir şeyler biliyorlardır.”

“Patlamaların,” dedim, “toplantıdan hemen sonra olması garip. Tesadüf de olabilirdi ama...”

Whit, kafasını sağa sola salladı. “O gruptakilerden birinin böyle bir şey yapabileceğini hayal edemiyorum. Hepsini iyi insanlar. Seçimlerin iyiydi.”

İltifatı geçip gitti. Seçimlerim iyiydi ama bir şekilde insanlar incinmişti. Farklı bir şeyler yapmam gerekirdi. *Daha* iyi bir şeyler. “Konsey, herkese gaz kaçağı ve çürümüş kablolardan dolayı olduğunu söylüyor. Tüm hamile kadınları güvenli bir yere yerleştirmeliler.”

Whit, “Onları bir arada tutmak, kolay bir hedef haline gelmelerini sağlar,” dedi.

“O halde, bir arada olmamalılar. Kalp’te şu anda kullanılmayan birçok yer var.”

“Yanlış anlama Ana ama Konsey’deki herhangi birinin sana planlarını söyleme ihtimali düşük. Belki tam da önerdiğin şeyi yapacaklardır ama detayları ne kadar az kişi bilirse, herkes o kadar güvende olur.” Whit, üç renkli damalı kartonun üzerinde şaha kalkmış ya da koşarmış gibi görünen atlara benzer şekilleri olan bir oyunun durduğu masaya yaslandı. “Keşke sana verecek cevabım olsa.”

“Deborl’dan ne haber?” dedim.

Whit, sesini kısıtı. “O, bir Konsey üyesi.”

“Yeniruhlardan nefret eden bir Konsey üyesi.” Belki de Deborl’u iyi tanıımıyordum ama hakkında yeteri kadar şey biliyordum ve nasıl arkadaşlar seçtiğini de. Merton, bana saldırmıştı, aleyhimde konuşmuştu, Anid doğduktan sonra o korkunç şeyleri söylemişti. Ve pazarda birisi bana saldırdığında Deborl umursuyor gibi görünmüyordu. “Sence, birileri Deborl’un kulağına...”

“O kadar çabuk mu?” Whit, kafasını sağa sola salladı. “Fikir alışverişinden sonra herkes uzunca bir süre Sam’in evinde kaldı. Kimse erkenden ayrılmadı, değil mi? Kimsenin birileriyle konuşacak, yanlışlıkla planlarımızı ortaya dökcek vakti yoktu, diğer birinin de gidip patlayıcıları yerleştirecek vakti olmadı. Yeterli vakit yoktu işte.”

Bir patlayıcı yerleştirep kaçmak ne kadar sürerdi? Ya da kaçmak, söz konusu Deborl ise. Geral'ın evindeydi. "SED mesajları."

Ne Sam ne de Whit bu olasılığa karşı çıktı.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" Whit'in gözleri kırmızıya büründü; onu geriordum. "Birilerinin bize ihanet etmiş olmasını mı isterdin? Neden bu kadar ileri gidiyorsun?"

"Birileri bunu yapmalı." Boğazım düğümlendi, sesimin tiz ve vahim bir tonda çıkmasına neden oldu. "Birilerinin bize ihanet etmesi fikrinden nefret ediyorum ama elimden gelenin en iyisini yaparak yeniruhları koruyacağıma yemin ettim. Korumak zorundayım."

İki adam da sessiz kaldılar, sadece her an patlayacakmışım gibi beni izliyorlardı.

Sonunda Whit usulca konuştu. "Sorumlusu arkadaşlarımızdan biri olsaydı, her şey daha mı kolay olacaktı?"

"Daha fazla yeniruhun ölmesini izlemekten daha kolay." Zorla yutkundum. "Hiçbir şey yapamamaktan daha kolay."

Whit, Sam'e baktı, aralarında bir şeyler geçti ve sonrasında Sam dirseğime dokundu. "Gitsek iyi olacak." Whit'den özür dilemek istiyordum ama ne için özür dileyeceğimden emim degildim. Bunun yerine, tekrar sıcak kıyafetlerimi giyerken vakit ayırdığı için teşekkür ettim ve Sam ile birlikte dışarı çıktık.

"Yeniruhları Janan'dan koruyamam." Gözlerim, gözyaşları ve soğuk nedeniyle sızladı. "Onları tapmaktan çıkartıp hayata getiremem, bunu yapabilmeyi ne kadar çok dilesem de. Fakat en azından, kaçanları *koruyabilmeliyim*. Onları, insanlardan *koruyabilmeliyim*."

Kimi kandırıyordum ki? Kendimi bile zar zor koruyabiliyordum.

Elim, minik bıçağımın üzerine düştü ve parmak boğumlarım yanana kadar bıçağı sıktım. Koruyacak bir şey değildi

“Haydi, gidelim.” Sam, itirafıma nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibiydi. Onu suçlamadım. Ben de olsam bilemezdim.

Kar, yere beyaz bir çarşaf örtmeden önce, kaldırım taşlarını tek tek bir battaniye gibi sarıyordu.

Sam, “Bence, eve gitmeliyiz,” dedi, koluma girdi. Bu tarz bir yakınlaşmaya hazır değildim ama karanlıkta şehirde yolunu bulabiliyordu. Koluna iyice tutundum.

“Ama herkesle konuşmalıyız.”

“Bu gece değil.”

“Ya başka patlamalar da olursa? Bu kişiyi yakalayamadık diye bir yeniruh daha ölürse, *kendimle yaşamaya devam edemeyebilirim.*” Rüzgâr yoktu ve kar sessizce yağıyordu ama sesim, sanki kar fırtınasındaymışız gibi yüksek çıkıyordu. Buz gibi hava kıyafetlerime işledi, beni titretti.

“Ana, daha şimdiden titriyorsun ve sadece iki dakikadır dışarıdayız. Seni kaç defa donmaktan ya da aşırı ısı kaybından korumamı bekliyorsun?” Yüzünü yüzüme öylesine yaklaştırmıştı ki kelimelerindeki sıcaklığı hissedebiliyordum. Tenindeki. “Beni endişelendirmek hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Hayır, bundan nefret ediyorum.” Çok şiddetli derecede değildi gerçi. “Doğru olanı yapmak istiyorum.”

“Bazen” –beni iyice kendine çekti– “doğru şey, parmaklarını dondurmamaktır. Hâlâ önümüzde yarın var. Şu andan sonra olanlar senin suçun olmayacak. Haydi, eve gidelim.”

“İyi.” Haklı olmasından nefret ediyordum. Kar, yola yığılıyordu; uzun süre bekleseydik, eve dönmek ikimizin de başarmayacağı kadar zor bir mücadele olurdu, özellikle de boş midelerle. “Ama yarın ilk iş gidip insanları göreceğiz ya da birçok telefon görüşmesi yapacağız.”

Gökyüzüne baktı, düşen karlar arasında karanlıktı. “Telefon görüşmelerini, eğer hava durulmazsa yapabiliriz. Ki bundan şüp-

neliyim.” Neredeyse nasıl bilebildiğini soracaktım. Beş bin yaşındaydı. Muhtemelen kokudan ya da kar tanelerinin boyutundan anlayabiliyordu.

Güneybatıdaki yerleşim bölgesine yaptığımız yürüyüş, uzun, soğuk ve yavaştı. Tapınağın yanından geçtik –Sam bir şekilde manevra yapıp kule ile arama girdi– ve rüzgâr esmeye başladığında hâlâ gidecek uzun bir yolumuz vardı. Zamanlaması sinir bozucu olmasaydı güzel sayılacak kar, sert ve can yakıcı olmaya başlamıştı.

Kar, Güney Bulvarı'na dikey bir şekilde yağıyordu. Endüstri bölgesindeki dar alanları yarıp geçerken bir hava perisi gibi uludu. Ağaç dalları, coşkun bir şekilde birbirine çarpıyordu. Keskin rüzgâr, kaldırım taşlarımı temizlemişti ve Sam olmasaydı, muhtemelen beni de peşine takıp götürcekti. Kar fırtınasında kalmış bir gül yaprağıydım.

Kar öbekleri, binaların yanında diz boyu uzanıyordu, gerçi Sam yürünebilecek patikalar bulmuştu. Hemen evde olmayı dileyerek ona sıkıca tutundum. Bacaklarım soğuktan ve rüzgârla savaşmaktan sızlıyordu. Çabalamaktan kaslarım yanıyordu ve terlemem gerektiğini hissediyordum ama buz gibi hava bu yetimi elimden almıştı. Nefes almak zordu.

Sokağımıza ulaştığımızda kalm, kozalaklı bitkiler bizi rüzgârdan korudu. Gece siyahtan ve kardan ibaretti. Gözlerim yanıyordu. Her parçam donuyordu, yünlü montumun ve parmaksız eldivenimin içi bile.

“Sadece biraz ileride.” Sam, beni her mevsim yeşil kalan bitkilerin, bizi çılgılık atan rüzgârdan koruduğu evimize giden yola çekti. O da zorla nefes alıyordu.

Sonunda, evimize vardık ve Sam konuşurken, parmaksız eldiveni kapı kolunun üzerinde kaydı. “Sana bir şey sormak istiyordum. Kendi kararlarını vermekten, kendin için bir şeyler

yapmaktan bahsetmiştin.” Tekrar kapı kolunu denedi ama kar ve eldiveninin yünü elini kaydırıyordu.

“Ve?” Parmaksız eldivenimi montuma sürdüm ve pencereden vuran ışıkla gölgelenen şekli, kapı kolunu tuttum. Döndü.

“Kendi evine sahip olmak istiyor musun? Li’nin ya da Ciana’nın evine?” Kapı ardına kadar açılırken kelimeleri üst üste bindi. “İstiyorsan, Sine’in Konsey’i ikna edebileceğinden eminim.”

Ağzımın içi karla dolmuş gibi hissettim ve gözlerimi ona diktim. İki ev de şehrin öteki ucunda, kuzeydoğudaki yerleşim bölgesindeydi. Fikrini mi değiştirmişti? Stef’i ya da Cris’i daha çok sevdiğine mi karar vermişti?

Belki de Cris ile neden ayrıldığını hatırlaması, aynı şeyin benimle de yaşanacağını fark etmesine neden olmuştu.

Ya da belki çok ileri gitmiş, sürekli işleri onun için berbat hale getirmiştım. Konsey, Whit ile olan konuşma, hava perileri ile Menehem’in makinasını araştırmaya onu zorlamam. Beni Sınır Gölü’nde bulduğundan beri başına hiç düzgün bir şey gelmemişti.

Nasıl cevap vermeliydim? Evet, gitmek istiyorum mu demeliydim? İstemiyordum. Kalmak istiyordum, çünkü ona delicesine öfkelendiğimde bile yanında olmaktan hoşlanıyordum. Fakat gitmek istemediğimi söyleseydim, niyeti ne olursa olsun tamam diyecekti. Ve ben, onun için işleri berbat etmeye devam edecektim. Doğru bir cevap yoktu.

Ben orada, kapının önünde embesil gibi dikilirken, Sam bana bakmadı bile. Kolumu bırakmış ve oturma odasına adımını atmıştı ve kıpırdamıyordu.

Ayaklarımı sürüyerek içeri girdim ve yanında durdum. Ağlayacaksam bile en azından gözyaşlarımın gözlerimde donmayacağı bir yerde ağlayacaktım. Kapı, arkamdan çarpıp ka-

panarak bizi sessizliğe gömdü. Sonunda, "Anlamıyorum," diye fısıldadım.

"Ben de," diye mırıldandı. Yüzünde incinmiş gibi bir ifade vardı. Fakat bunu o ortaya atmıştı.

Hayır, üzgün olma nedeni bu değildi. Gözlerimi, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarının arasından kırtım. Oturma odası farklıydı.

Mahvedilmişti.

Her bir müzik aleti tamamıyla parçalanmıştı.

Hasret Kardeş
e-kitaphane

24

YOK OLUŞ

“Hayır.” Sam, küt diye yere yıkıldı, döküntüye şaşkınlıkla baktı. Artık tanınmayacak hale gelmiş bir parçayı eline aldı ve aklını yitirmiş gibi elinde çevirdi. Acısı beni öldürebilirdi.

Loş ışık, oturma odasını aydınlatıyor, parke zeminde, örgü kilimlerde, burada ve mutfakta bulunan bal peteği şeklindeki raflarda altın tonlarında parlıyordu.

Ne zaman kendimi bu dehşetten kurtulmuş gibi hissettiysem, gözlerim tekrar oturma odasındaki paramparça olmuş akça ağaç tahtalara ve tuz buz olmuş fildişi anahtarlara kayıyordu. Abanoz anahtarlar un ufak edilmişti. Koparılmış teller, saklanmak istercesine kıvrılmıştı. Çekiçler, teller ve akort çatalı, müziği yaratan ama genellikle görmezden gelinen parçalar. Piyano çalmayı öğrenirken Sam onların, gerçek değerlerini anlamamı istemişti.

İşte buradaydılar. Yerde.

Sonrasında gözüm piyanoya ait olmayan yamulmuş bir gümüş parçasına takıldı. Sam'in flütüydü; anahtarları çıkartılmış, gövdesinde kara delikler bırakılmıştı.

Çatlamış antilop kemikleri, parçalanmış balık kartalı tüyle-

ri. Ağır kakmalı ahşaplar ile kopmuş lifler gibi sarkan arp telleri yerlere saçılmıştı. Yayı ortadan ikiye kırılmış bir kemanın cesedi, ayağımın ucunda yatıyordu.

Daha fazla zarar vermemeye dikkat ederek üzerinden geçtim. Sanki bir önemi varmış gibi. Ayakkabılarımın altında cam parçaları çatırdadı ve irkildim ama Sam fark etmedi. Kapının önündeydi hâlâ, ölü gibi gözlerini dikmiş bakıyordu.

Yüzyıllar boyunca saklanan müzik aletleri, yerde mahvolmuş bir vaziyette yatıyordu.

Mavi güllerin taç yaprakları, boya damlaları gibi saçılmıştı. Sapları ve ercikleri, vazolardan ve raflardan sarkıyordu. Sadece Anka gülleri zarar görmemişti.

Geride bir şeyler kalabilirmiş gibi oturma odasını taradım ama dikkatle düzenlenmiş kutular bile paramparça edilmiş ve duvarlar istilaya uğramıştı. Oymalı raflardan bazıları tuhaf açılarla sarkıyordu.

Bulacaklarımdan korkarak savaş alanından geçtim ve mutfığa girdim ama her şey tüyler ürpertecek kadar normaldi. Dalga geçeri gibi atılan kahkahaların yankısını neredeyse duyabiliyordum.

Ezilmiş akça ağaç tahtaların, piyano kapağından geriye kalanların etrafında dolaşırken Sam bana bakmadı. Ben de ona bakmamaya çalıştım ama başını sağa sola sallayıp kendi kendine mırıldandığını görmezden gelmek zordu. Sonrasında gözlerinde vahşi ve karanlık bir parıltıyla bir metal parçasını duvara fırlattı. Ahşap raflara çarptı, güllerin taç yapraklarını yere yağdırdı.

Kalbim onun için parçalanırken, verilen hasarı görmek ve kaybolan bir şey var mı diye bakmak için merdivenlerden yukarı çıktım ama orada olmayan aletlerin kaybolduğunu tespit etmek zordu.

Yatak odalarımızın ortasında kalan oda, hava geçirmeyen kutularda yavaşça çürüyen müzik aletlerini, en yaşlı kazazede-

leri ağırlıyordu. Hiç ellenmemiş gibiydiler, aynı çalışma odası, müzik kütüphanesi, kayıtlar ve tüm müzik aletlerinin nasıl yapıldığını anlatan notlar gibi.

Yatak odasındaki arp, tek parça halindeydi. Çok bir şey değildi ama yardımı dokunurdu, tabii onu görmesi için buraya çıkartabilseydim. Yatak odası bıraktığım gibi duruyordu ama ne olur ne olmaz diye gizli alanları kontrol ettim.

Tapmaktan çaldığım kitaplar ortada yoktu. Menehem'in hava perileri araştırmaları da. Önce tapınak anahtarıydı giden. Şimdi de kitaplar ve araştırmalar. Her şeyi almışlardı.

Neredeyse. Meuric ile Cris'den aldığım tercümeler onlarda değildi; hâlâ montumda duruyordu.

Sine'in numarasını tuşlayıp evimize saldırdıklarını anlatırken parmaklarım donmuş gibiydi. Sesim fazlasıyla sakindi, sanki vücudum bunları kendi başına yapıyordu.

Sine, "Üzgünüm Ana," dedi. "Temizlik yapması için oraya birilerini göndermemi ister misin?"

Dışarıda fırtına vardı. Kar, pencereye vuruyordu. "Hayır." Boşalan gizli bölmelere baktım ve eskiden anahtarı koyduğum cebime dokundum. "Bu hoşuna gitmeyecek ama Deborl ile Merton'ı takip ettirebilir misin?" Anahtarı çalan adamın adını bilseydim keşke dedim ama nasıl göründüğünü bile hatırlamıyordum, uzun ve korkunç olmasının dışında.

"Deborl ve Merton'ını mı? Onların yaptığını düşünmüyorsunuz..."

"İkisinin de benden nefret ettiğini düşünüyorum. Bir şey yaptıklarını kanıtlayamam ama..." Sesim çatladı. "Lütfen Sine."

"Pekâlâ." Boyun eğerek telefonu kapattı.

SED'imi tekrar cebime soktum, hezimete uğramış gibi hissediyordum. Her şeyi almışlardı. Aşağı kattaki ön kapı aralık duruyor ve kar yerleri süpürüyordu. Sam görünürlerde yoktu.

Son birkaç basamaktan atladım ve dışarı fırladım. Kar ve karanlık, geceyi peçe gibi örtmüştü ama patikada yürüyen siyah bir şekil vardı.

“Sam!”

Durmadı.

Ardından koştum, adımlarım soğuk ve kar nedeniyle ağırlaşmıştı ve tam yola dönecekken onu yakaladım. “Sam!”

Düşünmeden kolunu yakaladım.

Döndü, avuç içini göğsüme dayadı...

Neredeyse vuracağı bu fiskeyi, güçle desteklememişti. Kasları, ellerimin altında gerilirken ardından kimin koştüğünü fark etmiş olmalıydı. “Ana.” Rüzgâr, adımları yakaladı ve peşi sıra sürükledi.

“Nereye gidiyorsun?” Evden sadece zayıf bir ışık süzülüyordu; yüzünü göremiyordum ve soğuk öyle çok titrememe neden oluyordu ki neredeyse yere kapaklanacaktım.

“Bunu yapanları bulmaya gidiyorum. Canlarını yakacağım.” Bu, kesinlikle onun sesi değildi. Onu tanıdığım bunca zaman içinde asla sesinin böyle kırık çıktığını duymamıştım. “Onlar... Müzik aletlerim. Uğruna çalıştığım her şey.”

“Biliyorum.” Karanlıkta olsak da ellerim yüzünü bulabildi, tıpkı bakmadan piyano tuşlarını bulabilecekleri gibi. “Bunu kimin yaptığını biliyor musun?”

Kafasını sağa sola salladı; avucumun altındaki teni buz gibiydi ve tüm öfkesi yanarak tükeniyordu. “Gitmem gerek. Biri-lerini bulacağım.”

“İçeri gel.”

“Bulmam gerek...”

“Hayır Sam. Şimdi değil.” İçeri girmeseydik, ikimiz de kısa süre sonra donardık; o anda bile içim titriyordu ve soğuğu yarıp zar zor konuşabiliyordum. “Haydi, içeri girelim.”

Başı önüne düştü, beni rahatsız edici bir şekilde ve sıkarak kucakladı. O da titriyordu. Ya da ağlıyordu. Farkı anlayamıyordum, sadece tekrar tekrar aynı kelimeleri mırıldanıyordu. "Yok oldular. Yok olduklarına inanamıyorum."

Rahatlatacak sözüm yoktu. Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu, ben de öylece durdum ve yasının sel misali beni yıkamasına müsaade ettim.

Yeterince çabuk değildi ama içeri girdik ve kapıyı kapattık.

"Haydi, montunu çıkartalım." Aşırı sessiz odada kelimeleirim sert ve güçlü bir tıslama olarak yankılandı. Eldivenlerini ve şapkasını çıkarıp bir sepete attım, sonra montunun düğmelerini çözmeye, fermuarını indirmeye yardım ettim. Buzdan yanan ellerle karla kaplı ayakkabı bağcıklarımızla baş etmek neredeyse imkânsızdı ama hallettik.

Merdivenlere vardığımızda dikkati piyanoya yöneldi, onu yatak odasına yönlendirdiğimde sessizdi. Orada, yastıklarının yanına yığıldı, yüzü acı doluydu.

Yanına oturdum ve istemesem de ellerini tuttum, ısıttım. Müzik aletleri, sadece bir hayatını adayarak ortaya koyduğu çalışma değil, birçok hayatının eseri idi. Bu olanlar, o hayatlarının çoğunu yaşanmamış gibi hissettiriyor muydu diye merak ettim.

Bir dakika sonra, başını başıma doğru eğdi. "Bunu kim yapar?" Sesi solgun, umutsuzdu.

Şüphelerimi dile getirmedim. Yardımı dokunmazdı. "Şu anda neye ihtiyacın var?" Yüzümü ekşittim. Muhtemelen ihtiyacı olan, müzik aletleri ve aptalca sorular sormamamdı.

İç çekti ve tavana baktı, üzüntüden gözlerinin ve ağzının kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Soğuktan dolayı hâlâ teninde kızıl lekeler vardı ve ikimiz de içimizi ısıtmak için sıcak suyla duş almaya ihtiyaç duyuyorduk ama Sam'in o anda bunu önemsemediğini sanmıyordum.

“Bilmiyorum.” Yüzünü okşadığımda gözlerini kapattı. Seni soğuktu ama dokunuşlarıma cevap vermedi. “İhtiyacım olan bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Tamam.” En azından, daha sıcak battaniyeler bulacaktım. Ona sarılmak, ısıyı paylaşmak istiyordum ama kapıda bana sorduğu soruyu da unutamıyordum. Gitmek istiyor muydum? “Kütüphanede ve çalışma odasında her şey yolunda, tasarım notları dâhil. Temizlik yapmaya başlayacağım ama aletleri yapabilmek için ayırmamı istediğin herhangi bir şey var mı?”

“Yeni aletler yapmak mı?” Sanki korkunç bir şeymiş gibi söylemişti.

“Yapmak isteyeceğini varsaymıştım.”

“Evet. Sanırım. O kadar ilerisini düşünmemiştim.” Nefesi düzensiz çıkıyordu ve ben de ömürler boyunca biriktirilen müzik aletlerini tekrar yapmayı hayal edemiyordum. Fakat aşağı kata inerse diye her şeyi olduğu yerde bırakmak da istemiyordum.

Sonunda, “Fildişi,” dedi. “Uzak bir yerden getirilmişti ve gidip daha fazlasını bulmak da zor. Parçalar yapıştırılmaya değer gözüküyorsa tabii.”

Bana birkaç şey daha söyledi, sonrasında yatmasına yardım etmeme izin verdi. Yün, ipek ve bizon kürkünden battaniyeleri üzerine örttüm, sonrasında çorba ve çay ısıtmak için alt kata indim. Tepsiyle yanına götürüp, odasından çıkmadan önce birkaç kaşık içmeye zorladım. Binlerce yılın birikimi olan çalışmalarımı yitirmiş olsaydım, yalnız kalmak isterdim, içimdeki derin uçurumu anlayabilmesinin yolu yokken beni rahatlatmaya çalışan birinin uğraşlarını tuhaf bir şekilde kabul etmeye çalışmak istemezdim.

Oturma odasında birkaç parça fildişi topladım ama çoğu işe yaramaz görünüyordu. Çok azı kurtarılabilir durumdaydı. Ya saldıran kişi tam olarak neyi yok edeceğini biliyordu ya da

önemli görünen her şeyi parçalamaya karar vermişti. Çelik çerçeve bile ısıyla eritilmişti ki bir daha asla işe yaramasın.

Sam'in flütü, gümüş enkazıydı. Geride kalan parçalarını göğsüme bastırdım ve borunun içinden mavi güllerin taç yaprakları fişkırdı.

Bunu kim mahvettiyse, aslında yeni flütüm olduğunu düşünmüştü. Aradaki farkı anlayamazlardı.

Müzik aletleriyle, sadece hedef şaşırtmak için uğraşmış olmaları da ihtimal dâhilindeydi ki bu daha da rahatsız edici bir fikirdi. Fakat kitaplar ve günlükler de gitmişti. Menehem'm laboratuvarını keşfetmeleri ne kadar zaman alacaktı? Orada olduğumu keşfetmeleri ne kadar zaman alacaktı?

Konsey, Menehem'in araştırmalarının bana kaldığından şüpheleniyordu ama kimse tapınak kitaplarını bilmiyordu.

Kimse *bilmemeliydi* ama birileri biliyordu.

Kaslarım ağrıyana ve her gözümü kırptığımda uyku beni tehdit edene kadar çalıştım. Hiçbir şeyi o anda dışarı çıkartmadığım için kapının önüne koydum, zemine daha fazla zarar vermelerini engellemek için altlarına da bir battaniye serdim.

Yukarı çıkamayacak kadar bitkin olduğum için kendimi kanepeye attım ve panjurdaki bir çatlaktan süzülen şafak vakti ışıkları gözüme mızrak gibi batınca uyandım.

Dışarıda kar dizlerime degecek kadar yığılmıştı ve güneşin parıldamasına rağmen ufukta daha fazla bulut bir araya gelmişti; ağaçların ve devasa şehir duvarlarının çevresinde zar zor görünüyordu.

Kırık müzik aletlerini dışarı sürüklerken içim acıdı; karlar eridiğinde belki Armande ya da Orrin geridönüşümde kullanılacak materyalleri ayırtırmama yardım edebilirdi. Fakat şimdilik, sadece evin dışında olmaları yeterliydi. Gördüğümde

benim kalbimi sızlatıyorlarsa, Sam yıkılıyor olmalıydı.

Onu bir süreliğine meşgul tutmak için daha fazla çay ve çorba götürdüm. Bardağın ve kâsenin sadece yarısı boştu ama bu da hiç yoktan iyiydi.

“Duş almalısın.” Yatakta yanına oturdum. “Pis kokuyorsun.” Sanki ben ter kokmuyordum da.

“Önemi yok.” Bu, Sam’in sesiydi. En azından, tanıdığım Sam’in. Fazlasıyla sert, parçalanmış, karalar bağlamış. “Hepsi yok oldu.”

Ona dokunmak, iyice sarılmak istedim ama denediğimde kaslarım hareket etmedi. “Yemeğini bitir ve duş al. Biraz sonra tekrar geri gelirim.”

Stef’in evi, genellikle beş dakikalık bir yürüyüşle ulaşılacak mesafede olmasına rağmen, karda daha uzun sürdü ve oraya vardığımda titriyordum. Onun evinde de Sam’inki gibi ek binalar ve karla kaplı meyve ağaçları vardı ama daha seyrekti, çünkü bahçıvanlık yapmıyor ya da hayvan beslemiyordu; Sam’inkilere ortak olup yardım ediyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kapıyı çaldım.

Rüzgâr, her mevsimde yeşil kalan ağaçları sarsıyor, bir barakadaki gevşek tahtayı *stakato*⁵ temposuyla çarpıp duruyordu. Bunun dışında burası sessizdi, daha fazla kar yağmasını bekliyordu.

Ya evde değildi ya da Sam ile olan kavgasından sonra benden uzak duruyordu. Dudağımı ısırđım ve kapı tokmağımı denedim. Döndü.

Sadece birkaç kez evinde bulunmuştum. Bana ders verme sırası ona geldiğinde temel makina tamiri için alet edevat taşımak istememişti; su pompaları ile başlayıp güneş enerjisi panelleriyle dersi bitirmiştik. Birbirlerini görmek istediklerinde genellikle o Sam’in evine gelirdi.

⁵ *Stakato*: Kesik kesik ve kuvvetli (e n.)

Vazgeçmeden önce kapıyı açıp içeri girdim ve botlarımdaki karı silkeledim. Oturma odasındaki pencerelerden güneş ışıkları süzülüyordu, parkenin üzerinde parıltıyor, bir duvara yaslanmış ufak piyanonun üzerine konuyordu. Sam'in duvarları zarif raflarla doluyken, Stef'in duvarlarının çoğu otomatik geridönüşüm makinaları gibi büyüleyici konulardaki notlar ve diyagramlarla dolu kitaplık raflarından ibaretti.

"Stef?" Solgun, yamalı, arkasına battaniye serilmiş kanepenin ve sandalyelerin etrafında dolandım. İlk katta Sam'in evinde olduğundan daha fazla odası vardı, çoğu çeşitli aşamalarda bırakılmış icatlarla doluydu. Merdivenler bir köşeye gizlenmiş, aynı derecede dolu olan üst kata açılıyordu.

Döşeme tahtaları, ağırlığımın altında çatırdadı. Kendi çıkardığım sesler hariç başka ses var mı diye dinledim –hiçbir şey yoktu– ve evin içinde gizlice dolandım, bir kütüphane, bir banyo ve bir yatak odası buldum. Tıpkı Sam gibi o da genellikle erkek olarak doğmuştu ama erkek ve kadın olarak doğduğunda kullanmak üzere farklı yatak odaları yoktu. Ömrü boyunca kullanmayacağı ekstra eşyaları kutulara kaldırmıştı, yani o anda odası elbise doluydu.

Gitmeye yeltendim ama tanıdık bir fotoğraf dikkatimi çekti. İzin almadığım için kendimden nefret ederek daha yakından baktım. Tanıdık gelen fotoğrafta iki adam vardı, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış, gülümsüyorlardı. Bu, Sam ile Stef'in önceki hayatlarındandı. Raflardaki diğer fotoğraflar benim için yeniydi ama Sam'in önceki hayatlarından bazılarını tanıdım. Bazen tek başınaydı ama çoğunlukla yanında başka biri vardı. Stef, diye düşündüm.

Fotoğrafların yanında bir kâğıt tomarı duruyordu: Sam geziye çıktığında el yazısıyla yazılmış ve Kalp'e geri dönüp de sahibine ulaşana kadar saklanmış mektuplar. Sadece birkaç

tanesine göz attım, özel oldukları için bunu yaparken kendimden tiksindim ama sadece gittiği yerlerden ve gördüğü, Stef'in hoşlanabileceği şeylerden bahsediyordu.

Bunlardan daha çok vardı.

Son fotoğraf, tanıdığım Sam'inkiydi, sinsi bir gülüş ve koyu renkli, dağınık saçlar. Gömleği de çıkartabildim; yazın bir pazar gününde seçmesine yardım etmiştim. Bir anlığına, ben tapınağın içinde hapsolmuşken fotoğrafı çekmiş olabileceği aklıma geldi. Sam'in ona müsaade etmiş olması şaşırtıcıydı, çünkü fotoğrafının çekilmesinden nefret ediyordu. Fakat başı dönük-tü ve tek kolunu uzatmıştı. Eliyle daha ufak bir eli tutuyordu. Benimkini. Bu fotoğrafta olan tek parçam elimdi.

Geri çekildim.

Bir yanım, Stef'in koridorda belirip ne yaptığımı sorgulamasını bekledi ama ev sessizliğini korudu. Şaşkın ve ihanete uğramış ve kıskanç bir halde odadan ayrıldım.

Ortak bir geçmişleri olduğunu biliyordum. Önceki hayatlarında birini öptüğünü gösteren fotoğrafları görmüştüm. Beni rahatsız etmişti ama bazen o Sam'lerin benim Sam'im olmadığını hayal edebiliyordum. Onlar daha yaşlı, ara sıra kadın, bazen de fazla kilolu ya da fazla siskaydılar. Her birinde Sam'in bir parçasını bulabiliyordum ama canım yandığında kendimi kandırabiliyordum.

Stef, onu sevmişti. Birinin onu neden sevmeyeceğini hayal edemiyordum. Sam'e, umduğumdan daha yoğun hisler besliyordu.

"Bu kadar vahim bir şey yapmak için bir insanın ne kadar incinmiş olması gerekir?" diye fısıldadım, sonra rahatsız hissettim. Stef, Sam'i asla böylesine incitmezdi. Onu kışkırtabilir, ilişkimizin uygun olmadığı konusunda onu ikna etmeye çalışabilirdi. Fakat Sam'in en çok sevdiği şeyi yok etmezdi. Asla.

Duyamak için burada olmadığı halde, "Üzgünüm," dedim.

Aşğılık, fesat bir düşünceydi ve sanki silip atabilecekmişim gibi ellerimle yüzümü ovdim.

Eve gitme vakti. Dışarı çıktım, gökyüzünün gri bulutlarla kaplanırken daha fazla kar yağdırmaya hazırlandığını, güneş ışınlarının soluklaştığını fark ettim.

Tekrar Sam'in evinin kapısını açarken soğuk kış havasından dolayı titredim. Oturma odası hâlâ viraneydi ve üst kat da sessizdi. Uykuda olduğunu umdum.

Gözyaşlarımı bastırarak büyük bir çöp kutusu buldum ve Sam'in müzik aletlerinin onarılamaz durumdaki parçalarını atmaya devam ettim. Kutu ağırlaştığı zamanlarda dışarı çıkarttım ve diğer döküntülerin arasına boşalttım.

Daha fazla dayanamayınca, düş almak ve ter, kir ve yüzlerce kırık müzik aletinin paramparça hatıralarıyla kaplı olmayan bir şeyler giymek için üst kata çıktım. Dışarıda kar ağır, beyaz ve ıslak tanelerle yağıyordu.

Stef'in SED'ini aradığımda neredeyse gece olmuştu. Cevap yoktu. Cris'den de yoktu. Nerede olabilirlerdi? Endişe iyice içimi kemirdi; Sarit'i denedim.

"Hey Ana."

"Çok şükür." Kanepeye yayıldım, rahatlama hissi üzerimden akan bir şelale gibiydi. "Oradasın."

"Evet, kuyruğumu donduruyorum. Cris, dün kapısını çaldığımda açmadı ve serada da yeteri kadar mavi gül yoktu. Birkaç gül kurtarabilir miyim diye Mor Gül'e gidiyorum. Bana borçlusun. En az, yüz konser. Hazır elin değmişken, bana bir şarkı da yaz cırcır böceği."

Beni göremiyor olsa da başımı sağa sola salladım. "Bu karla birlikte muhtemelen yok olmuşlardır. Eve gel." En iyi arkadaşım olabilirdi ama ayrıca çılgının tekiydi.

"İmkânı yok. Senin için o gülleri alacağım. Güneş gibi par-

layan kişiliğimle gülleri canlı tutacağım.”

“Delisin.” Oturma odası enkazına gözlerimi diktim ve düzgün bir şekilde nefes almaya çalıştım. “Sana ulaşabildiğime memnunum gerçi. Stef ile Cris cevap vermiyorlar. Evde değiller.”

“Cris hâlâ yok mu?” Endişe, sözcüklerinde geziniyordu.

“Bahçesi karla kaplanıyor. Ve Sam ile birlikte geri geldiğimizde...” Sesim kesildi. Tekrar denedim. “Sarıt, birileri tüm müzik aletlerini mahvetmiş. Hepsini.”

“Ah.” Ses tonu yumuşadı, derinleşti. “Ah Ana. Flütümü de mi?”

“Hayır.” Nefesim titredi. “Çalışma odasıydı. Lorin, yanlışlıkla bir telini çıkartmıştı ve Sam, bana nasıl tamir edileceğini gösterecekti.”

“Ama oturma odasındaki her şey...”

Henüz kaldıramadığım bir parça çelige gözlerimi diktim. “Piyano bile. Özellikle piyano.” Kelimeler, beni boğdu ve boğazım gözyaşlarıyla şişti. Konuşmadı.

“Ve patlamaları da biliyorsun, değil mi?” Gözlerimi kapattığımda hâlâ ateşi, dumanı görebiliyordum. Hâlâ Geral’ın kolundaki ağırlığını hissedebiliyordum. “Bana dur diyorlar.”

“Ne yaptığını nereden biliyorlar ki?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Keşke ona kitapları, anahtarları, araştırmayı – her şeyi– söyleyebilseydim derken SED’i sıktım. Sam ile olan kavgamızı ona anlatabilirdim ve gitmek isteyip istemediğimi sormasını da ama o anda olmazdı. Bu kadar uzaktayken olmazdı. “Burada olmanı dilerdim,” diye SED’ime fısıldadım.

“Ben de.” Tereddüt etti. “Vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır.” Çenemi sıktım. “Hayır, bana dur diyebilirler ama durmayacağım. Vazgeçmiyorum.”

“İyi.” İç çekti ve bir dakika böylece geçip gitti. “Mor Gül’e dörtнала gidiyordum. Yol karlıydı ama iyiydi. Durum kötüleşirse, bir hava aracı gelir.”

"Yani, yakında evde olacaksın?"

"Evet, birkaç gün daha kaldı. Bu at, benden nefret edecek gerçi." Arka planda bir şey çatırdadı. "Milleti telefonla aradım. Lidea ve Moriah ile görüştüm ve onlar da kendi gruplarıyla temas halindeler. Herkes kendi üzerine düşeni yapıyor. Sen de kendi üzerine düşeni yapmaya hazır ol ve bizi merak etme."

"Cris ile Stef kaybolmuşken bunu yapmak güç." Patlamalar olurken, insanlar oturma odalarını mahvederken ve çocuk odalarına dalarken, her şey olabiliirdi.

"Listelerindeki kişilere telefon edeceğim. Her şey yolunda Ana. Yakında ortaya çıkacaklarına eminim." Pek emin olamıyormuş gibi konuşuyordu gerçi. "İddiasına girerim ki şu anda Sam seni yanında görmek istiyordur. Yanına git, seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

SED klikledi ve sesi yok oldu. Ne olur ne olmaz diye Stef ile Cris'i tekrar aradım. Cevap vermediler, ben de mesaj bıraktım. Sonrasında Sam için yeni bir yemek tepsisi hazırladım, sonuncuyu bitirdiğini, banyo yapmak için kalktığını umuyordum.

Hiçbirini yapmamıştı. Zemine yoğunlaştırdığı bakışlarını çevirmedi. Yemek tepsisini değiştirdiğimde çatış kaşları hiç yatışmadı.

Korku ve endişeden bitkin bir halde, onu bu sefaletten kurtarabileceğini düşündüğüm tek şeyi yaptım.

Upuzun arpın başına oturdum ve bana birkaç ay önce gösterdiği şekilde ellerimi üzerine yerleştirdim –sağ el yakınında, sol el uzağında– ve parmaklarımın bulduğu ilk teli çektim, sonra da diğerini.

Yatakta yüzü diğer tarafa dönük olan Sam, daha dik oturdu. Başını kaldırdı.

Bir başka teli çaldım ve sonra bir başkasını da. Uzun, kısık sesli cınlamalar yatak odasını nazıkçe yağan kar gibi doldurdu.

Biraz akortsuzdu ama nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. Önceden sadece birkaç kez arp çalmıştım ama parmak uçlarımdaki teller, omzuma yaslanan ahşap kıvrım, doğal geliyordu.

Parmaklarım, Sam'in kısacık derslerinde tanıdığım motiflere büründü. Basit bir melodi çaldım, anahtar geçişlerini yapmak için pedalları nasıl kullanacağımı çok geç hatırladım. Çalış şeklim, birilerinin iyi diyebileceği gibi değildi ama devam ettim, gümüşün seramiğe çarpışını, bir bardağın başucu sehпасına tak diye inişini duydum. Birkaç dakika sonra duş başladı.

Odaya geri geldiğinde –su hâlâ arka planda akıyordu– hatırlayamadığım bir seri notayla boğuşuyordum: Müzik defterinin önümde olmasına alışmıştım.

“Buraya.” Elimi tuttu ve doğru telin üzerine yerleştirdi. “Arpej burada başlıyor.” Parmakları, benimkilerin üzerine düştü, teni tenime değdi.

Başım la onayladım, çalmaya devam ettim ve o dolabıyla çekmecelerinden kıyafetlerini çıkartıp tekrar banyoya dönerken arkasından baktım. Aralık bıraktığı kapıdan buhar süzüldü.

Müziğim evin içinde dolaştı, parmak uçlarım acımaya ve hangi telin hangisi olduğunu karıştırmaya başladığımda bile. Benim de müziğe ihtiyacım vardı.

Duşun suyu kesildi ve birkaç dakika sonra Sam, temiz kıyafetler içinde, havluyla kurulanmış nemli saçıyla karşımda belirdi. Yatakta yanıma oturduğunda arpa çalmaya devam ettim.

“Nasıl yaptığımı hatırlıyorum,” diye mırıldandı, sesi zarif arpa karşılık veren bir melodi gibiydi neredeyse. “Piyanoyu. Doğal ahşabın parlaması için üstünü nasıl cılayla kapladığımı, baloncuk ya da sızıntı oluşmasını diye kenarına köşesine kumaş geçirdiğimi hatırlıyorum. Ellerimin altında ısınıyormuş gibi hissediyordum, sanki canlıymış gibi. Yapacağım müzikleri o anda duyabiliyordum. *Prelütler ve noktürnler, sonatlar ve valsler.*”

Parmaklarım, ruh haline uyan daha karanlık bir melodi buldu.

“Asla en sevdiğim müzik aletini belirlemeyi hayal etmemiştim ama ilk notayı bile çalmadan önce, en çok piyanoyu sevebileceğimi düşünüyordum.”

“Her fildişi ve abanoz parçası çok uzak diyarlardan gelmişti. Her birini kendim oyup cilalamıştım. Sınır’ın yakınındaki ormanlardan akça ağaç kesmiştim ve maden filizini –teller ve benzeri şeylerde kullanmak için eritilip saflaştırılacak olan madeni– kendi ellerimle çıkartmıştım.”

Hangi ellerdi onlar? On nesil öncekiler miydi?

“Planlamak ve materyalleri toplamak, tasarladığımı yapmak için gerekli becerileri kazanmak ömrümün yarısını almıştı. Tek başıma yapamıyordum –bazı şeyler için birden fazla el gerekiyordu– ama üzerinde çok çalışmıştım. Tamamlandığında yaşlı bir adamdım ve bunu yaratabilmek için yaptığım tüm o şeylerden dolayı parmaklarım sızlıyordu ama anahtarlara dokunup ilk notaları çaldığımda öyle güzeldi ki. Öyle muhteşemdi ki. Şu anda bile yüzyıllar öncesinde kalan müziğin yankısını neredeyse duyabiliyorum.”

Yanağımı arpın yumuşak ahşabına yasladım ve ellerimi dizlerime koydum. Müzik solup yok oldu.

Beni, karanlık, akıl çelen gözlerle izledi, nemli saç tenine yapışmıştı. İstırabı yüzünden okunuyordu: Ağzının zoraki duruşu, nefes almayı dünyadaki en zor işmiş gibi göstermesi.

“Diğer insanların piyanolarını ben yapmadım. Daha iyi bir iş çıkartabilecek kişilere tasarım planlarını verdim. Ben bir müzisyenim, başka da bir şey değilim. Ama o piyano ile gurur duyuyordum.”

“Söyleyeceğim hiçbir şeyin bir faydası dokunmaz.” Gözlerini yere çevirdim. “Üzgünüm.”

“Müziğinin yararı dokundu.” Sanki koluma dokunacakmış gibi uzandı ama içeri girip de oturma odasını görmeden önce önerdiğini hatırlamaya bir son veremiyordum. Gitmemi istiyordu. Kastetmemiş olsaydı önermezdi.

Kendimi uzağa çektim; kalbimden geri kalanı korumak zorundaydım. “Tapınak kitapları gitti,” derken ayağa kalktım. “Ve Menehem’ın araştırmaları da.”

Sam, hiçbir şey söylemedi.

“Stef, SED’ini açmıyor. Onu görmeye gittim ama gitmişti.”

Gözlerini yere çevirdi. “Bir başka arkadaşıyla beraber kar fırtınasının dinmesini beklemeye karar vermiştir muhtemelen. Burada hoş karşılandığını hissettiğinden şüpheliyim.”

“Çünkü ikiniz kavgı ediyordunuz.” Benim hakkımda. Bu, olanların benim suçum olduğu anlamına mı gelirdi? “Yine de SED’ini açmalıydı. Milyon kere aradım ve milyon tane mesaj attım.”

Çenesini sıktı. “Bana kızdı. Belki de benimle bağlantılı olduğun için seni görmezden geliyor.”

Sorunun bu olduğundan şüpheliydim ama haklı olmasını diliyordum. Stef’in beni görmezden gelmesi Stef’in kaybolmasından daha iyiydi.

“Son zamanlarda birbirimize zıt gidiyorduk.” Derin bir nefes çekti. “Mutlu olduğum için mutlu olacağını sanmıştım. Neden böyle davrandığını anlayamıyorum.”

Gerçekten mi? Anlayamıyor muydu? Böylesine geçmişi ve deneyimi olan biri, nasıl farkına varamıyordu?

Kaldırabileceğim raddenın sonuna gelmiştim. Her bir yanım öyle titriyordu ki parçalara ayrılabilirdi. Bir piyano teli. Bir arp teli. Dün bütün günü, benim de sevdiğim müzik aletlerinin parçalarını, daha sonra ayrıştırılmak üzere kapı dışarı ederek geçirmiştim. Donmuştum, arkadaşlarımin öldüğünü görmüş-

tüm ve Sam, gitmek isteyip istemediğimi sormuştu. Yani, ona söyleseydim sorun olur muydu?

“O, sana âşık Sam. Gerçekten, gerçekten âşık.” Boğazım acıdı ve kalbimin bin parçaya bölündüğünü hissettim. “Benimle bu kadar çok vakit geçirmeni kıskanıyor. Sadece seni geri istiyor.”

Başını sağa sola salladı. “Hayır. Geçmişte ilişkimiz oldu ama bahsettiğin gibi değildi. Âşık olamaz.”

“Sırf sen böyle diyorsun diye mi?” Tek kaşımı kaldırdım. “İnsanların nasıl hissettiği ya da ne hissetmediği hakkında söz hakkın yok. Kötü olmayı seçebilirsin ama bu diğerlerinin neler gördüğünü değiştirmez. O, seni seviyor.”

Şaşırmıştı, nerede olduğumuzu ya da kim olduğumuzu bilmiyormuş gibi görünüyordu, konuştuğum dili bile anlamıyordu sanki.

Fakat ona söylemiştim. Artık bu bilgiyle ne yapacağına karar vermek zorundaydı; ben, onun söylemedikleriyle ilgili ne yapacağıma çoktan karar vermiştim. “Sorduğun şeyi düşündüm. Gideceğim.” Kelimeleri yüksek sesle söylemek, gerçek olmalarını sağlamıştı.

“Neden? Nereye?”

“Li’nin ya da Ciana’nın evine, tıpkı söylediğin gibi. Belki kendi eşyalarımı toparlayana kadar Sarit’in evine.” Kararımın ağırlığı altında kalbim hangi noktada ezilecek diye merak ederek dudağımı ısırdım. Artık her an olabiliirdi. “Kar fırtınası dinene kadar burada kalmamı dert etmezsin umarım.”

Ağzı açık kaldı ve sanki saatlermiş gibi gelen bir süre boyunca sadece baktı. Sanki müzik aletlerinden sonra bu, onu paramparça edecekmiş gibiydi. Kendimi kötü hissedemiyordum gerçi. Hissetmeyecektim. Bunu, o önermişti. Beni istediğini düşünseydim, sonsuza kadar yanında kalabilirdim.

Fakat aslında dakikalar olan *saatlerde* bana gitmemem için yalvarmadı. Söylediklerini cidden kastetmediğini söylemedi. Ayağa kalktığımda bakışları sadece beni takip etti. Sonrasında cama üflenmiş, parçalanmış mavi bir güldüm ve ondan uzaklaşırken attığım her adım, cam kırıklarını takırdatıp çınlatıyordu.

25

KAR YAĞIŞI

Odadan çıkarken beni durdurmasını istedim. Öyle feci bir şekilde istedim ki kalmaya ikna olmamı sağlayacak mükemmel kelimeleri söylediğini neredeyse duyabiliyordum ama nefes aldığımda o kelimeler kayboldu. Asla var olmamışlardı. Görüş açım bozulurken kendimi en yakındaki rafa attım ve yerle gök bir gözükmeye başladı. Bir adım daha. Sadece yatak odama kadar gidebilseydim...

Kollar, etrafımı sardı ve dizlerimin bağı çözüldü. “Hayır.” Sam’in yanağı, yeni tıraşlanmış kirli sakalı yanağıma sürtündü. “Gitme. Sana ihtiyacım var.”

Silkinerek kollarından kurtuldum. “Taşınmak ister miyim diye sordun. Soruyu bu şekilde geri çekemezsin. Kelimeler öyle ortadan kaybolmaz.”

Arkamdan gelen sesi yumuşak bir tondaydı ve incinmiş gibiydi. “Gitmek zorundasın demedim.” Fakat ses tonu kulağa, sorusuna verilebilecek doğru bir cevabın olmadığını idrak etmiş gibi geliyordu. Gitmek istiyor muydum? Ya başka bir yerde yaşamak?..

Hayır, burada olmak istiyordum. Onu, müziği istiyordum.

“Neyin uygun düşüp düşmeyeceği konusunda endişelenmeni ya da kararlarını bensiz vermek zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum.” Kelimeler ağzıma zar zor sığıyordu. “Biliyorum, senin gözüne çok genç görünüyor olmalıyım ve neden birileri önemli bir karar almak için bana güvensin ki? Ama ben hayatım boyunca bir şeylere kendi başıma karar verdim, çünkü kimse yardım edecek kadar önemsemiyordu. Sen gelene kadar.”

Arkamda sadece sessizlik vardı.

Kalbim nasıl bu kadar çok sızlayabiliyordu? Hava perilerinin yaktığı ellerimin acısından daha fazlasını hissetmem mümkün olmamalıydı. “Kendimi genç gibi hissetmiyorum,” diye fısıldadım “ve yaşadığımız hiçbir şeyin uygunsuz olduğunu da. Hâlâ diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil. Birbirimize dokunmamızın ya da öpüşmemizin uygunsuz düşeceğini hâlâ düşünmüyorum. Belki gariptir ama garip ve uygunsuz farklı anlamlara gelir.”

Belki de havaya konuşuyordum. Arkamı dönmeli miydim?

“Embesilin tekiyim.” Sanki düşünüyormuş gibi birden söyleyivermişti, sanki yeteri kadar hızlı söylemeseydi ikimiz de paramparça olacaktık. Fakat zaten başımıza gelen bu değil miydi? “Gitmek ister misin diye sordum çünkü gidebileceğini bilmeni istedim. Buraya hapsolmuş gibi hissetmeni istemiyorum.”

Çoraplı ayağıma gözlerimi diktim ve bir anda etrafımızdaki tüm evin varlığından haberdar olarak nefes almaya odaklandım. Kitaplar ve müzik aletleriyle dolu odalar, kişisel eşyaların olduğu yatak odaları, eskiden cennet olan oturma odası ve her şeyi saran beyaz kabuk. O kabuğu döven kar ve rüzgâr.

Ellerini, ellerimin yanında tuttu, dokunmuyordu. “İnsanların senin hakkında söylediklerinden nefret ediyorum. Herkes birlikte yaşadığımızı ve nasıl hissettiğimi biliyor.” Sözleri en-

semdeki saç tellerini uçurdu, titrememe neden oldu. “Hakkımızda yürütülen tahminler hiç kibarca değil.”

Biliyordum.

“Bu tip bir korumaya ihtiyacım yok Sam. Tüm hayatım boyunca dedikoduyla yaşadım. İnsanların düşündükleri ya da tahmin ettikleriyle baş edebilirim. Onların uygun gördükleri şeyler—o kuralları, *kendileri için koydular*. Benim için değil.

“Herkesin,” —homurdandım— “deneyimlerinden ve bilgisinden faydalanabilecek kadar şanslı olsam da gerçek şu ki çok uzun zaman önce içinizden birileri gerçekten benim yaşımda olmuş, bu nedenle nasıl olduğunu aklınız almıyor. Hatırlasanız bile artık dünya farklı. Siz dünyayı farklılaştırdınız. Bu da neyin uygun olup olmadığının kararını verme sorumluluğunu bana bırakıyor. İsterlerse, diğer yeni ruhlar da hazır olduklarına karar verdiklerinde deneyimlerimden yararlanabilirler ama o zamana kadar dünyanın ne yönde değişeceğini kim bilebilir?” Meuric’e göre zaten Ruhlar Gecesi’nden sonra hiçbir şeyin bir önemi kalmayacaktı.

“Yani, bu benimle kalacağın anlamına mı geliyor?”

“İstedğin bu mu?” Umut, kalbimde filizlendi ama insanlar, beş bin yaşındaki bir gençle gerçek bir gencin birlikte olamayacağını bir kez daha belirttiklerinde neler yaşanacaktı?

“Her şeyden daha fazla, seni istiyorum.”

Stef’i tekrar gördüğünde ne olacaktı?

Fakat özür dilemek için *beni* buraya kadar takip etmişti. Maskeli baloda *benimle* dans etmişti, belki de sırf benim için katılmıştı. Yalnız kalmayayım diye tapınağa girmeye hazırды.

Topuğumu kaydırıp, göğsüne yaslanana kadar ağırlığının yönünü değiştirdim. Kollarım etrafımda kenetlendi. Dokunduğu her yanıma sıcaklık yayıldı.

“Ana,” diye fısıldadı. “Sana karşı doğru olanı yapmak iste-

dim sadece ama bu konuda seninle de konuşmalıydım. Geçen sabah yaptığımdan çok daha iyi bir şekilde konuşmalıydım.”

“Sen ve aptal yargıların.” Sözcüklerim akıp gitti. Fazlasıyla yıpranmıştım ve o halihazırda özür dilemişti. Tekrar özür dilemesini istemek kelimelerin içini boşaltırdı.

“Kabul ediyorum.” Kulağımın ucunu öpüp sağ tarafımdan aşağı sıcaklık dalgaları gönderdi. Kolları, beni sarmaya devam etti ve başımı kaldırdığımda ve enseme öptüğünde sanki mas-keli balodan hiç uzaklaşmamış gibiydik. Sadece kalp atışlarımızın ve dışarıdaki rüzgârın oluşturduğu müzik, sadece ipek ve ahşap ve serin hava ile sarılmıştı.

“Bir daha bu kadar ahmak olmamaya gayret et.” Yüzüne baktım, elini tuttum ve sözlere döktüğüm şeyi düşünmemeye çalıştım. “Ben o kadar güçlü değilim Sam. Geçmiş, senin yaptığın gibi kolayca unutamam. Benim için hepsi burada, birbirine karışmış durumda. Binlerce yıla yayılmış degiller.”

Yanağımı avucuna aldı ve başıyla onayladı, çenesi gergindi.

“Daha önce kimseye güvenememiştim.” Ve yüksek sesle demediğim ama anlamasını umduğum şeyler: *Lütfen beni tekrar incitme; ihtiyaç duyduğum kişi gibi ol; âşık olmanın ne demek olduğunu bana göster ki hissettiklerimin aşk olup olmadığına karar verebileyim.*

Parmak uçları, yanağımdaki çizgileri takip etti, çeneme indi. “Güvenini hak etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Yüzümü kaldırdım ve kendi gözyaşlarımdan tuzunu tadıp sabununun kokusunu içime çekerek onu öptüm.

Beni yerden kaldırdı, kendine iyice bastırdı. Tenim, kazağımın içinden kaydı, ayak parmaklarım parkeye, hava ise çıplak sırtıma dokundu. Nefes nefese, gergin bir kahkaha atarken beni tekrar kaldırdı ve bu kez kalçamı eliyle tutarak destekledi “İyi mi?” diye fısıldadı.

Nefes alamayacak kadar gücümü yitirmiştim ama bacaklarımı beline dolamayla başardım. Garipti, sanki fazlasıyla yakındık ama yeterince yakın da değildik. Yürüdüğünde kalçası kıpırdadı ve düşmeyeyim diye tek elini sırtımda, diğer elini de bacağımın altında tuttu.

Beni, yatağının ucuna yerleştirdi ve yanıma eğildiğinde ben de nefesimin kontrolünü tekrar ele geçirdim. “Çok güzelsin.” Elleri dizlerimdeydi. “Herkesin sandığından daha bilgesin. Dünyanın sana ihtiyacı var Ana.

“Bize meydan okudun, insanları düşündürdün ve fazlaca uzun bir zamandır görmezden geldiğimiz gerçekleri görebilmeleri için gözlerini açtın. Bazen, dünyanın sana asla sahip olamayacağı noktaya gelmesine nasıl ramak kaldığının öyle bir farkına varıyorum ki ürperiyorum. Ölümsüzlüğümüzün bir bedeli yok değil.”

“Hayatımın da yok değil. Eskiden Ciana ve diğer karanlık ruhlar vardı.”

Başını sağa sola salladı, siyah saçları kaşlarının üzerine düştü. “Seni bazen hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Ana. Mükemmel olmadığımı biliyorum. Hiç kimse mükemmel değil.”

Onu kaç defa önlenemez bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmemeye çalıştım. Bu gerçekleştiğinde beni affetmesini isteyecektim. Onu şimdi affedebilirdim.

“İyi olduğum bir şey var.” Sanki yüzünün kızardığını gizlemek ister gibi kafasını eğdi ve bacaklarımda duran elleri içimin istekle kıvrınmasına neden oldu. “En azından öyle olduğunu umuyorum. Bunca zamandır yanlış yapıyor olsaydım, sanırım sen bana söylerdin.”

“Müzik mi?” Dudağımı ısırdım. Bir notayı yanlış çaldığını bile hiç duymamıştım. Kendini dikleştirdi, yanıma öyle bir

yaklaştı ki kelimeleri ağzıma dokunabiliyordu. “Seni öpmek.” Hareket edemiyordum.

“Kanıtla.”

Kafasını kaldırıp çenesini çeneme yaklaştırdığında kurnaz tebessümü ortaya çıktı. Dudaklarımız birbirine değdi ama öpmek yerine dişlerini tenime dokundurdu ve nazıkçe ısırıldı. Kısık sesi midemin içinde gürledi. “Tadı, hayal ettiğim kadar güzel mi öğrenmek istedim sadece.”

“Ve?” Beni incitmemişti ama dişlerinin dokunduğu yerdeki hafif baskıyı hâlâ hissedebiliyordum. Belki tekrar ederdi.

Yaklaştı ve kulağıma fısıldadı. “Daha da iyi.”

Biz öpüşürken rüzgâr ve kar, panjurlu pencereye vuruyordu. Yüzüme, boğazıma, köprücük kemiğime dokunup piyanonun güçlü, yetenekli parmaklar altında hissedeceği gibi hissetmemi sağlamıştı. Fakat hareketleri yavaştı ve nefesinin ritmi bile kulağına tuhaf geliyordu, sanki esnememeye çalışıyor gibiydi.

“En son ne zaman uyudun?” Elimle yanağını avuçladım, cevap verdiğinde çenesinin hareketlerini hissettim.

“Hatırlamıyorum.”

Oturma odasını keşfettikten sonra uyumamıştı, bundan eminim. Ondan öncesinde bile sabah erken saatlerde birkaç saatten fazla uyumamıştı. Yorgunluktan bitkin düşmüş olmalıydı.

“Uzan. Işığı kapatacağım.”

O kadar da yorgun olmadığını kanıtlarmışçasına beni tekrar öptü ve sonra yatağa yayıldı. “Yanımda kal,” derken ben de odayı alacakaranlığa bırındurdum.

Duraksadım, bunu kastettiğini belirtmesini bekledim.

“Lütfen,” diye fısıldadı.

“Tamam.” Ceplerimi boşalttım ve içindikileri başucu sehpasına kaydım. Sonra, yatağı tırmandım, yüzüm ona dönüktü

Her yer öylesine karanlıktı ki vücudunun şeklini zar zor görebiliyordum ve bir anlığına çılgınlar gibi atan kalbim etraftaki en gürültülü şey gibi geldi.

“Battaniye?” Ucunu bulabilmek için arkasına uzandı.

“Üşüdüm,” diye fısıldadım. Sesimdeki titremeyi duyduysa da belki serin havadan dolayı olduğunu sanmıştı.

Üzerimize çarşafı ve yorganı örttü. “Yaklaşayım mı?”

Evet. Kesinlikle. Ona uzandım, onun da bana uzandığını fark edince rahatladım. Elleri belimi buldu ve beni kendine çekti. “Sam, bilmiyorum...”

Ses tonu, sanki hafiften gülüyormuş gibiydi. “Sorun değil. Bunu daha sonra düşünürüz. Şimdi sadece sana sarılmak istiyorum.”

Bu, iyiydi. *Bir şeyler* istiyordum. Fakat yanlış yapıp da kendimi utandırmak istemiyordum. Muhtemelen zaten öyle olacaktı, o kadar ileri gidersek yani. Ama o anda döndüm –günlük kıyafetlerimin içinde garip bir şekilde– ve sırtımı göğsüne yasladım. Bacaklarımız iç içe geçmişti ve göğsümün üzerinde elini elime doladım.

Uyudum.

Ve sonra, dışarıdaki karın mükemmel sessizliğine uyandım, rüzgâr ya da ağaçların hışırtısı ya da piliçlerin gıdıklamaları yoktu. Panjurların kenarlarından ışık süzülüyordu.

Hangi bacakların kendime ait olduğunu buldum sonra Sam’in kucağında döndüm. Uykusunda elleri gevşemiş ve ağırlaşmıştı.

Ben dönmeye bir son verince, o da sırt üstü döndü ve battaniyeler sıyrılıp gitti. İpeklerin hışırtısı ve nefesimiz etraftaki tek sestti.

Solgun ışık, üzerinde parıldadı, yüzünün ve ensesinin hatlarında, vücudunun üst kısmında ve kollarında aydınlık ve

yoğun gölgeli alanlar oluşturdu. Tereddüt ederek –ya uyansaydı?– yüzündeki koyu renkli saç tellerini geriye attım, sonra da elmacık kemiklerinin hizasına ve tebessümüne dokundum.

Tepki vermedi; yorgunluktan bitap düşmüş olmalıydı.

İzlemiyor diye cesaretlenerek, daha iyi bir açı elde edebilmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum, sonra parmaklarım ile gezdiğim noktaları öptüm. Kokusu, yıkanmış çarşaf lar ve hafif ter gibiydi.

O dikkatini vermezken, parmaklarım göğsüne doğru indi. İnce gömleğinin arasından, kaslardan oluşmuş tepeleri ve vadeleri dolaştım; uyurken kasları gevşekti. Midesindeki düzlüğü keşfettim ve gömleğini kaburgalarının altına kadar sıyırıp uykuda ısınan, yumuşak tenini buldum. İnledi.

Dondum. “Uyanık mısın?” Neredeyse fısıltı denemeyecek düzeydeydi. Keşfe çıkmış parmaklarımın altındaki kaslar gerildi.

“Uyandım.”

Geri çekildiğimde yüzüm alev almış olmalıydı ama oda yeterince loş –öyle umuyordum– olduğu için anlayamazdı.

“Üzgünüm.”

Kesik bir nefes çekti ve uzun süre gözlerini bana dikti. “O şekilde uyanmayı beklemiyordum.”

“Uyandığında hâlâ burada olacağımı düşünmemiştin, ha?” Odama geri dönebilirdim ama öyle sıcaktı ve... “Hayır, burada olmana memnunum.” Kendini dikleştirdi, yatak örtüleri bacaklarına dolandı. Gömleği geriye düşmüş, omuzlarında eğri bir şekilde duruyordu; tebessümü sıcak ve utangaçtı. Oğlan çocuğu gibiydi. “İlk olarak seni görmek hoşuma gidiyor.”

“Ah, iyi.” Yüzümün daha çok yanabileceğinden şüpheliydim.

“Sadece senin...” Parmak uçlarını omuzumdan bileğime kaydırды, beni titretti. “Şimdi bunu yaptığımızın farkında degildim.”

Ne? Dokunmak mı? Biz her zaman birbirimize dokunuyorduk. Ya da belki bilmediğim, sadece bilmek istediğim o yerlerden birine girmeye cesaret etmiştim. Eh, bu sefer işler farklıydı. Uyuyordu ki yaptığım biraz ürpertici bir şey olabilirdi ama öyle olduğundan da şüpheliydim. Gerçi midesinin üzerindeki ellerim...

Maskeli baloda beni nasıl okşadığı aklıma gelince, kendi midemdeki kaslar gerildi. Gıdıklandım. Tenim karıncalandı. Derinlerde hissettim. “Ah.” Bunu, nefes vererek söyledim. “Bence yapmalıyız. Yani, şimdi bunu yapıyor olmalıyız demek istiyorum.” Belki de tam o anda.

Gülümsemesi yavaşça yayıldı, sanki düşüncelerimi biliyordu. Bir yanım bildiğini umdu. Bunun yerine, “İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Evet.” Hızla yatağın kenarına geçtim ve bacaklarımı aşağıya doğru sallandırdım. Yatak odasını kaplayan kitap raflarına ve eski müzik aletlerine bakarken ayak parmaklarım yeri süpürüyordu. Sırtımı dış duvara dönük tuttuğum sürece güvenli bir odaydı, tamamıyla loştu ve rahatlatıcı şeylerle doluydu. Müzik. Sam. “Yatağın, benimkinden daha yumuşak.”

Kıkırdadı ve yanıma oturdu. “Tamamıyla aynılar.”

“Değiller. Seninkisi daha iyi.” Gerçekten tartışmak istemiyordum ama azıcık ağız dalaşını ciddiye almazdık; bununla nasıl başa çıkabileceğimi biliyordum. O anda daha başka neler yapıyor olduğumuzu bana göstermesini istemekten daha kolaydı. Bırak söylemeyi, o kelimeleri bile zar zor düşünebiliyordum.

“Pekâlâ. Daha iyi.” Ağzı yanağıma değdi. “Yanımda olduğun sürece.”

Sonunda, tenim kıpkırmızı kesilecekti. Kalıcı olarak. “Sence, hâlâ kar yağıyor mudur?”

“Seslere bakılırsa öyle. Duyamıyor musun?”

Kıpırdamadan durup kulaklarımın başarabildiği kadar dinledim. “Kulağa, yerlere yerleşiyor gibi geliyor. Yığınlar oluşturan, iç çeken nefesler. Ağaçların ve damların, daha fazla ağırlığa göğüs gererken çıkardıkları hafif iniltiler.”

“Evet.” Daha yakına gelip kollarını belime dolarken yatak örtüleri fısıldaştı. “Senin de bunu duyabilmene bayılıyorum. İkimizin kulağına da aynı şekilde geliyor olmasına.”

Ben de bayılıyordum. “Her şeyi öğrenmek istiyorum Sam. Müzikle ilgili her şeyi, tüm müzik aletlerini. Geceleri kafamda duyduğum şeyleri bestelemek istiyorum –sana ya da başka birine ait olmayan şeyleri– ve kar yağarken çıkan sesin taklidini yapabilmenin bir yolunu bulmak istiyorum.”

Parmaklarını kazağıma doladı, bakışlarımı derin, koyu renkli gözlerine çekti.

“Belki tek başına yapmak istiyorsundur,” diye fısıldadım, “ve istiyorsan bunu anlarım. Ama kabul edersen, oturma odasındaki her şeyi tekrar yapmana yardım etmek istiyorum.”

Beni öptü, başımı döndürebilecek kadar sıcak ve sertti ama belimdeki kolları sabit kaldı; dengemi kaybetmeme izin vermedi. “Seni seviyorum.” Ses onundu ama dudakları, benimkilerin üzerinde duruyordu, böylece ağzım kelimeleri şekillendirmişti.

“Keşke ben de sana bunu diyebilsem.” Kalbim fazlasıyla hızlı atıyordu. “Bunu ne zaman söylesen, kendimi öyle iyi ve mutlu hissediyorum ki. Ama bu iyi şeyi kendime sakladığımı için de kendimi suçlu hissediyorum.”

“İşler bu şekilde yürümüyor.” Beni tekrar öptü, sanki bu hareketi beni düşünce sistemini kabul etmeye zorlayacaktı. “Ayrıca, bekleyebilirim.”

Asırlık olmanın bir diğer avantajı: Ölçülemez düzeyde sabır.

Duygularım derin, bitap düşürücü ve akıl karıştırıcıydı ama

aynı zamanda bu his, bir yerlere ait olduğumu hissettiriyordu. Bu çocuğa. Bu ruha. Fiziksel herhangi bir şeyden daha güçlü bir duyguyla birbirimize bağlanmıştık. Onunla birlikteyken, *kopmuş bir ruh* değildim.

Evin ön kısmından hafif bir takırtı gelince ayağa kalktım. “Bu da ne?” Başucu sehпасından eşyalarımı aldım ve hole daldım, ön tarafı gösteren bir pencereye gittim.

“Bir saban.” Sam, peşimden geldi. “Kalp’e geri dönerken yolda gördüğümüz hava araçları gibi. İşte orada.” Bir perdeyi kenara çekti, kapı önünde duran büyük kepeçeli aracı ortaya çıkarttı. Merdivenlerin tepesine kadar yükseldi –kar kütlesini kapıyı örtecek şekilde ittirdi– ve patikanın diğer kısmını temizlemek için döndü.

“Tamam, yani burada çalışıyor ama girebileceğin üç farklı binası olan Cris gibi insanlara ne olacak?”

“Patikanı doldurmanın bedeli, sabanların senin için temizlik yapmayacak olmasıdır. Ve kapılarla da pek baş edemezler. Buradan kaçmak zor olacak. Yardımına ihtiyaç duyabilirim.”

Çünkü güçlüydüm. Doğru ya. Fakat gülümsemesini bastırmaya çalışması gözümde kaçmadı ve gözlerimi devirdim. “Cris ile Stef için endişeleniyorum.” Pencereden Stef’in evinin hatlarını seçebiliyordum. Ya da gördüğüm sadece daha fazla kardi.

Sam, perdeyi saldı ve duvara yaslandı, yani benim hâlâ yapamadığımı yaptı. “Ben de.”

SED’imi kontrol ettim ama Stef mesajlarıma cevap vermemişti. Bir mesaj daha gönderdim, bir tane de Cris’e gönderip iyi olup olmadığını sordum. Fırtına esnasında ikisinin de evinde olmamasından nefret ediyordum. “Nerede olabilirler?”

“Keşke bilseydim.” Düşünce çizgisi, gözlerinin arasında belirginleşti. “Patlamalardan ve aşağı katta olanlardan sonra yoklukları özellikle endişelendirici.”

“Bence Deborl’du. Merton’dı. Ve arkadaşlarıydı.”

Sam, kaşlarını çattı. “O, bir Konsey üyesi.”

“Meuric de öyleydi ve beni tapınağa hapsetmek istedi. Maskeli balodan sonra Li ile Merton’ı ayarlayıp bize saldırttı. Konsey üyesi olmak onu engellemedi ve Deborl’u da engellemezdi.”

Sam, koridora öylesine gözlerini dikti. “Doğacak bebeği yeniruh *olabilecek* insanları öldürmek için patlayıcılar yerleştirdiğini düşünüyorsun yani? Ya da evlere dalıp”-sesi çatladı-“müzik aletlerimi mahvettiğini?”

“Hiç şüphem yok.”

Sam, elime uzandı, parmaklarımı sıkı. “Pekâlâ, bu durumda ne yapacağız? Yeniruhlara saldırıyorsa, elimizde kanıt olmalı.”

“Sine, onu gözetletiyor.”

Sam, başıyla onayladı. “Bu, bir başlangıç. Kim bilir? Belki de kendini yakalattır.”

Bundan epey şüpheliydim ama ben Deborl’un evine gizlice girmeye çalışıp etrafta bana ait bir şeyler var mı diye baksaydım, kesinlikle yakalanmış ve hapishaneye atılmış olurdu—ya da daha beteri olurdu—Sine’in gönderdiği kişilerle idare edecektik. “Beni hâlâ rahatsız eden ne biliyor musun?”

“Sıralamaya kalksam, sayısını şaşırırım.”

Parmaklarımın üzerinde doğruldum ve saçını karıştırdım, sonrasında koridora yöneldim. Dış duvara yakın olmak bile kıvrınmama neden oluyordu. “Patlamalar tesadüf eseriye—toplantiya verilen bir cevap niteliğinde değilse—tamamdır. Ama kitapları ve Menehem’in araştırmalarını nasıl bildiler?”

Sam, başını sağa sola salladı. “Bu konuda herhangi biriyle konuştu mu?”

“Hayır.” Balkon tırabzanına yaslandım. “Eh, Cris sembollerimle ilgili birkaç fikri olduğunu söylemişti ama yanımda

kimse yoktu. Sarit, Lidea ve Wend yanımdan ayrılmıştı.”

“Cris, bu olanlardan hiçbirini yapamazdı.”

Hayır, yapamazdı. “Yani, şimdi anahtar, kitaplar ve araştırmalar ellerine geçti. Her şeye sahipler ve bizim hiçbir şeyimiz yok.” Omuzumu düşürdüm, umutsuzluk içimi kaplıyordu. Birkaç hareketsiz nesneyi koruyamıyorsam, yeniruhları nasıl koruyacaktım ki?

Sam, kolunu omuzuma attı. “Her şeye sahip değiller.”

Kucağına titreyerek gömüldüm. Ona hoş bir şeyler söylemek istiyordum, varlığına ne kadar minnettar olduğumu bilmesini sağlayacak herhangi sözler ve artık kavga etmediğimize ne kadar sevindiğimi belirtecek bir şey de. Fakat kulağa aptalca gelecek bir şey demek istemiyordum. Ona göstermenin tek bir yolu vardı.

Avuç içlerimi balkon tırabzanına yasladım, mahvolmuş oturma odasına baktım. “Seninle bir şeyler paylaşmaya hazırım.”

Bekledi.

Tereddütte kalmayı reddettim. “Defterim, bir günlük değil.” Çekip çıkarttım ve ilk sayfasını açarak elle çizilmiş nota çizimlerini, kenarlara karalanmış kelimeleri ve her yeri süsleyen çizimleri ortaya çıkarttım.

“Sanırım, belki de bir çeşit günlük. Sadece, diğerlerinin tuttuğu günlükler gibi değil.” Sam’e defteri verdim. “Diğerleri gibi olma konusunda pek iyi değilim sanırım.”

“Öyle olmanı istemezdim.” Merdivenlerin en üst basamağına oturdu ve sayfaları çevirip müziği ve kelimeleri okudu; ikisi de onun anladığı dildendi.

Yanına oturdum, kıpırdanıp kendimi çıplak gibi hissederken dirseklerim dizlerime değiyordu. O, art arda sayfaları çevirince kâğıtlar havalandı. Birkaç ölçüyü mırıldandığında irkil-

dim ama yorum yapmadan okumaya devam etti. Sonrasında, defteri kapattı.

“Tamamlanmamış,” derken defteri geri verdi.

“Henüz değil.” Belki de asla bitmeyecekti ama bir şeyleri bitirmiş olmak için de yazmıyordum. Duyguları yazıyordum çünkü istediğim şeyi anlatacak kelimelerim her zaman olmuyordu. Fakat her zaman müzik vardı ve bazen dünyadaki en güçlü şeymiş gibi geliyordu.

“Bunlardan birini icra ettin mi?”

Defteri göğsüme bastırdım, kalbime müziği öyle sert bastırıyordum ki kalıcı bir iz bırakabilirdi. “Kafamın dışındayken kulağa nasıl geleceğini öğrenmekten fazlasıyla korkuyordum.”

Sam, ayağa kalktı ve elini uzattı. “Belki de öğrenmenin vakti gelmiştir.”

Belki de haklıydı.

26

SUNUM

Günler sonra sokağı geçip Güney Bulvarı'na yürüdük, omuzuma kadar gelen kardan duvarların yanından geçtik. Güneş ışınları, dalgalar halinde yayılıyor, tüm şehri aydınlatıyordu. Işığın fazlası gözlerimi acıtıyordu ama tapınağın acıttığı gibi değildi. Etrafta hâlâ kar yığınları, gölgeler parlak kara karşı koyu renkli, her mevsim yeşil kalan ağaçlar vardı. Kaldırım taşlarının arasındaki beyaz oyuklar titreşerek parlıyordu ve gökyüzü soluk bir maviydi, neredeyse gerçek olamayacak bir renkteydi.

Aylık düzenlenen pazar ve planladığım her şey için mükemmel bir gündü.

Tüm pazar alanı, geniş, yarım ay şeklindeki Konsey Binası merdivenleri de dâhil olmak üzere sabanlarla temizlenmişti. Saat daha erkendi, yani sadece birkaç satıcı çadırlarını ve masalarını kuruyor, satacakları eşyaları yayıyorlardı.

Montuma, parmaksız eldivenlerime ve atkıma rağmen alana, Konsey Binası'na, gökyüzüne yükselen tapınağa yaklaştığımızda titredim. Cris ile Stef hâlâ kayıplardı –kimse onlardan haber alamamıştı– ama diğer herkes listelerindeki kişilerle temasa geç-

miş ve bu sabahki konuşmaları için hazırlanmışlardı. Beklenti ve meydan okuma dürtüsü içimi doldurdu. Bugün arkadaşlarım ve ben, herkese yeniruhların değerli olduklarını gösterecektik. Konsey'e, bazı insanların yeniruhları hoş karşıladıklarını ve güvende olmalarını arzu ettiklerini gösterecektik.

Flüt kutuma, göğsümden çapraz bir şekilde geçen askının ucundaki kadife şeritli tüpe dokundum; flütün sunulduğu tahatta kutuyu taşımaktan daha kolaydı.

Sam, "İyi bir iş çıkartacaksın," dedi. Pazarın neşeli gürültüsü alanı doldurduğunda Konsey Binası'nın merdivenlerini ve sahne görevini üstlenecek açık alanı görecektik kadar yaklaşmıştık. Sarit, Lorin ve Moriah şimdiden oradaydılar, sütunlara her mevsim yeşil kalan ağaç dalları tutuşturuyorlardı. "Depodan piyanoyu getirmelerine yardım etmem lazım. Tek başına kalabilecek misin?"

"Evet." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim, sonra da zıplamasın diye flüt kutumu göğsümde tutarak hızla merdivenlerden yukarı çıktım.

Sarit, Lorin ve Moriah, hep birlikte bana sarıldılar ve ben de her mevsim yeşil kalan ağaç dallarına mavi gülleri eklemeye başladım.

Sarit, "Sam piyanoyu mu getiriyor?" diye sordu.

Başımla onayladım ve flüt kutumun askısına bir gül sıkıştırdım; sonra bir tane de saçım için alacaktım. "Orada tuttukları piyanoyu." Depoları ve değirmenleri olan endüstri bölgesini elimle işaret ettim. "Zaten iki kere akort etmek için gitti ama uzun süredir kimse piyanoyu çalmadığı için bir kere daha kontrol etmek istediğini söyledi. Ve o, biliyorsun, Sam. Mükemmel olmalı yoksa çalmaya değmez."

"Oturma odası ile" -Lorin, garip bir şekilde omuz silkti- "nasıl başa çıkıyor?"

Dudağımı ısırıp, dakikalar geçtikçe daha da kalabalıklaşan pazara baktım. Renkli çadırlar ve tezgâhlarla doldurulmayan tek boşluk, merdivenlere çıkan, piyanoyu koyacakları rampaydı. Birkaç kişi çalışmalarımızı izledi ve çadırların arasında planlanmamış bir konser verileceği ile ilgili dedikodular dolaştı. Planımdan vazgeçemediğimi görüp de şaşırان ya da gerilen birilerini bulmaya çalıştım ama insanların çoğu Sam'i dinlemeyi ipte çekiyor gibiydiler. Oturma odasında neler olduğunu bilmiyorlardı.

"Sam, tabii ki öfkeli," dedim. "Birileri çalışmaları yerle bir etti. Ama durumu daha kötü de olabilirdi."

Lorin, "Ama senin flütüne dokunmamışlar," dedi.

"Çünkü birisi flütümle oynarken bir telini koparmıştı ve onarmak için üst kata çıkartmak zorunda kalmıştım. Oturma odasında değildi, yoksa ona da ulaşırlardı." Flütümün bükülmüş, anahtarları sökülmüş, deliklerinin tıpkı boş göz delikleri gibi kalmış halini hayal etmemeye çalıştım.

Lorin, yan tarafımdan bana sarıldı. "Tel için üzgünüm."

"Flütümü bozduğun için teşekkürler." Sarit'e döndüm. "Ve gülleri getirdiğin için sana da teşekkür ederim. Sen olmasaydın, ne yapardık bilmiyorum."

"Hiç gülünüz olmazdı." Sarit'in ses tonu ılımlıydı ama kuzeydoğuya, Cris'in evine doğru baktı ve yüzü gerildi. "Umarım onun ve Stef'in durumları iyidir. Keşke mesaj atsalardı ya da arasalardı."

Tek kaybolan Stef olsaydı, suçu Sam'e olan kızgınlığına atardım. Cris, diğer yandan, kimseye kızmamıştı. Bildiğim kadarıyla.

Sahnenin dekorunu tamamlayıp mikrofonları yerleştirdiğimizde Sam ve birkaç arkadaşı piyano ile gözüksüler. Pazardaki bazı kişiler tezahürat yaparken diğerleri merak ile şüphe arası ifadelere büründüler.

Sam, piyanoyu istediği yere yerleştirip ısınma turlarına başlayınca, ben de Sarit ile birlikte Konsey Binası'na girdim.

Cam kapılardan geçtiğimizde, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır. Evet." Montumu çıkartabileyim diye flüt kutumu ona uzattım. Üzerimdeki kat kat kıyafet beni bir tür kundaklanmış çocuğa benzetirken kimse beni ciddiye almazdı. İnsanların dikkatlerini yöneltmesi için gerekirse kısa bir süreliğine titreyebilirdim.

"Ah, ne güzel!" Sarit, montumu bir sandalyenin arkasına astı ve saçımı örmeye başladı. "Bu elbiseyi ne zaman aldın?"

Baldırlarıma kadar inen –bacaklarım donmasın diye giydiğim bir çift kalın taytı ortaya çıkartan– gri renkli yün ve sentetik ipek karışımını düzelttim. Elbisenin kolları bileklerimi sarıyor, zarif parmaksız eldivenler ellerimi örtüyordu ve boynuma da sentetik ipekten bir atkı dolamıştım. Sarit'in saç örgüme tutuşturduğu gülün rengi, bu mavi tona uyumluydu.

"Sam'in elbiselerinden biri. Eskiden kalma. Üzerime uysun diye üzerinde çok çalışmamız gerekti." Birkaç nesil önce, o –kadın haliyle– daha uzun ve daha kıvrımlıymış ve birçok elbise giymiş. Çoğunlukla ömürlerini erkek olarak geçirdiğinde belki fırsatını yakalayınca elbise giyiyorsundur. "Ama bugün üzerime mükemmel derecede uyduğunu düşündüm."

"Üzerinde mükemmel duruyor." Sarit, geriye doğru bir adım attı ve saç örgüme hayranlıkla baktı. "Güzel. Şimdi ısınmaya başla yoksa Sam ikimize de kaşlarını çatar. Muzik notalarını getireceğim."

Flütümü kutusundan çıkarttım ve ısınma alıştırmaları ile gamları çaldım. Dışarıda Sam de piyanoda benzer alıştırmalar yapıyordu; güçlü ses, çifte kapıları aşarak gürliyordu.

Isındığımda Sarit notalarımı düzenlemeyi bitirmişti ki artık notalar gerçek nota kâğıdına yazılmış ve geçici bir sona bağlanmıştı.

Daha önceden buraya getirdiği nota sehpasını kaldırdı ve başıyla kapıları işaret etti. "Haydi, gidelim yusufçuk."

Bu sevgi sözcüğüne karşılık kahkaha attım ama tam biz ka-pıya vardığımızda Konsey üyesi Sine içeri daldı.

"Ana, sonunda. Seni her yerde arıyordum." Derin bir nefes aldı, şüpheyle elbiseme ve flütüme baktı. "Cris'in ya da Stef'in yerini tespit etme konusunda şansım olmadı. Üzgünüm ama eminim ki durumları iyidir."

O kadar emin olamayarak suratımı astım. "Tamam. Deborl ile Merton'dan bir haber var mı? Ve beni ittiren adamdan?"

Ağırlığını diğer yanına aktardı ve başını sağa sola salladı. "Deborl ile Merton'ı gözetleyen birkaç görevlim var ama kar küremekten daha çok şüphe çekecek bir şey yapmamışlar gibi gözüküyor."

Homurdandım. "Sabah kalkıp işediklerinde bile şüpheli bir şey yaptıklarını düşünürüm."

Sine, irkildi. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Belki de gerçekten üzgündü. Aslında, daha çok arkadaşla-rıyla birlikte diyeceklerimizi duymaya hazır olduğunu umu-yordum.

Sarit önden gitti, açık alana müzik sehpa-mı ve notalarımı götürdü. Mikrofonun, gıcırtilar çıkartamayacağım kadar ileri-sine yerleştirdi, diye umdum.

Flütümü elime aldım ve dışarı çıktım; soğuk hava, piyano-nun zengin sesi ve insanların bakmak için etrafa toplanırken sılıkleşen sohbetleriyle karşılandım.

"Bunu başarabilirsin." Sam, piyano taburesinde otururken mırıldandı. Bu muzik aleti koyu renkliydi, sanki gece yarısı lekeleri vardı üzerinde; beyaz taşlara ve her mevsim yeşil olan ağaçlara ve mavi güllere karşı mürekkep rengindeydi.

Tebessümüm gergin, sahte gibiydi ama muzik sehпасının ardında dikilip hem Sam'i hem aşağıda toplanan kalabalığı görebileceğim şekilde döndüğümde kendime neden bunu yapmak zorunda olduğumu hatırlattım: Parmaksız eldivenler ve atkılarıyla bir çadırın yanındaki annelerinin kollarında duran Anid ve Ariana için; yakında doğacak olan ve bakım ile korumaya ihtiyaç duyacaklar için; tapınakta kalıp yutulacak olanlar için.

Flütümü kaldırdım.

Sarit mikrofonları açtığında hafif bir *klik* sesi geldi.

Sam, başıyla onayladı. Nefes aldım. Piyanodan uzun, kısık bir ses geldi. Ses, taşlarda yankılanıp bacaklarıma ulaştı ve çalmaya başladığımızda dünya sessizleşti.

Flütüm önce fısıldadı, korkumun bir kanıtıydı ama bunu daha önce de çalmıştım ve tekrar çalabilirdim. Evde Sam ile pratik yapmıştım, koyu renkli piyanoda çalacağı notaları mırıldanmıştı; müziğimi dinliyor ve bana öyle hayretle bakıyordu ki uçabilirdim.

Duruşumu düzelterip soğuk havanın hislerimi keskinleştireceğini söyleyen Sam ile birlikte bunu yüz defa çalmıştım. O anda sahnede dik durdum ve flütümün şarkısını söylemesine müsaade ettim.

Melankolik melodi, sahnenin etrafına yayıldı, ardından derin piyano sesi geldi. Ben, yalnızlığı ve korkuyu, adlandırılmaz olan ve parıldayan şeylerin özlemine çaldım. Ses, insanların çevresini sardı, çadırlardan içeri girdi ve ben özgüvenimi kazandıkça havayı ısıttı. Flütüm esnedi; ılık, tok ve gümüştu ve onu daha önce hiç çalmadığım gibi çaldım.

Müzik kuvvetlendi, cesaretin, umudun ve arzunun zengin seslerine geçiş yaptı. Piyano temeli oluşturuyor, çalmam için cesaret veriyor, çaldıklarımı yükseltip bir şekilde flütün sesine yeni katmanlar ekliyordu.

Gün batımlarımı ve karı, kıpırdanıp düşen yaprakları ve beklenen bir öpücüğü çaldım.

Müzik, pazar alanında dolandı, insanların kafalarını kaldırmalarına ve etrafa bakmalarına neden olan hoparlörlerden yağmur gibi yağdı. Arkadaşlar ve öğretmenler gülümsediler. Konsey üyeleri başlarını kaldırdılar, yüz ifadeleri okunamıyordu. Yabancıların yüzünden bir dizi duygu aktı, bazılarını görmek istemiyordum, böylece müziğime, Sam'e geri döndüm ve o da gülümsedi.

Müzik, bir öpücükle nefes aldı, korku dalgasına kapıldı ve tapındaki deneyimlerimi yazdığım yerlerde uzunca, kısık bir tonda ve yalnızlık hissiyle havalandı. Ağır notalar, sahneden duman misali yükseldi ve ben de Sam'in tanıştığımızda benim için bestelediği valsini, çiçek açan bir aşkın akıl çelen ekosunun dört notası ile çalmaya bir son verdim.

Flütümü indirdim ve pazar alanında hiç kimse kıpırdamadı.

Bekliyorlardı, ki bu tam da umduğum şeydi ama gerçekleştiğinde çok daha korkutucuydu, tüm gözler üzerimde toplanmıştı.

Çalmıştım. Bunu da yapabilirdim.

Kalbim gümlerken müzik sehpanın etrafında dolandım ve mikrofona uzandım. Çenemi kaldırdım ve pratiğini yaptığım kelimeleri buldum; pek bir şey değildi, çünkü konuşmanın çoğunu diğerleri yapacaklardı. Tek yapmam gereken, bir izlenim oluşturmaktı.

"Ben Ana'yım, bir yeniruh. Az önce duyduğunuz müzik bana aitti ve bu" –güneş altında parıldayan flütümü kaldırdım– "birilerinin yok etme çabasından ve beni bugün sizin için çalmaktan alıkoyma girişiminden sağ kurtuldu."

Kalabalıkta birkaç kişi kıpırdandı. Bazıları alışverişe geri döndü.

Sesimi yükselterek, “Saldırıya uğradım,” dedim. “İnsanlar bana taş fırlattılar. Beni dövdüler. Hakkımda dedikodular yaydılar. Hepsisi tek bir suça cevap niteliğindeydi: Doğmuştum. Aynısı Lidea’nın bebeğine de olacak, Geral’inkine de ve belki içiniz birininkine de.

Yeni edindiğimiz bilgiye –daha fazla yeniruhun doğacağı bilgisine– verilen tepkiler çeşitli ve karmakarışık. İnsanlardan bazıları hoş karşılıyorlar. Diğerleri öyle değil. Herkesin bizi kabul etmesini isteyemem. Bunun olmayacağını biliyorum. Fakat sizden istediğim şey, Kalp halkı, Konsey: Yeniruhları koruyun. Önemsiz olduğumuzu söyleyerek başınızdan savmadan önce değerli olduğumuzu kanıtlamamız için bize bir şans tanıyın.”

Gülümsedim –bir nevi– ve bir sütunun başında gülerек bekleyen Sarit’e doğru yürüdüm. Sam, konuşmak için ayağa kalktı ve ben de rahatlamaya çalıştım. Benim kısmım bitmişti. Gerisini diğerleri yapacaktı.

Sarit, “Harikaydın ateş böceği,” diye fısıldadı. Flütümü aldı ve ben Sam’i dinlerken bir kenara kaldırmak için içeri götürdü.

Sözleri, kulağa şarkı gibi geliyordu. “Ana ile bir hava perisi sürüsünden kaçarak Sınır Gölü’ne atladığında tanıştım. Onun hakkında öğrendiğim ilk şey buydu: Kendi kaderini belirlemeyi tercih ediyordu.

Sonraki gün, karşımıza bir hava perisi daha çıktı. Beni korumak için ellerini yaktı hem de kendisine önemli bir hava perisi yanığının yayılıp kurbanı öldüreceği söylendikten sonra. Yalandı, hepimizin bildiği gibi. Fakat bu, onu durdurmadı. Bu, Ana hakkında öğrendiğim ikinci şeydi: Kendisini düşünmüyordu.

Ana, kendi kendine okumayı, müziği ezberlemeyi ve hayatta kalmayı öğrendi. Birçoğunuz ona ders verme ayrıcalığına sahip oldunuz ve yeni yetenekleri ne kadar çabuk kavradığını

gördünüz. Kalp'te geçirdiği ilk gecede üstümü başımı temizlerken onu oturma odamda bırakmıştım. Geri döndüğümde piyanomun başında oturuyordu" –sesi çatallaştı– "ve o, hemen nasıl müzik notalarını okuyacağını keşfetmişti. Aradan uzun bir süre geçmeden kendi *menüetini* yazdı. Bugün duyduğunuz güzel parça, onun sadece ikinci bestesi."

İnsanlar bana baktığı için suratım acıyla yandı. Beni övmesi gerekmiyordu, sadece fikir alışverişlerine imkân tanınması gerekiyordu. Bu, utanç vericiydi.

"Fakat Kalp'e vardığında hoş karşılanmadı. İlk *quindéc*'ini geçeli üç sene olmuştu ama yokluğunda yetişkin olarak yaşamasını engelleyen bir yasa çıkartılmıştı. Sanki yarım insanmış gibi derslere, saatinde evde olma kuralına ve gelişim raporlarına onay verene kadar gardiyan istasyonundan öteye adım atmasına izin verilmedi. Sanki diğerleri kadar insan değilmiş gibi çünkü o yeniydi."

Rahat bir kaya parçası bulup altına kıvrılmak istiyordum. Yoğun kan basıncıyla bir insanın suratı parlayabiliyorsa, suratım parlıyordu. İnsanlar bana bakmaya ve mırıldanmaya devam ettiler.

Sam, "Karanlıktapınak sırasında," dedi, sesi derinleşti, "Menehem, ona niyetini söylediğinde Ana ruhları kurtarmak için gücünün yettiği her şeyi yaptı. O saatlerde ölmenin bedeli hakkında herkesi uyardı. Savaşmaya gittiğimde beni aradı ve beni tekrar kurtardı, bu sefer bir ejderhadan.

Bir ejderha beni öldürmeye çalışırken ölmediğimi göreniniz oldu mu?"

Birkaç kişi gergince güldü.

"Yeniruhlara ihtiyacımız olduğunu söylediğimde anlamazı istediğim şey bu. Aynı bizim gibi haklara ve ayrıcalıklara kavuşmalarını sağlamamız gerekiyor. Yeteneklerini ve gelişim-

lerini desteklememiz gerekiyor. Kimse eğitimin gerekli olduğunu inkâr etmeyecektir ama Ana, güvenilebilir olduğunu on kere ispatladı ve toplumumuzu korumak için her şeyi yapacak. Bu, onun da toplumu.”

Sam konuşmayı bitirir bitirmez kalabalıktan çılgınlık yükseldi. Çadırların arasında bir kargaşa yaşandı, sahneye doğru yayıldı. Siyah montlu adamlar, arkalarında bir şey sürüklüyorlardı.

Daha iyi görebilmek için Sam ile mikrofonun yanına gittim. “Neler oluyor?” Sesim, hoparlörler ile her yere taşınırken çılgınlıklar iyice yükseldi ve insanlar siyah montlu adamların yolundan telaşla çekildiler.

İçlerinden biri Merton’dı; devasa yapısı, yarım ay şeklindeki merdivenlere hızla yönelirken karıştırılacak gibi değildi. Ardından Deborl koştu ve aralarında...

Meuric.

Çürümüş yaralarının pis kokusu, görüntüsünün habercisiydi, her tarafı kırılmıştı ve sınırları eskisinden daha beter süzülüyordu.

Geriye sendeledim. Sam, beni yakaladı, kolları belimi sıkıca sardı.

“Bu, Meuric mi?” Ses tonu şüphe doluydu ve mikrofon, sesi tüm pazar alanına taşıdı. İnsanlar, çarpışan dalgalar misali itilip kakılıyordu, çoğu Meuric’in çürüyen bedeninden uzaklaşıyordu ve daha fazla kişi de sırf korkunç görüntüyü göremedikleri için kaçıyorlardı; sadece Sam’in sözcüklerini duymuşlardı.

Meuric, kendi gücüyle hareket etmiyordu, Merton onu kaldırıyor, Deborl da yardım eder gibi görünüyordu. Diğer Konsey üyeleri koşarak geldiler, gerçi niyetlerini tahmin edemiyordum. Ona yardım etmek mi istiyorlardı? İnsanları uzaklaştırmak mı?

“Doktor nerede?” Sam, mikrofona doğru eğildi. “Rın, sana merdivenlerde ihtiyacımız var.”

“Hiç uğraşma.” Deborl, kendini zorla mikrofonun önüne attı. “Meuric yaşamayacak. Kemikleri kırılmış. Gözü oyulmuş. Aylardır açlık çekiyor.”

“Nasıl hâlâ hayatta?” Konsey üyesi Frase, çarçabuk merdivenlerden çıktı, Meuric’in berbat kıyafetlerine ve vücudunun yalpalamasına bakarken ağzı açık kaldı. “Ah Janan. Merhamet et!” Merdivenlerin tepesindeki Frase eğildi ve kustu.

Çürümüş, kusmuk kokulu pis havaya doğru ögürdüm, sanki beni kurtarabileceklermiş gibi sütuna ve piyanoya doğru geriledim.

Sam’in rengi attı, sanki bunu tapınağın boğucu sessizliğinde görmemişim gibi boş yere gözlerimi kapatmaya çalıştı.

Merton, Meuric’in soluklaşan vücudunu herkesin görebileceği şekilde çevirirken cıgıllıklar ayyuka çıktı. Kalabalık, merdivenin önünde itişip çadırları ve tezgâhları başıboş bıraktı. İğrendiklerini belirten bir şekilde bağırıyorlardı.

Deborl, mikrofonta konuştu ve Meuric’i eliyle işaret etti. “İşte yeniruhların yaptığı şey bu. Tapınağa, bizim tapınağımıza girmek için anahtarı ele geçirdi ve Meuric’i öldürmek için içeri soktu. Janan ile dalga geçmek için onu orada öylece, paramparça bir halde bıraktı. Bazı inançların popürlüğünü yitirdiğini biliyorum ama Meuric bir zamanlar Janan’ın ‘Kutsadığı’ olarak anılıyordu. Ve onu orada, o şekilde bırakınak en büyük hakaretlerden biridir.”

Çıgıllıklar kakofoni haline geldi, sağır ediciydi. Sam, elimi yakaladı ve beni Konsey Binası’na doğru çekmeye çalıştı ama taşlaştığımı hissediyordum. Meuric’den gözlerimi ayıramıyordum ve Deborl’dan da çünkü *haklıydı*. Meuric’i orada bırakmıştım. Onu bıçaklamış ve tekmeleyerek çukura atmıştım ve sonra da terk edip gitmiştim. Ve onu tekrar tapınakta bulduğumda bile hiçbir şey yapmamıştım.

“Ana!” Sam beni sarstı ve göğsüne doğru sendeledim. “Haydi. Gitmemiz gerekiyor.”

Nereye? Fakat onu takip ettim, giderken arkama dönünce Meuric'in sahneye yığıldığını gördüm. Baş sallandı ve Deborl öfkeyle kükrediğinde kalabalık ayaklanırken Meuric'e son bir kez baktım: Bana sırtırken gözükten, dişlerinin arasındaki siyah çürük ve sonunda ölürken sağlam gözünde soluklaşıp yok olan farkındalık.

Sam ile birlikte koştum, gidebileceğimiz güvenli bir yer olup olmadığından emin değildim ama bunu izlemekten daha iyiydi.

Sam, cam kapılardan birine uzandı ve kapı açılırken arkamda bir düzine insanın yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Birisi omuzumu tuttu ve beni Sam'den kopardı. Bağurdım ve arkama doğru dirseğimi savurdum. Kemik, yumuşak dokuya çarptı –mide?– ve Sam'e tekrar yöneldim ama daha fazla insan ortaya çıktı.

Eller her yanımlı tutuyordu, kollarımı, omuzumu ve saçımı yakalıyordu. Sam'i de yakaladı ve Sam anında gözden kayboldu.

Çabaladım ama etrafıma duvar ören çok fazla vücut vardı. Göremediğim bir yere beni iterek götürürlerken ellerinden kurtulamadım. Her şeyin üstünden Deborl'un sesi gürleyerek geliyordu.

“Yeniruhların yaptığı şey bu! Bize yapmaya devam edecekleri şey bu: Bizi öldürecekler, bizi yok edecekler, yerimize geçecekler.”

Önümü kesen vücutlar, kenara çekilip beni aşağıdaki gürüha sundular. Çadırlar bir taraflarından yırtılmış, masalar tepe taklak edilmişti. İnsanlar, merdivenlere doğru itiş kakış ilerliyorlardı.

Sam'e, Sarit'e ya da herhangi bir arkadaşşıma ulaşmak için

haykırdım. Lidea ve Geral yeniruhlarıyla birlikte neredeydiler? Onlara ne olacaktı?

Birisi bacaklarımın arkasına tekme attı ve yere çöktüm. Kemik, taş üzerine çarptı ve dizlerim kırılmış gibi hissettim ama hâlâ ayak parmaklarımı kıpırdatabiliyordum. Gözlerimi kırp-tım ve başım dönerken nefes aldım.

Deborl, "Arkadaşlarım," diye bağırdı, "yeniruhları kabul edemeyiz. Bizi bölecekler. Suçlarından dolayı yeniruh cezalandırılacak."

Tezahüratlar yükseldi. Birisi karşı çıkmak için bağırdı ama sesi hemen bastırıldı.

Parmaklar, tenime battı, Deborah yaklaşırken beni yere sabitledi. İyice yaklaştı, kulağıma fısıldadı. "Janan'ı durdurabileceğini düşünmüş olabilirsin. Durduramazsın. Onu hiçbir şey durduramaz. Meuric, başarısız oldu ama Janan, yeni bir Kutsanmış seçti. Ruhlar Gecesi'nde göğe yükseldiğinde onu ben karşılayacağım." Deborah, çenemi yakaladı ve yüzümü zorla yana çevirdi. Gözleri kısıldı. "Ve sen, ait olduğun yerde olacaksın, doğmadan önce kalman gereken yere hapsedileceksin."

Beni tutan insanlarla boğuşarak kendimi kurtarmaya çalıştım ama fazla güçlüydüler. Parmaklarının altında morluklar oluştu. Çılgılık atmak, bir tür cevap vermek istedim ama ses, ısı ve öfke beni yendi.

Deborl, ayağa kalktığı anda beni ileri itti. "Tapınak duvarına götürün. Onu diğerlerinin yanına koyacağım."

Beni zapt edenler, karşı koymayayım ya da yalpalamayayım diye beni garip bir açıyla ayağa diktiler. Ne zaman dirensem, beni daha sıkı tutuyorlardı ve benliğim daha da belirsizleşiyordu.

İnsanlar, Deborah'un arkadaşları beni kalabalığın arasından geçirirken bana vuruyorlardı. Ne kadar savaşırsam savaşayım

beni tutuyorlardı ve yaptığım hiçbir şey özgürlüğe giden yolu açmıyordu. Kalabalığın en beter kısmını kısa sürede geride bıraktık ve çadırların arasından geçtik. Yerdeki kaldırım taşlarını, ayakkabıları ve çöpleri görüyordum. Asla beni zapt edenlerin yüzünü değil.

Bu durum, beni tapınak duvarına çarptıkları ana kadar sürdü ve sonrasında başımı kaldırıp Wend'i gördüm. Lidea'nın partnerini. Anid'in babasını.

Boğuldum. "Sen, ha?"

"Lidea'yı seviyorum," dedi, "ama yeniruh, doğru bir şey değil. O, doğal değil." Wend geriledi ama ben henüz kaçmayı düşünmeden göğsümdeki mavi hedef ışıklarını gördüm. Diğerleri, üzerime lazer tabancalarını doğrultmuşlardı.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Diğer hayvanlar yaşıyor ve ölüyor ve asla tekrar doğmuyor."

Wend, "Bizim ruhumuz var," dedi.

Diğerlerinden biri güldü. "Yani, bazılarımızın."

Wend'in kendini Anid'e karşı hiçbir şekilde bağlı hissetmemesi, Anid'in var olma nedeninin kısmen sorumlusu olduğu gerçeğini hiç umursamaması karşısında dehşete düşmek istedim. Fakat Li'yi ve benden nasıl nefret ettiğini, nasıl onu korkutan her şeyi –bilinmeyeni– simgelediğim için bana öfkelendiğini hatırlıyordum.

"Janan, bizim yanımızda." Deborl, arkamızdan geldi, cebinden gümüş tapmak anahtarını çekip çıkarttı. "Janan, bize tüm hayatlarımızı veriyor."

"Anka kuşlarına ne demeli?" Benim sadece tahminler yürüttüğüm sembollere dokunduğunda anahtara gözlerimi dikmekten kendimi alamadım.

"Janan, sadece insanlar için vardır. Ruhlar için." Deborl, alayla dudak büktü ve Wend'e başını salladı. "Yakala onu."

Kapı, tapınak üzerinde biçimlenirken Wend kolumu yakaladı. Hepsi tapınağı biliyorlar mıydı? Bu nedenle mi Wend, Cris ile hangi semboller üzerinde konuştuğumuzu bilmisti? Ve Sam'in evinden alınması gereken şeyin ne olduğunu da bu şekilde mi bilmişlerdi?

Deborl, çekerek kapıyı açtı ve gerçeğe yüzleştim. Beni içeri atacaklardı.

Çabaladım, biri önüme bir kaldırım taşı fırlatana kadar kıvrılarak çekildim. Wend beni tekrar yakaladığında taş çatırdadı.

"Seni oraya koymadan önce kemiklerini kırıp gözünü deşmek istiyorum." Deborl, beni kapıya doğru ittirdi; bir yanım tapınağın içindeyken, diğer yanım dışındaydı. "Böylece, Meuric'e yaşattığın acıyı hissedebilirsin. Ne yazık ki vaktim ancak bu kadarına yetiyor ama bu da iş görür."

Geriyeye doğru uzandı ve Merton eline bir lazer tabancası tutuşturdu. Beni vurmak için mi? Sonsuza kadar tapınakta acı çekeyim diye beni yeterince yakmak için mi? Bu sefer, anahtarım yoktu. Dışarı çıkmanın bir yolu olmayacaktı.

Adamların arasından geçebileceğim bir yol aradım. Deborl, Wend, Merton ve yabancılar fazla yapılydılar. Geçip gidilebilecek hiçbir yer yoktu.

Hedef ışığı, omuzumda parladı.

Wend, ileri atıldı ve beni ittirdi.

Gri tonları dışarıyı kaplarken Deborl'un dönüp Wend'i vurduğunu gördüm. Tapınakta yaralı bir şekilde bulunmanın acısından beni kurtarmak için miydi?

Wend'in vücudu büküldü.

Gerisin geri tapınağa düştüm.

27

İSKELETLER

Beyaz odaya, her yeri kaplayan ışığın ve Janan'ın kulakları sağır eden kalp atışlarının ortasına yuvarlandım. Zeminin ortasında durdum, başımı tutup inledim.

“Ana?” Ağır hava, derinden gelen sesi boğdu. İnsan sesini.

Odanın uzak bir köşesinde Cris ile Stef'in birlikte oturduklarını gördüm. Kıyafetleri yırtılmıştı, yüzlerini ve ellerini çapraz çizikler kaplamıştı.

“Ah. Ben de sizi bulmaya çalışıyordum.” Dik durmak için çabaladım. “Günlerdir.”

“Günler mi?” Cris, ayağa kalktı ve bana doğru yöneldi. “Ne demek istiyorsun?”

“Ortadan kaybolmuştunuz.” Derin bir nefes aldım ve nerede olduğumu düşünmemeye çalıştım ama ruhlar fısıldaşmaya ve ağlamaya başladılar. Gerçeği unutmak imkânsızdı. Etrafımdaydılar: İşte beni de yutmuş olması gereken inanılmaz hiçlik.

Stef, Cris'in peşi sıra “Günlerdir değil ama. Deborl ile arkadaşlarından bazıları beni yakaladılar,” dedi, “ama bu olay, henüz bu sabah oldu.”

Başımı sağa sola salladım ama omuzuna gerçeklerin yükünü hemen bindirmemeye karar verdim.

"SED'in yanında mı?" İznim olmadan elini cebime soktu.

"Burada çalışmaz," diye uyardım ve nerede olduğumuzu kontrol ettim. Bir fark yaratacağından değildi. Tapınaktaki çoğu yer birbirine benziyordu, hepsi büyük, beyaz odalar ve kemerlerden ibaretti. Fısıltılar ve mırıltılar yankılandı, ruhlar feryat ettiler. Burada olmak istemediğimi tamamıyla anlatmaya yetecek kelime yoktu.

"Nereden biliyorsun?" Stef, sanki mucize yaratacakmış gibi SED'in ekranına dokundu.

Cris, doğrulmam için bana elini uzattı. "Bizi tapınağa attıklarına yemin edebilirdim ama ortada bir kapı yok."

"Tapınaktayız işte. Üzgünüm. Ben daha önce burada bulunmuştum." Dudağımı ısırđım. "Bu, üçüncü oluyor."

İkisi de gözlerini bana dikti, şaşkınlık net okunuyordu. Cris, "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu.

Ağlama sesleri ve *anti-sessizlik* etrafımı sardı, anahtarımız olmadan burada hapis kalacağımız gerçeğinden başka bir sebebe ihtiyaç duymadan elle tutulur bir hale geldi. Burada ne kadar süredir bulunduğumuzu ya da dışarıda neler olduğunu söylemenin yolu yoktu. Her yere yayılan ışık, sarsılmaz bir dirençle parıldadı.

"Meuric'in bir cihazı vardı. Karanlıktapınak'tan hemen önce beni kandırarak buraya soktu, sonra da sorun yaratmayayım diye beni buraya hapsetmek üzere peşimden geldi. Anahtarı ondan aldım." Ve sonra da onu buraya, yaşamla ölüm arasına hapsettım. Artık dışarıdaydı, sonunda Konsey Binası'nın merdivenlerinde ölü yatıyordu.

Stef, kaşlarını kaldırdı. "Ve o zamandan beri buraya gelip gidiyorsun yani? *Neden?*"

"Burası hoşuma gittiği için değil. Janan'ın ne sakladığını öğrenmem gerekiyor. Buraya daha önce cevap bulma umuduyla

gelmiştim.” Neredeyse hâlâ bilgisiz kalmayı isteyecek durumdaydım; bilgisizlik, canımı gerçeklerden daha az acıtıyordu. “Şimdi ise her zamankinden daha çok sorum var.”

“Ah.” Stef, kıpırdandı ve SED’imi geri verdi. “Eh, bana bir şeyleri açıklamaya başlamak için kendine hiç engel olma. O soruları bile.”

“Tamam.” SED’i cebine tıktırdım, keşke yerine bıçağımı getirseydim diyordum. Elbisemin sadece bir tane minik cebi olduğundan bıçağım evdeydi ama tekrar tapmağa sokulacağı mı bilseydim...

“Etrafı keşfettiniz mi?” Anahtarım olmadan, özellikle de arkamızdan Sam’i de içeri atmayacaklarından emin olamıyorken tapmakta dolaşmaktan ne kadar nefret etsem de bir şeyler yapıyormuşum gibi hissetmeme neden olacak illüzyonu yaratıyordu.

Cris, “Birazcık,” dedi. “Ama burası bomboş.”

Besbelli henüz küre biçimdeki odaya ya da yer çekimi kurallını duvarlarında uygulayan odaya varmamışlardı. Şanslılardı. “Uzaklaşmayın, o halde.” En yakınımızdaki kemere yöneldik ve onlara Karanlıktapınakla, olaydan sonra ortadan kaybolmamla ve tercüme etmeye çalıştığım kitaplarla ilgili gerçekleri anlatmaya başladım.

Onlara, Janan’ın yeniruhlara ne yaptığını anlattım.

Cris’in gözleri dehşetle büyüdü. “Neden? Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Bana Meuric söyledi,” dedim. “Yalan söylemiş de olabilir ama hiç sanmıyorum.” Ben daha konuşurken etraftan feryatlar yükseldi ta ki kıyafetlerimize ve tenimize yapışan kara du-manlara dönüşene dek boğucu havada şekillendi. Cris ve Stef, hiçbir şey söylemediler, sadece her an fenalaşacakmış gibi duruyorlardı.

Yeniruhlar hakkındaki gerçeğe verdikleri tepkiyi izlemek acı veriyordu. Konuyu değiştirdim. "Evinde bıraktığın tahminlerini buldum Cris. Semboller hakkındaki."

Cris, başını kaldırıp baktı. "Evimdeydin yani?"

"Seni dışarıda bulamadık ve kar yağıyordu. Bitkilerinden hiçbirinin üstü örtülmemişti, biz de endişelenmiştik."

"Ah." Sanki karla kaplı güllerini görebilecekmiş gibi belirsiz bir noktaya baktı. "Birisi kapıya vurana kadar ben de semboller üzerinde çalışıyordum. Kâğıdı, tepsinin altına sıkıştırdım ve sonra Deborah, Merton ve diğerleri beni yakaladılar."

"Neden seni yakalasınlar ki?" Dar bir merdivenden beyazımsı suya benzeyen zemine zıpladım. Ağırlığımı kaldırdı. şimdilik.

"Bilmiyorum." Zemine, sanki katı haliyle ilgili fikrini değiştirebilecek bir şeymiş gibi baktı. "Ee, Deborah kitaplar ve semboller ile ilgili sorular sordu. Bildiklerimi öğrenmek istedi ki sen bana detayları söylemediğin için bir şey biliyor da değildim." Son kısım ağzından beni suçluyormuş gibi çıkmıştı ama benim yüzümden kaçırıldığı için onu affettim.

Stef, "Bana da aynı soruları sordu," dedi. "Fakat ben gerçekten hiçbir şey bilmiyordum, çünkü sen bana bir ipucu bile vermemiştin." Bu, kesinlikle suçlama gibiydi ama haklı olduğu için ve benim yüzümden kaçırıldığı için onu da affettim.

Deborah, Sam'in ona söylediğini varsaymış olmalıydı, çünkü Sam'in en iyi arkadaşıydı. Sarit, Mor Gül Kulübesi'ne gitmiş olmasaydı, onu da ele geçirecekler miydi? Ve o kargaşada Sam'e ne yaptıklarını düşünmeden de duramıyordum.

Su-zeminli odadan geçmek için midemin kontrolünü kaybetmeden önce hemen kemeri buldum. Stef de yemyeşil görünüyordu.

Etrafımızdaki ruhlar ağlamaya devam ediyorlardı.

“Senin düşündüğünün aksine, Sınır’da sembollere benzer bir şeyler gördüğümü hatırlamıyorum.” Cris’in sesi, koridora girdiğimizde kısıktı, her taraf bembeyazdı; üzerinde yürümediğimden emin olmak için parmaklarımı bir duvarın üzerinde gezdirdim. “Semboller, güneyin bir ucunda, ormanlarda gördüğüm yazılarda vardı. İlaç ve deney yapmak için bitki örnekleri topluyordum ve devasa kalıntılar bulmuştum. Beyaz bir duvar...” Sesi iyice yumuşadı, çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Bahçivanlık dersinde haklıydım: Duvar *beyazdı*, tıpkı Sam’in kuzeyde gördüğü gibi.

“İyice görebilmek için en yüksek dallardan birine tırmandım. Her yerdeki ağaçlar, asmalar ve yaratıklardan dolayı seçmek zordu ama duvar bir zamanlar Kalp’in etrafındaki duvar gibi halka şeklindeymiş gibi duruyordu fakat içinde bir şehir bulunduğuna dair hiç kanıt yoktu. Sadece ortasında yerle bir olmuş bir bina vardı, tapınağımız kadar büyük olabileceğini gösteren molozlar vardı.”

“Bu yıkıntılar, sanki ortasında bir nokta bulunan bir halkaya mı benziyordu?”

Cris, başıyla onayladı.

Bu, Meuric’in Kalp ya da şehir anlamına geldiğini söylediği semboldü ama ormanda şehir yoktu. Olsaydı, orman çoğunu kaplamış olsa da *bir tür* kanıt bulunurdu.

“Peki, ya semboller?”

“Taşa kazınmışlardı, gerçi erozyon nedeniyle görmek zorlaşmıştı. Oradan ayrıldığımda hatırlamakta çok zorlandım.”

Meuric, kitapları kimsenin yazmadığını, yazılı olarak ortaya çıktıklarını söylemişti. Fakat dil, anka kuşlarının yaşadığı ve yandığı ve öldüğü ve tekrar yaşadığı ormanlardan gelmiş gibiydi. Peki, kitapların burada işi neydi?

Cris, tekrar odaklandı, kafa karışıklığına neden olan büyü

buharlaşıyordu. "Tahminlerimin bir faydası oldu mu? Bunlar, uzun bir zaman önce olmuştu."

"Evet, kesinlikle." Artık elimde birkaç tanesinin çevirisi olduğuna göre keşke semboller üzerinde çalışıyor olsaydım dedim. "Çok yardımcı oldun. Bazı sembolere yan taraflarından baktığımı fark etmemiştim."

İçten bir tebessüm gönderdi. "Bana soracak kadar güvendiğine memnunum."

Stef, bana karanlık bir bakış gönderdi, etrafımızdaki beyazın tam zıttıydı. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Burada birlikte hapsedilmiş-tuk, ben ve Sam'i seven iki kişi ve ilgimizin odağı dışarıdaydı. Belki yaralanmış ya da hapsedilmişti. Deborl'un herkese başka neler söylediğini kim bilebilirdi ki?

Gerçekler yeteri kadar berbattı.

Koridor, karanlık bir yola açılan bir kemerle sonlanıyordu. Tereddüt ettim, bu kemere karşı şüphelerim vardı, gerçi nedenini bilmiyordum. Diğer tüm karanlık kemerlerle aynıydı, beyazın üzerinde geceyarısıydı.

"En azından buna bakmak daha kolay." Cris, gözlerini ovdu.

"Ağlama sesleri kesildi." Stef, bana baktı. "Altından geçecek miyiz?"

Bana soruyordu yani? Belki istemeden ona yolu bildiğim fikrini iletmiştim. "Evet, sanırım. Kaçabilmemize yardımcı dokunacak bir şeyler bulabilmek için gözlerinizi açık tutun."

Burada hiçbir şey bulamayacaktık. Anahtar gitmişti. Hiçbir şey kaçmamıza yardım edemezdi ama onların rahatlatılmaya ihtiyaçları vardı.

Kemerin altından geçtik.

İlerideki daire biçimli oda, tapınaktaki diğer odalara benzemiyordu. Burada, duvarlar kıpkırmızı parlıyor ve paslanmış

gümüş prangalara vurulmuş iskeletlerin altında mürekkep renkli gölgeler oynaşıyordu. Binlerce iskelet. Belki bir milyon tane.

Ortada geniş bir hendek vardı, bir piyanoyu içine alabilecek kadar genişti. Beyaz bir masa, bacaklarını açıp çukuru kapatan bir örümcek gibi tepesinde duruyordu. Bir ceset, mükemmel şekilde korunmuş, göğsüne saplanmış bir bıçakla masada oturuyordu. Bıçağı kendi elleriyle sabitlemişti.

Stef'in sesi aniden kısıldı ve derinden gelmeye başladı. "Bu da ne?"

"Daha önce hiç görmemiştim." Kıpırdamıyordum. Her yer iskelet, etsiz, kıyafetsiz sarı kemik doluydu. Odanın içinde üst üste dizilmişlerdi, başları yanlarına düşmüştü, elleri kucaklarına ya da altlarındaki taşa değiyordu.

Daha önce, ölümü hiç böylesine yoğun görmemiştim, Sam'in bana gösterdiği mezarlarda bile. Mezarlar huzur doluydu, baştan uca demir ve taşla işlenmişti, çiçekler ve asmalar vardı. Onlar, ait oldukları anıt mezarlarda ya da tabutlarda tutulan cesetlerdi.

Stef, çukurun ve taş masadaki adamın karşısından. "Bu, farklı," diye seslendi.

Fazla yaklaşmadan çukurun etrafından geçerken, masadaki adama gözlerimi diktim. Kısa boylu ve şişmandı, çalı gibi kah-verengi saçları ve sakalları vardı. Sanki önemli bir şeye yoğunlaşırken ölmüş gibi çenesini uzatmıştı. Genel anlamda kuvvetli görünüyordu, sanki bir trolle güreşse kazanırdı.

"Ana." Cris, omuzuma dokundu. Stef'in çömeldiği yerde bir diğer iskelet zincirlerinden aşağı, diğerlerinden uzağa doğru sarktı. Zeminin ortasında yere kapaklandı, sanki masadaki adamın önünde eğiliyormuş gibi kolları iyice açıldı.

"En garip kısmı bu değil." Stef, zincirinin yanından geçerek ikinci iskeleti gösterdi ki bu iskelet, bir köşeye ayrılmış gibi

görünüyordu. Uzuvarları sallanıyor, yıpranmış bağları kemikleri zar zor bir arada tutuyordu. Birisi dokunsa, iskelet yıkılıp bir toz yığınınna dönüşecekmiş gibi duruyordu.

Gözlerimi duvarlarda, boş göz çukurları ile dengesizce sallanan çenelerin arasında gezdirdim. "İşte." Boş bir noktaya işaret ettim. Beyaz taşın üzerindeki gümüş prangalar öylece duruyordu. "Birisi bunu oraya koymuş."

Deborl, Meuric'in yerinin değiştirilmesiyle ilgili demişti ki...

"Kutsanmış nedir?" Soru, konuştuğumun farkına varmadan ağzımdan çıktı. Deborl *gerçekten* Meuric'in yerine geçmişti. Fiziksel olarak.

"Bu, uzun süredir duymadığım bir kelime." Stef, başını dikti. "Meuric, ilk başlarda bu unvanı, Janan'la aralarında özel bir bağ olduğunu söyleyerek sahiplenmişti ama gerçekten herhangi bir şey yapıyor gibi de değildi. Sonunda bu konuda konuşmaya da bir son vermişti."

Atkımla oynadım, soğuk ipek sadece silik bir rahatlık hissi sundu. "Meuric, ilk Kutsanmış'dı," dedim, yerdeki iskeletlere baktım. "Ben onu buraya hapsedince yapacağı şeyde başarısız oldu. Deborl, yerine geçti."

Cris, yanıma geldi, tepemde dikildi. "Ama neden? Ne önemi var ki?"

"Meuric de Deborl da Janan'ın dirileceği ile ilgili bir şey söylediler. Göge yükselseğini."

Stef, "Bu, kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldandı. "Göge yükselmek."

Bekledim ama yorum yapmadı. "Meuric, elinde anahtar olursa Ruhlar Gecesi'nde sağ kalacağından emindi."

"Bu, üç ay sonra olacak." Cris, başını sağa sola salladı. "Ama bizim her on beş senede bir Ruhlar Gecemiz olur. Hepimiz sağ kalırız. Sıradakini farklı kılan ne?"

Zaman? Janan her ne üzerinde çalıştıysa, beş bin sene ona yeterli olmuş muydu? Meuric, yakında gerçekleşeceği konusunda ikna olmuştu, tapınak onu delirtmeden önce bile. "Ruhlar Gecesi'nden sağ kurtulmanın yolu anahtarsa ve Kutsanmış anahtarı eline geçirirse, bu kesinlikle Janan'ın istediği şeyi yapmak için gerekli motivasyonu sağlar."

Cris, "Peki, Janan ne istiyor?" diye sordu. "Dirilmek mi? Göğe yükselmek mi?"

Anka kuşu gibi dirilmek değil, demişti Meuric. Başka bir şey. Tekinsiz bir şey.

Yerdeki ikiliyi parmağımla gösterdim. "Bu ikisi Meuric ile Deborl." Kollarımla odayı gösterdim.

"Ve geri kalanlar da sizsiniz. Hepiniz. Sam, Sarit, Orrin, Whit, Armande, Sine... herkes."

Cris ile Stef'in ağızları açık kaldı.

"Burada neler oldu?" Hatırlayamadıkları için bunu sormam muhtemelen kabalığımın bir göstergesiydi. Janan, hatırlamalarını ya da dünyadaki diğer beyaz duvarları ve kuleleri bilmelelerini istemiyordu ve bazı paradoksların gülünç olduğunu düşünmelerini istiyordu.

Ne zaman yeniden doğsalar, onlara bir şeyler yapıyordu ama artık tapınakta oldukları için belki de hafızaları yerine gelmişti.

Stef odaklandı, gözlerinin arasında bir çizgi oluştu. "Janan, bizim liderimizdi. Eskiden erkekti. İnsandı."

Masadaki cesede baktım. "O mu?"

"O," diye tekrarladı. "Özel bir yanı bile yoktu. Liderimizdi ama sadece bir insandı."

Ne kadar da inanılmazdı; tüm bunlar, sadece bir adam yüzündendi. Stef'in çenesindeki kaslar gerildi ve parmak boğumları zorlanınca beyazlaştı. "Ne zaman aklıma geliyor gibi olsa tekrar yok olup gidiyor."

“Sorun değil.” Elimi omuzuna koydum. “Bir şeyler hatırlayınca bana söyle yeter. Ben unutmam.”

Bazen, yeni olmanın avantajları oluyordu.

“Lideriniz olduğunu söyledin. Sıradan bir adam olduğunu.” Kendi çıkarım için de konuşuyordum. Belki daha çok hatırası tazelenirdi. “O zamanlar Kalp’i keşfetmiş miydiniz?”

“Hayır.” Cris, kaşlarını çatı. “Ve önceden düşündüğüm gibi Sınır’ın çevresindeki kabilelerden de değildik. Hep birlikteydik. Janan hariç hepimiz. Ona gidiyorduk.”

“Bana anlatılan hikâye şöyleydi: Oraya nasıl vardığınız konusunda kimse ağız birliği yapmıyor ama farklı kabileler halinde yaşıyormuşsunuz. Sonra, Kalp’i keşfetmişsiniz ve herkese yetecek kadar büyük olduğunu fark edene kadar savaşmışsınız. Böylece, ilk defa biraraya gelmişsiniz, bir milyon kişi olarak.”

“Evet, bu doğru.” Cris, başını sağa sola salladı. “Ama bu, doğru değil. Bu, yaşanmadı. Janan, bizim liderimizdi ama haksız yere hapsedilmişti. Herkes onu özgürlüğüne kavuşturmak için gelmişti. Şehir, daha sonra ortaya çıktı. Sonra... Biz bir şey yaptıktan sonra.”

Masayı işaret ettim. “Sonunda bir şekilde buraya gelmiş. Ve bir şekilde hepiniz kendinizi bu odada zincirlere bağlı otururken bulmuşsunuz. Nasıl?”

Stef, “Hatırlamıyorum,” diye fısıldadı. “Meuric’in bizi zincirlediğini, sonra da kendini sunağın yanına zincirlediğini ve Janan’a hazır olduğumuzu söylediğini biliyorum. Her yeri kaplayan beyazlığı ve rüzgârı hatırlıyorum ve hemen sonrasında şehir duvarı ardında durduğumuzu da. Hepimiz bir yere vardığımızı düşünmüştük ama kimse neden oraya gittiğimizi bilmiyordu.” Odayı eliyle gösterdi. “Burada her ne olduysa, bizi sonsuza dek ona bağladı. Bu, onu değiştirdi, aynı anda hem *daha azı* hem *daha fazlası* olmasını sağladı. Yeniden doğmamıza neden oldu.”

Anti-sessizlik, kelimelerinin arasındaki boşluğu doldurdu ve hepimiz büyük sorunun cevabını keşfettik.

Ben, yeniden doğmayacaktım.

Kesinlikle doğmayacaktım.

Ben, beş sene önce burada değildim. Duvarlara zincirlenmiş bir iskeletim yoktu.

Öldüğümde yok olacaktım. Buralardan gitmiş olacaktım ve müzik parçalarını ve tuttuğum birkaç defteri saymazsak, kimse beni hatırlamayacaktı.

Oturmak ya da konuşmak ya da nefes almak istedim ama saçımdaki mavi gülden buz dalgası yayılıyor, ilk önce düşüncelerimi, sonra diğer parçalarımı donduruyormuş gibi geliyordu. Artık ne yaparsam yapayım, –buradan kaçsam, yeniruhları kurtarsam ve Janan'ı durdursam da– öldüğümde her şey bitmiş olacaktı. Önümde Sam ile geçirilecek ömürler olmayacaktı. Müzik aletlerini yeniden yapmaya yardım edemeyecek, hepsini çalmayı öğrenemeyecek, kar yağışı gibi duyulacak müziği besleyemeyecektim.

Kalbim paramparça oldu; taşın üzerinde camdı. Sonrasında Janan konuştu.

28 HAPİS

“Hata. Geri döndü.”

Janan'ın sesi, her bir yandan geldi, devasa, derin ve eziciydi. Akmaya yeltenen gözyaşlarımı, gözlerimi kırparak engelledim ve masadaki adama baktım ama hâlâ ölüydü.

Umutsuzluk içimi parçaladı. Ben, bir hataydım. Kopmuş bir ruhtum. Ve bu ömrüm bitince *geri gelmeyecektim*. Asla diğerleri gibi olmayacaktım.

“Gitmek zorundasın. Burası sana göre bir yer değil.” Janan'ın sözleri odayı sarstı ve kırmızı ışık kubbeli tavanda toplandı. Duvarlar bembeyaz kesilene kadar üzerlerindeki tüm koyu kırmızı rengi emerek parladı.

Varlık, soluklaştı, kırmızının tekrar duvarlara akmasına müsaade etti. Her şey birkaç dakika önceki haline döndü. Yeni öğrendiğim... *Geçici durumuma dair bilgi hariç*.

“O, Janan mıydı?” Etrafa bakan Stef'in yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. Sesini alçalttı. “Burada olduğumuzu biliyor demek, ha?”

“Artık biliyor.” Kollarımı bedenime sardım. “Anahtarı kurcalamadığımı takdirde genellikle beni görmezden gelir. Sana

dokunamaz –cismani değil– ama duvarları değiştirebilir. Bir keresinde beni ufak bir odaya kilitlemişti.”

“Nasıl kaçtın?” Cris, sordu.

“Anahtarın üzerindeki tuşlara dokunacağımı belirterek tehdit ettim.” Derin nefesler. İçeri ve dışarı. Ölmek ve asla geri dönmemek fikri hariç her şeye odaklandım. “Anahtar nasıl çalışıyor bilmiyorum ama uğraşmamı istemediğine göre Janan’ı rahatsız ediyordum olmalı.”

Cris, başıyla onayladı. “Duvarlar onun vücuduysa, bu sanırım benim *senin kollarının* kontrolünü sağlamama benziyordur. Bu, sadece ‘Kutsadığına’ karşı duyabileceği bir tür güven.”

Janan’ın sesi tekrar patladı, yeri sarsan şimşek kadar şiddetliydi. “Buraya ait değilsin!”

Sıçradım, kemiklerim sanki titreyerek düşecekmiş gibi hissettim ve masadaki cesede bakmamaya çalıştım. Ya da duvarlardaki iskeletlere. Bakmak için gerçekten güvenli bir nokta yoktu.

“Gitmeli miyiz?” Stef, zelzele dinince sordu. Sesi titriyordu. Stef’in korktuğunu görmekten nefret ettim; her zaman kendine öyle çok güvenirdi ki.

“Hayır. Bu odayı terk edersek, bizi başka bir yere hapsedecek. Anahtar bende değil. Dışarı çıkmamızı sağlamam imkânsız.”

“Yani, burada kalıyoruz öyle mi?” Cris, şüphe eder gibiydi.

“Bu durumda buraya hapsolmuş olmayacak mıyız?” Stef, sanki koşup gidebilecekmiş gibi kapıya göz attı.

“Daha önce hiç buraya gelmedim.” O anda da orada olmak istemiyordum. “Belki Deborah giderken bir hata yapmıştır. Belki tapınakta bir odaya girmek, o odanın tekrar ulaşılabilir bir hale gelmesini sağlıyordu. Size söyleyebileceğim tek şey, iki kere tapınakta bulundum ve bu odayı hiç görmedim.”

Stef, başını sağa sola salladı. "Yine de buraya hapsoldük."

"Burada önemli olaylar olmuş. Cevaplar bu odada. Tapınağın geri kalanında bir şey bulamayacağız."

"Gitmek istiyorum sadece." Stef, kemere yaklaştı. "Buradan çıkış yok ama geriye kalan..."

"Hiçbir yerde çıkış yok." Yumruklarımı sıktım. "Anlamanın güç olduğunu biliyorum ama dışarı açılan bir çıkış yok. Anahtar bende değil."

"Sam, bizi kurtaracaktır." Cris, ümitlenmiş gibi gözüktü.

"Hayır, kurtarmayacak." Tapınağın hissedilir ısısı yoktu – fazla sıcak ya da fazla soğuk değildi– ama vücudumdan bir ürperti geçti ve titredim. "Bizi kurtarmayacak çünkü bunu yapamayacak. Dışarıda etrafımız sarılmıştı. Sam'in durumunun iyi olup olmadığını bile bilmiyorum." Son sözlerim beni boğdu.

İkisi de daralmış gibiydi ve Cris, dirseğime dokundu. "İyi olduğuna eminim. Muhtemelen şu anda anahtarı almak için bir plan yapıyordur."

Başımı sağa sola salladım ve gördüklerimi aktardım. Olayları onlara anlatırken hafifletmeye gerek yoktu. Durumumun nasıl daha beter bir hale gelebileceğini kestiremiyordum.

"Ana!" Stef, altından geçtiğimiz kemere doğru parmağını uzattı. Parmağı yok oldu. "Bizi içeri kilitlemiş. Şimdi gerçekten dışarı çıkamayacağız."

"Zaten dışarı çıkamayacaktık!" Tapınağın sürekli atan nabızı başımı zonklatıyordu. "Bunun nesi bu kadar kafa karıştırıcı ki? Nerede olursak olalım, çıkıp gidemiyoruz. Sam, bizi kurtaramaz. Deborl, hayatı buna bağlı olsa bile bizi serbest bırakmaz. Başka kimse anahtarı nasıl kullanacağını bilmiyor. Burada sıkışıp kaldık."

"Pekâlâ!" Cris, sanki baş ağrısını daha ufak, daha idare edilebilir bir ölçüye getirmiş gibi alnını ovuşturdu. "Lütfen, ikiniz de. Bir plana ihtiyacımız var."

“Ne gibi? Kaçmak mı?” Suratımı astım ve odayı işaret ettim. “Görebildiğim tek şey, sunağın altındaki delik ve bunu hiç tavsiye etmem.”

“Çekip gitmiş olsaydık da bu kadar kötü bir durumda olacaktık,” diye mırıldandı, duyulabilecek kadar yüksek sesle söylemişti.

Başımı sağa sola salladım. “Gitmiş olsaydık, minik bir kutuya hapsolmuş olacaktık.”

“Bunu bilemezsin. Sürekli tahmin yürütüyorsun.” Stef, tepemde belirdi. “Bizi, nereye gittiğini ya da eline ne geçirmek istediğini söylemeden bir bilinmeze doğru yönlendirip durdun.”

“En azından, ben bir şeyler yaptım.” Tırnaklarım avucuma battı, tenimde hilaller oluşturdu. “Sen ise aklın karışmış bir halde öylece durdun. Deborl’dan kaçmaya çalıştın mı acaba? Ya da Sam ile sana neler olduğunu söylemedik diye öfkelenmekle mi meşguldün?”

“Benim hakkımda ya da nasıl hissettiğim hakkında bir şeyler biliyormuşsun gibi davranma.” Kırmızı ışıktaki suratı pembeydi ve ben fazla ileri gitmiştim.

Umurumda değildi. “Yeteri kadar biliyorum.” Sam’i, bana yakınlığı nedeniyle kışkırtıp durmuştu ama destelerce fotoğrafı ve mektubu saklayan kişi de *oydu*. Canını acıtmak istedim. “Sam’e olan hislerini nasıl sakladığını biliyorum. Onu kandırdın ama o, senin oynaşmalarına alışmıştı ve asla ciddiye almıyordu. Ama ben, senin bunları cidden yaptığını biliyorum.” Bana, sanki ona ayaklarının tavuk ayağı gibi olduğunu ya da ellerinin kafasının ucundan sarktığını söylemişim gibi baktı ama karşımdaki Stef’di işte. O anda bile umursamıyormuş gibi yapıyordu.

Söylememem gerektiğini biliyordum ama yine de söyledim, ses tonum kısık ve fazlasıyla sakindi “Ona, onu sevdiğini söyledim.”

Suratı ifadesizleştii.

Bilge bir insan, bu noktada dururdu ama ben yine de devam ettim. “Öne sürdüğün kadar cesur olsaydın, ona bunu birkaç ömür öncesinde söylemiş olurdun.”

“Sanki sen söyledin mi ki? Hayır, bu senin ıstırap içindeki yeniruh varlığını yerle bir ederdi.” Sesi, daha güçlü, daha sinirli bir hal aldı. “Mutlu olmak için kendine müsaade edemezsin, değil mi? Eh, belki bu işleri düzene sokar: Bir daha geri gelmeyeceksin. Burada, üzerinde senin adının yazılı olduğu hiçbir iskelet yok, yani öldüğünde her şey bitecek. Gideceksin. Ben yine de Sam’i seveceğim ve bu arada, ona söylediğin için de teşekkürler. Artık senin gözükmeyeceğin gelecek hayatlarımızdan birinde vereceği cevabı düşünecek vakti olacak. Şimdi mutlu musun? Sen, gerçekten de düşündüğün kadar trajiksin kelebek.”

Beni bıçaklasaydı da olurdu; aynı şekilde acıttırdı.

Yapmamam gereken dolu şey vardı, Sam’in iskeletini bunların arasında bulabilir mi diye –ben bulabilirdim– sormak ve ona, duygularını öğrendiğinde Sam’in verdiği tepkiyi söylemek gibi. Fakat bunlardan hiçbirini yapmadım, çünkü acımasız ve alçakça olurdu. Buraya kadar acımasızlık ve alçaklık konusunda ilerleme kaydetmediğimden değildi ama benden sonsuza dek nefret etmesini istemiyordum. Ve romantik hisler bir yana, o hâlâ Sam’in en iyi arkadaşıydı.

“Bu konuda tartışmanın bir manası yok Stef.” Sesim, öncekinden daha kısıktı ama içindeki gerginliği duyabildiğine de emindim. “Çünkü buraya hapsoldük. Bu odadan asla çıkmayacağız.”

29 ÖLÜMSÜZLÜK

Stef ile Cris'i susturduktan sonra Meuric'in iskeletine gittim ve kafatasına tekme attım.

Zincirler kırıldığında iskeleti tek parça tutan büyü geçerliliğini yitirmiş olmalıydı. Kafatası zeminde yuvarlandı ve masanın altındaki çukura düştü.

Kollardan birine tekme attım ve birkaç kemik birbirine çarparak çatladı, zemine ve masanın bacağına da vurdum. Meuric'in parçaları göz önünden çekildi, aşağıya düşerken hiç ses çıkartmadı. Çukurun sonuna vardılarsa da ben hiçbir patırtı duymadım.

Hâlâ sinirliydim; kaburgalarına, kalçasına tekme attım. Botum temas ettiğinde daha ufak kemikler de parçalanıp toza dönüştü. Tıslar gibi "Senden nefret ediyorum," dediğimde Meuric'den geriye kalanlar da yok oldu.

Tozların etrafında dolanırken, Meuric'i yine tekmeleyerek bir çukura attığım için neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Kendi kendime, "Pekâlâ," diye fısıldadım ve prangalara vurulmuş iskeletin başına çömeldim. Deborl. Ondan da nefret ediyordum. Meuric'den nefret ettiğimden daha fazla. Nefret,

içimde bir yılan gibi kıvrıldı, rahatsız ediciydi ama net ve keskin ve sabitti.

Bir kilit bulmak amacıyla paslanmış gümüş kelepçeye uzandım. Janan'ın Kutsadığı olmasaydı, belki de Ruhlar Gecesi'nde dirilemeyecekti. Bu, hapsolmaya değer bir şey olurdu, şayet geriye kalan herkesi kurtarabilseydim.

Prangaya dokunduğumda vücudumdan bir elektrik akımı geçti. Çılgılık attım ve sağ tarafımı hissetmemeye başladım. Kolum, işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu.

"Ana?" Cris, aceleyle yanıma geldi, bana saldıran şeyi görmek için etrafına baktı.

Başımdaki vızıltıyı kafamı sallayarak geçiştirdim. "Zincirlere dokunma."

Parmaklarımı hissetmeye başlayana kadar yanımda oturdum ve sonra, daha dikkatlice masaya geçtim ve tekmeleyerek Janan'ı düşürmeye çalıştım.

İnsan formundaki gümüşten ibaret olsaydı da bu kadar olurdu. Kıpırdamadı. Cris bile bana katıldı ama ne kadar dene-diyssek de yerinden oynatamadık.

Öte yandan, birlikte uğraşıp bıçağı çıkartabildik. Cris, Janan'm parmaklarını yeteri kadar aralayınca ben de bıçağı çekip çıkartabildim. Bıçağın sapı gümüştü ama ucu sıvı altına batırılmış gibiydi. Janan'ın elleri eski pozisyonuna geri döndü ama artık sadece bir bıçağın anısını tutuyordu.

Bıçakla yapabileceğim bir şey yoktu gerçi, ben de masada bıraktım.

"Öleceksin!" Duvarlarda ruhani Janan bağırdı.

"Neden ayakkabımı yalamıyorsun ki?" Ölü Janan'm suratına botumu dayadım. "Bize hiçbir şey yapmayacaksın. Buradayken olmaz."

Kırmızı ışıklar odanın içinde dolandı ve Janan, bana hiç

hayal edemeyeceğim şekillerde seslenirken çılgınlıkları odada yankılandı.

Fakat cismani değildi ve biz zaten buraya hapsolmuştuk.

“Sen, sadece bir insansın, tıpkı bizim gibi!” Tam olarak doğru değildi –güçlüydü, ruhaniydi ve ruhları yutup yeniden dünyaya getiriyordu– ama işe insan olarak başlamıştı. Bunu ona hatırlatmak tatmin ediciydi. “Ufacık bir insan!”

“Planın bu mu?” Stef, çılgınlık yok olduğunda sordu. “Bizi kapı dışarı atana kadar onu sinirlendirmek mi?”

“Hayır. Daha iyi bir plan üzerinde çalışıyorum.” Gergin, sahte bir tebessüm gönderdim. “Bu, sadece başlangıç.” Ölü Janan’ın kafasına tekme attım ama sanki bir buz kitlesine tekme atmışım gibi ayak parmaklarım uyuştu.

Masadan aşağıya atladım ve odada yürüdüm.

Birkaç dakika ya da saat sonra, Cris de yanımda yürümeye başladı ve ona, “Stef’e karşı kaba davrandığım için beni azarlamaya geldiysen, duymak bile istemiyorum,” dedim. Atkımı bücktüm, gözle görünen telaşımdan nefret ettim ama kıpırtısız da duramıyordum.

“Hayır, senin zaten kendini yeterince azarlamış olacağını düşündüm.”

“Hıı.” Yorumsuz. Bunu, Sam’den kapmıştım ve karşındaki insanın duymak istediği şey yerine geçebiliyordu.

“Buradan nasıl çıkılabileceğini bulmaya çalışıyordum,” dedim. Kemer hâlâ ortalarda yoktu ve hiçbir işaret de yoktu. Bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini belirten kelimeler ya da resimler yoktu. “Anahtar yok demek, duvarları kontrol edemeyiz demektir. Kapı ya da işe yarar bir şey yapamayız. İyi haber ise üzerinde epey düşünmediğimiz takdirde acıkmayıp susamayacağımız.”

“Harika, teşekkürler. Deborl, bizi buraya hapsedmeden önce

beslemedi. Üzerinden ne kadar süre geçmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Bir gün? Bir hafta? Beş dakika?” Omuz silktim. “Burada zaman farklı şekilde işliyor ve kendi içinde tutarlılığı yok.”

Moriah, zamanın hesaplamaya çalışan kişiye bağlı olarak önem kazandığını söylemişti ki buna karşılık kahkaha atmıştım, çünkü saatçiydi. SED’ler ve saatler burada çalışmıyordu ama her bir saniyenin ve beni nasıl sonuma yaklaştırdıklarının ekstradan farkındaydım.

“Yani, kapılar yapabilen birine ihtiyacımız var.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Eh, evet. Aşağı yukarı öyle.”

“Stef?” Ona doğru işaret etti. “Üzerinde duvar yapımında kullanılabilecek bir şeyler yok, değil mi?”

Delici bakışları, ejderha asitiydi. “Git de gülçalılarının etrafında yuvarlan Cris.”

“Espri anlayışını takdir ettiğini sanmıyorum,” diye mırıldandım. Sanki onu suçlayabilirdim de. Birkaç gün içinde birbirimizi öldürerek Janan’ın yolundan çekilmiş olacaktık. Eh, Stef beni öldürecekti, sonra da Cris’i ve sonra da tek başına burada kalacaktı. Ve onun için kendimi kötü hissetmezdim.

“Nadiren takdir eden çıkar.” Kolaylıkla benim hızımda yürüyordu. “Neden yürüyorsun?”

“Durursam, sanki vazgeçecekmişim gibi hissediyorum. Ama ne yapacağımı da bilmiyorum.” Bu itirafla boğazım düğümlendi. Aynı Stef gibi o da benim zayıf olduğumu düşünecekti.

“Hey.” Koluma vurdu. Sendeledim ve o da tek elini sırtıma koyarak beni yakaladı. “Üzgünüm. Hey.” Yüzüme baktı, ifadesi ciddi. “Dışarı çıkmamanın bir yolunu bulacağız, tamam mı? Ve sonra, sen Sam’i öfkeli gruptan kurtaracak, kitaplarına tekrar sahip çıkacak ve Janan’ın yükselmesini önleyecek bir yol bulacaksın.”

"Peki, ben tüm bu mucizeleri yaratırken sen nerede olacaksın?" Tüm vücudum sızlıyordu ve gerçekten kendimi tekrar piyanoda kaybetmek istiyordum ama piyano da yok olmuştu. Paramparça edilmişti. Ve flütüm? Sarit, onu Konsey Binası'nda bir yere koymuştu ama belki de diğerleri bulmuştu.

Cris, "Ben de hatırlıyorum," dedi.

Bekledim.

"Burada olmak, bana da bilmememiz gereken birçok şeyi hatırlattı. Hatırlar o kadar eski ki sanki rüyaymış ya da başka birinin hayatına aitmiş gibi hissettiriyor ama hepsi gerçek." Daha önce hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu. Tebessümünden eser yoktu, dostane bir pozisyonda durmuyordu. Üzgün görünüyordu. "Janan'ın ne yapacağını söylediğini hatırlıyorum."

"Ne yapacaktı?" diye fısıldadım.

"Ölümsüz olmak istiyor."

"Ama..."

"Gerçek ölümsüzlük. Bizim gibi doğum ve ölüm ve yeniden doğum arasında dolanan sonsuz bir döngüye sıkışıp kalmış gibi değil. Şu anda olduğu gibi duvarlara hapsolmuş şekilde de değil. Eskiden, o hâlâ insanken, bu kulede hiçbir şey yoktu. Odalar ya da ışık ya da şekil değiştiren duvarlar yoktu. Burası bir hapishane olarak düşünülmüştü."

Eski ve yeniruhları değiştirmeye başlamadan önce bile hapis miydi? "Neden buradaydı? Onu burayı kim koymuştu?" Her ne yaptıysa, berbat bir şey olmalıydı ve görebildiğim kadarıyla daha da berbatlaşıyordu.

"Tüm bunlardan önce" –Cris, etrafı işaret etti– "Janan, en iyi savaşçıların ölümsüzlük uğruna bir göreve gönderdi. İnsanlar, her şeyden fazlasıyla korkuyorlardı; ejderhalar ve sentorlar ve troller..."

"Ve hava perileri mi?"

Cris, başını dikti. “Hayır, o zamanlar hava perisi yoktu. Sadece sonradan oldular.”

“Pekâlâ.” Garipti gerçi. “Devam et.”

“Eh, ölümsüzlüğün sırrını keşfettiğini ama anka kuşlarının kıskanç olduklarını söyledi: Sırlarını başka birinin bilmesini istemiyorlardı. Bu hapishaneyi yaptılar –ve tüm dünyadaki hapishaneleri– ve Janan ile savaşımlarını hapsettiler; her birini ayrı bir kuleye koydular ki bir daha asla bir araya gelemesinler.”

“Anka kuşları.” Gerçek olduklarını biliyordum ama hapishane yaptıklarını ya da etrafta uçmak, yanmak ve kendi küllerinden doğmak hariç gerçekten pek bir şey yaptıklarını duymamıştım. Eh, Meuric bir anka kuşunun hava perilerini lanetlediğini söylemişti ama Meuric delirmişti. Belki. “Diğer hapishaneler de bunun gibi kulelerden mi oluşuyor? Etraflarında duvarlar olan?”

“Hiç görmedim ama sanırım öyle. Sanırım, hapishanesinden Janan’ı kurtarmaya geldiğimizde sadece bir kule ve duvardan ibaretti.”

“Ormanda gördüğün gibi.”

Başıyla onayladı.

Ve Sam’in kuzeyde gördüğü gibi diye tahmin yürüttüm. Fakat bu kulelerin hiçbirinde Janan gibi bir şey yoktu. Olsaydı, hava şartlarından ve yaşamdan etkilenmezlerdi. O halde, bu hapishanelere ve mahkûmlara ne olmuştu?

Cris, başka bir zamandaymış gibi görünüyordu, hatıraların yükü altındaydı. “Hepimiz Janan’ı kurtarmaya gittik ama o, ölümsüzlüğün sırrının hapishanede –bir süreliğine– kalması gerektiği anlamına geldiğini söyledi. Anka kuşlarının bu kuleyi yaptıklarını söyledi, yani halihazırda anka kuşu büyüyle donanmıştı. Ve geriye kalanlarımız, onun başarısını ve dönüşünü beklemeliydi.” Cris, kırmızı ışıqla aydınlanan odaya

gözlerini dikti. “Beş bin sene boyunca sadece taş üzerinde var olmayı, beklemeyi hayal edebiliyor musun?”

“Yeniruhları yiyor.” Çenemi sıktım. “Empati kurmakta güçlük çekiyorum.”

“Ben, böyle demek...” Cris, bakışlarını yere indirdi. “Üzgünüm. Kastettiğim o değildi. Sadece, beş bin sene. Uzun bir süre.”

O kadar uzundu ki zar zor hayal edebiliyordum. “Terslemeliydim. Sadece yorgunluktan bitkin düştüm.”

“Anlıyorum.” Cris, solgun bir tebessüm gönderdi. “Janan, ölümsüzlüğünü korumaya aldı ama ruhların hâlâ barınacak bir şeye ihtiyacı oluyor.”

O halde, bu hava perileri için ne anlama geliyordu? Müziği çok seviyor gibi görünüyorlardı ama ruhu olmayan bir şeyin müziği sevdiğine inanmak da güçtü.

“Bunca zamandır bekliyor, büyüyor, güç kazanıyor. Ruhlar Gecesi’nde yükselir ve gerçekten ölümsüz olursa, hayatta kalmak için yeniruhları yutmasına gerek kalmayacak, o halde yeniden doğmamıza da ihtiyacı olmayacak.”

“Kutsanmış’a ne olacak? Meuric, anahtarı olursa yaşayacağını söylemişti.”

Cris, acı acı gülümsedi, ses tonu kısıktı ve incinmiş gibiydi. “Janan, bununla neden uğraşsın ki? Gereksiz olacağız, Meuric ve Deborl bile. Janan, tapınaktan kurtulduğunda anahtarı koruması için birine ihtiyaç duymayacak.”

Anahtar. O küçük kutunun etrafında bin tane daha soru dünüyordu. Nereden gelmişti? “Karanlık tapınak gecesinde Meuric doğumun güzel bir şey olmadığını söylemişti. Acı vericiymiş.”

Cris, “Sımr’daki yanardağı da buna ekle,” dedi, “ve eline geçen şey... hiçbir şey. Yanardağ patladığında Janan hariç hiçbir şey kalmayacak.”

Fenalaşacak gibiydim. Yanardağı düşünmemiştim bile ama depremler, gölün su seviyesi...

Sınır'ın altındaki yanardağ, sadece doğal döngüsünün içinde hareket etmiyordu. Hayır, patlamaya hazırlanıyordu. Birçok uyarı verilmiş *olmalıydı*. Patlamadan önce, ellerinde yıllar boyunca ortaya çıkan kanıtlar *olmalıydı*. Fakat Janan ile ilgili hiçbir şey doğal değildi; yanardağ kargaşası *hesin* onun eseri idi.

Sınırdaki patlama olduğunda tahribat tamamlanmış olacaktı. Yer, boylu boyunca yarılacaktı. Lavlar, ormanlara akacak, yoluna çıkan her şeyi öldürecek. Kül, havaya dolacak, güneşin önünü kapatacaktı. Dünyanın sıcaklığı önemli ölçüde düşecekti.

Bunu görebilecek birileri olacağından değil.

Kalp –hatta Sınır– topraktaki bir delikten ibaret olacaktı.

Cris, ellerini ceplerine soktu, kaşlarını öylesine çattı. “Ruhlar Gecesi’ne hâlâ aylar var. Kaçabilirsen, hâlâ onu durdurmak için vakit olacak.”

“Benden değil, bizden bahsediyorsun sanırım.”

“Hayır, seni kastediyorum. Ve kaçmak istiyorsa, Stef’i de.”

Odanın uzak bir köşesinden Stef, “Ne?” dedi ve ayağa kalktı. “Dışarı çıkmak için bir yol mu buldunuz?”

Cris, Stef taş masanın etrafında dolanırken başıyla onayladı. “Ana, öncelikle bir şeyi itiraf etmeliyim.” Ses tonu beni titretti.

“Neyi?”

“Yapmak isteyeceğim en son şeyin, seni incitmek olduğunu lütfen bil ama” –tepki vermeyen Stef’e bir bakış fırlattı– “sanırım bunu bilmen gerek.”

Bekledim.

“Janan, bizi kullanıyor, evet, beslenmek için eskiruhlar ile yeniruhların yerini değiştiriyor. Ama bu zincirlere rağmen bizi kandırmış ya da buraya hapsedmiş değil. Geri döndüğünde gerçekten ölümsüz olarak bizi korumak için gerekli olan

bilgiye ve güce sahip olacağı bize söylenmişti. Tek yapmamız gereken, kendimizi ona bağlamaktı ve o, gerisini halledecekti. Dünyadan korkuyorduk ve ondan da korkuyorduk, yani evet dedik.” Cris, odayı işaret etti. “Bağlanmak için anlaştık. Yeniden doğmayı tercih ettik.”

Kolay bir karar gibi görünmüş olmalıydı, neticede kim sonuza dek yaşayabilecekken ölmeyi tercih ederdi ki? “Yeniruhları bilmiyordunuz yani?” Tabii ki bilmiyorlardı. Gerçeği öğrendiğinde Sam dehşete düşmüştü ve Stef ile Cris de aynı durumdaydı. Tanıdığım insanlar, asla bu değiş tokuşu yapmazdı.

“Genç olduğumuzu anla,” diye fısıldadı, beti benzi atmıştı. “Gençtik ve kaynar su ile çamur tüküren tehlikeli topraklardaydık. Ejderhalar, sentorlar, troller ve anka kuşları vardı, ayrıca Sınır’da yaşayan sıradan hayvanlar da. Buraya gelene kadar zaten halkımızın yarısı ölmüştü. Biz o zamanlar—şimdi bile—ölümden çok korkuyorduk.”

Stef, bakışlarını yere indirdi. “Bencil ve umutsuz bir davranıştı ama o zamanlar şartlar zorluydu.”

“Hayır.” Bunu, sanki inkâr etmek bir şeyleri değiştirebilecekmiş gibi söyledim.

Kalbim sıkıştı. Bu kararı asla vermeyeceğimi söylemek istiyordum ama o anda hissettiklerim—ne yaparsam yapayım hayatımın kısa olacağını bilmek—doğrultusunda böyle bir anlaşılmayı kabul edebilirdim. Sam, müzik ve hep istediğim şeylerle geçecek bir ömür daha. Karşılığı, asla neler kaçırdığını bilmeyecek birileriydi.

Yaptıkları için herkesden nefret edebilseydim, her şey çok daha kolay olurdu.

Cris, gözlerini kapattı. “Kaç ruha mâl olduğunu bilmek istemiyorum, özellikle bazı insanların ne sıklıkta öldüğünü hesaba katarsak.”

“Yüz milyonlarca yeniruh.” Stef’in sesi kulak tırmalıyordu.
“Çok üzgünüm Ana.”

Fenalaşmışım ve acı çekiyordum. Sam de bu anlaşılmayı yapmıştı. Beni seven Sam.

Kendime uzun bir zaman önce olduğunu hatırlatsam da ihanet içimi parçalamıştı. Sam’im. Arkadaşım Sarit. Anid’i çok seven Lidea. Ariana’nın en kıymetli varlık olduğunu düşünen Geral. Tüm arkadaşlarım. Güvendiğim herkes.

Hepsi bu anlaşılmayı yapmışlardı.

Kalp halkı, yeniruhların yerlerini alacaklarından çok korkuyorlardı ama asıl onlar beş bin senedir yeniruhların yerine geçiyorlardı.

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ama yanaklarımı sildim ve üzüntü ile öfkeyi bir kenara kaldırdım. O anda başa çıkamayacak kadar bitkindim. “Tamam. O halde, planın nedir? Janan’ın tüm bunları nasıl başlattığını hatırlatmanın nasıl bir yardımı dokunuyor?”

Cris, öyle uzun bir süreliğine sessiz kaldı ki gerçekten bir planı olmadığını düşündüm. “Birinin bir kapı açabilmesi gerekiyor. Bunu ben yapacağım.”

“Anahtarsız?”

Gözlerini kapattı. “Bir anahtarla. Ama o anahtarla değil.”

Anlam vermem için zaman gerekti. “Hayır. Yapamazsın.”

“Yapabilecek tek kişi benim.”

“Hayır.” Zorla ayağa kalktım, kalbim parçalanıyordu. “Kendini feda etmene izin vermeyeceğim.”

“Üzgünüm Ana.” O da ayağa kalktı, benden on kat daha zarıftı. “Bunu ben yapmalıyım. Dünyanın hâlâ Stef’e ihtiyacı var.”

“Dünyanın hâlâ sana ihtiyacı var.” Bir kaya parçasına doğru haykırıyordum, çünkü sadece başını sağa sola sallıyordu. “Sen olmadan toplum asla tarımı anlayamazdı. Seraları. Tarlaları. Bağları. Bunlar, senin sayende oldu.”

“Bin sene önce.” Koluma dokundu ama onu ittirdim. “Şimdi gül yetiştiriyorum. Asil bir uğraş ama hayatta kalmak için gerekli değil.”

“Ne?” Stef, aramıza girdi. “Neden bahsediyorsun? Neden kapı açmasını istemiyorsun?”

“Çünkü o anahtar olmadan, kapı yaratmanın tek bir yolu var,” dedim.

Başını sağa sola salladı, yılmış gibiydi. “Lütfen kaçırıldığımı ve açlıktan ölmek üzere olduğumu hatırla.”

“Cris,” –parmağımla işaret ettim ve adını kükreyerek söyledim– “Janan’ın yaptığı şeyi yapacağını düşünüyor: Vücudundan kurtulacak, tapmağın bir parçası haline gelecek.”

“Ne?” Stef aniden ayağa kalktı, Cris’e doğru haykırdı.

“Bunu yaparsan, sen de onun kadar kötü olursun. Yaşamak için ruhları yutman gerekir ve birisi Kutsanmış olmak zorunda kalır ve hem sen hem Janan nasıl duvara sığacaksınız? Alanını seninle paylaşmaktan mutluluk duymayacağından eminim.”

Stef, Cris’e çok yakın duruyor, Cris sessiz kalıp beklerken bağırabildiği kadar bağırıyordu. “Bunun işe yarayacağını niye düşünüyorsun? Bildiğin kadarıyla, sadece göğsüne bir bıçak saplayacak ve öleceksin.”

“Bu işe yaramasa bile,” dedim, “beş bin sene içinde herkes seni durdurmak zorunda kalacak ve öte yandan iyi biri olduğun için kendilerini kötü hissedecekler.”

Stef ile aynı anda nefes almak için durduk ve Cris, araya girdi.

“Öncelikle, benim Janan’ın aksine müritlerim yok.” Odadaki iskelet izleyicilerimizi işaret etti. “Hiç kimseyi yeniden dünyaya getirmiyorum, ruhları da ele geçirmeyeceğim. İskeletler zincirlerle bağlı. Ona bağlılar.”

“Ya bu durum değişirse?” Bağırmaktan boğazım acıyordu ve

başım öfke ile ihanet nedeniyle zonkluyordu. “Ya aniden ruhları değiştirmen gerekirse?”

“Bunu yapmam.” Çok sakın ve kendinden emin gibiydi, sanki bunun ayartıcı bir şey olacağını düşünmüyordu. “Ana, söz veriyorum. Ne yaptığımı biliyorum, seni tanıyorum ve uzun zaman önce neyi feda ettiğimizi anlıyorum.” Elime dokundu, o kadar usulca dokundu ki parmaklarının titrediğini zar zor fark ettim. “Çok üzgünüm Ana. Bizi affetmeni haketmiyoruz ama işleri yoluna sokmayı deneyebilirim.”

“Bu nasıl olacak?” Ondan ve aptal planından nefret etmek istiyordum ama o anda bağırma sebebim bunlar değildi, vücudum bana cansız ve ağır geliyordu.

“Tıpkı Janan gibi duvarların bir parçası olacağım, sonra da bir kapı açacağım.”

“Hayır.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu, çılgınca bir plan. İşe yaracağını bile bilmiyorsun.”

Stef, “Kutsanmış’a ihtiyacın olmayacak mı?” diye sordu. “Ben kendimi şu ikisi gibi zincire vurmayacağım.” Deborl ile Meuric’in gözümünden kaçırdığım ayak parmak kemiklerinden birine işaret etti.

“Kutsanmış’a gerek yok.” Ona gülümsedi, korkunç bir şekilde odaklanmıştı. “Janan, müritlerini bağlasın ve anahtarı korusun diye birine ihtiyaç duymuştu ama ben duymayacağım. Ruh yok. Kurban yok.”

“Kendini kurban etmekten bahsediyorsun.” Sözlerim tiz perdeden çıktı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Olamazdı.

“Senin için.” Elimi tuttu, aramızdaki beş bin yıl buharlaşarak yok oldu. Gözü korkmuş bir genç gibi görünerek hislerimi yansıttı ve elimdeki eli terledi. “Senin yüzlerce ömrün olmadı ve bu ömrün bile henüz başladı. Hâlâ deneyimleyeceğin çok fazla şey var. Bu konuda ne olursa olsun” –tapınağın içini

gösterdi- “sana bir şans tanımam gerek.”

İçimde aynı anda milyonlarca şey oldu, en belirgin olanı kalbimin boğazımı sıkıştırarak çarpması ve midemin alt üst olmasıydı. Minnettardım ve üzüntüyle ağzıma kadar dolmuş-
tum, midem bulanmıştı.

“Cris, hayır.” Ölmek istemiyordum gerçi ya da sonsuza kadar hapsolmek. Yaşamak, deneyimlere sahip olmak istiyordum. Kısacık, tek bir ömürle dünyayı görmek istiyordum. Fakat Cris...

“Bunu bir hediye olarak düşün, eğer yardımı dokunacaksa. Geri çeviremeyeceğin bir hediye.”

Stef, yakınlarda duruyordu, gözleri Cris'in ne yapmak üzere olduğunu anlamış gibi açılmıştı.

“Janan, fazla güçlü. Onu yenemezsin,” diye fısıldadım, biraz da söylemem gerektiğini bildiğim için söylüyordum. “Güç kazanmak için beş bin senesi oldu. Sen, yeni ve güçsüz olacaksın. Duvarlarda kalmana müsaade etmeyecek.” Planının ne kadar yararsız olacağını görmesi gerekiyordu.

“Sana bir kapı açmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.” Boşta kalan eliyle yanağını avuçladı.

“Seni öldürürse ne olacak? Yeniden doğacak mısın?”

Cris, “Bir yeniruh kurban edilecekse,” dedi, “umarım doğmam.”

Fakat onun sonsuza dek yok olmasını istemiyordum. Nereye gidecekti? Ne yapacaktı?

“Ana, sen yaşamak zorundasın. Buradan çıkmak, Janan'ı Kalp'i yok etmeden durdurmak ve bu hayatı yaşamak zorundasın. Yapabileceğin her şeyi yap. Zıyan etme. Bana söz ver.”

“Başka bir yol bulacağız.” Bunu neden göremiyordu ki?

“Ne zaman? Nasıl? Burada iskeletlerden başka bir şey yok.” Gözleri cam gibiydi ve ağlamak istemiyormuş gibi birkaç kere gözlerini kırpı.

"Lütfen yapma." Yardım etsin diye Stef'e baktım ama bizi yüzünde buz gibi sert bir ifadeyle izliyordu sadece.

Tam ona döndüğüm anda Cris eğildi ve beni öptü. Uzun değildi, vahim değildi. Geriye çekilip hissettiğim kadar şaşkın görünmeden önce dudaklarının tadının, tıpkı gözyaşı gibi olduğunu anlayacak vakti zar zor buldum.

"Sam'e âşık olduğunu sanıyordum." Bu, söylemek istediğim şey değildi ama beni, yaşanan şeyin hissettirdiği ani heyecanı ve korkuyu ve stresi fazla düşünmekten kurtarmıştı. Hâlâ Sam'in beni neden öpmek istediğini anlamıyordum, kaldı ki başka biri.

"Daima Sam'e âşık olarak kalacağım." Kendi içine kapandı, başka bir zamandaymış gibiydi. Bu Sam'i değil, birkaç ömür önceki Sam'i kastetmişti. "Ve seni seviyorum," diye fısıldadı, günümüze geri geldi. "Sam'in sevdiği gibi değil, yakınından bile geçmez. Ama işte bu nedenle yaşamak zorundasın. Sen daha henüz yola çıkmışken, sana bir şey olmasına katlanamam ve seni kaybederse Sam'in acısına da katlanamam."

Nefesim elle tutulacak gibi yoğunlaştı, beni içeriden çökertti. Bunu yapmasına izin veremezdim ama kaçmak da istiyordum. Yaşamak ve sevmek ve ölmek istiyordum. İçimdeki parçalar teslim oluyor, özgür olabileceğim için onun kaderini hoşça karşılıyordu.

Stef, hâlâ buzdandı. Ondan güç almak mümkün değildi.

Cris, elimi sıktı. Elimı bırakmadığını unutmuştum. "Yaşayacaksın," dedi. "Tapınaktan çıkacaksın ve sonrasında öğrendiğin her şeyi Janan'ı durdurmak için kullanacaksın. Yeniruhları kurtar."

Başım la onayladığımda kendimden nefret ettim ve sıcaklık yanaklarımdan aşağı süzüldü. O da ağlıyordu ama ağlayan insanlara ne denmesi gerektiğini bilmiyordum. Bunun yerine,

ona sadece sarıldım. İncecik vücudu, beni kollarına almadan önce gerildi.

Konuşsaydım, parçalara dağılırdım. İçimdeki her şey dışarı taşardı. Kendini salana kadar onu sıktım ve “Seni öpmemeliydim. Umarım beni bağışlayabilirsin,” dedi.

Ben hâlâ konuşmadığım için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve başımla onayladım, anladığımı bilmesini umdum. Korkuyordu.

“Koşmaya hazır ol,” dedi, “çünkü ne kadar zaman alacağı ya da ne kadar uzun süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer vakit olursa, sen özgürlüğüne kavuştuktan sonra deneyeceğim... Bilmiyorum. Belki buraya hapsolmuş ruhları kurtarabilirim.”

Bu mümkün müydü ki? Belki de karşımdaki güllerini kar fırtısından koruyabilmek için atıyla Sınır’ı aşan çocuktu.

Stef, “Yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı. “Ben yapabilirim.”

“Dünyanın, bahçivandan daha çok bilim insanına ve mühendise ihtiyacı var, özellikle de şu anda.” Ona da sarıldı ve yanaklarından öptü. “Lütfen ben gittikten sonra birbirinizi öldürmeyin.”

Gittikten sonra.

Bunu hemen mi yapacaktı? Beklemesi gerekmiyor muydu?

Bacaklarım uyuştı, kollarım işe yaramıyordu. Sesim beni yarı yolda bırakalı uzun zaman olmuştu. Ona durmasını, tekrar düşünmesini söylemek istedim ama bu, sadece önlenemez olanı geciktirmeye yarardı. Kararını vermişti ve ben bencilce eve gitmek istiyordum.

Cris, onu sessizce beklemeye davet ettiğimden habersizce masadaki Janan’ın yanına tırmandı, bıçağı buldu ve uzandı.

Keşke kulağa güçlü ve cesurca gelecek, ona bir nebze güven verecek bir şeyler olsaydı. Fakat sunabileceğim hiçbir şey yoktu. İşe yaramaz biriydim.

Stef yanımda dikildi, kolunu belime doladı. Ağlayarak başımı omuzuna yasladım ve Cris'in taşın üzerine yerleşip bıçağı kalbinin üzerinde hizalamasını izledim. Bunu gerçekten yapacaktı. Başka bir yolu olmalıydı ve ben, bunu düşünmek yerine ağlıyordum.

"Lütfen Cris." Tapınak sözlerimi boğdu. *Lütfen yapma. Lütfen bekle. Lütfen geri gel.*

Bize bakmak için başını çevirdi, buruk bir tebessüm göndermeyi başardı ve gözlerini kapattı. Bıçak delip geçerken gümüş ve altın, kırmızı ışıktaydı.

Öldü.

**Hasret Kardeş
e-kitaphane**

30 KURBAN

Çığlık attım.

Parmaklar, koluma battı, kıyafetimden içeri geçti ve Stef, defalarca adımı haykırdı. Onun yanında çırpınarak masadaki Cris'e ulaşmaya çalıştım. Gözleri soluk ve cam gibiydi; bıçağın sapını çevreleyen parmak boğumları beyazdı.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım Stef daha güçlüydü. Cris'e doğru atıldım ama Stef beni geri çekti ve yere yapıştırdı. "Kes şunu!" diye bağırdı.

Fakat artık sarsıntım dinmişti. Masaya akan beyaz bir ışık demetini izlemekle fazlasıyla meşguldüm.

Işık yayıldı, çukurun üzerinde duran masanın bacaklarına dağıldı. O kadar aydınlıktı ki parıltı Cris'in cesedini sararken gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu, buna keder, şok ve ışık sebep oluyordu. Tüm hava girdap gibi çekildi, rüzgâr kemikleri takırdatıyor ve kıyafetlerimize vuruyordu. Boynumdan kaçmaya yeltenen atkımı yakaladım. Deborl'un iskeleti yerde yuvarlanarak çukura doğru gitti, sanki tüm hava emilip gidiyordu. Prangalar zorlandı.

Parıltı öyle bir patladı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Masanın bacaklarından doğru esen rüzgâr uğuldarken kulaklarımı kapatmak istedim.

Altımdaki zemin hareket etti, kıyafetlerime yapıştı.

Hayır, zeminde hareket ediyordum, Stef de benimle birliktiydi. Gürleyen rüzgâr, Stef yardımcı olmak için çırpınsa da bizi sürüklüyordu. Rüzgârdan sağır, ışıktan kör olup çekim gücü arttıkça yolumuzu hislerimizle bulmak zorunda kaldık, sanki yer çekimi yön değiştiriyordu.

Kalbim, adrenalın dalgasıyla gümlledi.

“Tutunacak bir şey bulmak zorundayız!” Bu kargaşada beni duyduğundan emin olamıyordum ama uzandım –onun da kolu benimkiyle birlikte uzandı– ve yere dokundum, ayak parmaklarımı yere mıhlamaya çalıştım.

“Hayır!” Janan’ın sesi odayı doldurdu; şimşek gibi gürleyerek akan bir şelaleydi.

Rüzgârın kuvvetine, havanın katı hale geçmesine direndim ve Stef’i gözden kaybettim. İki kere bana çarptığını hissettim ama göz kapaklarımda zonklayan kırmızı ışık ve yanardöner beyaz ışıkla birlikte *kayıp gitmemeye* odaklandım. Gözlerim kapalıyken bile zemini kavramak için çırpınan ellerimin gölgesini gördüm.

Ve sonra Cris’in sesi geldi: “Ana. Stef. *Gidin.*”

Hıçkırmamak elimde değildi. Bunu yapmıştı. Bir şey yapmıştı. “Cris!” Sesim, Janan’ın öfkesi ve her şeyi çukura doğru çeken rüzgârın etkisiyle bastırıldı. Kemikler çatırdadı ve gümüş zincirler takırdadı.

Janan, bilmediğim, hiç duymadığım kelimeleri kükreyerek söyledi. Sesi, tenime baskı yapıyordu, cisimleşmiş hava perileri gibi sıcaktı.

“Ana, şimdi!” Yine Cris’ti, aynı tutuşarak yanan kıvılcımlar gibiydi. “Lütfen.”

Gözlerimi açmama neden olan şey, umutsuz çabasıydı. Önümdeki kemerin altında gri bir yol duruyordu; sadece birkaç adım ilerideydi ve çoğunlukla zemindeydi, yani ayağa kalkmama bile gerek yoktu. Bunu yapmıştı. Özgürlük. Planı işe yaramıştı.

Çenem gerildi, katılaşmış havayı yuttum, buğulu ana kapağa doğru süründüm ve ucuna parmağımı doladım. Sadece ayağa kalkmam ve dışarı yuvarlanmam gerekiyordu. Hızlı da olmalıydım, çünkü beyaz ile siyah çizgilerden oluşan dış çeperi titreşiyordu. Kapının varacağı noktayı değiştiriyordu.

Acele etmeseydim, Janan kontrolü ele geçirecekti.

“Git Ana!” Yine Cris’ti, boğulmuş ve sesi iyice bastırılmıştı. İkisi tapınak duvarlarında savaşıırken ışıklar ve hava akımı her tarafta nabız gibi atıyordu.

Stef. Onu bulamıyordum.

Parmaklarımı taşa gömüp –ya kemer tamamen ortadan yok olsaydı?– odayı daha iyi görebilmek için doğruldum. Adını haykırdım ama Janan’ın öfke dolu kargaşasında beni duyamazdı.

Masa. Gözlerimi yeterince kısarak baktığımda masanın bacaklarına dolanmış bir çift kolu ve kendini komple içeri çekilmekten alıkoyabilmek için çırpman Stef’i seçebildim.

Daha önce bana çarpmıştı. Beni çukurdan uzaklaştırıyor muydu yani? Kahramanlığı onu da neredeyse öldürecekti.

Atkım vardı ama tek elimle kemere tutunup Stef’i çekebilecek kadar güçlü olsaydım bile atkı yeterince uzun değildi.

Cris’den yardım istenemezdi. Tiz perdeden sesler ve rüzgâr daha beter bir hale gelmişti ve Cris acıyla haykırıyordu. İkisi de cismani olmadığı için Janan’ın ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama feryatlar kulağa sanki yıldızlar ölüp gidiyor-muş gibi geliyordu.

Vücudumu kemerden yeterince uzağa itirdim ve dirseğimi içine doğru uzattım, sonra bacaklarımı kaktılabileceğim kadar

yukarı kaldırdım. Topuğum kemerin kenarını yakaladı. Her bir hareketin kaymama neden olabileceğinden korkarak ayak bileğime atkının bir ucunu bağladım, düğümün sıkı olmasına dikkat ettim

Bacağımı tekrar aşağı indirdim, atkı rüzgârda sallandı, Stefe yaklaştı ama yeterince yakınında değildi. Gözleri dağılayan ışıktaki yüzünü göremiyordum ama kolları masanın bacağından ayrılmamıştı.

Tutunmanın gerektirdiği çabayla göğüs kaslarım sızlarken tekrar ellerimin üzerinde doğruldum, böylece kemerin altından vücudumun üst kısmı yerine sadece kafam geçiyordu.

Stef, atkıya tutundu –tutunduğunu umuyordum– ama yansıyan ağırlık iyice tutunabildiğine inanmama yetmiyordu. Sürekli asılıyormuş gibi gelmiyordu.

Buraya kadar gelip de onu kurtaramazsam, Sam beni asla affetmezdi. Üç defa alabildiğim kadar derin nefes aldım, rüzgâr boğazımı ve gözlerimi sızlattı, ileri doğru eğildim, böylece kollarım önümde uzandı. Her şeyi çeken rüzgâr daha da kuvvetlenirken, sadece parmaklarım kemerdeydi.

Kırmızı tıpkı kan gibi parladı ve kakofoni daha beter bir hal aldı. Fakat sonrasında, Stef iyice tutunup tırmanmaya başladığında atkıya yansıyan etki sabitlendi.

“Lütfen düğümün dayanmasını sağla,” diye fısıldadım.

Atkı ayağımın üzerinde kaydı; Stef, çekebileceğimden daha ağırdı. Dayanmak için çabalarken, atkının kayıp düşmeme- si için ayağımı sabit tutmaya çalışırken parmaklarım uyuştı. Kaslarım sarsıldı

Bir el, ayak bileğime yapıştı, diğeri de baldırıma. Kendi kollarıma bizi kaldırabilmesi için yalvarırken attığım çığlık, o gürültüde yok oldu. Dirseklerimi kenardan içeri sokabilseydim, delikten içeri düşmeyi başarabilirdim.

Stef, beni bir halat gibi kullandı, ben kollarımı eğmeye çalışırken o da tırmandı. Rüzgâr çarpıyor, ittiriyor ve ışıklar parılıyordu. Nefes almaya odaklandım, üzerimde uzanan kemere odaklandım. Özgürlük. Bir de Stef'in kolları belime dolanmamış olsaydı.

Bacaklarıyla ittiriyor olmalıydı, çünkü bu dürtü kendimi hafif hissettirdi ve sol omuzumu kemerin kenarına doğru ittir-meme ve dirseğimle tutunmama yetecek gücü verdi. Artık itilmek yerine itiyordum ama vücudumun üst kısmını kemerdan geçirirken ateş hâlâ kollarımı ve göğsümü yararak geçiyordu.

Stef, tek koluyla kemerin kenarına uzandı. Beni tuttuğu diğer kolu kaydı.

"Sadece birazcık daha ileride," diye teşvik ettim. Rüzgâr, se-simi aldığı gibi götürdü.

Odaklanmaktan yüzünde çizgiler oluştu. Çenesini iyice sıkıttı, tekrar uzandı ve kendini yanıma çekmeye yetecek kadar sıkıca tutunabildi.

Cris açtığında kemerli yol griydi ama artık gece yarısı karasıydı. Gözlerimi rahatlattı ama bunun, Cris'in artık kontrolde olmadığı anlamına geldiğinden emindim ve adını ne kadar haykırsam da kemerli yol olduğu gibi kaldı.

Stef, yanıma uzandı, kulağıma doğru bağırdı. "Neden gitmiyoruz?"

Acılar içinde kıvranan sesim, onunkisi kadar yüksek değildi ama denedim. "Gri, dışarısı demek. Siyah ya da beyaz ise içerisi."

Ağlamaya hazırmış gibi görünüyordu ama başıyla onayladı ve kendini kemere daha sıkı doladı. Tek ayağı sol, diğer ayağı sağ kenardaydı. Kemerin üzerinde sıçramaya hazır bir örümcek gibi pozisyon almıştı.

Anladım. Ana kapı griye döndüğü anda içinden geçecektik.

Oluşturduğu örneğe uymak için acele ettim, hazır olduğumuzu duysun diye Cris'e çıkarabildiğim en yüksek sesle bağırdım.

Fakat kemer titreşip de siyah renk, yumuşak bir gri tonuna dönüştüğünde hiç hazır değildim. Ayakım kaydı ve vücudumu tek bir bacakla itmeye çalıştım. Tüm kaslarım paramparça olmuş gibi hissediyordum, hareket edemeyecek kadar bitkindim. Stef, bileğimi yakaladı ve tam kemer değişmeye başlarken beni sürükleyerek içinden geçirdi.

Sessizlik.

Gerçek sessizlik, kulaklarımın bile çınlamadığı tapınaktaki anti-sessizlik değil.

Hava rüzgârlı ve soğuktu ama beni bir yerlere çekmiyordu. Nefes alabilecek kadar yoğundu.

Buz gibi bir ten, tenime değdi ve gözlerimi açınca Sine'i tepemde gördüm. Sanki konuşuyormuş gibi ağzı oynuyordu ama duyamıyordum, ben de sadece gözlerimi kırptım ve nefes aldım ve kaslarımın erimesini bekledim. Şimdilik, en azından, acıyamayacak kadar soğuktular. Sırt üstü dümdüz yatabilme ve *hareket etmeme* kabiliyetim karşısında rahatladım.

"Ana." Sine'in sesi sanki uzaklardan geliyordu. "Ayağa kalkman gerek."

Kafamı çevirince Stef'in Konsey üyesi Frase'e gözlerini diktiğini gördüm. Hislerimi yansıtıyordu. Gerçekten burada değil gibi hissediyordum. Pazar alanındaki kaldırım taşları hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Ana!" Sine'in haykırışı kendime gelmemi sağladı. "Seni taşıyacak birilerini bulmadan önce ayağa kalk."

Bu, o anda kötü bir fikir gibi gelmemiştii ama vücudum üzerinde kontrolümü tekrar kazandığımda pazar gününü, Deborl'un konuşmasını, Meuric'in herkesin önünde ölmesini

ve sonunda kızgın kalabalığın ortaya çıkmasını hatırladım.

Öyle hızla ayağa kalktım ki Sine neredeyse geriye çekilemeyecekti. "Sam nerede?" Gözlerimi tekrar üzerine odaklamaya çalıştım ama çok hızlı hareket etmişim ve başım dönüyordu.

"Hastanede." Ayağa kalktı ve tek elini uzattı. Stef'in de daha dikey bir pozisyona geçtiğini görünce tek başıma doğruldum. "Dün olan her şeyin dışında birkaç ciddi sakatlık geçirdi ama yaşayacak. Sadece bir saat önce uyandı."

Çatlamış duygu bendini boş yere yamamaya çalışmayı değil, uyuşuk olmayı diledim. Sam. Cris. Janan. Yakında paramparça olacaktım.

Sadece herkesin önünde değil. Lütfen.

"Bugün günlerden ne?"

"İki gündür kayıptın."

Bana bir ay gibi gelmişti. Belki de Cris bize bir iyilik yapmış, içeri girdiğimiz zamana mümkün meritebe yakın bir anda dışarı çıkabilmemizi sağlamıştı.

İçimdeki bent zorlanıyordu. Cris'i durdurmam gerekirdi. Onu öldürsem de ancak bu kadar olurdu.

"Deborl nerede? Onu elektrikli sandalyeye oturtup ateşe vereceğim..." Stef, Frase'in omzuna yaslanıp yüzünü gizlerken ağzını bir karış açtı.

"Deborl ve arkadaşları hapisteler."

"Hapiste mi?" Artık iyi haberler duymayı ümit edemiyordum. "Wend'den ne haber? O da oradaydı." Gerçi Deborl onu vurmuştu...

Sine, dolaşmış saçlarımı parmaklarıyla taradı. "Wend öldü." Kaşlarını çatınca suratında çizgiler belirdi ve bir damla gözyaşı, bir çizgiden diğerine damladı. "Artık hiçbirini yeniruhları rahatsız etmeyecek, gerçi sana onların önceden de görmezden gelinmediğini söylemek yerinde olacaktır."

"Sam'e ihtiyacım var." Ona olan her şeyi anlatmam gerekiyordu.

"Tabii ki. Corin, lütfen Dossam'i getir." Arkamda duran birine –Corin'di herhalde– işaret etti ve ayak sesleri uzaklaşarak yok oldu. "Cris nerede? Onun da sizinle birlikte olduğunu söylediler."

Tapınağa göz attım, soğuktu ve beyazdı ve eğer Cris hâlâ içindeyse, o kadar da şeytani değildi. Sam, Cris'in hiç kimseye berbat bir şey yapmadığını söylemişti. Hepsinin yeniruhları yeniden doğabilmek uğruna kurban ettiklerini öğrendikten sonra bile buna inanıyordum. Şimdi de kendini bizim için kurban etmişti.

Fakat Sine'in sorusuna cevap veremedim.

Paramparça olmayacaktım.

Orada ne kadar uzun süre dikilip kendimi pamuk iplikleriyle bir arada tuttuğumdan emin değildim ama sonunda tanıdık bir gölge, gölgemin yanına düştü.

Elimi yeteri kadar kaldırıp Sam'in eline dokunana kadar kaslarım sıvılaşmış gibi hissettim ve sonrasında kolları, geriye kalan kısımlarımı sardı.

Bent yıkıldı ve her şey dışarı fııskırdı. Sam, bana öyle sıkı sarılıyordu ki nefes alamıyordum ya da belki hıçkırıklarım beni boğuyordu. Saçıma ve yüzüme dokundu, beni öptü. Şefkati tûy kadar hafifti, sanki beni ezmekten korkuyormuş gibiydi.

Orada başka insanlar da olmasına rağmen gömleğinin üzerine ağladım. Stef, Sine, Frase. Tanımadığım insanlar. Saklanmak istedim ama yürüyemeyeceğimden korktum. O anda bile beni çoğunlukla ayakta tutan Sam'di.

Beş bin sene önce, karşılığını bilerek ölümsüzlüğe kavuşan Sam. Bir daha ona nasıl aynı gözle bakacaktım?

Fakat ondan uzaklaşmaya gönlüm razı olmadı. Belki de ona

söylemeyecektim; varlığımın gelip geçiciliği ile baş etmek bizim için de güç olacaktı.

Sadece ölüp gidecektim.

Nereye gidecektim? Ne yapacaktım?

Böylece, kendi içimde ve Sam'in kollarında kayboldum, neredeyse tapınağın kenarındaki kargaşayı fark etmeyecektim.

"Neler oluyor?" Daha fazla gözyaşı yuttum.

"Hava perisi. Endişelenme. Onu yakalayıp Sınır'ın dışında serbest bırakacaklar." Beni sabit tutmaya çalıştı ama çırpındım ve geri çekildim. "Ne oldu?" Endişesi yüzünde çizgiler oluşturdu.

"Aklıma korkunç bir fikir geldi." Haksız çıkmak istiyordum ama aklım, ben ne kadar görmezden gelmeye çabalasam da çalışıyordu. "Onlar, hava perisini bir yumurtaya sokmadan önce oraya varmama yardım et."

Emin olamıyormuş gibi görünüyordu ama paniklemiş bir hava perisinin etrafında toplanmış kalabalığa doğru topallayarak gittiğimde bana destek oldu. Uzun boylu gölge mırıldandı ve şarkı söyledi, ellerinde pirinç yumurtalar olan insanların ortasında sıkışmıştı. İçlerinden herhangi birini yakabilirdi ama merkezde kalmaya devam etti ve ne yapacağıma karar vermek ister gibi kıpırdandı.

Sonra, beni gördü.

Gücümü topladım ve Sam'in elini sıktım. "Geçmeme müsaade edin." Sesim çatladı ve tekrar söylemem gerekti ama hava perisi yumurtası tutan tüm ekip geri çekildi. Belki Deborl'un, hava perilerini kontrol edebildiğim yönündeki iddialarını hatırlıyorlardı.

Sıra sıra dizilmiş insanların arasından geçtim, Sam hemen arkamdaydı ve Stef de onun arkasındaydı. Duman ve gölgeden oluşan sütun kıpırdanmayı kesti ve şarkısı sessizliğe büründü. Hepimize baktı ve eğildi, rahatlamayla bitkinlik arasında bir noktadaydı.

Fazlasıyla insandı.

“Onun bunu yapmasına izin vermemeliydik Stef.” Elimi, kara dumana doğru uzattım. İnsanlar tıslar gibi sesler çıkartırlar ama parmaklarım dumanın içinden geçtiğinde ortada sadece rahatsız edici bir sıcaklık vardı. Hava perisi mırıldandı, sakinleşti.

Diğer avucumu, gece yarısı kıvrımlarına doğru uzattım ama sıcaklık artarken, sanki kontrolünü kaybetmiş gibi titreyerek benden uzaklaştı.

“Ah.” Stef, sanki fenalaşacakmış gibiydi. “Cris?”

Hava perisi aniden kıpırdadı –anladı– ve bir parça gölge, siyah bir gül gibi açtı, sonrasında ayaklarımın ucuna düştü.

Göğsüme dokundum, kalbim kafese hapsolmuştu. Bizim için kendini kurban etmesine izin vermiştik ve şimdi lanetlenmişti...

Lanetli.

Hava perileri lanetlenmişti.

Cris, başlarda hiç hava perisi olmadığını söylemişti. Hâlâ nasıl lanetlendiklerini bilmiyordum ama Cris'in ne yaptığını biliyordum.

“Ah Cris.”

Gölge gül yok oldu ve hava perisi uçarak bir çift muhafızın arasından geçti; onlar da geçmesi için kenara çekildiler. Doğu Bulvarı'na doğru mürekkep gibi aktı ve Sine, SED'ine mırıldandı. “Doğu Kemerı'ne giden bir hava perisi var. Kapıları ardına kadar açın ve ona müsaade edin.”

31

KALP ATIŞI

Hastanede birkaç gün geçirdikten sonra Konsey odasına götürüldüm. Geriye kalan Konsey üyeleri oradaydılar –Deborl hapishanede olduğu için artık dokuz kişiydiler– ama hiçbiri beni gördüğüne sevinmemiştii. Çoğu gözlerini sadece masadaki nesnelere dikmişti: Deri ciltli kitapların oluşturduğu bir yığın, bir avuç dolusu günlük ve ufak, gümüş bir kutu.

Bunlar, tam olarak Deborl'un benden çaldıkları değildi ama suçlamaya en çok yarayacak şeylerdi. Müzik...

Sandalyeme yayıldım, Sam de yanıma oturunca memnun oldum; hastanedeiyken kimsenin ziyaret etmesine izin vermemişlerdi.

"Bugünkü toplantı halka açık değil." Sine'in bakışları üzerimde toplandı, sert ve duygularını bastırarak bakıyordu. "Ve muhtemelen de öyle kalacak. Genellikle, aldığımız kararları Kalp'teki herkesle paylaşma taraftarıyız ama bu... Ana..." Adımı, sanki kalbi kırılmış gibi söyledi.

Herkes gözlerini bana dikti ama ben Sine'den gözlerimi ayırmadım. Sadece bekledim.

"Deborl'un yöntemleri onaylanacak gibi değildi ama bazı gerçekleri ortaya çıkarttı.

"Öncelikle, Menchem'in araştırmaları sendeydi." Ayucum, sanki tuz buz edebileceğini gibi günlükleri üzerine bastırdı. "Karanlıktapınak'ı nasıl yarattığını belirten araştırmaların aynısı. Bize yalan söyledin. Varlığımızla ve tarihimize ilgili bilgileri bizden sakladın. Menchem araştırmalarını sana bırakmış olsun ya da olmasın, saklamak asla sana düşmezdi."

Çenemi sıktım ve hiçbir şey söylemedim, çünkü söyleyebileceğim hiçbir şeyin bir faydası olmazdı. Araştırmayı saklamıştım. Yalan söylemiştim. Bunlar doğrudu.

"İkinci olarak da Meuric."

Sadece adı bile pis kokusu, urpertici sesi ve bana Janan'ın ruhları yediğini söylediğinde attığı manyakça kahkahalarının anısını canlandırdı. Titredim ve boğazıma gelen asidi geri yuttum. Sam, masanın altında elimi tutup sıktı.

"Deborl'un dedikleri doğru mu Ana?" Sine soruyu sordugunda sesi, hislerinden oturu çatladı. "Meuric'i öldürdün mü?"

Öldürmüş müydüm? Önceden öyle düşünmüştüm ama o tapınaktayken hayattaydı. Hayatta kalabiliyordu ama Debora onu dışarı çıkartmıştı. Debora da ben de sorumlusuyduk ama ben ilk başta Meuric'i tekmeleyip bıçaklamasaydım... "Meşru mudu"ydı. Beni kandırarak tapınağa soktu. Beni oraya hapsedecekti. Kavgı ettik. Ben kazandım."

"Ve kimseye söylememeye karar verdin." Sine, Sam'e bir bakış attı, muhtemelen ona söylediğimi biliyordu ama gelip söylemediği için onu cezalandırmak istediye de bunu o anda yapmayacaktı. "Bu, beni üçüncü şikâyeteye yönlendiriyor." Tapınak anahtarıyla kitaplara dokundu ve şaşırdı. Diğer Konsey üyeleri de neye baktıklarından emin olamıyotmuş gibiydiler.

"Onlar Meuric'e aitti," diye öne sürdüm. Teknik açıdan kitaplar onun değildi ama kitapları halkla paylaşabiliyordu. Paylaşmamaya karar vermişti.

Sine, "Ama yine de," dedi, "onlar eline geçtiğinde sakladın."

Onları birilerinin hatırlayacağı da yoktu. Deborah her şeyi almış olabilirdi ve sorularına cevap bulamazdım.

Belki de gereğinden fazla cevap almıştım.

"Cris'e ne olduğunu hatırlıyor musun?" Adını söylerken sesim kısıldı.

Konsev üyeleri birbirlerine baktılar. Sine başını sağa sola sallayana kadar mırıldandılar. "Pazarda ofekli kalabalığın arasında öldürüldü."

Ellerim yumruğa donuştü ve çenem önce gerildi sonra rahatladı ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Cris'in hava perisine dönüştüğünü, Janan'ın yenirühlara ne yaptığını ve da önce kendilerini Janan'a bağlamayı kabul ettiklerini hatırlamayacaklardı. Unutturma büyüsu fazlasıyla güçlüydü.

Sadece bana güvenmediklerini hatırlayacaklardı. Yalan soyledigimi. Onlardan bir şeyler sakladığımı.

"Ana," Sine, masaya eğildi. "Yeniruhların senin için önemli olduklarını biliyorum."

Hiçbir fikri yoktu.

"Pazar gününden sonra Konsev birçok acil durum toplantısı yaptı. Soylemek istediklerini dinledik ve yeniruhların korunduğundan emin olmak için halihazırda bazı yasaları yururlüğe koyduk. Anid ve Ariana güvende. Tıpkı diğer doğanlar gibi."

Peki, ben? Bir daha asla kendimi güvende hissetmeyecektim. Tapınagın içindekiler de öyle. Yine de beklentilerimin uzerindeydi. "Teşekkür ederim."

"Fakat korkarım ki" dedi, "burada tartışıklarımızın ışığında Konsev, Kalp'teki misafir statunu geri almaya karar verdi."

İçim parçalandı, kalbim yerinden oynadı, yerle bir oldu. Bunu bana yapamazdı. Sam, "Mantıklı ol," diye başladı ama Sine, onu durdurmak için tek elini kaldırdı.

“Bu kararı vermek kolay olmadı.” Sine, sesini yükseltti, bir Sam’e bir bana bakıyordu. “Bu konuda sıkıntı çektik, bana güven ama durum şu ki Ana yapması gerekenleri yapmadı. Yalan söyleyerek, önemli bilgileri ve nesneleri saklayarak güvenimizi boşa çıkarttı.”

“Hayır.” Sam’in sesi kısıktı. Tehlikeliydi. “Siz onun güveni- ni boşa çıkarttınız. Geldiğinden beri Kalp’te güvende olmadı. Ve gelip de söyleseydi, ona inanacak mıydınız? İnsanlar onu öldürmeye çalıştılar; Deborl –bir Konsey üyesi– ve arkadaşları patlayıcılar yerleştirip daha fazla yeniruhu öldürmeye çalıştılar. Kalp’e geldiği anda Konsey, topluma karışmasını önleyecek yasalar uydurarak ona ihanet etti.”

Sine gözlerini kapattı, ses tonu fazlasıyla sakindi. “Davranışlarının bir sonucu olarak Ana, üzgünüm ki artık şehrimizde istenmiyorsun. Dossam artık senin koruyucun olamaz. Seni Sınır’ın ötesine zorla göndermeyeceğiz –ki bu kesinlikle ölüm cezası olurdu– ama şu andan itibaren Kalp’ten sürüldün.”

“Hayır!” Sam, masanın diğer tarafından atıldı, birkaç kalp atışı gibi gelen süre içinde tüm Konsey üyeleri ayağa kalkmış ve bağırmaya başlamışlardı.

Sürgün.

Haykırışlar ve kavga etrafımı sardı. Kucağımdaki ellerime baktım. Sürgün.

Kopmuş bir ruh işte.

“Gideceğim.” Ayağa kalktım ve kakofoni durdu; Frase ile Finn zaten Sam’i duvara yapıştırmışlardı, ona yumruk atacaklarını düşündükleri anda yumrukları gerilmişti. Tam olarak kavga denilemezdi, bir kişiye karşı birçok kişi. “Gideceğim,” dedim tekrar, “siz yeniruhlar hakkındaki sözünüzü tuttuğunuz sürece.”

“Tabii ki tutacağız.” Sine, Sam’i tutan adamlara başıyla işaret verdi. “Lütfen, hepiniz durun. Sam, beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Sam, pek bilinmedik birkaç küfürü mırıldanırken kendini Konsey üyelerinden kurtardı. “Başınıza gelecek her şeyi hak ediyorsunuz.”

Kaşlarımı çattım –kimse Janan’ın yapacaklarını hak etmiyordu– Konsey odasından çıkmak için kapılara yöneldim. “Yanıma birkaç şey almam lazım.”

“Sorun değil.” Her şey bittiği için artık Sine yumuşak başlıydı. “Sana iki gün süre tanıyabiliriz.”

Bu, bavul hazırlamak ve arkadaşlara hoşça kal demek için pek yeterli bir süre değildi ama beklentilerimin üzerindeydi.

Akşamüzeri, Kalp’e soluk dalgalar halinde yayıldı. Sam ile gece kıyafetlerimizi giymiş, eve yürümüş ve Konsey’in kararından hiç bahsetmemiştik. Bunun yerine, Stef’i arayıp durumu söylemişti, o da hemen Konsey ile görüşmek istemişti. Diğer arkadaşlar da haberi alır almaz ona katılmışlardı ama daha sonra bize söylediklerine göre Konsey onları duymak istemişti.

O gece geç vakitlerde Stef ile Sarit geldiğinde Sam ile oturma odasından geriye kalanları düzenliyorduk.

“Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyorum.” Sesi, uzaklardaymış gibi geliyordu.

“Beni asla kabul etmeyecekler.” Flütümü seyahat kutusuna koydum, öfkeli kalabalıktan sağ kurtulduğuna memnundum. “Bana güvenmiyorlar ve gerçeklere inanmayacaklar. Ama ben, Sine yeniruhlara göz kulak olacağını söylediğinde ona inandım. Bir şansları var. Her şey Konsey’in elindeyken, ben Janan’a karşı ne yapabilirim ki?”

“Janan’a karşı koymaktan vazgeçmeyeceksin herhalde?”

“Hayır. Ama yapmak istediğimi burada yapamam.”

“Neyi?” Umut, sesini renklendirdi.

“O hava perisini bulacağım.” Menehem’in laboratuvarında sorduğum soruların cevabını bulmaya yaklaşmıştım ama daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. Ve Cris oralarda bir yerlerdeydi. Bir yerlerde. Belki... Hayır, zaten her şeyini feda etmişti.

Sam, ciddi bir tebessüm gönderdi. “Ben de seninle geliyorum.”

İçimde bir neşe kırıntısı oluştu. “Emin misin? Senden asla buradan ayrılmanı...”

“Seninle her yere giderim.” Yanağıma dokundu. “Nerede, ne kadar uzak olduğu ya da neden gittiğimiz bile önemli değil. Ne olursa olsun, seninle birlikte olmak istiyorum.”

“Teşekkür ederim.” Kulağımda zonklayan kalp atışlarıyla gözlerine baktım ve duygularımın kelimelere akmasına izin verdim. “Seni seviyorum Sam.”

Söylemesi kolaydı. Sevebilirdim. Ve seviyordum da.

Sam, beni kollarına aldı ve bana öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadım, fısıldayarak beni sevdiğini tekrar tekrar söylüyordu. Vaatleri sıcacıktı boğazıma, saçıma ve gömleğimin yakasına dolanmıştı ve beni bir kalkan gibi sardıklarını hayal ediyordum.

Saçına doğru, “Hep sevdim,” dedim. “İlk defa müziğini duyduğumda ve nasıl bestelediğini gördüğümde seni sevmiştim.” Boynunu öptüm, parmaklarımı gömleğine doladım. “Beni gölden kurtardığında ve içime nefesini gönderdiğinde seni sevmiştim.” Yüzü, saçı, omuzu... ellerim, bulunacak her yeri buldu. “Bana o gün kütüphanede eski hayatlarını gösterdiğinde ve örümcek kuşu kostümü giydiğinden, sen olduğundan emin olamadığımı balodayken seni sevmiştim.”

“O günlerde bile mi?” Yanağını yanağıma yasladı.

“Ve daha fazla günde. Ellerimle ilgilendiğinde, beni tapınağın dışında bulduğunda. Sana kızdığım da bile seni sevdim.

Belki özellikle kızdığımda.” Konuşmaya devam ederken kucağına yerleştim, yüzümü ona döndüm. Kalbi, kalbimin üzerinde çarpıyordu. “Sanırım, ne olursa olsun, seni daima seveceğim.”

Beş bin sene önce yeniruhları kurban edecek tercihi yapmış olsa bile onu seviyordum. Buna engel olamıyordum.

O zamandan beri çok değişmişti. Tüm dünya değişmişti.

Kanepede battaniyelere dolanmış halde uykuya daldık. Yanağım, göğsünde dinlendi ve kollarım etrafına dolanmıştı. Altımda olmasını ve elinin sırtımda durmasını seviyordum. Ara sıra usulca horlamasını seviyordum.

Onunla tanıştığımдан bu yana, birçok kez bunu ona söyleyebilirdim. Birçok farklı kişiye de söyleyebilirdim.

Yeni yıl arifesiydi. Ben nefes alırken Açlık Yılı hatıraları canlandı.

Sam'in kollarından sıyrıldım ve geceliğimin yere değmesine müsaade ettim, sonrasında dikkatli adımlarla piyano enkazından geriye kalanların etrafında dolandım. Güllerin kurumuş, zarif taç yaprakları hâlâ yerleri lekeliyordu, tıpkı çatlamış mavi boya damlaları gibi.

“Ana?” Sam, beni kanepeden izliyordu, elim dış duvara doğru uzandı. “Ne yapıyorsun?”

Başımı sağa sola salladım, kolumu indirdim. “Sadece... Bakıyorum.” Herkes güvendeyken gidersem, kendimi daha iyi hissederdim.

Doğruldu, battaniyeler etrafında toparlandı, gömleğinin bazı düğmeleri açtı ve üzerinde eğri büğrü duruyordu. “Sana söylemem gereken bir şey var. Menehem'in laboratuvarında yaptığım bir şey.” Bir taç yaprak aldım; parmaklarımda ezildi.

“Sana bıçakla ilgili bir soru sormuştum. Sana kendini daha iyi hissettirdiğini söylemiştin. Janan'a karşı da böyle bir şey istediğini söylemiştin.”

Taş yaprak ufalandı, parçaları yere uçtu ve Menehem'in laboratuvarından ne zaman konuşsak suratında beliren o suçlu ifadeyi unutamadım. İnsanlardan gerçekleri sakladığımda kendimi kötü hissediyordum ama o suçluluk duygusundan çok çekiyor gibiydi. "Ne yaptın?"

Gözlerime baktı ve yavaşça içini çekti. "Makinayı çalıştırdım. Biz gittiğimizden beri zehir üretiyor."

Ah. Yüzlerce farklı duygunun seline kapıldım; şok, korku ve minnettarlık.

"Janan'ı sadece bir anlığına bile etkileyebilmesi için inanılmaz derecede bol olması gerektiğini söylemiştin. Bunu pek anlamıyorum. Sadece makinayı çalıştırdım ve hava perileri üzerinde etkili olan dozu ayarladım. Hiçbir işe yaramayabilir. Bir hiç uğruna olabilir. Ama sana *bir bıçak* vermek istedim."

"Teşekkür ederim." Çalışacağına inanmaya hazır değildim ama kalbim, benim için yaptıklarıyla kabardı. Makinayı çalıştırmak, onun doğasına aykırı bir hareketti ama beni seviyordu ve güvende olduğumu hissetmemi istiyordu. "Yani, ilk olarak oraya gideceğiz, Konsey araştırmadan önce. Tabii eğer..."

Parmak ucumla dış duvara dokundum.

Taş, genelde olduğu gibi ılıktı ama herhangi bir şey yapmıyordu. Bir anlığına rahatlayabildim. Rahatlamamalıyım.

Kalp atışları, her zamankinden daha hızlı zonkladı. Elimi hemen geri çektim, Janan'ın kükremelerinin yankısı kafamda, Cris'in hava perisi hali gözümün önündeydi. Bizi serbest bırakmıştı ama hepsi bu kadardı.

Saat gece yarısını vurdu.

Ruhlar Yılı başladı.

**Hasret Kardeş
e-kitaphane**

TEŞEKKÜRLER

Sonsuz teşekkürlerim size:

Lauren MacLeod, menajerim ve Sarah Shumway, editörüm. Sürekli daha iyi olmam için bana meydan okuduğunuz ve daha fazla uğraşmam için ilham verdiğiniz için teşekkür ederim. Siz leydiler olmadan, bu yolculuğu hayal bile edemezdim.

Katherine Tegen Books'daki tüm ekibe, Amy Ryan, Brenna Franzitta, Casey McIntyre, Esilda Kerr, Joel Tippie, Katherine Tegen, Laurel Symonds, Lauren Flower ve Megan Segrue dâhil olmak üzere. Hepinize kalpler ve çiçekler.

Bu kitabın ilk versiyonlarını (ya da son dakika değişikliklerini!) okuyan herkese: Adam Heine, Beth Revis, Bria Quinlan, Christine Nguyen, C.J. Redwine, Corinne Duyvis, Gabrielle Harvey, Jamie Harrington, Jaime Lee Moyer, Jillian Boeme, Joy Hensley George, Kathleen Peacock, Lisa Iriarte, Myra McEntire ve Wendy Beer. Yorumlarınız, beni yüreklendirmeniz ve kıçırma attığınız tekmeler, bu kitabın piksellerden sayfalara geçmesi için paha biçilemez değerdi. Hepiniz hayatıma dâhil olduğunuz için öylesine minnettarım ki.

Ruhsuz hakkında çok hoş şeyler söyleyen Jeri Smith-Ready,

Rachel Hawkins ve Robin McKinley'ye teşekkür ediyor ve takipıyorum. Kitaplarınızın inanılmaz derecede hayranı olduğum için övgüleriniz çok değerliydi.

Ruhsuz çıktığı hafta, RUHSUZ Tiyatro Hazine Avı'nı başlatmama yardımcı olan kitap blogu yazarlarına, yazarlara ve örgü blogu yazarlarına özel olarak teşekkürler. Desteginiz, hevesiniz ve sıkı çalışmanız beni büyuluyor.

Adam Heine, Amanda Miller, Loves Books Reviews'dan Amanda, Amber Mitchell, Amy Fournier, Angel Cruz, Anna Billings, Asheley Tart, Becky Herrick, Best Tanakasempipat, Bonnie Lynn Wagner, Ever After Esther'dan Brenna, Charlee Vale Dot Hutchison, Emily Wright, Squeaky Books'dan Enna, Gabi Becker, Gabrielle Carolina, Hannah Courtney, Two Chicks on Books'dan Jaime, Book Chic Club'dan James, Jessica Reigle, Uniquely Moi Books dan Jodie, Julie, Katie, Kaye M, 365 Days of Reading'den Lauren, Linda Dao, Book Swarm'dan Mary, Mei Jiao Ashley Chen, MG Buehrlen, Libri Ago'dan Michelle ile Amethyst, Michelle Villarmia, Rachel, Sana Reddy, Sarah Nicolas, Shanyn Day, Creative Reads'den Shellie, Shelley Watters, Poetry to Prose'dan Stephanie, Stephanie Huber, Susan Adrian, Tammy Moore ve Traci Inzitari.

Bir kızın isteyebileceği en iyi, en cesaret verici anne olduğu için Jill Roberts'a. Bana daima güvendiğin için teşekkür ederim.

Jeff Meadows'a, tükenmeyen sabrı ve anlayışı ve tüm gün boyunca kitap delisi sayıklamalarını dinlemeye gönüllü olduğu için.

Asla yeterince teşekkür edemeyeceğim Tanrı'ya teşekkürler.

Ve sana teşekkür ederim okur, bu kitabı aldığın için. Umarım okurken, benim yazarken aldığım kadar keyif alırsın.